STEPHEN KING

TEPKİ

FIRESTARTER

ALTIN KİTAPLAR

McGee, üniversite öğrencisiyken hükümetin tasarladığı, insanın psişik güçlerini artırabilen bir ilaçla ilgili çok gizli deneylere kobay olarak katılır. Deneyler sırasında yine kendisi gibi bir öğrenci olan Vicky'le tanışır ve ona aşık olur. Aralarındaki ilişki bir süre sonra evlilikle noktalanır.

Mutlu çiftin çocuk sahibi olması çok uzun sürmez. Kızları Charlie'ye anne ve babasının katıldığı deneylerin sonucu olarak çok farklı bir miras kalmıştır. Küçük kız nesneleri düşünce gücüyle hareket ettirebilmekte, hatta onların madde yapısını kontrol edebilmektedir.

Hükümet, tasarladığı bu uzun vadeli deneyin en önemli ürünü olarak gördüğü Charlie'nin peşine düştüğünde, mutlu ailenin hayatı altüst olur. Masum kız için artık geri dönüşü olmayan bir kaçış başlamıştır.

Ne var ki, deneyi yapan güçler karşılarındakinin ne kadar ölümcül bir silah olduğunu fark ettiklerinde artık her şey için çok geçtir.

KİTABIN ORİJİNAL ADI
THE GREEN MILE

YAYIN HAKLARI
© STEPHEN KING
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK
OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI
7. BASIM / ŞUBAT 2018 / İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
MATBAASI

ISBN 978 - 975 - 405 - 392 - 0

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey – Bağcılar / İstanbul
Matbaa ve Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

STEPHEN KING

TEPKİ

Türkçesi

Füsun Doruker

NEW YORK - ALBANY

1

"Baba, yoruldum," dedi kırmızı pantolonlu, yeşil bluzlu küçük kız huysuzlanarak. "Biraz dinlenemez miyiz?"

"Şu anda değil, tatlım."

Geniş omuzlu, iri yapılı genç adamın üzerinde eskimiş bir kadife ceket ve kahverengi düz bir pantolon vardı. Küçük kızın elinden sıkıca tutmuş, koşar adımlarla New York'un Üçüncü Caddesi'nde yürüyorlardı. Omzunun üzerinden bakınca, yeşil arabanın kaldırımın kenarında ağır ağır ilerlemeye devam ettiğini gördü.

"Lütfen babacığım, *lütfen.*"

Kızının yüzüne bakınca, onun nefes nefese kaldığını ve gözlerinin altında beliren halkaların gitgide koyulaştığını fark etti. Kucağına alıp koluna oturttu, ama bu şekilde ne kadar yürüyebileceğini hiç bilemiyordu. Çok yorulmuştu ve artık Charlie de pek hafif sayılmazdı.

Üçüncü Cadde'yi işyerlerinden boşalan kalabalık doldurmuştu. Kentin yukarı kesiminde kalan sokaklar daha tenha sayılırdı ama bu durum genç adamı daha da korkutuyordu.

Eli kolu paketlerle dolu bir kadına çarpınca kadın, "Önüne baksana be herif!" dedi ve anında kalabalığın arasında kayboldu.

Charlie'yi öbür koluna alırken tekrar arkasına baktı. Araba hâlâ peşlerindeydi.

Şimdi ne yapacağım?

Bu sorunun yanıtını bilmiyordu. Yorgunluk ve korkudan düşünmek oldukça güçleşmişti. Onu kötü bir zamanda yakaladıklarını herhalde biliyorlardı. Kaldırımın kenarına oturup korku ve üzüntüsünü ağlayarak boşaltmak geliyordu içinden. Ama bu bir yanıt olamazdı. Olgun bir adamdı. Her ikisi adına düşünmek zorundaydı.

Ne yapacağız şimdi?

Para yok. Yeşil arabadaki adamlardan sonra en büyük sorun buydu. Paranız olmayınca New York'da hiçbir şey yapamazsınız. Parasızlar ancak kaldırımlara yığılıp yok olurlar bu kentte.

Yeşil arabanın biraz daha yaklaştığını anlayınca, sırtından ve kollarından aşağıya soğuk terler boşandı. Eğer o olağanüstü gücünün ne denli azaldığını bilseler, herhalde onu şu anda yakalamak üzere harekete geçerler... Etraftakiler asla ilgilenmez. Bu kentte yaşayanlar, eğer olay kendi başlarına gelmemişse, garip bir körlükle geçip giderler.

Yürümeyi sürdür.

Olur, patron. Peki, patron. Nereye?

Garip bir önseziyle yaklaşmakta olduklarını anladığından öğleyin bankaya gitmişti. Bankada parası vardı. Charlie ile birlikte gerekirse buradan kaçabilirlerdi. Ne kadar komik! Andrew McGee'nin banka hesabında beş kuruşu kalmamıştı. Hepsi yok olmuştu. Ve böylece son darbeyi indirmeye hazırlandıklarını anlamıştı. Her şey beş buçuk saat önce mi olup bitmişti?

Ama belki ufacık bir güç kalmıştı. Minnacık bir itiş gücü... Bir hafta kadar önce, perşembe akşamları Güven Birliği toplantılarına sürekli gelen bir genç birdenbire ürkütücü bir sakinlikle Hemingway'in intiharından söz etmeye başlamıştı. Dışarı çıkarlarken, Andy usulca kolunu adamın omzuna sarıp itici gücünü bir an için harekete geçirmişti. Bunun bedelini şimdi Charlie ile ikisi ödemek zorunda kalacaklardı.

Kendinden utanarak bu düşünceyi kafasından silmeye çalıştı. Ufak bir güç, diye dua ediyordu. Hepsi bu kadar Tanrım, ikimizi de bu beladan kurtaracak kadar.

Oh Tanrım, bu nasıl ödenecek?... Lambası patlamış bir radyo gibi en az bir ay ölü gibi yatacaksın. Belki de altı hafta. Belki de artık işe yaramaz hale gelmiş olan beynin kulaklarından akarak gerçekten ölmüş olacaksın. O zaman Charlie ne yapacak?

Yetmişinci Sokağ'a yaklaşmışlardı ve yayalara kırmızı yanıyordu. Arabalar sokaktan hızla geçerken yayalar köşede yığılmaya başlamışlardı. Yeşil arabadakilerin kendilerini orada yakalayacaklarını anladı bir anda. Mümkünse sağ olarak ama eğer olanaksızsa... belki de Charlie konusunda da bilgileri vardı.

Belki artık hayatta olmamızı istemiyorlardır. Belki de eski bir hatayı onarmaya çalışıyorlardır. Yanlış bir denklemi ne yaparsınız? Silip yok edersiniz.

Sırtının ortasına inen bir bıçak, susturuculu bir tabanca, belki de bir iğnenin ucunda ender bulunan bir zehir... Caddenin köşesinde kıvranan bir adam. "Polis bey, bu adam galiba kalp krizi geçiriyor."

Minicik bir itiş gücü bulmak zorundaydı. Yapacak başka hiçbir şey yoktu.

Köşede bekleyen yayalara yaklaştılar. Kırmızı ışık sönmek bilmiyordu. Dönüp arkasına baktı. Yeşil araba durmuştu. Kapılar açıldı ve iki genç adam aşağıya atladı.

Andy bekleyenleri dirsekleyerek kaldırımın kenarına yaklaşıp çılgınlar gibi taksi aramaya başladı.

"Hey ahbap..."

"Tanrı aşkına be adam!"

"Lütfen bayım, *köpeğimin* üstüne basıyorsunuz!"

"Özür dilerim... Özür dilerim..." diyerek ilerlemeye çalışıyordu Andy. Görünürlerde hiç taksi yoktu. Başka zamanlarda sokaklar boş taksiden geçilmezdi. Yeşil arabadan inenlerin yaklaştıklarını hissediyordu. Bir an önce ellerine geçirmeye çalışıyorlardı onları...

Charlie başını babasının omzuna yaslayıp esnedi.

Andy boş bir taksi gördü.

"Taksi! Taksi!" Serbest koluyla deliler gibi işaret ediyordu.

İki adam dikkat çekmeme çabalarından vazgeçip koşmaya başladılar.

Taksi kaldırıma yaklaştı.

"Dur! Polis! Polis!" diye seslendi adamlardan biri.

Köşedeki kadınlardan biri çığlık attı ve kalabalık dağılmaya başladı.

Andy kapıyı açıp Charlie'yi içeri soktu ve ardından daldı. "La Guardia Havaalanı. Çabuk ol!"

"Taksi dur! Polis!"

Şoför gelen sese kulak verip başını çevirince, küçük bir güç kullanmak zorunda kaldı. Alnının ortasına bir bıçak saplanmıştı sanki ve bir an sonra Andy ani sancının yerini geçmek bilmez bir ağrıya bıraktığını fark etti.

"Kareli şapkalı zencinin peşindeler sanırım."

"Haklısın," diye yanıtlayan şoför kaldırımdan ayrıldı. Doğu Yetmişinci Sokak'tan aşağıya doğru ilerlediler.

Andy arkasına baktı. İki adam kaldırımın kenarında duruyordu. Yayalar onlardan mümkün olduğu kadar uzaktan geçmeye başladılar. Adamlardan biri kemerinden haberleşme aygıtını çıkarıp konuşmaya başladı. Sonra gittiler.

"Şu zenci," dedi şoför. "Ne yapmış ki? Büfe filan mı soymuş? Ha, ne dersin?"

"Bilmiyorum," dedi Andy. En az gücü harcayarak bu şoförü istediği yöne nasıl çekebileceğini düşünüyordu. Acaba taksinin plakasını almışlar mıydı? Aldıklarını kabul etmek zorundaydı. Herhalde kent ya da eyalet polisine gitmek istemeyeceklerdi. Bir süre için şaşkınlıkları geçmeyecekti.

"Bu kentteki zencilerin hepsi keş zaten," dedi şoför. "Sen söyleme, ben anlarım."

Charlie uyuyacaktı. Andy ceketini çıkarıp, başının altına yerleştirdi. Ufak bir umut ışığı görünmeye başlamıştı. Eğer doğru oy-

narsa, başarabilirdi. Şans Perisi karşısına kolayca etkileyebileceği birini çıkarmıştı. Şoför beyaz (her nedense renklileri etkilemek çok zordu), oldukça gençti, (yaşlılar olanaksızdı) ve zeki sayılabilirdi (çok zekiler çok kolay, aptallar daha zor, geri zekâlılarsa imkânsızdı.)

"Fikrimi değiştirdim," dedi Andy. "Bizi Albany'ye götür."

"Nereye?" Şoför dikiz aynasından baktı. "Albany'ye müşteri götüremem, ahbap. Sen aklını mı kaçırdın?"

Andy içinde bir tek dolar bulunan cüzdanını çıkardı. Şoförle arasında yalnızca paranın verileceği delik bulunan kurşun geçirmez camlı arabalardan birinde olmadığı için dua ediyordu. Arasında engel olmayınca, karşısındakini daha kolayca etkileyebiliyordu. Bunun psikolojik olup olmadığını bilmiyordu ama şu anda hiç önemli değildi.

"Sana beş yüz dolar vereceğim," dedi Andy usulca. "Kızımla beni Albany'ye götürmen için."

"Aman bayım..."

Andy parayı eline tutuşturdu ve şoför gözlerini banknota indirince, usulca *itti.* Bir an için işe yaramayacağından ürkmüştü. Şoförü polislerin varolmayan zencinin peşinde olduklarına ikna ederken gücünün tümünü harcadığını sanmıştı.

Her seferinde olduğu gibi yine alnına bir bıçak saplandı ve midesi altüst oldu. Titreyen elleriyle yüzünü örterken, acaba kusacak mıyım yoksa ölecek miyim, diye düşünüyordu. Gücünü çok fazla harcadığı zamanlar hep bu duyguya kapılırdı. Eğer birisi şu anda eline bir tabanca verse...

Yan gözle yanında uyuyan Charlie'ye baktı. Şimdiye dek başlarına gelen tüm belalar gibi bundan da kendilerini kurtaracağından emin olarak babasına güvenmiş uyuyordu. Bütün belalar aynıydı zaten ve yine kaçmaya başlamışlardı. Kara umutsuzluk gözlerini kaplamıştı.

Bu duygu geçti... Ama baş ağrısı devam etti; kalbinin her atışında, boynuna ve başına kızıl sancılar verinceye kadar artacak

ve parlak ışıklar gözlerini sulandıracaktı. Sinüsleri tıkanacağı için ağzından solumak zorunda kalacaktı. Şakaklarında sancılar... En küçük gürültü dayanılmaz boyutlara erişecek. Ve sonra, en az sekiz on saat devam edecek. Bu kez ne kadar süreceğini tahmin edemiyordu. Şimdiye dek itici gücünü hiç bu denli zorlamamıştı. Baş ağrısının etkisinde aciz kalacaktı. Charlie ona yardım etmek zorundaydı. Daha önce de yapmıştı bunu... ama o zamanlar şanslıydılar. Bir insan kaç kez şanslı olabilir?

"Şey bayım, bilmiyorum..."

Başının belada olduğundan kuşkulanıyordu anlaşılan.

"Küçük kızıma söz etmediğin sürece bu anlaşma geçerli," dedi Andy. "Son iki haftadır benimle beraber. Yarın sabah annesinin yanında olmak zorunda."

"Ziyaret hakları," dedi şoför. "Çok iyi bilirim."

"Onu uçakla götürecektim, anlıyorsun değil mi?"

"Albany'ye mi?"

"Evet ama işin doğrusu, ben uçaktan korkarım. Çok komik olduğunu biliyorum ama gerçek bu. Çoğunlukla arabayla götürürüm ama bu kez karım ısrar etti... bilmiyorum." Gerçekten bilmiyordu Andy. Bu masalı bir anda uydurmuş ve sonunda çıkmaza girmişti.

"Yani sizi Albany Havaalanı'na bırakacağım ve annesi uçakla geldiğinize inanacak, öyle mi?"

"Evet." Başı çatlıyordu.

"Bir uçağa binmemek için beş yüz kâğıt ha," diye alay etti şoför.

"Benim için değer," dedi Andy şoförün kulağına eğilerek. "Sanırım senin için de değecektir."

"Dinleyin," dedi şoför uykulu bir sesle. "Beş yüz kâğıdı geri çevirecek değilim. Sen söyleme, ben anlarım."

"Tamam," dedi Andy ve arkasına yaslandı. Şoför tatmin olmuştu. Andy'nin masalını yutmuştu. Yedi yaşında bir kızın ekim ayında, yani okul zamanı iki hafta babasının yanında nasıl kala-

bildiğini merak etmemişti. Ellerinde küçük bir çanta bile olmadığı dikkatini çekmemiş gibiydi. Hiç endişesi yoktu. *Etkilenmişti.*

Şimdiyse Andy bunun bedelini ödeyecekti.

Elini derin uykudaki kızının bacağına koydu. Büyükannesinin hasta olduğunu söyleyerek... evet gün ortası okuldan almak çok kötü ama... Charlie'yi yanına aldığından beri hareket halindeydiler. Bayan Mishkin'ın sınıfına bakıp Charlie'nin boş sırasını göreceğinden korkmuştu. "Hayır, Bay McGee... iki saat kadar önce sizin arkadaşlarınızla çıktı... sizden bir mesaj getirmişlerdi... kötü bir şey mi var?" Vicki'nin anıları, o gün bomboş bulduğu ev aklına gelmişti. Çılgınlar gibi Charlie'nin ardından gidişi... Evet, bir seferinde ellerine geçirmişlerdi onu.

Ama Charlie okuldaydı. Belki yarım saat, belki de on beş dakikayla yenmişti onları. Bunu düşünmek bile istemiyordu Andy. Nathan'da geç bir öğle yemeğinden sonra yola koyulmuşlardı. Panik içinde olduğunu itiraf ediyordu Andy. Metrolar, otobüsler, yürümeler... Charlie yorgunluktan bitmişti.

Sevgi dolu gözlerle baktı kızına. Sapsarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Uyurken duru bir güzelliği vardı. Öylesine Vick'ye benziyordu ki, Andy'nin içi burkuldu. Gözlerini kapattı.

Ön koltukta şoför inanmaz gözlerle elindeki beş yüzlüğe baktı bir süre, sonra tüm kazancını topladığı kemer çantasına yerleştirdi. Adamın yanında küçük kızı ve cebinde beş yüz dolarla sokaklarda dolaşmasını garipsemiyordu. Durak şefine bu olayı nasıl açıklayacağını da hiç düşünmüyordu. Yalnızca sevgilisi Glyn'in ne kadar heyecanlanacağı vardı aklında. Taksi şoförlüğünün sıkıcı ve heyecan vermeyen bir iş olduğunu söyleyip duran kız beş yüzlüğü görünce ne yapacaktı?

Andy arkasına yaslanıp baş ağrısına katlanmaya çalıştı. Bir cenaze törenindeki binicisiz siyah at gibi ilerliyordu ağrı. Atın nal sesleri şakaklarında yankılanıyordu sanki: *Tok... tok... tok...*

Sürekli kaçış. Charlie ve o. Otuz dört yaşındaydı ve geçen yıla kadar Ohio'daki Harrison Eyalet Koleji'nde İngilizce öğret-

menliği yapmaktaydı. Harrison sessiz, sakin bir kolej kentiydi. Ve Andrew McGee beğenilen, iyi bir gençti.

Tok, tok, tok. Binicisiz siyah at, beyninin koridorlarında nalları gri hücrelerini deşip kanlı izler bırakarak ilerliyordu.

Şoför, beyinsel etkileme gücünü kolayca uygulayabileceği biriydi. Gerçekten. Olağanüstü bir şoför.

Andy uyuklarken Charlie'nin yüzünü gördü. Ve kızın yüzü bir anda Vicky'nin yüzüne dönüştü.

Andy McGee ve güzel karısı Vicky... Tırnaklarını teker teker sökmüşlerdi. Dört tanesi söküldükten sonra konuşmuştu. Yani Andy öyle olduğunu sanıyordu. Başparmak, işaretparmağı, ortaparmak ve yüzükparmağı. "Yeter artık. Durun. Konuşacağım. İstediğiniz her şeyi anlatacağım. Acı vermeyin artık. Lütfen." Ve her şeyi anlatmıştı. Ve sonra... belki de bir kazaydı bu... karısı ölmüştü. Bazı şeyler ikimizden de büyüktür. Ve bazıları da hepimizden büyüktür.

Örneğin, dükkân gibi.

Tok, tok, tok. Binicisiz siyah at ilerliyor, ilerliyor, ilerliyor... bakın siyah bir at.

Andy uyudu.

Ve anımsadı.

2

Deneyin sorumlusu Dr. Wanless'di. Çok şişman ve kel kafalı adamın en azından bir tane çok garip bir alışkanlığı vardı.

"Hepinize birer iğne yapacağız," diye anlatırken, bir yandan da elindeki sigarayı kül tablasında parçalıyordu. Küçük pembe parmakları ince sigarayı parçalayıp tütünleri ufak yığınlar haline getiriyordu. "Bu iğnelerin altısı saf su, öteki altısıysa Lot Six adı verilen kimyasal bir karışımla dolu olacak. Bu karışımın esası sınıflandırılmıştır ama ipnotize edici ve halüsinasyon yaratıcı özelliği vardır. Yani gerçekte var olmayan şeyler görebilirsiniz. Kime su, kime ilaç verildiğini deney sonuna dek öğrenemeyeceksiniz.

İlacın verilmesinden sonraki kırk sekiz saat içinde on ikiniz de kontrol altında tutulacaksınız. Sorusu olan var mı?"

Sınıflandırılmış sözcüğü av köpeklerini suçlunun peşine takmak gibi olmuştu ve öğrencilerin çoğu Lot Six'in esasını öğrenmeye çalışıyorlardı. Wanless bunları kolayca atlattı. Hiç kimse yirmi iki yaşındaki Andy McGee'nin aklına takılan soruyu sormamıştı. Yarı boş salona hâkim olan sessizlikte elini kaldırıp, "Sigaraları niçin parçaladığınızı açıklar mısınız?" diye sormak gelmişti içinden. Sormamak daha iyi... Gitgide artan can sıkıntısını yenmek için hayal kurmak daha iyi... Belki de sigarayı bırakmaya çalışıyordu. Belki Wanless'in kardeşi akciğer kanserinden ölmüştü ve o da sigara endüstrisinden bu yöntemle intikam alıyordu. Andy sırıtışı belli olmasın diye eliyle ağzını kapattı. Belki de kolej profesörlerinin gizlemek yerine abartmaktan hoşlandıkları tiklerden biriydi bu. Andy'nin İngilizce öğretmenlerinden biri, ders süresince kravatını koklayıp dururdu.

"Başka sorunuz yoksa şu kâğıtları doldurmanızı isteyeceğim. Ve hepinizi salı günü saat tam dokuzda bekliyorum."

Evet ya da hayır yanıtı bekleyen yirmi beş saçma sorunun yazılı olduğu kâğıtları iki asistan dağıttı. *Psikiyatrik tedavi gördünüz mü? Gerçek bir psişik deney geçirdiğiniz oldu mu? Halüsinasyon yaratan bir ilaç kullandınız mı?* Bir an duraklayan Andy bu soruya 'hayır' yanıtını işaretlerken, *bu çılgın 1969 yılında kullanmayan kaldı mı,* diye düşünüyordu.

Kolejdeki oda arkadaşı Quincey Tremont bu işe sürüklemişti onu. Andy'nin parasal sorunları olduğunu biliyordu. Gerçi Andy İngilizce bölümünden beş yüz altı kişilik sınıfı üçüncü olarak bitiriyordu ama karnını doyurmasına yetmezdi bu. Psikolojiyi bitirmekte olan Quincey'ye anlattığı gibi, sonbaharda bir asistanlık bulmuş ve burs ayarlamıştı, ama o zamana dek bulabildiği en iyi iş bir benzincide geceleri pompacı olarak çalışmaktı.

"Acele tarafından iki yüz dolar kazanmak ister misin?" diye sormuştu Quincey.

Andy uzun siyah saçlarını yeşil gözlerinden uzaklaştırıp sırıttı. "Hangi tuvalette teslim olacağım?"

"Yok canım. Psikolojik bir deney bu. Ama Deli Doktor'un yönetiminde. Uyarmadığımı söyleme."

"Kim o?"

"Wanless. Psiko bölümünün en büyük ismi."

"Niye ona Deli Doktor diyorlar?"

"Davranışlar Kuramı'nı izliyor. Ve davranışçılara bugünlerde büyük bir sevgi gösterilmiyor."

"Ya!" dedi Andy meraklanarak.

"Üstelik kalın camlı, çerçevesiz gözlükler takıyor ve *Dr. Cyclops* filminde adamları küçülten herife benziyor. Görmüş müydün?"

Sinema hastası olan Andy o filmi görmüştü ama Deli Doktor olarak tanınan birinin yönetimindeki bir deneye katılmak konusunda kesin kararlı olduğu söylenemezdi.

"Bizi küçültmeyecekler, değil mi?" diye sordu.

Quincey kahkahalarla güldü. "Hayır bunları ikinci sınıf korku filmlerinde yaparlar ancak. Psiko bölümü bir dizi hafif etkili halüsinasyon yaratıcı maddeler üzerinde deneyler yapıyor. Haberalma servisi için çalışıyorlarmış."

"CIA mi?"

"Ne CIA, ne DIA, ne de NSA," dedi Quincey. "Adı onlar kadar duyulmamış. Dükkân diye bir yerden söz edildiğini duymuş muydun?"

"Belki pazar ilavesinde ama emin değilim."

Quincey piposunu yaktı. "Hepsi aynı yöntemlerle çalışır. Bazı programları hükümet paraca destekler. Çeçe sineğinin çiftleşme töreninden, kullanılmış plutonyumun imha edilme yöntemlerine kadar her şeyle uğraşılır. Ertesi yıl aynı bütçeyi ellerine geçirebilmek için tüm ödeneği harcamak zorundalar."

"Bu konular beni rahatsız ediyor."

"Kafası çalışan herkesi rahatsız ediyor," dedi Quincey umursamaz bir gülüşle. "Ama böyle gelmiş böyle gider. Haberalma

servisimizin bu tür ilaçlarla ne ilgisi var? Kim bilebilir? Ben değil. Sen değil. Herhalde onlar da değil. Her bölümde kayırdıkları biri var. Harrison'ın psikoloji bölümünde de Wanless'i tutuyorlar."

"İdare buna aldırmıyor mu?"

"Bu denli saf olma, oğlum," dedi Quincey. Piposundan çıkan bulutlar odayı kaplamıştı. "Wanless'in onayladığı her şeyi psiko bölümü düşünmeksizin kabullenir. Üstelik gelecek yıl bölüm yeni binasına geçecek. Ve kolejin geleceği filan falan."

"Tehlikesiz olduğundan emin misin?"

"Olmasa zaten üniversite öğrencileri üzerinde denemezler. Kuşkuları olduğu zaman önce fareler, sonra da tutuklular üzerinde denerler. İlacın senden önce en az üç yüz kişi üzerinde test edildiğinden emin olabilirsin. Etki ve tepkileri dikkatle kontrol edilmiştir."

"CIA meselesinden hoşlanmadım."

"Dükkân."

"Ne fark eder?" diye sordu Andy inatla. Gözleri Nixon'ın posterine takıldı. Sırıtan Nixon bir eliyle zafer işareti yapmıştı. Bu adamın bir yıl kadar önce başkan seçildiğine hâlâ inanamıyordu.

"Yalnızca iki yüz dolara ihtiyacın olacağını düşünmüştüm."

"Niçin bu kadar çok para veriyorlar?" diye sordu Andy kuşkuyla.

"Andy, hükümetin bir ödülü bu! Anlayamıyor musun? İki yıl önce Dükkân patlayan bisiklet projesinin fizibilite çalışmaları için üç yüz bin dolar ödemişti. Kimse emin değil ama sanırım Vietnam için düşünülmüştü. Dedikleri gibi, o zamanlar çok iyi bir fikir gibi gelmişti." Quincey piposunu silkti. "Bu herifler için Amerika'daki tüm kolejler kocaman bir mağaza gibidir. Biraz buradan alışveriş ederler, biraz orada vitrin bakarlar. Eğer gerçekten istemiyorsan."

"Şey, belki isterim. Sen katılıyor musun?"

Quincey gülümsedi. Babasının Ohio ve Indiana'da çok başarılı bir dizi erkek giyim mağazası vardı. "İki yüz kâğıda o kadar ihtiyacım yok. Ayrıca iğneden nefret ederim."

"Ya.."

"Dinle bak, satış yapmaya çalışmıyorum. Hani biraz aç gibi görünüyordun da... Ayrıca yüzde elli kontrol grubuna düşme olasılığın var. Damarına su verilmesi için iki yüz kâğıt. Musluk suyu bile değil. *Arıtılmış* su."

"Bu işi ayarlayabilir misin?"

"Wanless'in asistanlarından biriyle çıkıyorum. Belki de bu deney için elli kişi başvuracak. İçlerinde bir çoğu Deli Doktor'a yaranmak isteyecek."

"Bu adı kullanmamanı yeğlerim."

"Pekâlâ," dedi Quincey. "Yağcıların elenmesini özellikle kendisi istiyor. Benim kız senin kâğıtların 'kabul dosyası'na girmesini sağlayacak. Ondan sonra başının çaresine bak, dostum."

Bülten tahtasında deneyin ilanı çıkınca Andy hemen başvurmuş, daha sonra da bir asistan telefon edip birkaç soru sormuştu. Annesiyle babasının öldüğünü, kan grubunun O olduğunu, daha önce psikoloji bölümünün deneylerine hiç katılmadığını ve gerçekten kolejde kayıtlı olduğunu anlatmıştı kıza. Üstelik yirmi bir yaşını geçtiği için genel ya da özel tüm deneylere yasal olarak katılma hakkı vardı.

Bir hafta sonra gelen mektup deney için başvurusunun kabul edildiğini bildiriyordu. "Lütfen ilişikteki kâğıdı imzalayıp 6 Mayıs sabahı Jason Gearneigh binasındaki 100 numaralı odaya getiriniz."

İşte şimdi Wanless'in konuşması bitmiş ve soru kâğıtlarını diğer on bir öğrenciyle birlikte doldurmaktaydı. Saralı mısınız? Hayır. Babası Andy iki yaşındayken evi terk etmişti ve artık öldüğüne inanılıyordu. Annesiyse beş yıl önce trafik kazasında ölmüştü. Tek yakın akrabası gitgide yaşlanan Cora teyzesiydi.

Tüm sorulara hayır yanıtı vererek kâğıdı dolduruyordu. Yalnızca bir tanesine evet demişti: *Ciddi bir yara aldınız mı? Eğer yanıt evetse açıklayınız.* Boş bırakılmış yere on iki yıl önce beyzbol oynarken sol ayak bileğini kırdığını yazdı.

Cevaplarını kontrol edip kâğıdını vermeye hazırlandığı anda, biri usulca omzuna dokundu ve tatlı bir kız sesi sordu. "Kaleminizi ödünç alabilir miyim? Benimki yazmıyor da."

Kalemi uzatınca kız gülümseyerek teşekkür etti. Tavandaki lambaların ışığında saçları bakırımsı pırıltılar saçıyordu. Açık mavi bir bluz ve kısa bir etek giymişti. Bacakları güzel. Çorap giymemiş. Müstakbel bir eş seçimi sanki.

Andy kâğıdı asistana götürdü. "Teşekkürler," dedi kız, programlanmış robot Robbie gibi. "Cumartesi sabahı saat dokuzda 70 nolu odada. Lütfen zamanında gelin."

"Parola nedir?" diye fısıldadı Andy.

Asistan usulca güldü.

Ancak bahçeye çıktıktan sonra kalemini geri almadığını anımsadı. Aslında birkaç kuruşluk bir tükenmezdi ama kız beklenmeye değerdi. Gerçi nişanlı ya da sözlü olup olmadığını bilmiyordu ama hiç olmazsa güzel bacaklarını bir kez daha görebilecekti.

Birkaç dakika sonra kız kolun'un altında kitaplarıyla dışarı çıktı. Evet, bacakları beklemeye değmişti.

"Ah işte buradasınız," dedi gülümseyerek.

"Evet buradayım. Ne diyorsunuz bu işe?" diye sordu Andy.

"Bilmiyorum. Oda arkadaşımın dediğine göre, sık sık böyle deneyler yaparlarmış. Geçen yıl o da birine katılmış ve beceremediği halde elli dolar kazanmış. Ben de dedim ki..."

Omuzlarını silkerek sözünü yarıda bıraktı.

"Ben de öyle," dedi Andy kalemini geri alırken. "Arkadaşınız psiko bölümünde mi?"

"Evet, flörtüm de orada. Wanless'in öğrencisi olduğu için deneye katılamıyor."

Flört. Uzun boylu, güzel bacaklı kızın elbette bir flörtü olacaktı. Dünya böyleydi zaten.

"Siz nasıl katıldınız?" diye sordu kız.

"Aynı öykü. Psiko bölümünde bir arkadaşım var. Adım Andy. Andy McGee."

"Ben Vicky Tomlinson'ım. Ve biraz da korkuyorum, Andy McGee. Ya kötü bir şey olursa?"

"Bana öyle gelmiyor. LSD verseler bile sokaktakilerden çok daha hafif olur. Herhalde Cream ya da Jefferson Airplane'in parçalarını çalarlar."

"LSD hakkında bilginiz var mı?" diye sordu Vicky hafif çarpık bir gülüşle. Andy gitgide beğeniyordu kızı.

"Pek az. İki kez denedim. Sanki kafamın içini temizledi. Ama alışkanlık haline getirmek istemedim. Kontrolümü yitirmekten hoşlanmıyorum. Size bir kokakola ısmarlayayım mı?"

"Olur." Beraberce kafeteryaya doğru yürümeye başladılar.

Ve tüm öğleden sonrayı birlikte geçirdiler. Akşamüstüyse öğrencilerin devam ettiği barda biralarını yudumladılar. Vicky flörtünden ayrılmak üzereydi, anlattığına göre. Ve nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Delikanlı kendilerini evlenmiş gibi kabul edip her şeyine karışmaya başlamıştı. Ve Wanless'in deneyine katılmasına şiddetle karşı çıkmıştı. Bu nedenle katılmaya karar vermişti genç kız. Ama korkuyordu bir yandan da.

"Şu Wanless gerçekten Deli Doktor'a benziyor," dedi Vicky bardağıyla masanın üzerinde daireler çizerek.

"Sigaraları parçalamasını nasıl buldun?"

"Sigarayı bırakmak için garip bir yöntem," diyerek güldü.

Andy deney sabahı onu evinden alıp alamayacağını sorunca da memnunlukla kabul etti.

"Bir arkadaşla birlikte gitmek iyi olacak," dedi ve masmavi gözleriyle Andy'e baktı. "Gerçekten korkuyorum ama George öylesine inat etti ki..."

"Niçin? Ne söyledi?"

"Bütün sorun da bu. Wanless'e güvenmediğinden başka hiçbir şey söylemedi. Dediğine göre, bölümde çok kişi ona güvenmezmiş ama doktora programını yönettiği için deneylerine katılırmış. Katılanları iyice elediği için deneylerin güvenli olduğuna inanıyorlar ama."

Andy uzanıp kızın elini tuttu. "Herhalde ikimize de arı su verirler. Üstünde durma, güzelim. Her şey iyi olacak."

Ne var ki, hiçbir şey iyi olmadı. Hiçbir şey.

3

"Albany..."

"Albany Havaalanı, bayım..."

"Hey bayım, geldik..."

Dürtükleyen bir el. Başı boynunun üstünde dönüyor. Şiddetli baş ağrısı. Tanrım! Zonklayan, saplanan sancılar.

"Hey bayım, havaalanına geldik."

Andy gözlerini açtı ve parlak ışıklardan rahatsız olarak tekrar kapattı. Sanki çelik iğneler kulaklarına batırılıyordu. Uçak. Kalkıyor. Sancının kırmızı sisleri arasından ona doğru gelmeye başladı. Ah evet doktor, hepsi yine geliyor üstüme.

"Bayım?" Şoför endişeliydi. "Bayım, iyi misiniz?"

"Başım ağrıyor." Gitgide uzaklaşan jetin gürültüsü arasında sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. "Saat kaç?"

"Gece yarısına geliyor. Biraz yavaş geldik. Sen söyleme, ben anlarım. 'Otobüsler çalışmıyordu,' demeyi planladınız herhalde. Eve götüremez miyim sizi?"

Andy uydurduğu öyküyü anımsamaya çalıştı. Başı ne kadar ağrırsa ağrısın, anımsaması önemliydi. Çelişki yüzünden... Eğer daha önce anlattığı öyküye ters düşen bir söz söylerse, şoförün beyninde çelişki yüzünden dalgalanmalar belirebilirdi. Belki de belirmezdi... Ama belirirse, adam öykünün bir noktasına takılır, başka hiçbir şey düşünmez olur ve bir süre sonra beyni dağılabilirdi. Daha önce de olmuştu bu.

"Arabam parkta duruyor," dedi Andy. "Her şey yolunda."

"İyi," dedi şoför rahatlayarak. "Glyn buna inanmayacak. Biliyor musunuz."

"Eminim inanacaktır. Sen inanıyorsun, değil mi?"

"Bunu kanıtlayacak para var elimde bayım. Teşekkürler."

"Ben teşekkür ederim," dedi Andy. Nazik davranmak, devam etmek için çabalıyordu. Charlie için. Eğer yalnız olsaydı, çoktan kendisini öldürürdü. Bir insan böyle bir acıya dayanacak kadar güçlü yaratılmamıştı.

"İyi olduğunuzdan emin misiniz, bayım? Yüzünüz bembeyaz."

"Çok iyiyim, teşekkürler." Charlie'yi sarsmaya başladı. "Hey bebeğim." Adını kullanmamaya özen göstermişti. Herhalde önemli değildi ama önlem almak solumak kadar doğaldı. "Uyan artık, geldik."

Charlie homurdandı ve uzaklaşmaya çalıştı.

"Haydi yavrum. Uyan hayatım."

Charlie'nin gözleri açıldı. Annesinden aldığı masmavi gözlerini ovuşturarak yüzüne baktı. "Baba... Neredeyiz?"

"Albany, güzelim. Havaalanı." Yanına yaklaşıp fısıldadı. "Şimdilik bir şey söyleme."

"Tamam." Gülümseyerek şoföre baktı ve arabadan indi. Andy sendelememeye çalışarak ardından indi.

"Teşekkürler, bayım," diye yineledi şoför. "Hey dinleyin. İyi bir yolculuktu. Siz söylemeyin, ben anlarım."

Andy adamın elini sıktı. "Dikkatli ol."

"Elbette. Glyn buna inanmayacak."

Şoför yerine oturup sarı boyalı kaldırımın kenarından ayrıldı. Bir jet kalkışa hazırlanıyordu. Andy gürültüden kafasının neredeyse ikiye çatlayıp boş bir kabak gibi kaldırıma düşeceğini sanıyordu. Sendeleyince Charlie kolunu tuttu.

"Oh babacığım..." Sesi öylesine uzaklardan geliyordu ki.

"İçeriye... Oturmam gerekiyor."

Kırmızı pantolonlu, yeşil bluzlu kızın elinden tutan dağınık siyah saçlı, omuzları sarkık, iriyarı adam içeriye girdi. Arkalarından bakan bir memur, gece yarısından sonra fitil gibi bir sarhoşla, saatlerce önce yatağına girmiş olması gereken bir çocuğun orta-

lıkta dolaşmasının çok büyük bir günah olduğunu düşünmeye başladı. Küçük kız, yol gösteren köpek gibi yönetiyordu babasını. "Bunun gibi ana babalar sterilize edilmeli," dedi memur.

Kendiliğinden açılıp kapanan kapılardan geçerek içeri girdiler ve memur onların varlığını unuttu. Ama kırk dakika sonra kaldırıma yanaşan yeşil arabadan inen iki kişi onunla konuşmak isteyince, anımsamak zorunda kalacaktı.

4

Gece yarısını geçmişti. Terminalin salon ve koridorları ilk uçaklara bineceklerle doluydu. İzinden dönen askerler, uykusuz çocuklarını sakinleştirmeye çalışan anneler, gözlerinin altı şişmiş işadamları, uzun saçlı, çizmeli, sırt çantalı gençler, ellerinde tenis raketleri olan bir çift... Gelen ve kalkacak uçakları anons eden ses, yolcuları oradan oraya dolaştırıyordu.

Baba kız karşılarında televizyonları olan koltuklarda yan yana oturmuşlardı. Siyah boyalı, çürük çarık televizyonlar Andy'ye ürkütücü bilim kurgu kobralarını anımsatmıştı. Koltuklarından kaldırılmayı önlemek için cebindeki son kuruşları da televizyonlara attı. Charlie *The Rookies*'i izlerken Andy de Johnny Carson'ın, Sonny Bono ve Buddy Hackett ile laflamasını izliyordu.

"Baba buna zorunlu muyum?" diye sordu Charlie ikinci kez. Neredeyse ağlayacaktı.

"Güzelim, ben bittim artık. Hiç paramız kalmadı. Burada oturamayız."

"O kötü adamlar geliyor mu?" diye sordu fısıltıyla.

"Bilmiyorum." Beyninde *tok, tok, tok* sesleri. Artık binicisiz siyah at değil, beşinci kattan atılan demir parçalarıyla dolu çuvallardı. "Peşimizde olduklarını kabul etmek zorundayız."

"Nereden para bulabilirim?"

Andy, "Biliyorsun," dedi duraksayarak.

Gözyaşları yanaklarından aşağıya inmeye başlamıştı kızın. "Doğru değil bu. Çalmak doğru bir iş değil."

"Bunu ben de biliyorum," dedi Andy. "Ama onların da peşimizden gelmesi doğru değil. Sana anlattım, Charlie. Ya da anlatmaya çalıştım."

"Küçük kötülük ve büyük kötülük mü?"

"Ve büyük ve küçük suçlar."

"Başın çok ağrıyor mu?"

"Oldukça." Bir, iki saat sonra düşünemeyecek hale geleceğini kızına anlatması gereksizdi. Onu daha fazla ürkütmenin yararı olmazdı. Bu kez ellerinden kurtulamayacaklarına inandığını da ona söylememeliydi.

"Deneyeceğim," diyerek koltuktan kalktı Charlie. "Zavallı babacığım." Usulca yanağını öptü.

Andy gözlerini yumdu. Gitgide artan baş ağrısının arasında, televizyondaki konuşmalar uzaklardan gelen sesler gibiydi. Gözlerini tekrar açınca Charlie'nin kırmızı ve yeşil giysileri içinde bir Noel süsü gibi salondaki insanların arasında dolaştığını gördü.

Tanrım lütfen başına bir şey gelmesin, diye yakardı Andy. *Kimse onunla ilgilenmesin ya da daha fazla ürkütmesin. Teşekkürler Tanrım. Anlaştık mı?*

Yeniden gözlerini kapattı.

5

Kırmızı pantolonlu, yeşil bluzlu, sarı saçları omuzlarına inen küçük kız, gece yarısından sonra kimsenin ilgi ve dikkatini çekmeden tek başına dolaşabileceği yerlerden birindeydi. Yanından geçtiği insanlar onu görmüyorlardı bile. Eğer ağlıyor olsaydı, güvenlik görevlisi yanına yaklaşıp kaybolup kaybolmadığını, annesiyle babasının adlarını hangi uçağa bineceklerini sorar ve hoparlörle anons ettirildi. Ama bu küçük kız ağlamıyordu ve nereye gideceğini çok iyi biliyormuş gibi bir hali vardı.

Aslında bilmiyordu ama yine de bir fikri vardı. Babasının dediği gibi paraya ihtiyaçları vardı. Kötü adamlar hâlâ peşlerindeydi ve babası rahatsızdı. Rahatsız olduğu zamanlarsa düşünmesi güçleşirdi. Sakin bir yerde yatıp dinlenmesi gerekirdi aslında. Ağrıları geçinceye dek uyumalıydı. Ve kötü adamlar geliyordu... Dükkân'dan gelen adamlar... babasını inceleyip neler yapabileceğini anlamak isteyen adamlar...

Çöp kutularından birinin üstünde büyük bir kesekâğıdı gördü ve derhal kaptı. Salonun uzak köşesindeyse aradığı şey gözüne çarpmıştı: Telefon kulübeleri.

Charlie ürkerek kulübelere baktı. Korkuyordu, çünkü küçüklüğünden beri bunu yapmaması gerektiği ona söylenmişti... Kötü Şey'di bu. Üstelik Kötü Şey'i her zaman kontrol altında tutamıyordu. Gerek başkalarının, gerekse kendi canını yakabilirdi.

Hani o gün mutfakta... *(Oh anneciğim, özür dilerim. Alevler, acı çığlıklar... Annemin çığlık atmasına neden oldum, bir daha asla yapmayacağım... asla... çünkü Kötü Şey bu...)* Bunu düşünmek bile acı veriyordu. Kötü Şey'di, çünkü serbest bıraktığı anda sonunun nereye varacağını bilemiyordu. Her yere gidebiliyordu. Ve bu onu korkutuyordu.

Başka şeyler de vardı. Örneğin, *itici güç*. Babası bu adı takmıştı: *İtici güç*. Ama Charlie'nin itici gücü babasından daha fazlaydı ve üstelik baş ağrıları da çekmiyordu. Yalnız bazen işin sonunda yangın çıkıyordu.

Telefonlara ürkerek bakarken, Kötü Şey için kullanılan gerçek ad aklına geldi: *Pirokinesis*. "Aldırış etme," demişti babası Port City'de aptallar gibi güven içinde olduklarına inandıkları zaman. "Sen bir yangın çıkarıcısın, hayatım. Koskocaman bir Zippo çakmak gibi." O zamanlar bu sözler çok komik geldiği için kahkahalarla gülmüştü ama artık durum hiç de komik sayılmazdı.

İtici gücünü kullanmaması için bir neden daha vardı. *Onlar* öğrenebilirdi. Dükkân'dan gelen kötü adamlar. "Senin gücünü bildiklerini sanmıyorum," demişti babası. "Ve öğrenmelerini de

istemiyorum. Senin itişin benimki gibi değil, tatlım. İnsanların fikirlerini değiştirmelerini sağlayamıyorsun, değil mi?"

"Hayır..."

"Ve eşyaların yerlerini onlara dokunmadan değiştirebiliyorsun. Eğer o adamlar bazı olayları birbirine bağlarlarsa, izimizi daha kolay bulurlar ve başımız şimdikinden daha büyük derde girer."

Ama hırsızlık da Kötü Şey'di.

Aldırma. Babasının başı çok ağrıyordu ve düşünemeyecek hale gelmeden önce sessiz, sıcak bir yere varmaları gerekliydi. Charlie ilerledi.

Sırada on beş tane telefon kulübesi vardı. İçeri girip kapısını kapatınca, kendinizi kocaman bir saydam kapsülün içinde sanabilirdiniz. Önlerinden geçerken kulübelerden çoğunun karanlık olduğunu gördü küçük kız. Bir tanesinde şişman bir kadın gülümseyerek konuşuyordu. Sondan üçüncü kulübedeyse alçak tabureye oturmuş, ayaklarını dışarıya uzatmış bir asker hızlı hızlı konuşmaktaydı.

"Sally bak, neler hissettiğini anlıyorum ama her şeyi açıklayabilirim. Hepsini. Biliyorum... biliyorum... ama izin verirsen." Başını kaldırınca, kendişine dikkatle bakan küçük kızı gördü ve bacaklarını içeri çekip kapıyı örttü; tıpkı kabuğunun içine giren bir kaplumbağa gibi tek bir hareketle. Kız arkadaşıyla kavga ediyor, diye düşündü Charlie. Herhalde randevusuna gitmedi. Hiçbir erkeğin beni atlatmasına izin vermeyeceğim.

Salonda yankılanan uçak anonsları... Beynini kemiren korku... Bütün yüzler yabancıydı. Üzgün ve yalnızdı. Hâlâ annesi için üzülüyordu. Hırsızlık yapmak üzereydi ama bunun önemi var mıydı? Onlar da annesinin yaşamını çalmıştı.

Elindeki kesekâğıdını hışırdatarak en dipteki kulübeye girdi. Ahizeyi kaldırıp kendi kendine konuşmaya başladı. "Evet, büyükbaba nasılsınız?... Babamla beraber geldik. Biz iyiyiz..." İlgilenen biri olup olmadığını anlamak için yan gözle dışarıya baktı.

Yakınlardaki tek kişi otomatik bir makineden uçuş sigortası almakta olan bir zenci kadındı ve sırtı Charlie'ye dönüktü.

Dikkatle telefona baktı ve birdenbire *itti.*

Verdiği tatlı acıdan zevk alarak alt dudağını dişledi. Hayır, itici gücünü kullandığı zamanlar ağrı duymuyordu. Bir şeyleri itmek hoşuna gidiyordu bir bakıma ve bundan da korkmaya başlamıştı. Ya bu ürkütücü, tehlikeli olayı *sevmeye* başlarsa?

Telefonu bir kez daha usulca itti ve para dönüş deliğinden bozukluklar sel gibi indi. Kesekâğıdını altına tutup toplayıncaya kadar birçoğu yere saçılmıştı. Yere eğilerek bir bölümünü toplayıp kâğıda doldurdu ve çıkıp bir sonrakine girdi. Asker hâlâ sevgilisiyle konuşmaktaydı. Yine kapıyı açmış ve sigarasını yakmıştı. "Sally, gerçekten doğru söylüyorum! Bana inanmıyorsan ağabeyine sor! O sana..."

Charlie girdiği kulübenin kapısını örtüp askerin sesini duymamaya çalıştı. Henüz yedi yaşındaydı ama birinin atlatıldığını duyduğu zaman hemen anlardı. Dikkatle telefona baktı ve bir dakika sonra bozuk paralar kesekâğıdına doldu.

Dışarı çıktığı zaman asker gitmişti. Charlie onun çıktığı kulübeye girdi. Tabure hâlâ sıcaktı ve havalandırma düzenine karşın içerisi sigara kokuyordu.

Paralar kesekâğıdına doldu ve Charlie dışarı çıktı.

6

Eddie Delgardo plastik iskemleye oturmuş, sigarasının dumanını havaya savurarak düşünüyordu. Kaltak, dedi içinden. Bir daha sefere başka türlü düşünecekti. "Eddie şu, Eddie bu, Eddie seni bir daha görmek istemiyorum. Eddie niçin bu kadar kötüsün..." Bir daha seni görmek istemiyorum düşüncesini değiştirmişti Eddie. Otuz günlük izni vardı ve New York'un altını üstüne getirmeye kararlıydı. Dönüşündeyse Sally kucağına düşmeye hazır olgun bir meyva halinde olacaktı. Bana hiç saygın yok artık

davranışını Eddie Delgardo yemiyordu. Bir de Eddie'nin kendini kısırlaştırdığına inanırsa... iyi bir ders almış olacaktı. İsterse gidip ağabeyine bile şikâyet edebilirdi. Eddie Delgardo o sırada Batı Almanya'da bir askeri kamyonun direksiyonunda olacaktı. Ve üstelik...

Eddie'nin kurduğu hayaller ayaklarından doğru gelen bir sıcaklıkla yarıda kesildi. Sanki zemin on derece kadar ısınmıştı. Ve yanında, pek de yabancı olmayan bir koku vardı... tümüyle bir yanık denilemezse bile, *alazlanmak* belki?

Gözleri biraz önce telefon kulübelerinin önünde dolaşan yedi, sekiz yaşlarındaki kız çocuğuna takıldı. Elinde dolu ve ağır bir kesekâğıdı tutmuş, karşısında duruyordu.

Ama mesele şimdi ayaklarıydı.

Artık ılık değil, *sıcaktı.*

Eddie Delgardo aşağıya bakıp çığlık attı. *"Tanrım!"*

Ayakkabıları alev almıştı.

Bir anda ayağa fırladı. Bakışlar üzerine çevrildi. Kadının biri neler olduğunu fark edip çığlığı bastı. Allegheny Havayolları'nın bilet satıcısıyla laflayan iki güvenlik görevlisi ne olduğunu anlamak için başlarını çevirdiler.

Bunların hiçbiri Eddie Delgardo'yu ırgalamıyordu. Sally'den alacağı aşk intikamı da aklının ucundan bile geçmiyordu artık. Ordu malı ayakkabıları neşeyle yanmaktaydı. Pantolonunun paçaları da tutuşmuştu. Mancınıkla atılmış gibi dumanlar saçarak koşmaya başladı. Kadınlar tuvaleti daha yakındı ve hiçbir şey düşünmeden kapıyı itip içeri daldı.

Genç bir kadın eteğini beline kadar çekmiş, iç çamaşırlarını düzelterek kabinlerin birinden çıkmaktaydı. Canlı meşale Eddie'yi görünce tuvaletlerin fayans duvarlarında yankılanan bir çığlık kopardı. "Neler oluyor?", "Ne oldu yahu?" sesleri yükseldi diğer kabinlerden. Eddie parayla açılan kapının kapanmasına izin vermeden bir hamlede içeri girdi ve kabin duvarlarına tutu-

nup ayaklarını tuvalete soktu. Korkunç bir tıslama ve ardından hatırı sayılır bir duman yükseldi.

İki güvenlik görevlisi tuvalete daldı.

"Kıpırdama yerinden!" diye bağırdı biri. Tabancası elindeydi. "Ellerini başının üstüne kenetleyip çık dışarı!"

"Ayaklarımı tuvaletten çıkarıncaya kadar bekleyebilir misiniz?" diye hırladı Eddie Delgardo.

7

Charlie dönmüştü ve yine ağlıyordu.

"Ne oldu, bebeğim?"

"Parayı aldım ama... yine kontrol edemedim. Baba, bir adam vardı... bir asker... elimde değildi..."

Andy sırtında korkunun dondurucu parmaklarını hissetti. Başındaki sancı korkusuna baskın çıkıyordu ama yine de tüyleri diken diken olmuştu. "Bir... bir yangın mı çıktı, Charlie?"

Konuşamıyordu ama başını salladı. Gözyaşları yanaklarından aşağıya kayıyordu.

"Tanrım," diyerek ayağa kalktı Andy.

Charlie tümüyle kendini bırakıp elleriyle yüzünü örterek hıçkırmaya başladı. Oturduğu yerde sallanıyordu.

Kadınlar tuvaletinin önünde bir sürü meraklı toplanmıştı... Andy her şeyi bir süre sonra görebildi ancak. İki görevli biraz önce koşarak oraya girmiş olan iri yapılı asker üniformalı genci aralarına almış, güvenlik bürosuna doğru götürüyorlardı. Genç adam sürekli olarak konuşuyordu ve küfrün bini bir paraydı. Üniformasının dizden aşağısı yanıp kül olmuştu. Elindeyse bir zamanlar ayakkabı diye giydiği iki siyah nesne vardı. Kapıyı arkalarından çarparak büroya girdiler. Tüm terminali heyecanlı konuşmalar kapladı.

Andy koltuğuna oturup kızına sarıldı. Düşünmek epey güçleşmişti. Düşünceleri, zonklayan kapkara bir sancı denizinde yüzen minik gümüş balıklarını andırıyordu. Ama elinden gele-

ni yapmak zorundaydı. Bu beladan kurtulmak için Charlie'nin yardımına ihtiyacı vardı.

"Hiçbir şey olmamış ona, Charlie. Durumu iyi. Güvenlik bürosuna götürdüler şimdi. Söyle bakalım, ne oldu?"

Gitgide azalan yaşlar arasında Charlie olanları anlattı. Askerin telefon konuşmasına tanık oluşu, konuştuğu kızı atlatmaya çalıştığını sezmesi... "Ve sonra sana gelmek için geri dönerken, onu gördüm... ve engel olamadan olup bitti her şey... Elimden kaçıp kurtuldu... Ona kötülük yapabilirdim, baba. Çok kötü olabilirdi. *Yaktım onu.*"

"Sesini alçalt," dedi babası. "Beni dinlemeni istiyorum Charlie. Sanırım, uzun zamandır oluşan en olumlu olay bu."

"Niçin?" Şaşırarak yüzüne baktı küçük kız.

"Elinden kaçıp kurtulduğunu söylüyorsun," diye yanıtladı Andy sözcüklerin üstüne basa basa. "Ve kaçtı. Ama eskisi gibi değil. Birazcık kaçtı. Olanlar gerçi çok tehlikeliydi, hayatım, ama... saçlarını ya da yüzünü de yakabilirdin."

Dehşete düşerek başını çevirdi Charlie. Andy usulca yüzünü tekrar kendine döndürdü.

"Bu bilinçaltında oluşan bir durum ve hoşlanmadığın kişilere yöneliyor. Ama bu adama kötülük ettin sayılmaz. Sen..." Devam edemedi. Yalnızca acının zonklamasını duyuyordu. Hâlâ konuşuyor muydu? Bir an için bunu fark edemedi.

Charlie, Kötü Şey'in beyninde dönüp durduğunu, kaçıp bir şeyler yapmak için fırsat kolladığını hissediyordu. Küçük, yırtıcı ve biraz aptal bir hayvan gibiydi bu. Telefonlardan para boşaltmak gibi işler için kafesinden çıkarmak zorundaydı ama bazen de... çok kötü olaylara neden olabiliyordu yerine dönmeden önce.

(Mutfakta anneme olduğu gibi... Oh anneciğim, çok üzgünüm...)

Bu önemli değil şimdi. Bunu hiç aklına getirmemeli, üzerinde durmamalısın.

(Bandajlar... Annem bandajlar içinde, çünkü ben onun canını yaktım.)

Şimdi tek önemli olan babasıydı. Çektiği acı yüzünden okunuyordu; koltuğa yığılıp kalmıştı. Yüzü kâğıt gibi bembeyazdı ve gözleri kan çanağına dönmüştü.

Ah babacığım, dedi içinden. *Elimden gelse seninle yer değiştirirdim. Senin gücün sana ağrı veriyor ama asla kafesinden çıkmıyor. Benimkiyse daha büyük ve bana acı vermiyor ama bazen öylesine korkuyorum ki...*

"Paraları aldım," dedi Charlie. "Bütün telefonları dolaşmadım, çünkü torba gitgide ağırlaşıyordu. Patlamasından korktum." Endişeyle Andy'nin yüzüne baktı. "Nereye gidebiliriz, baba? Senin yatman gerek."

Andy elini torbaya daldırıp bozuklukları ceplerine yerleştirmeye başladı. Bu gecenin sona erip ermeyeceğini merak ediyordu. Bir taksiye atlayıp kente inerek ilk otele kapağı atmaktan başka bir şey istemiyordu ama... korkuyordu. Taksilerin izleri çok çabuk bulunabilirdi. Ve yeşil arabadakilerin çok yakınlarda olduklarını hissediyordu.

Albany Havaalanı hakkındaki bilgilerini toparlamaya çalıştı. Bir kere, havaalanı adına rağmen Colonie kentindeydi ve burası Shaker bölgesiydi. Büyükbabası böyle dememiş miydi bir zamanlar?

Ya karayolları? Paralı yollar? Yanıtları yavaş yavaş buldu. Bir yol vardı... kuzey yolu ya da güney yolu.

Gözlerini açıp Charlie'ye baktı. "Biraz yürüyebilir misin? Birkaç kilometre filan?"

"Elbette." Uyumuş ve dinlenmişti yolda. "Ya sen?"

Sorun buydu işte. Bilmiyordu. "Deneyeceğim," dedi Andy. "Bence anayola çıkıp bir araba durdurmalıyız."

"Otostop mu yapacağız?"

Andy başını salladı. "Bir otostopçuyu izlemek daha zordur. Eğer şansımız yaver giderse, sabahleyin Buffalo'da olacak birinin arabasına binebiliriz." Eğer şanssızsak yeşil araba geldiğinde, yolun kenarında ellerimiz havada duruyor olabiliriz, diye geçirdi içinden.

"Sence iyiyse..." dedi Charlie kuşkuyla.

"Haydi yardım et bana."

Ayağa kalkarken korkunç bir ağrı saplandı beynine. Bir an sallandı, gözlerini yumdu ve tekrar açtı. İnsanlar gerçeküstü gibiydiler. Renkler fazla parlaktı. İnce uzun topuklarıyla zemini tıkırdatan bir kadın geçti yanlarından. Her tıkırtı çarpılarak kapanan bir kapının gümbürtüsü gibi geliyordu.

"Babacığım, yürüyebileceğinden emin misin?" Sesi korku doluydu.

"Sanırım... Haydi."

İçeri girdiklerinden başka bir kapıdan çıktılar ve girişlerini izleyen hamal bir arabanın bagajından bavulları indirmekte olduğu için onları fark etmedi.

"Ne tarafa, baba?"

Andy gözleriyle etrafını araştırdı ve terminalin sağından aşağıya doğru kıvrılarak giden kuzey yolunu gördü. Bütün mesele oraya ulaşmaktaydı. Her tarafta yollar. Alt geçitler, üst geçitler... SAĞA DÖNÜLMEZ, İŞARET VERİLİNCE DUR, SOL ŞERİTTE KAL, PARK ETMEK YASAK... Sabah karanlığında trafik sinyalleri huzursuz ruhlar gibi çakıyordu.

"Bu taraftan sanırım."

YALNIZCA İNDİRME BİNDİRME YAPILIR işaretleriyle donanmış yan yoldan ilerlemeye başladılar. Büyük bir gümüşi Mercedes onlara aldırış etmeden yanlarından geçti. Arabadan yansıyan ışıklar Andy'nin gözlerini kamaştırmıştı.

Charlie soran gözlerle babasına baktı.

"Kaldırım bitince, mümkün olduğu kadar bu yandan yürü. Üşüyor musun?"

"Hayır, babacığım."

"Şansımıza hava ılık. Annen olsa..."

Dudaklarını sıkarak sustu.

Geniş omuzlu, uzun boylu adamla kırmızı pantolonlu, yeşil bluzlu küçük kız el ele karanlığın içine doğru ilerlediler. Küçük kız adamı yönetiyor gibiydi.

8

On beş dakika sonra yeşil araba göründü ve sarı boyalı kaldırımın kenarına park etti. Manhattan'da Andy ile Charlie'yi taksiye kadar kovalayan iki erkek aşağıya indiler. Sürücü yerinden ayrılmadı.

Bir havaalanı polisi yanlarına yaklaştı. "Buraya park edemezsiniz, efendim. Biraz ötede..."

"Pekâlâ park edebilirim," dedi sürücü kimliğini gösterirken. Polis kimlikteki resimle adamı karşılaştırdıktan sonra, "Çok özür dilerim efendim. Bilmemiz gereken bir konu mu?" diye sordu.

"Havaalanı güvenliğiyle ilgili değil," dedi sürücü. "Ama belki yardımcı olabilirsin. Bu kişileri bu gece hiç gördün mü?" Polise iki ufak resim uzattı. Resimde Charlie'nin saçları daha uzundu ve iki yandan örülmüştü. O zaman annesi hayattaydı. "Kız bir yaş kadar daha büyük şimdi. Saçları daha kısa. Omuzlarına kadar filan."

Polis dikkatle resimlere baktı. "Sanırım bu küçük kızı gördüm. Saçları beyazımsı sarı değil mi?"

"Evet."

"Adam babası mı?"

"Bana soru sorma, yalan söylemeyeyim."

Havaalanı polisi dikkat çekmeyen yeşil arabanın direksiyonunda oturan sevimli yüzlü adamdan hoşlanmadığını hissetti. FBI, CIA ve Dükkân dedikleri örgütlerle bazı ilişkileri olmuştu zamanında. Bütün ajanlar birbirlerinin aynıydı. Kibirli ve ukala. Mavi üniformalı polislere çocuk gözüyle bakarlardı. Ama beş yıl önceki uçak kaçırma olayında "çocuk polisler" el bombalarıyla yüklü korsanı yakalamışlar ve adam "gerçek polisler"in koruması altındayken tırnaklarıyla şahdamarını parçalayıp intihar etmişti.

"Bakın... Babası olup olmadığını sordum, çünkü aralarındaki benzerliği çıkarmaya çalışıyordum. Bu resimlerden pek bir şey belli olmuyor."

"Biraz birbirlerine benzerler. Saç renkleri farklıdır."

Bunları ben de görüyorum aptal herif, diye düşündü polis. Sonra, "İkisini de gördüm," dedi yeşil arabanın sürücüsüne. "Resimde göründüğünden daha iri yapılı. Hasta filan gibiydi."

"Öyle mi?" Adam bu bilgiye sevinmişti.

"Olaylı bir gece yaşadık burada. Aptalın biri ayakkabılarını tutuşturdu."

Sürücü yerinde doğruldu. *"Ne dedin?"*

Adamın bıkkın ifadesini değiştirebildiğine memnun gülümsedi üniformalı polis. Eğer Dükkân'ın Manhattan'daki bürosunda uzun süre sorguya çekileceğini bilseydi, hiç de sevinmezdi. Ve Eddie Delgardo da elinden gelseydi polisin dayaktan canını çıkarırdı herhalde. Çünkü izninin büyük bir bölümünü, New York'un barlarını, masaj salonlarını, Times Alanı'ndaki porno mağazalarını dolaşmak yerine, ayakkabıları ateş almadan önceki olayları tüm ayrıntılarıyla anımsaması için sorguya çekilerek geçirmek zorunda kalacaktı.

9

Yeşil arabadan inen iki adam havaalanı personeliyle konuşmaktaydı. Andy ile Charlie'nin terminale girişlerini izlemiş olan hamalı bulmuştu biri.

"Evet, gördüm onları. Fitil gibi sarhoş bir adamın minnacık kızı geç saatlere kadar uyanık tutmasının günah olduğunu düşündümdü."

"Belki uçağa binmişlerdir," dedi adamlardan biri.

"Belki," diyerek onayladı hamal. "Çocuğun annesinin neler düşündüğünü merak ediyorum. Acaba olup bitenlerden haberi var mı?"

"Bildiğinden kuşkuluyum." İnanarak konuşuyordu. "Çıktıklarını gördün mü?"

"Hayır, efendim. Bildiğim kadarıyla, buralarda bir yerde olabilirler hâlâ... tabii eğer uçakları kalkmadıysa."

10

İki adam avuçlarında tuttukları kimliklerini güvenlik görevlilerine göstererek terminal binasını ve çıkış kapılarını kontrol edip United Havayolları'nın bilet satış yerinde buluştular.

"Yoklar," dedi biri.

"Uçağa mı bindiler dersin?" diye sordu diğeri.

"Herifin elinde elli dolardan fazla olacağını hiç sanmam... belki de daha az."

"Bir araştırma yapsak."

"Evet. Çabuk olalım."

United. Allegheny. American. Braniff. İç hatlar. Hasta görünüşlü, uzun boylu, iri yapılı bir adam bilet almamıştı. Albany Havayollarının hamalı kırmızı pantolonlu, yeşil bluzlu, sarı saçlı, küçük bir kız çocuğunu gördüğünü söyledi.

Andy ile Charlie'nin kısa bir süre önce oturmuş oldukları televizyonlu koltukların önünde buluştular yeniden.

"Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım, çevreyi gözden geçirmeliyiz. Bence yürüyerek gittiler buradan."

Koşar adımlarla yeşil arabaya döndüler.

11

Andy ile Charlie havaalanının yan yolunda, karanlığın içinde yürüyorlardı. Saat neredeyse bire geldiği için etrafta kimseler yoktu ve tek tük arabalar geçiyordu. Bir mil kadar arkalarındaki terminal binasında, iki ajan arabada bekleyen üçüncü arkadaşlarıyla buluştular. Şimdi baba kız kuzey karayoluna paralel giden yumuşak toprak tepenin üstüne çıkmışlardı. Tepeden aşağıya inip geçen arabaları durdurmaya çalışmak olasılığı da vardı ama karşılarına bir polis çıkarsa, planları altüst olabilirdi. Bir rampaya varmadan önce daha ne kadar yürüyeceklerini merak ediyordu

Andy. Her adım atışı beyninde büyük bir gümbürtüyle yankılanıyordu.

"Baba, hâlâ iyi misin?"

"Şimdilik evet," dedi Andy ama pek de iyi sayılmazdı. Kendini aldatamadığı gibi, Charlie'yi de kandırabildiğinden emin değildi.

"Daha ne kadar gideceğiz?"

"Yoruldun mu?"

"Hayır ama baba..."

Andy durup ciddi bir ifadeyle yüzüne baktı. "Ne oldu, Charlie?"

"Kötü adamların yaklaştıklarını hissediyorum."

"Pekâlâ. Kestirmeden gitmeyi deneyelim. Düşmeden bu tepeden aşağıya inebilir misin?"

Ölü ekim yapraklarıyla kaplı yokuşa baktı küçük kız.

"Sanırım," dedi kuşkuyla.

Andy dikkatle korkulukları aştı ve kızının geçmesine yardım etti. Ağrısının çok arttığı zamanlarda, belki de bundan sıyrılmak için aklına hep eski günler gelirdi. Korkunç gölge yaşamlarını kaplamaya başlamadan önce, oldukça iyi günler, mutlu yıllar geçirmişlerdi. Sonra mutlulukları ay tutulması gibi yavaş yavaş gölgelenmeye başlamıştı. Bir zamanlar...

"Baba!" diye haykırdı Charlie korkuyla. Kuru yapraklar kaygan ve tehlikeliydi. Andy kolunu tutmaya çalıştı. Tutamadı. Dengesini yitirdi. Düşüp yere çarpınca başı öylesine zonkladı ki, kendini tutamadan bağırdı. İkisi de arabaların son hızla gittikleri kuzey karayoluna doğru yuvarlanıyorlardı. Asfalta düştükleri anda hiçbir araba duramazdı.

12

Asistan Andy'nin dirseğinin yukarısına bir lastik bağladı ve "Lütfen yumruğunuzu sıkınız," dedi. Damar hemen ortaya çık-

mıştı. Andy içi fenalaşarak başını çevirdi. İki yüz dolar için bile serumun takılmasını izleyemezdi.

Yanındaki yatakta yatan Vicky Tomlinson'ın üzerinde kolsuz beyaz bir bluz ve açık gri pantolon vardı. Güçlükle gülümsedi genç kız. Kızılkahve saçlarının mavi gözlerine ne kadar yakıştığını Andy bir kez daha düşündü... sonra koluna iğne batırıldı...

Jason Gearneigh binasının üst katındaki 70 numaralı odadaydılar. Kolej revirinden getirilmiş on iki yatak yan yana dizilmişti. Ve on iki gönüllü yataklara uzanmış para kazanıyorlardı. Dr. Wanless iğneleri kendisi yapmıyordu ama dudaklarında donmuş bir gülüşle yatakların arasında dolaşıp hepsine birkaç söz söylüyordu. Her an *ufalmaya başlayabiliriz,* diye düşündü Andy karamsarlıkla.

Toplandıkları zaman Dr. Wanless kısa bir konuşma yapmıştı. Özet olarak: *Korkmayın. Modern bilimin kolları arasındasınız.* Dünyaya hidrojen bombası, lazer ışınlı tüfeklerin yanı sıra salk aşısıyla sivilce kremini veren modern bilime Andy'nin hiç güveni yoktu.

Asistan bir şey daha yapıyordu şimdi; serumun hortumunu kıvırıyordu.

Serum yüzde beş dektroslu suydu. Hortumun kıvrıntısının altında minik bir çıkıntı vardı ve eğer Andy'ye Lot Six verilecekse buradan karışıma katılacaktı. Eğer kontrol grubundaysa yalnızca maden tuzu verilecekti. Yazı ya da tura.

Tekrar Vicky'ye baktı. "Nasılsın, güzelim?"

"İyi."

Wanless yanlarına yaklaşıp iki yatağın arasına girdi ve önce Vicky'ye, sonra Andy'ye dikkatle baktı.

"Biraz ağrı duyuyorsunuz, değil mi?" Değişik bir vurgusu yoktu ama cümlelerini İngilizceyi ikinci dil olarak öğrenmiş biri gibi kuruyordu.

"Basınç," dedi Vicky. "Biraz basınç var."

"Öyle mi? Geçer." Dönüp Andy'ye gülümsedi. Beyaz önlüğüyle çok uzun boylu görünüyordu. Gözlükleriyse çok küçüktü.

"Ne zaman ufalmaya başlayacağız?" diye sordu Andy.

"Ufalacağınızı mı hissediyorsunuz?" Gülümsemesini sürdürüyordu.

"Ufalacağıııız," dedi Andy ve aptalca güldü. Bir şeyler oluyordu. Tanrım neredeyse uçacaktı. Etkisini gösteriyordu ilaç.

"Her şey yolunda gidecek," dedi Wanless gülümsemesi bütün yüzüne yayılırken. Ve yürüyüp gitti. Atlılar yürüyüp gider, diye geçirdi aklından Andy. Gözlerini tekrar Vicky'ye çevirdi. Saçları ne kadar parlaktı! Saçma sapan bir nedenle kızın saçları ona yeni bir motorun bakır sargılarını anımsatıyordu...

Gülmeye başladı.

Sanki şakayı paylaşır gibi asistan da gülümseyerek yanına yaklaştı ve enjektördeki ilaçtan Andy'nin koluna biraz daha akıttı. Sonra uzaklaştı. Serumun hortumuna rahatça bakabiliyordu artık, rahatsız olmuyordu. *Ben bir çam ağacıyım,* diye düşündü Andy. *Şu güzelim iğnelerime bakın.* Yeniden güldü.

Vicky de ona gülümsüyordu. Tanrım ne kadar güzeldi. Ona ne kadar güzel olduğunu, saçlarının bakır gibi alev alev yandığını söylemek istiyordu Andy.

"Teşekkür ederim. Harika bir iltifat," dedi Vicky. Gerçekten konuşmuş muydu, yoksa Andy bunu hayal mi etmişti?

Aklının son kırıntılarını toplayıp konuştu. "Sanırım, arı su beni sarhoş etti, Vicky."

"Beni de," dedi Vicky uysalca.

"Harika değil mi?"

"Harika," diye onayladı düşte gibi.

Bir yerlerde biri ağlıyordu. İsterik haykırışlarla. Sesler ilginç bir ritimle yükselip alçalıyordu. Ne olduğunu anlamak için başını çevirdi Andy. Her şey ilginçleşmeye başlamıştı. Ağır çekilmiş bir film gibi. Okul gazetesinin film eleştirmeninin sürekli kullandığı bir sözcüktü bu. *Diğerlerinde olduğu gibi bu filminde de Antoniani en mükemmel sahnelerini ağır çekimle görüntülemiş.*

*

70 numaralı odanın karatahtasına yakın yerleştirilmiş olan yatağa doğru birkaç asistan ağır çekimle koşmaya başladılar. Yataktaki genç çocuk gözlerine bir şeyler yapar gibiydi. Evet, gerçekten bir şeyler yapıyordu. Parmaklarını gözlerinin yuvalarına sokmuş, gözlerini oyuyordu. Parmakları pençe şekline girmişti ve gözlerinden kan fışkırıyordu. Kan ağır çekimle fışkırıyordu üstelik. Wanless de ağır çekim koşuyordu. Çocuğun gözleri yağda pişmiş yumurtalara benziyor, diye düşündü Andy gözlemci bir tutumla. Evet, gerçekten...

Sonra beyaz önlükler yatağın çevresini sardı ve çocuk görünmez oldu. Tam arkasında bir şema vardı. İnsan beyninin bölümlerini gösteriyordu. Andy büyük bir ilgiyle bir süre buna baktı.

Beyaz önlüklerin arasından kanlı bir el yükseldi, boğulmakta olan bir adamın eli. Parmaklar kan ve dokuyla kaplıydı. El şemaya dokunup kocaman bir virgül gibi kanlı bir iz bıraktı. Şemanın mekanizması çalıştı ve yukarı çıkıp katlandı.

Sonra yatak yerinden oynatıldı ve aceleyle odadan çıkarıldı. Gözlerini oyan çocuğun kim olduğunu görmek olanaksızdı.

Birkaç dakika (saat? gün? yıl?) sonra asistanlardan biri Andy'nin yanına yaklaştı ve beynine biraz daha Lot Six akıttı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Ama o gerçek bir asistan değildi. Hiçbiri değildi zaten. En azından otuz beş yaşındaydı ve asistan olmak için epey yaşlı sayılırdı. Ayrıca Dükkân hesabına çalışıyordu. Andy bunu ansızın anlamıştı. Çok saçmaydı ama biliyordu. Ve adamın adı...

Bir an duraklayıp belleğini yokladı ve buldu. Adamın adı Ralph Baxter'di.

Gülümsedi Andy. Evet, Ralph Baxter.

"Ben iyiyim. Öteki nasıl?"

"Öteki kim, Andy?"

"Gözlerini oyanı soruyorum."

"Çok ilginç hayaller görüyorsun, değil mi dostum?" diyerek elini okşadı Ralph Baxter.

"Hayır," diye atıldı Vicky. "Ben de gördüm."

"Gördüğünüzü sanıyorsunuz," dedi asistan olmayan asistan. "Aynı görüntüyü paylaştınız yalnızca. Karatahtanın yakınında yatan bir gençte kassal tepki görüldü... Kramp gibi bir şey. Ne gözler oyuldu, ne kan aktı."

Uzaklaşmaya hazırlandı asistan.

"Önceden kararlaştırılma olmadan aynı görüntü paylaşılmaz ahbap," dedi Andy. Kendini çok akıllı görüyordu. Mantık açısından tartışılmaz, yadsınılmaz bir sözdü bu. İhtiyar Ralph Baxter'i kıskıvrak yakalamıştı doğrusu.

Ralph umursamadan gülümsedi. "Bu ilaçla olasıdır. Biraz sonra dönerim, oldu mu?"

"Oldu, Ralph," dedi Andy.

Ralph az sonra Andy'nin yanına döndü. Ağır çekimle geri dönmüştü. Düşünceli gözlerle yatakta yatan Andy'ye baktı. Yakaladım seni Ralph, der gibi aptalca gülüyordu Andy. Birdenbire Ralph Baxter hakkında bir sürü bilgi beyninde kaynaştı: Otuz beş yaşındaydı ve altı yıldır Dükkân'da çalışıyordu. Ondan önce iki yıl FBI'da görev yapmıştı ve...

Meslek yaşamı sırasında üçü erkek, biri kadın dört kişiyi öldürmüştü. Kadını öldürdükten sonra da tecavüz etmişti. Kadın bir haber ajansı görevlisiydi ve... biliyordu.

Burası kesin değildi, önemli de değildi. Andy birdenbire bilmek istemediğini fark etti. Dudaklarındaki gülüş yok oldu. Ralph Baxter hâlâ durmuş ona bakıyordu. Ve Andy daha önceki LSD denemelerini anımsayarak korkuya kapıldı. Ama bu seferki daha derin ve ürkütücüydü. Ralph Baxter hakkında bunca bilgiyi nereden edindiğini bilmiyordu, ama bildiğini ona söylerse, gözlerini oyan genç çocuk gibi onu da büyük bir hızla Jason Gearneigh'ın 70 numaralı odasından alıp götürürlerdi. Ama belki de hepsi bir sanrı, yani halüsinasyondu. Artık gerçek gibi de görünmüyordu zaten.

*

Ralph hâlâ ona bakıyordu; biraz biraz gülümsemeye başladı. "Gördün mü?" dedi usulca. "Lot Six ile her türlü gariplik olabilir."

Ayrılıp gitti. Andy rahatlayarak içini çekti, korku dolu gözlerini kendisine dikmiş olan Vicky'ye baktı. *Benim duygularımı algılıyor,* diye düşündü. *Ona karşı rahat davranmalıyım! Onun da ilacın etkisi altında olduğunu unutmamalıyım.*

Gülümseyerek bakınca, genç kız da karşılık verdi. Ters giden bir şey olup olmadığını sordu. "Hayır," dedi Andy. "Hiçbir terslik yok."

(Ama biz konuşmuyoruz... dudakları kıpırdamıyor.)

(Öyle mi?)

(Vicky? Sen misin?)

(Bu telepati mi, Andy?)

Bilmiyordu Andy. Ama bir şey vardı. Yavaş yavaş gözlerini yumdu.

"Bunlar gerçekten asistan mı?" diye sordu Vicky kuşkuyla. "Hiç benzemiyorlar. Acaba ilaçtan mı, Andy?"

"Bilmiyorum," dedi Andy gözleri kapalı. "Kim olduklarını bilmiyorum. O çocuğa ne oldu? Hani şu götürdükleri çocuk?" Gözlerini açıp Vicky'ye baktı ama genç kız yalnızca başını salladı. Anımsamıyordu. Kendisi de güç bela anımsadığı için iyice şaşırmaya başlamıştı. Sanki yıllar önce tanık olmuştu o olaya. Kramp girmişti değil mi? Kassal bir tepki yalnızca. Çocuk...

Gözlerini oymuştu.

Ama gerçekten önemli miydi?

Beyaz önlüklerin arasından boğulan bir adamın eli gibi yükselen bir el.

Ama çok önce olmuştu bu olay. Sanki XII. yüzyılda.

Kanlı el. Şemaya çarpıyor. Şemanın mekanizması çalışıyor ve gürültüyle kapanıyor.

Kapılıp gitmek daha iyi. Vicky yine dertli görünüyor.

Birdenbire tavandaki hoparlörlerden müzik sesi yayılmaya başladı... krampları ve kanayan gözleri düşünmekten daha güzeldi müzik... Daha sonra Vicky ile tartışan Andy müziğin

Rahmaninof'a ait olduğuna karar verdi. Ve yıllar sonra da ne zaman Rahmaninof dinlese, Jason Gearneigh binasının 70 numaralı odasındaki sonsuz zamanın anıları gözlerinin önünde canlanırdı.

Ne kadarı gerçek, ne kadarı halüsinasyondu acaba? On iki yıl aralıklı olarak sürdürdüğü düşünme ve araştırmalar, Andy McGee'nin bir sonuca varmasına yardımcı olmamışlardı. Bir ara görünmez bir rüzgâr esiyormuş gibi kâğıt bardaklar, havlular, kalemler, kâğıtlar uçuşmaya başlamıştı. Daha önce ya da daha sonra (zamanı saptamak olanaksızdı) gençlerden biri kalp krizi geçirmişti. Önce ağızdan ağıza soluk vererek, sonra göğsüne bir şey saplayarak ve en sonunda kalın kablolara bağlı iki siyah kulplu olan bir makineyle kurtarmaya çalıştılar.

Sonra yarı baygın uyanıp uyanıp uyumuştu. Vicky ile konuşmuş ve birbirlerine kendilerini anlatmışlardı. Annesinin trafik kazasında ölüşünden sonraki yılı, teyzesinin yanında üzüntüsünden sinir krizleri içinde geçirdiğini anlattı Andy. Vicky ise yedi yaşındayken, genç bir çocuk bakıcısı tarafından tecavüze uğradığını ve bu nedenle seksten kaçtığını anlattı. Frijit olmaktan korkuyordu. Sevgilisinden ayrılmasının asıl nedeni buydu zaten. Hep ısrar etmişti oğlan...

Bir kadınla erkeğin yıllarca birbirlerini tanıdıktan sonra bile anlatmadıkları... yüzyıllarca beraber oldukları halde karanlık evlilik yatağında bile tartışmadıkları konuları açtılar.

Ama gerçekten konuşmuşlar mıydı?

Bunu Andy asla bilemedi.

Zaman durmuştu ama bir bakıma da uçup gitmişti.

13

Andy uykusundan ağır ağır uyandı. Rahmaninof susmuştu... sanki hiç çalınmamıştı. Vicky dua ederken uykuya dalan bir çocuk gibi ellerini göğsünde kavuşturmuş uyuyordu yanındaki ya-

takta. Andy ona baktı ve bir anda âşık olduğunu anladı. Sorgusuz sualsiz dopdolu bir duyguydu bu.

Bir süre sonra etrafına bakındı. Yatakların bir bölümü boştu. Odada beş kişi kadar kalmıştı. Bazısı uyuyordu. Bir tanesi yatağında oturmuş asistanın sorularını yanıtlıyordu. Anlaşılan çok komik bir söz söylemişti ki, ikisi de etraflarında uyuyanları uyandırmamak için alçak sesle güldüler.

Andy doğrulup kendini inceledi. Çok iyi sayılırdı. Gülümsemeye çalıştı ve başardı. Taze, hevesli, tüm duyuları bilenmiş bir hali vardı. Çocukluğunda cumartesi sabahları uyanınca, bu duyguya kapıldığını anımsadı. Haftasonunun kendisine ait olduğunun, bisikletinin garajda beklediğinin bilincinde, mutluluktan uçardı.

Asistanlardan biri yanına yaklaşıp sordu. "Nasılsın Andy?"

Andy dikkatle baktı. Uzun zaman önce koluna serumu takan gençti bu. Avcunu yanaklarında dolaştırıp sakallarını kontrol etti. "Rip Van Winkle gibi hissediyorum kendimi."

Asistan gülümsedi. "Yalnızca kırk sekiz saat uyudun, yirmi yıl değil. Gerçekten nasıl hissediyorsun kendini?"

"İyi."

"Normal mi?"

"Her ne demekse, evet. Normal. Ralph nerede?"

"Ralph mi?" Asistan kaşlarını kaldırdı.

"Evet, Ralph Baxter. Otuz beş yaşlarında. İri yapılı. Açık renk saçlı."

Gülümsedi asistan. "Hayalinde yarattın onu."

"Ne yaptım?" diye sordu Andy kuşkuyla.

"Yarattın. Gözlerinin önünde canlandırdın. Lot Six deneyleriyle ilgili olarak tanıdığım bir tek Ralph Steinham var, o da Dartan Eczacılık'ın mümessili ve elli beş yaşlarında."

Andy hiç konuşmadan uzun bir süre asistana baktı. Ralph yalnızca bir görüntü müydü? Belki de öyleydi. İlaçlı uykunun paranoyak öğelerinden biriydi herhalde. Ralph'ı bir gizli ajan olarak

tanımladığını anımsayarak gülümsedi Andy. Asistan da hemen karşılık verdi gülüşüne. Hem de çok çabuk... Yoksa bu da paranoya mı? Elbette.

Andy uyandığı zaman bir asistanla konuşmakta olan deney gönüllüsü bir kâğıt bardaktan portakal suyu içerek odadan çıkmaktaydı.

"Kimsenin canı yanmadı, değil mi?"

"Canı yanmak mı?"

"Yani kimse kriz filan geçirdi mi? Ya da..."

Asistan düşünceli bir bakışla Andy'ye doğru eğildi. "Şey Andy, böyle bir dedikoduyu tüm koleje yaymayacağını umarım. Dr. Wanless'in araştırma programını aksatır. Önümüzdeki sömestr Lot Seven ve Lot Eight deneyleri yapılacak ve..."

"Hiçbir şey olmadı mı?"

"Çocuklardan biri kassal tepki gösterdi. Önemsiz ama ağrı verici," dedi asistan. "On beş dakika içinde geçti. Ama buralarda bir cadı avı havası var. Zorunlu askerliği kaldırın, ROTC'yi yasaklayın, napalm yaptıkları için Dow Kimya'nın işçi almasını yasaklayın... Olayların boyutları büyüyor... ve bence bizim yaptığımız çok önemli bir deney."

"Kimdi o?"

"Bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Yalnızca hafif bir uyuşturucunun altında olduğunu unutma. Gerçeklerle ilacın neden olduğu halüsinasyonları birbirlerine karıştırıp vardığın sonuçları etrafa yaymaya kalkışma."

"Bunu yapmaya iznim var mı?"

Asistan şaşırmıştı. "Seni nasıl durdurabiliriz bilmiyorum. Bütün kolej deneyleri gönüllülerin merhametine bırakılmıştır. İki yüz dolar karşılığında namusunuz üstüne yemin etmenizi bekleyemeyiz."

Andy rahatlamıştı. Eğer bu adam yalan söylüyorsa bile rolünü başarıyla oynuyordu. Hepsi halüsinasyondu demek. Yanındaki yatakta Vicky kıpırdanmaya başladı.

"Hey neler diyorsun sen?" dedi asistan gülümseyerek. "Sanırım, soruları sormak benim görevimdi."

Ve sorularını sıralamaya başladı. Andy yanıtlarının sonuna gelene dek Vicky tümüyle uyanmıştı. Çok sakin ve dinlenmiş bir hali vardı. Sorular ayrıntılıydı. Birçoğunu Andy sormayı düşünmüştü.

Öyleyse niçin her şeyin göstermelik olduğu gibi bir duyguya kapılıyordu.

14

Union'un küçük salonlarından birindeki kanepede oturan Andy ile Vicky halüsinasyonlarını karşılaştırdılar.

Andy'yi en çok rahatsız eden şeyi, beyaz önlüklerin arasından yükselen kanlı eli genç kız hiç anımsamıyordu. Vicky ise uzun, sarı saçlı bir adamın yatağının yanına göz düzeyine açılır kapanır bir masa kurduğunu anlatıyordu ve bunu da Andy anımsamıyordu. Adam masanın üstüne büyük dominolar dizmiş ve, "Hepsini yık," demişti. Ve dominoları yıkmak için elini uzatınca, adam sertçe ellerini göğsüne itmiş ve, "Ellerine gerek yok Vicky," demişti. "Yalnızca yık onları." Ve Vicky dikkatle dominolara bakınca teker teker yıkılmışlardı.

"Sonra çok yoruldum," diye gülümseyerek baktı Vicky. "Sonra Vietnam'ı tartışmakta olduğumuz kanısına vardım. Ve 'Evet bu da kanıtlar ki, eğer Güney Vietnam giderse, hepsi gidecektir,' dediğimi anımsıyorum. Sonra adam ellerimi okşayıp, 'Niçin biraz uyumuyorsun, Vicky? Yorgun olmalısın,' dedi. Ben de uyudum." Başını sallayarak sözlerini sürdürdü. "Ama hiçbiri şimdi gerçekmiş gibi gelmiyor. Sanırım, hepsini hayal ettim ya da son derece olağan bir deney hakkında halüsinasyonlar yarattım. Onu gördüğünü anımsıyor musun? Sarı saçları omuzlarına dek inen, uzun boylu, çenesinde ufak bir yara izi olan adam?"

Andy hayır anlamında başını salladı.

"Ama hâlâ aynı hayalleri nasıl paylaştığımızı anlayamıyorum," dedi. "Tabii eğer telepatik bir ilaç geliştirmemişlerse... Son birkaç yıldır bundan söz edildiğini duymuştum... Halüsinojenlerin algılamayı keskinleştirdiği fikrinden yola çıkmışlar..." Omuzlarını silkip sırıttı. "Carlos Castaneda, ihtiyacımız olduğu zaman neredesin?"

"Acaba bir hayali tartıştık, sonra da tartıştığımızı unuttuk mu?" diye sordu Vicky.

Andy bu fikrine katıldığını belirtti ama yine de deney onu rahatsız etmeyi sürdürüyordu.

Tüm cesaretini toplayıp söze başladı. "Emin olduğum tek şey, sana âşık olduğumdur, Vicky."

Genç kız hafifçe gülümseyip onun ağzının kenarını öptü. "Çok tatlısın Andy ama..."

"Ama benden birazcık korkuyorsun. Belki bütün erkeklerden."

"Belki de."

"Yalnızca biraz şans tanımanı istiyorum."

"Bu şansın olacak. Senden hoşlanıyorum, Andy. Hem de çok. Ama bazen ürktüğümü unutma. Bazen de çok korkuyorum." Umursamazlıkla omuzlarını silkmeye çalıştı ama daha çok bir korku titremesini andırmıştı bu davranışı.

"Anımsayacağım," dedi Andy ve kolları arasına alarak onu uzun uzun öptü. Bir anlık duraksamadan sonra Vicky de ellerini elleri arasına alıp öpüşlerine karşılık verdi.

15

"*Baba!*" diye haykırdı Charlie.

Dünya Andy'nin gözleri önünde tepetaklak oldu. Toprak zemin üstünde, kuzey karayolunu aydınlatan lambalar altındaydı. Sonra kaydıraktan kayan çocuklar gibi kıçüstü oturup hızla aşağıya indi. Charlie biraz ilersinde yuvarlanarak iniyordu aşağıya.

Oh hayır olamaz, doğruca trafiğin içine...

"Charlie!" diye bağırdı boğuk bir sesle, başının ve boğazının açılmasına neden olarak. "Dikkat et!"

Sonra küçük kız asfalta erişti. Hıçkırarak yolun kenarında oturuyordu. Bir an sonra Andy de beynini zonklatan bir düşüşle yanına oturdu. Nesneler gözlerinin önünde ikileşti, üçleşti, sonra duruldu.

Charlie başını kollarıyla sarmış oturuyordu.

Babası koluna dokunarak, "Charlie," dedi. "Her şey yolunda."

"Arabaların önüne düşmüş olmayı isterdim," diye haykırdı küçük kız, Andy'nin kalbini yerinden oynatan bir nefret duygusuyla. "O adamı yakarak bunu hak ettim."

"Sus," dedi Andy. "Bunu artık düşünmemelisin."

Kızına sarılmış otururken arabalar önlerinden geçip gidiyordu. İçlerinden biri polis olabilirdi ve her şey sona ererdi. Ve şu anda bu, ancak kurtuluş olabilirdi.

Charlie'nin hıçkırıkları yavaş yavaş dindi. Bunun bir bölümü yorgunluktan kaynaklanıyordu. Kendi baş ağrısını dayanılmaz noktalara vardıran ve istenmeyen anıları gözlerinin önünde canlandıran da yorgunluktu zaten. Bir yere gidip yatabilseler...

"Ayağa kalkabilir misin, Charlie?"

Gözyaşlarını kurulayarak kalktı küçük kız. Karanlıkta yüzü solgun ayışığı gibiydi. Kızına bakarken suçluluk duygusuna kapıldı. Şu saatte kolunun altında oyuncak ayısıyla, ertesi sabah gideceği okulunu düşünerek yatağında uyuyor olması gerekirdi. Ama saat biri çeyrek geçe, New York eyaletinin kuzey kesimindeki bir yolun kenarında, annesiyle babasından almış olduğu olağanüstü bir yeteneğinden dolayı kendini suçlayarak durdurabilecekleri bir arabayı bekliyordu. Gözlerinin maviliği kadar iradesi dışında bir şeydi bu çok özel yeteneği. Annesiyle babasının bir zamanlar iki yüz dolara muhtaç olduklarını ve herkesin iyi gideceğini söylerken yalan söylediklerini, yedi yaşındaki bir kız çocuğuna nasıl anlatabilirsiniz?

"Bizi götürecek birini bulacağız," dedi Andy. Kolunu omzuna dolarken ona mı güven vermek istiyordu, yoksa kendine mi destek arıyordu, belli değildi. "Bir otel ya da motele gidip uyuyacağız. Ne yapmamız gerektiğini daha sonra düşünürüz. Ne dersin?"

Charlie başını salladı.

"Tamam." dedi Andy ve elini kaldırdı. Arabalar aldırış etmeden geçip gidiyorlardı. Üç kilometre kadar gerideyse yeşil araba vardı, ama tabii Andy bunun farkında değildi. Karmakarışık düşünceleri o gece Union'da Vicky ile konuştuklarına dönmüştü. Genç kız yakındaki yatakhanelerden birinde kalıyordu ve çift kanatlı büyük kapının önünde dudaklarını bir kez daha tadarken, halen bakire olan Vicky duraksayarak kollarını boynuna dolamıştı. Ne kadar gençtiler Tanrım, ne kadar gençtiler...

Her araba geçişinde rüzgârından Charlie'nin saçları havalanıyordu ve Andy on iki yıl önceki o gece olanları anımsamayı sürdürdü.

16

Vicky'yi yatakhaneye bıraktıktan sonra, Andy doğruca karayoluna çıkıp kendisini kente götürecek bir araba durdurmaya çalışmıştı. Mayıs rüzgârını gerçi yüzünde pek hafif hissediyordu ama başının üstündeki karaağaçlar da görünmeyen bir nehir gibi dolaşıp tüm yaprakları havalandırıyordu.

Jason Gearneigh tam yolunun üzerindeydi; Andy karanlık binanın önünde durdu. Etrafındaki ağaçların yeni yaprakları da aynı rüzgâr nehrine kapılmış gibiydiler. Soğuk bir titreyiş belkemiğini dolaşıp midesine yerleşti. Hava ılık olmasına rağmen titriyordu. Bulutların arasında gümüş bir dolara benzeyen ay pırıl pırıldı. Binanın camlarına vuran ayışığı boş gözler gibi parlatıyordu pencereleri.

Orada bir şeyler oldu, diye düşündü. *Bize anlatılandan, inanmamız istenenden başka başka bir şey. Acaba ne oldu?*

O kanlı el gözlerinin önünden gitmiyordu bir türlü. Şemanın üzerine kocaman bir virgül çizişini unutamıyordu. Sonra şema büyük bir gürültüyle çarpıp kapanmıştı.

Binaya doğru yürüdü. Delilik. Saat ondan sonra seni asla binaya sokmazlar. Ve...

Ve korkuyorum.

Evet. Bütün sorun bu. Bir sürü rahatsız edici anı. Hepsinin hayal olduğuna kendini inandırmak çok fazla kolay. Vicky bunu başarmak üzereydi üstelik. Gözlerini oyan bir deney gönüllüsü... Ölmeyi yeğleyen bir kızın çığlıkları... Eğer ölüm, cehenneme gidip sonsuza dek yanmaksa bile bundan daha iyiydi. Biri kalp krizi geçiriyor ve insanın kanını donduran bir profesyonellikle dışarıya taşınıyor. Andy yavrum, sen telepatiden korkmuyorsun. Hayalindeki bu olaylardan herhangi birinin gerçek olmasından korkuyorsun aslında.

Topuklarını vurarak çift kanatlı kapıya doğru ilerledi ama kapı kilitliydi. Boş lobi rahatça görülebiliyordu. Kapıyı vurdu ve birinin geldiğini görünce neredeyse kaçacaktı. Karşılaşacağı kişinin Ralph Baxter ya da sarı saçları omzuna inen, çenesinde yara izi bulunan asistan olacağından korkarak kaçacaktı.

Ama gelen ikisi de değildi. Tipik bir üniversite güvenlik görevlisi: Altmış iki yaşlarında, yanakları çizik çizik, mavi gözleri şişelerle fazla haşır neşir olmaktan donuklaşmış... Kemerine kocaman bir zaman saati asılmıştı.

"Bina kapalı!" dedi görevli.

"Biliyorum ama ben 70 numaralı odada bu sabah sona eren deneye katılmıştım, ve..."

"Beni ilgilendirmez. Binalar hafta arası saat dokuzda kapanır. Yarın gel."

"Ve sanırım saatimi orada unuttum," dedi Andy. Aslında saati filan yoktu. "Hey dinle beni. Bir bakıvereyim etrafa."

"Yapamam bunu," dedi adam ama garip bir kararsızlığı vardı.

Andy hiçbir şey düşünmeden ısrar etti. "Elbette yapabilirsin. Bir göz atıp çıkacağım. Benim gelmiş olduğumu bile anımsamayacaksın, oldu mu?"

Garip bir duyguydu bu: Sanki beyni kafatasından çıkıp bu yaşlı adamı *itiyordu*. Ve görevli kapıyı bırakıp geriye doğru sendeleyerek bir, iki adım attı.

Andy içeri girdi. Başında ani bir ağrı başlamıştı ama yarım saat sonra yerini hafif bir zonklamaya bırakıp geçti.

"Hey iyi misin?" diye sordu görevliye.

"Ha? Tabii. İyiyim." Görevlinin kuşkuları yok olmuştu. Andy'ye dostça gülümsedi. "İstiyorsan çık yukarı, saatini ara. Aceleye gerek yok. Herhalde gelmiş olduğunu bile anımsamayacağım."

Ve yürüyüp gitti.

Andy inanmaz gözlerle ardından baktı ve alnındaki hafif ağrıyı geçirmek istermiş gibi eliyle ovuşturdu. Şu ihtiyara ne yapmıştı Tanrı aşkına? *Bir şeyler* olduğundan emindi.

Arkasını dönüp merdivenlere yöneldi ve tırmanmaya başladı. Üst kat koridoru dar ve loştu. Garip bir klostrofobi (kapalı kalma korkusu) çevresini sarıp boğazını adeta bir köpek tasması gibi sıkmaya başlamıştı. Burada bina rüzgâr nehrine daha yakındı ve yaprakları hışırdatan hava tiz çığlıklar atıyordu. 70 numaralı odanın, üst tarafları buzlu camlı çift kanatlı kapılarının önünde bir süre durdu ve ölü yılların paslı yapraklarını hışırdatan rüzgârı dinledi. Kalbi göğsünü delecekmiş gibi atıyordu.

Bilmemek daha iyiydi. Unutmak daha kolaydı. Neredeyse içeri girmeden yürüyüp gidecekti. Uzanıp kapı tokmağını tutarken nasıl olsa kilitlidir, diyerek kendini avutmaya çalışmıştı.

Ama kilitli değildi. Tokmak rahatça döndü ve kapı açıldı.

Oda boştu. Yaşlı karaağaçların arasından süzülen ayışığıyla aydınlanmıştı yalnızca. Yatakların götürülmüş olduğunu görmesi için yetmişti bu ışık. Karatahta silinip temizlenmiş, şema yu-

karıya sıkıca toplanmıştı. Andy yanına yaklaştı ve bir an sonra titreyen bir elle ipinden tutup aşağıya çekti.

İnsan beyninin parçaları kasaplardaki hayvan resimleri gibi bölümlere ayrılmış olarak karşısında duruyordu. Hiç de komik değildi. Mide bulandırıcıydı aslında.

Kan lekesi oradaydı. Ayışığında simsiyah bir virgül gibi duruyordu. Bu haftaki deneyden önce hiç kuşkusuz CORPUS CALLOSUM yazan yerde şimdi yalnızca COR OSUM okunabiliyordu. Arasını virgül kaplamıştı.

Bu kadar küçük bir şey...

Bu kadar büyük bir şey...

Karanlıkta durup şemaya bakarken titremeye başlamıştı. Bunların ne kadarı gerçekti? Bir bölümü mü? Çoğunluğu mu? Hepsi mi? Yoksa hiçbiri değil mi?

Arkasında bir ses duydu. Sessiz yürümeye çalışan birinin ayakkabı gıcırtısı.

Elleri kımıldadı ve şemaya değince stor büyük bir gürültüyle kapandı.

Ayışığına bulanmış bir pencerede bir tıkırtı... belki bir dal, belki de kan ve dokuya karışmış ölü parmakları... *Bırakın içeri gireyim... gözlerim orada kaldı, bırakın gireyim...*

Ağır çekilmiş bir film gibi olduğu yerde döndü, beyaz gömlekli bir hayalet göreceğinden emindi. Gözlerinin yerinde kara boşluklar olan genç bir çocuk. Kalbi boğazında atıyordu.

Hiç kimse yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

Ama sinirleri iyice gerilmişti ve dallar tekrar cama vurunca, sınıfının kapısını kapatmayı aklına bile getirmeden deliler gibi kaçtı dışarıya. Dar koridoru koşarak geçerken ardından gelen ayak sesleri duydu. Kendi ayak seslerinin yankısı. Merdivenleri ikişer ikişer inip soluk soluğa lobiye geldiğinde nabzı şakaklarında atmaya başlamıştı.

Güvenlik görevlisini etrafta göremedi. Büyük kapıyı sessizce arkasından kapayıp dışarı çıktı ve daha sonra bürüneceği kaçak kimliğine doğru yürümeye başladı.

17

Beş gün sonra Vicky hiç istememesine karşın, Andy ile birlikte Gearneigh binasına gitti. Bu deneyi bir daha hatırına getirmemeye karar vermişti oysa. Psikoloji bölümünden iki yüz dolarlık çekini alıp bankaya yatırmış ve kaynağını unutmaya çalışmıştı.

Andy şimdiye dek sahip olduğunu bilmediği bir kararlılıkla kızı gelmeye ikna etmişti. Harrison Kilisesinin çanları mayıs öğleden sonrasına müzik katarken, 2:50 derslerinin bitiminde gitmişlerdi oraya. "Gün ışığında bize hiçbir şey olamaz," demişti Andy, ama nelerden korktuğunu kendi kendine bile açıklamaya çekiniyordu. "Etrafta düzinelerle adam var üstelik."

"Yalnızca gitmek istemiyorum," demişti kız ama gitmişti.

Konferans salonundan kollarının altında kitaplarla çıkan iki, üç öğrenci vardı. Pencerelerde güneş pırıl pırıl parlıyordu. Andy ile Vicky içeri girerken, saat üçteki biyoloji semineri için başka öğrenciler de yavaş yavaş gelmeye başlamıştı. Hafta sonundaki ROTC'yi protesto yürüyüşünden hararetle söz eden çocuklar, Andy ile Vicky'ye dikkat bile etmemişlerdi.

"Sağa," dedi Andy. Sesi boğuk ve sinirliydi. "Bak bakalım, ne göreceksin?"

İpin ucundan tutup şemayı aşağıya çekti. Cildi açılıp iç organları işaretlenmiş çıplak bir adam resmine bakıyorlardı. Kasları birbirine dolaşmış kırmızı yün yumaklarını andırıyordu.

"Tanrım!" dedi Andy.

Kolunu yakaladığı zaman Vicky'nin eli terden sırılsıklamdı. "Andy. Lütfen gidelim. Biri bizi tanımadan önce çıkalım buradan."

Evet, gitmeye hazırdı. Şemanın değiştirilmiş olması Andy'yi her şeyden çok korkutmuştu. İpi hızla aşağıya çekip bıraktı. Stor kapanırken yine aynı sesi çıkardı.

Başka şema. Aynı ses. On iki yıl sonra bile baş ağrısı izin verdiği zamanlar bu sesi duyabiliyordu. Gearniegh binasının 70

numaralı odasına bir daha asla ayak basmadı ama bu sesi çok iyi tanıyordu.

Düşlerinde sık sık duyuyordu... ve o kanlı eli görüyordu.

18

Yeşil araba havaalanının yan yolundan çıkıp kuzey karayolunun giriş rampasına doğru ilerlemeye başladı. Norville Bates ellerini direksiyonla, trafiğin arzuladığı ikiye on kala pozisyonunda tutuyordu.

Radyoda klasik müzik çalmaktaydı. Saçları artık kısa kesilip arkaya taranmıştı ama küçüklüğünde kırık bir kokakola şişesinin üstüne düşüp kestiği çenesindeki yara izi kaybolmamıştı. Eğer Vicky hayatta olsaydı onu tanıyabilirdi.

"Yolda uğrayacağımız biri var," dedi öbürü. Adı John Mayo'ydu. "Adam muhbirdir. Bizden başka CIA için de çalışır."

"Olağan bir fahişe desene," dedi üçüncü adam ve hep birlikte gülmeye başladılar. Yaklaştıklarını biliyorlardı, kan kokusu almaya başlamışlardı. Üçüncü adamın adı Orville Jamieson'du ama Oj diye çağırılmaktan hoşlanıyordu. Tüm ofis yazışmalarını Oj diye imzalardı zaten.

"Kuzey olduğundan eminsin, değil mi?" diye sordu Oj.

Norville Bates omuzlarını silkti. "Ya bu yoldalar ya da Albany'ye girdiler. Buradaki adama otelleri dolaşmalarını söyledim. İyi mi?"

"İyi." dedi John Mayo. Norville ile ikisi zaten çok iyi anlaşırlardı. Yıllar önce Gearniegh binasının 70 numaralı odasına dayanıyordu dostlukları. John bir daha asla bu kadar tüyler ürpertici bir deneye katılmak istememişti. Kalp krizi geçiren çocuğu elektrik şokuyla hayata döndürmeye çalışan da oydu. Vietnam'da sağlık görevlisi olarak bulunmuş ve kuramsal olarak bunları kullanmasını biliyordu. Ama iş gerçeğe dönünce çocuğu kurtaramamışlardı. O gün on iki gönüllüye de Lot Six verilmişti. İkisi hemen ölmüştü: Biri salonda kalp krizi geçirmiş, bir kız da altı gün sonra

yatakhanesinde beyin kanamasından gitmişti. Gözlerini oyan oğlanla, boynundan aşağısı felç olan bir kız tedavisi olanaksız bir şekilde çıldırmışlardı. Wanless bunun psikolojik olduğunu söylemişti ama kim bilebilir? Fevkalade bir iş başarmışlardı o gün.

"Buradaki adamımız karısını da yanına alacak," diyordu Norville. "Kadın torununu arıyor sözde. Oğlu torunuyla birlikte kaçmış. Pis bir boşanma davası. Gerekmedikçe polise haber vermek istemiyor tabii... çünkü oğlunun hafif kaçık olduğunu sanıyor... falan filan. Eğer kadın iyi oynarsa, kentin tüm gece resepsiyonistleri adamla kızı gördükleri takdirde ona söylemeye hazır olacaklardır."

"Eğer iyi oynarsa," dedi Oj. "Bu muhbirlerin sağı solu belli olmaz."

"En yakın rampaya çıkıyoruz, değil mi?" diye sordu John.

"Evet," dedi Norville, "Ancak, üç dört dakika kaldı."

"Buraya inecek kadar vakitleri oldu mu acaba?"

"Kendilerini zorlarlarsa evet. Belki onları rampada otostop yapmaya çalışırken yakalarız. Belki de kestirmeden inip öbür taraftaki arıza şeridine geçmişlerdir. Ne olursa olsun onlara rastlayıncaya kadar dolaşacağız."

Oj'nin sol kolunun altındaki kılıfta 357 Magnum vardı.

"Eğer bir araba durdurmuşlarsa, umudumuz kalmaz, Norv," dedi John.

Norville omuzlarını silkti. "Olası değil. Saat biri çeyrek geçiyor. Benzin karnesinden beri trafik oldukça az. Bay İşadamı, küçük bir kızla büyük bir adamın otostop yapmaya çalıştıklarını görünce ne düşünür?"

"Ancak kötü bir şey olacağını," dedi John.

"İyi bildin."

Oj tekrar güldü. İlerde, kuzey rampasını belirten dur-geç lambası karanlıkta parlıyordu. Oj elini ne olur ne olmaz diyerek Magnum'un ceviz kabzasına attı.

19

Kamyon yanlarından geçip gitti... ve fren lambaları yanarak elli metre ilerde durup arıza şeridine geçti.

"Tanrıya şükür," dedi Andy usulca. "Bırak ben konuşayım, olur mu, Charlie?"

"Tamam, baba." Çok zavallı çıkmıştı sesi. Gözlerinin altı yine halkalanmıştı. Kamyon ağır ağır onlara doğru geliyordu. Andy'nin başı şişmiş bir kurşun balon gibiydi.

Kamyonun yan tarafına Binbir Gece Masalları'ndan görüntüler çizilmişti. Periler, tül peçeler ardına saklanan genç kızlar, havada uçan bir halı... Halı hiç kuşkusuz kırmızı olarak boyanmıştı ama otoyolun parlak ışıkları altında kuruyan kan gibi koyu bordoya dönmüştü.

Andy yolcu kapısını açıp Charlie'yi içeri attı ve ardından kendisi de atladı. "Teşekkürler. Hayatımızı kurtardınız."

"Konuğum olun," dedi şoför. "Merhaba küçük yabancı."

"Merhaba," dedi Charlie alçak sesle.

Şoför dış aynayı kontrol edip bir süre arıza şeridinde yol aldıktan sonra asıl şeride geçti. Charlie'nin başı üzerinden bakan Andy suçluluk duygusuna kapıldı. Arabayla geçerken yolun kenarında durup otostop yapan gençlere benziyordu kamyonun şoförü. Ve Andy bunlara hiç aldırmazdı. İriyarı, göğsüne doğru inen siyah kıvırcık sakallı, daha çok film aksesuarı olacak cinsten kocaman fötr şapkalı bir genç... Elde sarıldığı belli olan dudaklarının arasına sıkıştırılmış bir sigara. Kokusuna bakılırsa içinde yalnızca tütün vardı, esrar kokmuyordu.

"Nereye gidiyorsunuz, ahbap?" diye sordu genç şoför.

"İki kent ileriye."

"Hastings Glen'e mi?"

"Evet."

Başını salladı. "Sanırım, birinden kaçıyorsunuz."

Charlie'nin vücudunun gerildiğini hisseden Andy usul usul onun sırtını okşamaya başladı. Şoförün sesinde bir kötülük sezmemişti.

"Havaalanında mahkeme tebligatı taşıyan biri vardı."

Sakalının sakladığı dudaklarını aralayarak sırıttı genç adam. Sigarayı ağzından alıp yarı açık pencereden rüzgâra koyverdi.

"Sanırım, buradaki küçük yabancıyla ilgili."

"İyi bildin."

Şoför sustu. Andy sırtını yaslayıp baş ağrısıyla uğraşmaya başladı. Son kerteye gelip durmuştu sanki ağrı. Daha önceleri hiç bu kadar kötü olmuş muydu? Anımsamak olanaksız... Ne zaman fazla zorlasa, bir öncekinden daha kötü oluyordu sanki. İtici gücünü kullanmak için en az bir ay beklemek zorundaydı şimdi. Yol üzerindeki ikinci kentin yeterince uzak olmadığını biliyordu ama bu gece ancak bu kadar dayanabilecekti. Bitmiş tükenmişti. Hastings Glen'le yetinmek zorundaydı.

"Kimi tutuyorsun, ahbap?" diye sordu şoför.

"Ha?"

"Kupada. Dünya Kupasında San Diego Padres'e ne dersin?"

"Oldukça iyi durumda," diye onayladı Andy. Sesi çok uzaklardan gelir gibiydi.

"İyi misin? Pek solgun görünüyorsun da..."

"Baş ağrısı," dedi Andy. "Migren."

"Fazla sıkıntıdan. Anlıyorum. Bir motelde mi kalacaksınız? Paraya ihtiyacınız var mı? Size bir beşlik verebilirim. Daha fazlasını vermek isterdim ama Kaliforniya'ya gidiyorum, dikkatli harcamak zorundayım. *Gazap Üzümleri*'ndeki Joads gibi yani."

Andy gülümsedi. "Sanırım durumumuz iyidir."

"Pekâlâ," diyerek uyuklayan Charlie'ye baktı şoför. "Çok güzel bir kız. Ona iyi bakıyor musun?"

"Elimden geldiğince."

"O da iyi," dedi genç şoför. "Bu şarkının adı budur."

20

Hastings Glen, karayolunun üzerindeki tabela kadar bir yerdi. Bu saatte kentin trafik lambaları bile sürekli yanıp söner du-

ruma çevrilmişti. Büyük şapkalı, sakallı şoför onları çıkış rampasından geçirip kente soktu ve 40. Yoldaki Slumberland Moteli'nin önüne kadar getirdi. Arkasında mısır tarlaları görünen Boş Oda tabelasının bazı harfleri sönmüş zavallı bir yerdi. Charlie uykusu derinleştikçe sola doğru kaymış ve neredeyse başı şoförün blucinli bacağına gömülmüştü. Andy yerini değiştirmeye kalkışınca adam başını sallamıştı.

"Zararı yok, ahbap. Bırak uyusun."

"Bizi biraz ilerde bırakabilir misin?" diye sordu Andy. Düşünmek oldukça güçtü ama bu önlem içgüdüsel olarak çıkmıştı ağzından.

"Gece bekçisinin arabasız olduğunuzu bilmesini istemiyorsun, değil mi?" diyerek gülümsedi şoför. "Pekâlâ dostum. Ama böyle bir yere tek tekerlekli bisikletle de gelsen kimse aldırmaz." Kamyonun lastikleri çakıltaşlarını ezerek ilerledi. "Beşliği istemediğinden emin misin?"

"Belki de işime yarar," dedi Andy istemeyerek. "Adresini yazar mısın? Sana gönderirim."

Şoförün sırıtışı geri geldi. "Adresim 'yolda'dır," diyerek cüzdanını çıkardı. "Ama belki bir gün güleç yüzümü tekrar görebilirsin, öyle değil mi? Kimbilir?" Beş doları uzattı ve Andy birdenbire ağlamaya başladığını hissetti.

"Haydi dostum," diyerek Andy'nin ensesine dokundu şoför. "Ömür kısa, acılar uzundur. Hepimiz bu dünyaya birbirimize yardım etmek için geldik. Jim Paulson'un yaşam felsefesi budur işte. Küçük yabancıya iyi bak."

"Elbette," diyerek gözlerini sildi Andy. Beş doları kadife ceketinin cebine attı. "Charlie, hayatım... Uyan artık. Birazcık daha uyanık kalacaksın."

21

Üç dakika sonra, kapalı bir lokantanın önünden dönüp tekrar karayoluna çıkan kamyonu izliyordu Andy. Elini kaldırınca Jim

Paulson da karşılık verdi. Kenarları uçan halılar, cinler, perilerle bezenmiş eski Ford kamyon... umarım Kaliforniya sana uğurlu gelir, diye düşündü Andy. Sonra Charlie ile birlikte Slumberland Motel'e doğru yürümeye başladılar.

"Beni dışarda, gözlerden uzak bir yerde beklemeni istiyorum," dedi Andy. "Anlaştık mı?"

"Olur, baba." Uykulu bir ses.

Kızını taflanların yanına bırakıp büroya yürüyüp zili çaldı. İki dakika sonra üzerinde bornozu, gözlüklerini silerek gelen orta yaşlı bir adam göründü. Kapıyı açıp tek kelime söylemeden Andy'yi içeri aldı.

"Sol kanattaki en son odayı tutabilir miyim?" diye sordu Andy. "Oraya park ettim de."

"Bu mevsimde isterseniz tüm batı kanadını tutabilirsiniz," diye gülümsedi adam sapsarı dişlerini göstererek. Kayıt kartını ve üstü reklamlarla dolu kalemi Andy'ye uzattı. Farları çevreyi aydınlatan bir araba geçti caddeden.

Andy kartı Bruce Rozelle adına imzaladı. Bruce'un New York LMS 240 plakalı bir 1978 Vega'sı vardı. İŞ/MESLEK yazılı yere bir an boş gözlerle bakıp ağrıyan başının bir anlık izniyle aklına gelen parlak bir fikirle noktalı satırı doldurdu. Birleşik Satış Makineleri Bakımcısı. Ödeme şeklinin yanınaysa nakit yazdı.

Ön taraftan bir araba daha geçti.

Adam kartı işaretledi ve çekmeceye kaldırdı. "On yedi dolar ve elli sent."

"Bozuk para versem olur mu?" diye sordu Andy. "Bütünletmeye vaktim olmadı. Bu taşra görev gezilerini de hiç sevmem zaten."

"Bozukluklar da harcanır. Bana göre hava hoş."

"Teşekkürler." Andy elini cebine sokup beş dolarlığı bir tarafa itip bir avuç dolusu metal para çıkardı. Adam paraları cinslerine göre ayırıp kasanın gerekli bölmelerine yerleştirdi.

"Biliyor musunuz, eğer sigara makinemi onarabilirseniz, oda ücretinden beş dolar düşerim. Bir haftadır çalışmıyor."

Andy köşede duran makineye doğru yürüyüp inceler gibi yaptı ve tekrar yerine döndü. "Bizim marka değil."

"Ah, öyle mi! Pekâlâ. İyi geceler. Eğer isterseniz dolabın üst rafında fazla battaniye var."

"İyi."

Dışarı çıktı Andy. Ayaklarının altında gıcırdayan çakıltaşları beynini zonklatıyordu. Charlie'yi bıraktığı yere doğru yürüdü ama kızı orada değildi.

"Charlie?"

Yanıt yok. Uzun yeşil plastik anahtarlığın ucundaki büyük anahtarı avcundan diğerine geçirdi. Elleri birdenbire terlemişti.

"Charlie?"

Yine yanıt yok. Kayıt kartını doldururken geçişini duyduğu araba galiba biraz yavaşlamıştı. Belki yeşil bir arabaydı bu.

Hızlanan kalp atışları kafasına sancı dalgaları gönderiyordu. Eğer Charlie gitmişse neler yapabileceğini düşünmeye çalıştı. Başı çok şiddetli ağrıyordu. Ancak...

Otların arasından hafif bir horultu geldi. Çok yakından geliyordu tanıdığı bu ses. Taşları havalandırarak oraya doğru atladı. Sert dallar bacaklarını çizip kadife ceketinin eteklerini tarazlandırdı.

Motel bahçesinin kenarındaki otların arasında yan yatıp dizlerini çenesine kadar çekmiş uyuyordu Charlie. Andy bir süre gözleri kapalı, olduğu yerde durdu ve bu gece için son kez olduğunu umarak onu bir daha uyandırdı.

Charlie'nin gözkapakları kıpırdandı ve bir an sonra babasına baktı. "Baba?" diye sorarken sesi hâlâ düş görüyormuş gibi boğuktu. "Dediğin gibi gözlerden uzağa kaçtım."

"Biliyorum tatlım. Biliyorum. Haydi gel. Yatmaya gidiyoruz."

22

Yirmi dakika sonra 16 numaralı odada yatıyorlardı. Charlie düzenli soluklarla derin bir uykuya dalmıştı bile. Andy ise uyumak istiyor ama beyninde dolaşan acabalar ve ağrıyla bir türlü gevşeyip kendini bırakamıyordu.

Hemen hemen bir yıldır kaçıyorlardı. Port City'de bulundukları sırada kaçtıklarına inanmak olanaksız gibi görünüyordu. Charlie orada okula bile gitmişti. Hem kızınız okula giderken, hem de siz bir iş kurmuşken, nasıl kaçıyor olabilirsiniz? Port City'de neredeyse yakalanacaklardı. Andy bir süre için kaçak olduklarını unutmak gafletinde bulunmuştu.

Artık hataya düşemezdi.

Acaba onlar neredeydiler? Hâlâ New York'da mı? Buna bir inanabilse... Belki de taksinin plakasını alamamışlar ve hâlâ sokaklarda onları arıyorlardı. Ama Albany'de et artıkları üzerinde dolaşan minik kurtçuklar gibi havaalanının altını üstüne getirdiklerine inanmak daha kolaydı. Ya Hastings Glen? Belki sabahleyin. Belki de hiç gelmezler. Hastings Glen havaalanından yirmi kilometre uzaktaydı. Paranoyanın sağduyuyu silip atmasına izin vermek gereksizdi.

O adamı yaktığım için arabaların önüne düşme cezasını hak ettim!

Yanıtlayan kendi sesi: *Daha kötü de olabilirdi. Yüzünü yakabilirdin, örneğin.*

Hayaletli bir odadaki sesler...

Bir şey daha geldi aklına. Bir Vega kullanıyor olmalıydı. Sabahleyin gece bekçisi 16 numaralı odanın önünde park edilmiş bir Vega olmadığını görünce, Birleşik Satış Makineleri Şirketi'nde çalıştığını söyleyen adamın yalanı meydana çıkacaktı. Acaba araştırır mıydı? Artık bu konuda hiçbir şey yapamazdı Andy. Tümüyle bitkindi.

Garip bir hali olduğunu sanmıştım. Hasta ve solgun görünüyordu. Ve ücreti bozuk parayla ödedi. Satış makineleri şirketinde çalıştığını söyledi ama salondaki sigara makinesini onaramadı.

Hayaletli bir odadaki sesler...

Charlie'nin düzgün soluklarını dinleyerek yanına döndü. Onu alıp götürdüklerini düşünmüştü ama kız yalnızca taflanların arasına iyice saklanmıştı. Gözlerden uzak. Charlene Norma McGee... Charlie...

Eğer seni götürselerdi Charlie, ne yapardım bilmiyorum...

23

Son bir ses daha, altı yıl öncesinden. Oda arkadaşı Quincey'nin sesi...

Charlie bir yaşına gelince normal olmadığını anlamışlardı. Zaten bir haftalık olduğundan beri bunu biliyorlardı; çünkü Vicky onu kendi yataklarına getirmek zorunda kalmıştı. Eğer beşiğinde bırakırsa yastıktan... şey, dumanlar çıkıyordu. Korkularından hiç söz açmadan, o gece beşiği kaldırmışlardı ortadan. Yastık öylesine ısınmıştı ki, kızın yanağı su toplamıştı. Andy yanağına yanık merhemleri sürmesine rağmen sabaha kadar ağlamıştı. İlk yıl evin içi tımarhaneye dönmüştü. Uykusuzluk ve bitmek bilmez bir korku. Biberonu gecikince kâğıt sepetleri tutuşuyordu; bir keresinde perdeler alev almıştı ve eğer Vicky odada olmasaydı...

Sonunda merdivenden düşüşü Quincey'yi telefonla aramaya zorlamıştı Andy'yi. Charlie emekliyor ve rahatça merdivenleri inip çıkabiliyordu. Vicky arkadaşlarıyla alışverişe gittiği için Andy kızına bakmakla yükümlüydü o gün. Gerçi karısı gitmemekte ısrar etmişti ama son günlerde çok yorgun göründüğünden Andy neredeyse ite kaka çıkarmıştı onu kapıdan. Savaş zamanında duyduğunuz çarpışma yorgunluğunu anımsatan boş bir bakış vardı genç kadının gözlerinde.

Andy oturma odasında, merdivenlerin yanında kitap okumaktaydı. Charlie ise yukarı aşağı dolaşıyordu. Basamakların birinde oyuncak ayısı vardı. Andy aslında onu oradan kaldırmalıydı ama kız her iniş ve çıkışında etrafında dolanmayı becermiş-

ti. Port City'deki normal yaşamlarına kandığı gibi, o gün de bu duruma kanmıştı.

Charlie üçüncü kez aşağıya inerken ayakları ayıya dolaştı ve çığlıklar atarak en alt basamağa kadar yuvarlandı. Merdivenler halı kaplı olduğundan vücudunda en küçük bir çürük bile yoktu. Quincey'nin dediğine göre, Tanrı çocukları ve sarhoşları korurmuş. O gün ilk kez aklına geliyordu Quincey. Andy hemen koşup kızını kucağına aldı, kırık çıkık olup olmadığını anlamak için her tarafını incelerken susturmak için kulağına çocukça sözler fısıldamaya başladı.

Ve bir anda yanından geçtiğini hissetti. Kızının beyninden kaynaklanan, görünmeyen, inanılmaz ölüm şimşeği... Yaz günleri platforma çok yakın durursanız metronun çıkardığı sıcak hava da aynen böyle geçip gider yanınızdan. Yumuşak, sessiz bir sıcak hava... ve oyuncak ayı alev aldı. O, Charlie'nin canını yakmıştı. Charlie de onun canını yakacaktı tabii. Alevler yükseldi ve Andy zavallı oyuncağın siyah düğme gözlerini gördü aradan. Ve alevler merdiven halısına yürümeye başladı.

Andy hemen kızını yere bıraktı ve televizyonun yanındaki duvarda duran yangın söndürücüsünü kaptı. Vicky hiçbir zaman kızının yapabileceklerinden söz etmek istememişti. İnatla kaçınıyordu bu konuyu açmaktan. Charlie'nin hiçbir anormalliği olmadığında ısrar ediyordu. Ama ilkbaharın yaza karıştığı günlerde birdenbire ortaya çıkan hindiba çiçekleri gibi, evin her yanını yangın söndürücüler kaplayıvermişti.

Yanan halının kokusu iyice ortalığa yayılmadan, yangın söndürücülerden bir tanesini kapıp merdivenlere doğru koşarken, çocukluğunda okuduğu Jerome Bixby adlı yazarın *İyi Bir Yaşam* adlı romanını düşünecek zamanı olmuştu. Annesiyle babasını psişik dehşetle köle yapan küçük bir çocuğun öyküsü... binlerce ölüm karabasanı... çocuğun ne zaman öfkeleneceğini asla bilemezdiniz...

Charlie oturduğu yerde çığlıklar atarak ağlamasını sürdürüyordu.

Andy aceleyle söndürücünün kapağını açtı ve merdivenleri köpüğe boğdu. Sonra beyaz köpük içinde kalmış yanık oyuncağı eline alıp aşağıya indi. Kendinden nefret ederek, ama yine de yapması gerektiğine inanarak ayıyı Charlie'nin korku ifadeli, yaşlarla ıslanmış yüzüne doğru uzattı. P*is herif,* diye düşünüyordu bir yandan. *Niçin doğruca mutfağa gidip bir bıçak almıyorsun? Yanaklarına birer çizik atıp böyle işaretleyebilirsin.* Aklı yattı buna. Yaralamak. Evet bunu yapmalıydı. Kızının ruhunda yara açacaktı.

"Oyuncağının halini beğeniyor musun?" diye kükredi. Yanık kapkara ayıcık elinde soğumakta olan bir kömüre benziyordu. "Artık onunla oynayamayacağın bir hale getirdiğin ayıdan hoşlanıyor musun, Charlie?"

Charlie'nin çığlıkları biraz daha yükseldi. *"Babaaaaa! Ayım! Oyuncağım!"*

"Evet," dedi sertçe. "Oyuncağın yandı, Charlie. Sen yaktın onu. Eğer ayıyı yakarsan, bir gün anneyi de yakabilirsin. Babayı da. *Bir daha asla yapma bunu!"* Biraz yaklaşıp devam etti. "Bunu bir daha asla yapma, çünkü bu çok *Kötü Bir Şey!"*

"Babaaaaaaaaaa!"

Verebileceği tüm dehşet, korku, üzüntü bu kadardı. Kucağına alıp hıçkırıkları duruncaya kadar uzun bir süre salonda dolaştırdı. Sonunda Charlie yanağını omzuna dayayıp uyuyakalmıştı.

Usulca kanepenin üstüne bırakıp mutfaktaki telefona giderek Quincey'yi aradı.

Quincey konuşmak istemiyordu. 1975 yılındalardı ve büyük bir uçak şirketinde çalışıyordu Quincey. Her yıl McGee'lere gönderdiği Noel tebriği kartı, müdür yardımcısı olduğunu bildiriyordu. Uçakları imal eden adamların sorunları olduğu zaman Quincey'yi görmek zorundaydılar. Yalnızlık korkuları, kişilik bunalımları ya da belki yaptıkları işten dolayı insanlıktan çıkmakta olduklarını düşündükleri zaman, Quincey onlara yardım ediyor ve adamlar da yeniden işlerinin başına dönüp demokrasi uğruna dünyanın güvenliği için çalışmayı sürdürüyorlardı. Bu görev için Quincey yılda otuz iki bin dolar alıyordu. Yani Andy'nin ka-

zancından on yedi bin dolar daha fazla. "Ve suçluluk duygusuna kapılmıyorum," diye yazmıştı arkadaşı. "Amerika'yı tek başıma havada tuttuğuma inandığım için oldukça düşük bir ücret alıyor sayılırım."

İşte her zamanki gibi alaycı Quincey... Ama Andy uyuyan kızını kanepenin üstünde bırakıp Ohio'dan onu aradığı gün hiç de alaycı olamamıştı.

"Bazı şeyler duydum," demişti en sonunda, Andy'nin hiçbir şey öğrenmeden telefonu kapatmayacağını anlayınca. "Ama bazen bazı kişiler telefonları dinliyor, dostum. Watergate devrindeyiz."

"Korkuyorum," dedi Andy. "Vicky de korkuyor. Charlie de öyle. Neler duydun, Quincey?"

"Bir zamanlar on iki gönüllünün katıldığı bir deney yapılmış. Altı yıl kadar önce. Bunu anımsıyor musun?"

"Anımsıyorum," dedi Andy üzüntüyle.

"Bu on iki gönüllüden pek çoğu yok artık. Yalnızca dört tanesi hayatta. Ve içlerinden ikisi birbiriyle evlenmiş."

"Evet," derken korkmaya başlamıştı Andy. Yalnızca dört kişi mi kalmıştı? Nelerden söz ediyordu Quincey?

"Anladığıma göre, içlerinden biri elini bile sürmeden kapıları açıp kapıyor, anahtarları bükebiliyormuş." Quincey'in sesi iki bin kilometre uzaktan, çeşitli eyaletlerden geçerek gelmekteydi. Telefonu dinleyebilecek milyonlarca yer vardı arada.

"Evet?..." dedi Andy. Vicky'nin bazen yanlarına yaklaşmadan televizyonu ya da radyoyu açıp kapadığını biliyordu. Ama genç kadın bunları yaptığının farkında bile değildi.

"Oh evet, bu adam gerçekten var," diyordu Quincey. "Nasıl derler? Belgelenmiş bir kişi. Eğer bunları pek sık yaparsa başı ağrıyor, ama yine de yapabiliyor. Onu kapısındaki kilidi açamadığı bir odada tutuyorlar. Üzerinde deneyler yapıyorlar. Anahtarları büküyor. Kapıları açıyor. Ve anladığıma göre çıldırmak üzereymiş."

"Oh Tanrım," dedi Andy usulca.

"Barış çalışmalarının bir bölümü bu adam. Onun için çıldırmasının zararı yok. İki yüz yirmi milyon Amerikalının güven içinde yaşaması için çıldırıyor. Anlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı Andy.

"Birbiriyle evlenen o iki kişi ne oldu? Hiçbir şey. Şimdiye dek bilinmiyor yani. Ohio gibi sessiz bir Orta Amerika eyaletinde kendi hallerinde yaşıyorlar. Belki yılda bir kez kontrol ediliyorlar. Yani anahtarları büküp bükmedikleri ya da kapıları açıp açmadıkları kontrol ediliyor. Veya belki hayır derneklerinin küçük toplantılarında bazı zihinsel güçlerini ortaya koymak için birtakım komik gösteriler yapıp yapmadıkları araştırılıyor. Bu kişilerin bunları yapamamaları ne kadar iyi değil mi, Andy?"

Andy gözlerini kapatıp yanık halıyı kokladı. Bazen Charlie emekleyerek buzdolabına yaklaşır, kapağını açıp bir şey yaptığını fark etmeden bakar ve buzdolabının açık kalmış kapağı kapanırdı. Ama bazen... Bazen bu bakış yeterli olmaz, o zaman ütüyü bırakıp gider kapağını kapatırdı. (Ya da radyoyu, televizyonu açardı.) Vicky anahtarları bükemez, düşünceleri okuyamaz, uçamaz, geleceği söyleyemez ya da yangın çıkaramazdı. Kapıları birkaç kez üst üste kapatınca da, baş ağrısından ya da mide bulantısından şikâyet ettiğini bilirdi Andy. Ama bunlar fiziksel bir tepki miydi, yoksa bilinçaltının bir uyarısı mıydı, bunu bilemiyordu. Öylesine önemsiz şeyler ve öylesine ender oluşurdu ki, olağan kabul etmeye bile başlamıştı. Kendisiyse... insanları yapmalarını ya da düşünmelerini istediği şeye doğru itiyordu. Ve başı çok fazla ağrıdığı için pek sık kullanmazdı bu itici gücü. Çoğunlukla Gearneigh'in 70 numaralı odasına girdiğinden beri normal bir kişi olmadığını unutup giderdi.

Gözlerini yumdu ve gözkapaklarının karanlığında virgül biçimindeki kan lekesini ve COR OSUM sözcüklerini gördü.

"Evet, bu çok iyi bir şey," diye sürdürdü konuşmasını Quincey, sanki Andy onaylamış gibi. "Belki de o on iki gönüllüye tam olarak çözemedikleri bir ilacı verdiler. Belki de şu Deli Doktor onları bilerek yanlış yola sürükledi. Ya da belki yanlış yola sü-

rüklediğine inanırken onlar onu bilinçli olarak sürüklediler. Bu önemli değil."

"Evet."

"Böylece bu ilacın verildiği gönüllülerin kromozomlarında biraz değişiklik oldu. Ya da epey değişiklik. Aslında kimse bilemez. İçlerinden ikisi birbiriyle evlendi ve bir çocukları oldu. Ve belki çocuk onlardan ağzıyla gözlerinden başka bir şeyler de aldı. Bu çocuk ilgilerini çekmez mi?"

"İlgileneceklerine bahse girerim," dedi Andy. Öylesine korkmuştu ki, konuşmakta güçlük çekiyordu. Quincey'yi aradığını Vicky'ye söylememeye karar vermişti şimdiden.

"Eline bir limon alırsın, tadı güzeldir. Sonra bir ananas alırsın, o da iyidir ama ikisini birleştirince... yepyeni bir tad çıkar karşına. Bahse girerim, o çocuğun neler yapabileceğini öğrenmek istiyorlardır. Onu alıp bir odaya kilitlemek ve demokrasi uğruna güvenliği sağlamak için neler yapabileceğini görmek istiyorlardır. Ve sanırım, başka bir şey söylemek istemiyorum... gözlerden uzak ol."

24

Hayaletli bir odada sesler...

Gözlerden uzak ol.

Motelin yastığında başını çevirip derin uykuya dalmış olan Charlie'ye baktı. *Charlie bebeğim, ne yapacağız? Nereye gidersek gidelim bizi rahat bırakmazlar. Nasıl bitecek bu?*

Bu soruların yanıtı yok.

Ve sonunda uykuya dalarken, yakınlarda yeşil bir araba dolaşıyordu. Kadife ceketli, geniş omuzlu, iri bir adamla kırmızı pantolonlu, yeşil bluzlu, sarışın küçük kıza rastlamak umuduyla dolaşan bir araba...

LONGMONT, VIRGINIA: DÜKKÂN

1

Güney plantasyonu tarzındaki iki büyük ve güzel ev uçsuz bucaksız yeşillikler arasında karşı karşıya bakıyorlardı. Çim bahçeler, kıvrılarak giden bisiklet yolları ve anacaddeden evlere dek uzanan çift şeritli araba yoluyla bölünmüştü. Evlerden birinin yan tarafındaki büyük ahır kırmızıya boyanıp tertemiz beyaz çizgilerle süslenmişti. Diğerinin yanındaki at ahırı da kırmızı ve beyazdı. Güneyin en iyi atlarının bir bölümü burada yetiştirilirdi. Ahırların arasındaysa göğü yansıtan bir ördek havuzu yer almıştı.

1860'larda bu evlerin sahipleri savaşa katılıp ölmüşlerdi. Ve iki ailenin varisleri de artık hayatta olmadıkları için, 1954'de ikisi birleştirilip devlet malı ilan edilmişti. Burası Dükkân'ın karargâhıydı.

Güneşli bir ekim sabahı saat dokuzu on geçe, yani Andy ile Charlie'nin bir taksiyle New York'dan ayrıldıklarının ertesi günü, orta yaşlı, gözlerinin içi gülen bir adam bisikletiyle bu evlerden birine doğru ilerlemekteydi. Arkasında kalan ikinci tepedeki kimlik kontrolunda bilgisayar parmak izini onaylayıp geçmesine izin vermişti. Kontrol noktası iki sıra dikenli telin iç tarafındaydı. İki metre yüksekliğindeki dış tele yirmi metrede bir, DİKKAT!

DEVLET ARAZİSİ! BU TELLERDE ALÇAK GERİLİM VAR! tabelaları sıralanmıştı. Gündüzleri elektrik akımı gerçekten düşüktü ama geceleyin öldürücü voltaja yükseliyordu. Her sabah beş bekçi elektrikli golf arabalarıyla çevreyi dolaşıp kızarmış tavşanları, kuşları, köstebekleri, bazen kokarcaları ve ara sıra da geyikleri topluyorlardı. İki kez de aynı derecede pişmiş insan cesetine rastlamışlardı. İki tel arasındaki üç metrelik boşlukta da Dobermanlar nöbet tutardı. Elektrikli tellere yaklaşmamaları öğretilmişti bu zeki köpeklere. Köşelerdeyse yine kırmızı beyaz boyanmış nöbetçi kuleleri yükseliyordu. Her türlü öldürücü silahı kullanmakta usta olan nöbetçiler görevliydi buralarda. Ayrıca tüm arazi televizyon alıcılarıyla taranıyor ve aldıkları bilgiler sürekli olarak bir bilgisayara veriliyordu. Longmont Karargâhı tam bir güvenlik içindeydi.

Orta yaşlı adam karşılaştıklarına gülümseyerek bisikletini sürmeye devam etti. Başında bir beyzbol şapkası olan kabak kafalı bir ihtiyar, ince bilekli bir kısrağı dolaştırmaktaydı. "Merhaba, Cap! Ne güzel bir gün, değil mi?"

Bisikletli adam, "İyi günler, Henry," diye selamladı onu.

Evlerin daha kuzeyde olanına varınca bisikletinden atlayıp kenara dayadı. Temiz sabah havasını içine çekerek geniş Dor sütunların arasındaki teras merdivenlerini tırmandı.

Kapıyı açıp büyük hole girdi. Kızıl saçlı bir genç kadın masasının üstünde açık bir istatistik analizi kitabıyla oturuyordu. Bir eli kitapta kaldığı yeri işaretlerken, diğeri çekmecesindeki 38'lik Smith Wesson'u tutmaktaydı.

"İyi sabahlar, Mary," dedi orta yaşlı adam.

"Merhaba, Cap. Biraz geç kaldın, değil mi?" Güzel kızlar söyleyebilirdi bunu ancak. Eğer bu masada Duane oturuyor olsaydı, genç adam bu sözleri söylemeye cesaret edemezdi. Cap ise kadın hakları savunucusu değildi.

Parmağını gerekli deliğe sokunca konsolda bir takırtı oldu ve yeşil bir ışık yandı. "Uslu otur artık."

"Dikkat ederim," diyerek bacak bacak üstüne attı Mary.

Cap kahkahalarla gülerek koridorda yürümeye başladı. Mary ardından bakarken, şu ihtiyar Wanless'in geldiğini bildirip bildirmemesi gerektiğini düşündü bir an. "Nasıl olsa birazdan öğrenir," diyerek içini çekti. Böyle bir ihtiyar hayaletle konuşarak güne başlamak çok kötü olmalıydı doğrusu. Ama Cap gibi büyük sorumlulukları olan biri tatlıyla ekşiyi aynı anda almak zorundaydı.

2

Cap'in bürosu evin arka tarafındaydı. Geniş pencereden arka bahçe, ahır ve akçaağaçlarla çevrelenmiş ördek havuzu rahatça görülebiliyordu. Rich McKeon minyatür bir traktör-çim biçme makinesine oturmuş, bahçenin ortalarında dolaşıyordu. Cap bir süre elleri arkasında onu izledi, sonra köşedeki kahve makinesine giderek bardağını doldurup süt ekledi. Masasına oturunca iç haberleşmenin düğmesine bastı.

"Günaydın, Rachel!"

"Günaydın, Cap. Dr. Wanless..."

"Biliyordum," dedi Cap. *"Biliyordum.* İçeri adımımı attığım anda ihtiyar fahişenin kokusunu aldım."

"Kendisine bugün çok meşgul olduğunuzu söyleyeyim mi?"

"Hiç öyle bir şey söyleme," dedi Cap kararlılıkla. "Bırak bütün sabah sarı salonda oturup dursun. Eğer eve gitmeye karar vermezse, sanırım öğle yemeğinden önce onunla görüşebilirim."

"Nasıl isterseniz, efendim." Rachel için sorun hallolmuştu. Wanless aslında onun sorunu değil, diye düşündü Cap üzüntüyle. Ve işin doğrusu Wanless utanılacak bir durum haline gelmeye başlamıştı. Yararlılığını ve etkisini çoktan yitirmişti. Ama neyse, her zaman için Maui yerleşim yeri vardı. Ve ayrıca Rainbird.

Cap bunu düşününce içinin titrediğini hissetti... Öyle kolay kolay titreyen bir adam da değildi üstelik.

Tekrar iç haberleşmenin düğmesine bastı. "McGee dosyasını istiyorum, Rachel. Ve saat onda Al Steinowitz'i göreceğim. Al ile işim bitince Wanless hâlâ buradaysa içeri gönderebilirsin."

"Tamam, Cap."

Cap arkasına dayanıp parmaklarını bitiştirerek duvardaki George Patton'nun resmine baktı. Patton bir tankın tepesinde, kendini Duke Wayne filan sanarak ayaklarını iki yana açmış duruyordu. "Eğer giderek gücünü yitirmezsen yaşam çok zor," dedi Patton'a bakarak ve kahvesini yudumladı.

3

Rachel dosyaları tekerlekli bir kütüphane arabasıyla getirdi on dakika sonra. Altı kutu dolusu belge ve raporun yanı sıra dört kutu da fotoğraf vardı. Ayrıca telefon kayıtları. McGee'lerin telefonu 1978'den beri dinlenmekteydi.

"Teşekkürler, Rachel."

"Bir şey değil. Bay Steinowitz on buçukta burada olacak."

"Elbette olur. Wanless ölmedi mi daha?"

"Ne yazık ki hayır," diyerek gülümsedi kız. "Orada oturmuş Henry'nin atları dolaştırmasını izliyor."

"Sigaralarını parçalıyor mu?"

Okullu bir kız gibi eliyle ağzını örten Rachel kıkırdadı. "Yarım paketi bitirdi bile."

Cap homurdandı. Rachel çıkınca dosyalara döndü. Son on bir ay içinde kaç kez geçirmişti onları elden? On kere? Yirmi kere? Yazılanları ezbere biliyordu. Ve eğer Al haklıysa, geriye kalan iki McGee'den hafta sonuna kadar bir sonuç elde edebilecekti. Bu düşünce karnında sıcak bir heyecan titreşimine neden oldu.

McGee dosyalarını oradan buradan birer sayfa çekip incelemeye başladı. Durumu anımsamanın yolu Cap için böyleydi. Bilinci nötr durumdaydı ama bilinçaltı tam gaz çalışıyordu. Artık

bazı ayrıntılara değil, bütün olaya bir defada elini atmak istiyordu.

İşte genç Wanless'den bir not. (Aslında hepsi gençti o zamanlar.) Tarih: 12 Eylül 1968. Yarım bir paragraf Cap'ın ilgisini çekti:

> ... psişik fenomenlerin kontrol çalışmalarını sürdürmek için çok önemli. Hayvanlar üzerinde daha fazla deney yapmak verimli olmaz (Bkz. sayfa 1.). Ve bu yaz, toplantıda açıkladığım gibi, suçlular üzerinde yapılacak deneyler kötü sonuçlar doğurabilir. Lot Six'in kuşkulandığımız kadar güçlü bir madde olduğunu sanıyorum (Bkz. sayfa 2.). Bu nedenle devam etmeyi uygun...

Tüm yanılma olasılıklarına karşın bunu öğrenci grupları üzerinde denememizi öneriyorsun, diye düşündü Cap. O günlerde Wanless'in hiçbir şeyden çekindiği yoktu. Tam gaz ileriydi sloganı. Kötülükler şeytana kalsın. On iki kişi deneye katılmıştı. İkisi ölmüştü - biri hemen, diğeri kısa bir süre sonra. Sakat kalan ikisi çıldırmıştı. Gözlerini oyan gençle, psikolojik felçten hareketsiz yatan kız, Maui'de yaşamlarının sona ereceği günü bekliyorlardı. Yani sekiz kişi kalmıştı. Bir tanesi 1972'de trafik kazasından ölmüştü ama buna kazadan çok intihar denebilirdi. Bir başkası 1973'de Cleveland postanesinin damından atladığı zaman, "kafasındaki resimlere artık dayanamayacağını" bildiren bir not bırakmıştı. Cleveland polisi olayı "depresyon ve paranoya" olarak tanımlamıştı. Cap ve Dükkân ise "Lot Six'in öldürücü akşamdan kalmalığı" olduğu teşhisini koymuşlardı. Ve altı kişi kalmıştı.

Üç tanesi 1974 ile 1977 arasında intihar etmişlerdi. Yani dört bilinen ve bir de kuşkulanan intihar, grubun neredeyse yarısını götürmüştü öbür dünyaya. İntihar eden dört kişi tetiği çekinceye, damdan atlayıncaya ya da ipi boyunlarına geçirinceye dek normal yaşamlar sürmüşlerdi ama içlerinden geçenleri kim bilebilirdi? Kim gerçekten bilebilirdi?

Şimdi üç kişi kalmıştı. Uzun zamandan beri sesi soluğu duyulmayan James Richardson 1977'de ortalığa çıkıvermişti. 1969'da deneye katıldığı zaman ilacın etkisiyle diğer gönüllüler gibi bazı şaşırtıcı yetenekleri olduğu görülmüştü: Telekinesis, düşünce transferi ve Dükkân açısından en önemli olan beyinsel etkileme.

Ama diğerlerinde olduğu gibi ilacın etkisi azaldıkça, James Richardson'ın gizli güçleri de yok olmaya başlamıştı. Sonraki yıllarda yapılan araştırmalar sonuç vermemişti. Artık Wanless bile Lot Six konusunda fanatik olduğunu itiraf ediyordu. Sürekli yapılan bilgisayar kontrolları Richardson'ın hiçbir şekilde gizli güçlerini kullanmadığını göstermişti. 1971'de mezun olunca batıya gitmiş, birtakım önemsiz işletmecilik görevleri yüklenmişti. Beyinsel etkileme hiç görülmemişti. Şimdiyse Teledyne Şirketi'nde çalışıyordu.

Üstelik de eşcinseldi.

Cap içini çekti.

Richardson'ı gözlemeyi sürdürüyorlardı ama adamın işe yaramadığına Cap kişisel olarak karar vermişti. Böylece yalnızca McGee ile karısı kalmıştı ellerinde. Evliliklerinin mutlu ve sakin yaşamı Dükkân'ın gözünden kaçmamıştı. Sürekli olarak onlara raporlar gönderen Wanless ise doğacak çocuklarının mutlaka kontrol edilmesi gerektiğini bildiriyordu. Bir keresinde Cap ona, Andy'nin kısırlaştırma ameliyatı geçirdiğini söylemek fikrine kapılmıştı. İhtiyar belki susardı ondan sonra. Ama bu arada Wanless felç geçirmiş ve işe yaramaz bir hale gelmişti.

Lot Six deneyi yalnızca bir kez yapılmıştı. Sonuçlar öylesine korkunçtu ki, örtbas etmek çok zor ve pahalı olmuştu. Yükseklerden gelen bir emir bu deneylerin durdurulmasını kesin olarak bildirmişti. Wanless o zaman çok çırpınmıştı ama ne Rusların, ne de dünya yüzündeki diğer güçlerin böyle bir ilaçla ilgilenmedikleri ortaya çıkmıştı. Lot Six bir çıkmaz sokaktı. Uzun süreli sonuçlara bakan bir bilimadamı, eski bir Ford'a bir jet motoru takmaya benzediğini söylemişti.

Fırtına gibi giderdi ama ilk engele kadar. "Bize on bin yıllık bir evrim süresi tanıyın, bunu tekrar deneriz."

İlacın etkisindeki psikolojik güçler harekete geçince, deney gönüllüleri çıldırıyordu. Kontrol etmek olanaksızdı. Öte yandan da "önemli kişiler" neredeyse altlarını ıslatacaklardı. Bir ajanın ölümünü örtbas etmek kolaydı ama bir öğrencinin ölümünü, ikisinin ortadan kayboluşunu, diğerlerinde süregelen isteri ve paranoyayı gizlemekse bambaşka bir konuydu. Gerçi gönüllüler yakın akraba sayısı az olanlar arasından seçilmiş ama yine bazı tanıdıkları çıkıyordu. Riskler ve bedeller oldukça yüksekti. Yedi yüz bin dolar kadar sus payı ödenmiş ve biri de ortadan kaldırılmıştı. Gözlerini oyan genç çocuğun isim babası işin ucunu bırakmamıştı bir türlü. Olayın kaynağına kadar inmek istiyordu, ama adamın inebildiği tek yer, bacaklara bağlanmış beton bloklarla Baltimore Çukuru olmuştu. Herhalde hâlâ da oradaydı.

Böylece Lot Six projesi, yıllık bütçesi sürdürülürken rafa kaldırılmıştı. Bu para geriye kalan gönüllülerin yaşamlarını kontrol etmekte kullanılıyordu.

Ve sonunda ortaya bir şey çıktı.

Cap, fotoğrafların dosyasını karıştırıp kızın siyah beyaz resmini ortaya çıkardı. Üç yıl önce, kız dört yaşında Harrison'daki çocuk yuvasına giderken bir ekmek kamyonunun arkasından telefotoyla çekilmişti. Sonra negatifinden iyice büyütülüp saç örgüleri uçuşarak ip atlayan, gülen bir kız çocuğu ortaya çıkarılmıştı.

Cap uzun uzun, şefkatle bu resme baktı. Wanless felç geçirdikten sonra korkuyu keşfetmişti. Bu kızın ortadan kaldırılmasını istiyordu. Gerçi artık Wanless'in sözü pek geçmiyordu ama bazı sözü geçenler de onunla aynı fikirdeydi. Cap ise işin sonunun böyle olmamasını ummaktaydı. Üç torunundan ikisi Charlie McGee ile yaşıt sayılırdı.

Tabii kızı babasından ayırmak zorundaydılar. Belki de sürekli olarak. Ve babasının görevi bittikten sonra... herhalde yok edilecekti.

Saat onu çeyrek geçiyordu. Rachel'in zilini çaldı. "Albert Steinowitz geldi mi?"

"Şimdi geldi efendim."

"Çok iyi. Lütfen içeri gönder."

4

"Son oyunu yönetmeni istiyorum, Al."

"Pekâlâ, Cap."

Sarı soluk benizli, simsiyah saçlı, ufak tefek bir adam olan Albert Steinowitz eskiden aktör Victor Jory'ye benzetilirdi. Cap ile Al aralıklı olarak sekiz yıldır beraber çalışıyorlardı. Donanmadan birlikte ayrılıp bu işe girmişlerdi. Cap'e göre, Al her an hastaneye yatıp ölümünü bekleyecek bir durumdaydı. Ağzından sigara düşmezdi. Yalnızca burada yasak olduğu için içmiyordu. Ağır, vakur adımlarla kendine özgü yürüyüşü vardı. Bölüm Bir ajanlarının sağlık dosyaları elinden geçen Cap, adamın ağır yürüyüşünün gösteriş olduğunu biliyordu. İki kez emoroit ameliyatı geçirdikten sonra ömrünün sonuna dek bacağına bir torba bağlı olarak kalacağını öğrenince üçüncüsünü reddetmişti. Vakur yürüyüşü Cap'e her zaman çocukluğunda okuduğu bir peri masalını anımsatırdı. Her kadın gibi bacak ve ayaklara sahip olmak isteyen bir denizkızının öyküsüydü bu.

"Ne zaman Albany'de olabilirsiniz?" diye sordu Cap.

"Buradan çıktıktan bir saat sonra."

"İyi. Seni çok tutmayacağım. Orada durum nasıl?"

Albert küçük sarı ellerini kucağında kavuşturdu. "Eyalet polisi işbirliği yapıyor. Albany'den çıkan tüm yollar kesildi. Havaalanı merkez alınarak gitgide genişleyen daireler halinde barikatlar kuruldu, en az elli kilometre yarıçapında."

"Tabii otostop yapmadıklarını kabul ediyorsunuz."

"Böyle düşünmek zorundayız," dedi Albert. "Eğer bir arabaya atlayıp iki yüz elli kilometre filan gitmişlerse, aramaya zorunlu olarak yeniden başlayacağız. Ama bence hâlâ o çemberin içindeler."

"Öyle mi? Ama niçin, Albert?" diyerek Cap öne eğildi. Dükkân'ın Rainbird'den sonraki en iyi ajanıydı Albert Steinowitz. Akıllı, zeki, gerektiği zaman acımasız.

"Bir bakıma önsezi. Bir bakıma da Andrew McGee'nin son üç yıllık yaşamı hakkındaki bilgileri verdiğimiz bilgisayarın ka-

rarı. Varlığına inandığımız yeteneğine ait tüm verileri bize bildirmesini istedik."

"Bu yeteneği gerçekten var, Al," dedi Cap usulca. "Onun için de bu operasyon güçleşiyor."

"Pekâlâ, var diyelim. Ama bilgisayar sonuçlarına göre bunu kullanma olanağı çok sınırlı. Eğer fazla kullanırsa hastalanıyor."

"Evet, doğru. Biz de buna güveniyoruz."

"New York'da Dale Carnegie tipi bir yer işletiyordu."

Cap başını salladı. Güven Birliği. Çoğunlukla ürkek ve çekingen işadamlarına hitap ediyor, kendilerine güvenmelerini sağlıyordu. McGee böylece kızı için et, süt ve ekmek alacak kadar para kazanabilmişti. Daha fazla değil.

"Son grubunu inceledik," dedi Albert. "On altı kişiydiler ve kaydolurken yüzer dolar ödemişlerdi. Kursun yarısına doğru eğer devam etmek isterlerse, yüz dolar daha ödeyeceklerdi. Tabii hepsi devam etmiş."

Yine başını salladı Cap. McGee'nin yeteneği insanlara güven verme konusuna çok uygundu. Bu güveni onlara *itiyordu.*

"Bazı sorulara verdikleri yanıtları bilgisayara bildirdik. Sorular şunlardı: Belirli zamanlarda kendinizi daha iyi hissettiniz mi? Kendinizi kaplan gibi hissettiğiniz tarihleri anımsıyor musunuz?"

"Kaplan gibi mi?" diye sordu Cap. "Tanrım onlara kendilerini kaplan gibi hissettiklerini mi sordunuz?"

"Bilgisayar bu sözcüğü önermişti."

"Pekâlâ, devam et."

"Üçüncü soruysa, Güven Birliği'ne dahil olduktan sonra işinizde belirli bir başarı gösterdiniz mi? Bu soruyu çok kolay yanıtladılar, çünkü insanlar zam aldıkları ya da patron tarafından övüldükleri günleri rahatlıkla anımsarlar. Hepsi konuşmaya hevesliydi. Bana biraz ürkütücü geldi, Cap. Söz verdiklerinin hepsini yapmış. On altısından on biri işinde yükselmiş - on biri. Diğer beşinden üçüyse ancak belirli tarihlerde atamaların yapıldığı işlerde çalışıyorlarmış."

"Kimse McGee'nin yeteneğini küçük görmüyor," dedi Cap.

"Pekâlâ. Şimdi ana noktaya geliyorum. Altı haftalık bir kursmuş bu. Bu soruların yanıtlarını kullanarak bilgisayar bize dört tarih verdi. Bu tarihlerde McGee her zamanki "haydi - hurra - isterseniz - başarıya - ulaşırsınız" sloganına özel yeteneğini katmış. Tarihlerse şöyle: 17 Ağustos, 1 Eylül, 19 Eylül ve... 4 Ekim."

"Neyi kanıtlar?"

"Dün gece taksi şoförünü *itmiş*. Hem de tüm gücüyle. Zavallı adam hâlâ kendine gelememiş. Artık Andy McGee'nin hastalanmış olduğunu sanıyoruz. Belki de hareket edemez halde." Albert gözlerini ayırmadan Cap'e baktı. "Bilgisayara bakılırsa, yüzde yirmi altı ölmüş olma olasılığı var."

"Nee?"

"Bir kez daha fazla kullanmıştı bunu ve yataklara düşmüştü. Beynine bir şeyler yapıyor... ne olduğunu Tanrı bilir. Belki minik kanamalar yaratıyor. Gitgide ilerliyor olabilir. Bilgisayar der ki, dörtte bir olasılıkla ya kalp krizinden ya da beyin kanamasından ölmüştür."

"Tekrar şarj etmeden bu gücünü kullanmak zorundaydı," dedi Cap.

Albert başını sallarken cebinden bir şey çıkardı. İnce plastik zarfı Cap'e uzattı. Cap baktı ve geri verdi.

"Ne anlamı var bunun?"

"Pek önemli değil," dedi Al, plastik zarfın içindeki paraya bakarak. "McGee taksi parasını bununla ödemiş."

"Yani New York'dan Albany'ye bir dolara mı gitmiş?" Cap zarfı alıp yepyeni bir ilgiyle baktı. "Taksi ücretleri herhalde... bu ne demek!" Zarf elini yakmış gibi masanın üstüne attı.

"Sen de ha?" dedi Al. "Sen de gördün mü?"

"Ne gördüğümü bilmiyorum," diyerek mide ağrılarına karşı kullandığı ilaçların durduğu seramik kutuya uzandı. "Bir an için, bir dolara benzetemedim."

"Peki, şimdi benziyor mu?"

Cap paraya dikkatle baktı. "Elbette benziyor. İşte George... Tanrım." Öylesine ani olarak kendini geriye atmıştı ki, neredeyse başını ahşap kaplamalara çarpacaktı. "Yüz... değişti, sanki birkaç saniye için. Gözlüklü filan oldu galiba. Bir oyun mu bu?"

"Harika bir oyun," dedi Al parayı geri alırken. "Ben de öyle görmüştüm ama artık görmüyorum. Sanırım alıştım... ama nasıl olduğunu hâlâ anlayamadım. Çılgın bir halüsinasyon bu. Ama resmin kime ait olduğunu da çıkardım. Ben Franklin."

"Bunu taksi şoföründen mi aldınız?" diye sordu Cap. Gözlerini paraya dikmiş değişmesini beklerken. Ama yalnızca George Washington'du karşısındaki.

Al güldü. "Evet bunu alıp beş yüz dolarlık bir çek verdik. Durumu düzeldi yani."

"Niçin çek verdiniz?"

"Ben Franklin'in resmi beş yüz dolarlarda değil yüzlüklerde bulunur. Herhalde McGee bunu bilmiyordu."

"Şuna bir daha bakayım."

Al'ın uzattığı paraya iki dakika kadar dikkatle baktı Cap. Tam iade edeceği anda, tekrar değişti resim. Ama bu kez değişimin paranın üzerinde değil, beyninde olduğunu anlamıştı.

"Bir şey söyleyeyim," dedi Cap. "Pek emin değilim ama Franklin'in bu paralardaki resimlerde gözlüklü olduğunu sanmıyorum. Yoksa..." Nasıl bitireceğini bilmediği için sustu. Garip sözcüğü gelmişti aklına ama kullanmak istemiyordu.

"Ne olursa olsun etkisi rahatsız edici. Bu sabah bunu belki altı kişiye gösterdim. Hepsi bir şeyler gördüğünü sandı ama şoförle birlikte yaşadığı kızın gördüklerini göremediler."

"Yani itici gücünü fazla harcamış olduğuna inanıyorsun?"

"Evet, uzağa gidebileceğinden kuşkuluyum. Ormanda ya da bir motelde uyumuş olabilirler. Belki de yazlık bir eve girmişlerdir. Ama aradığımız çevrede olduklarına ve kolayca onu bulacağımıza inanıyorum."

"Bu iş için kaç kişiye ihtiyacın var."

"Yeterince adam var elimde," dedi Al. "Eyalet polisini de sayarsak, bu küçük partiye yedi yüzden fazla adam katılmış oluyor. Kapı kapı dolaşıp arıyorlar. Albany civarındaki kırk kadar otel ve moteli aradık. Şimdi komşu kentlere doğru yayılıyoruz. Bir erkekle küçük bir kız hemen göze çarpar. Onları ele geçireceğiz. Eğer adam ölmüşse, yalnızca kızı tabii." Ayağa kalktı Albert. "Artık sanırım işe dönmem gerekir. Sonuçlanırken orada olmak isterim."

"Haklısın. Onları bana getir, Al."

"Getireceğim," diyerek kapıya doğru yürüdü.

"Albert?"

Sağlıksız sarı benizli ufak tefek adam döndü.

"Beş yüzlüğün üstünde *kimin* resmi var? Bunu öğrendin mi?"

Albert Steinowitz gülümseyerek, "McKinley," dedi. "Öldürülmüştü."

Cap'i düşünceleriyle baş başa bırakıp kapıyı usulca kapatarak dışarı çıktı.

5

On dakika sonra Cap yeniden iç haberleşmeyi açtı. "Rainbird, Venedik'den döndü mü, Rachel?"

"Dün döndü," dedi Rachel. Kızın dikkatle geliştirilmiş "patron sekreteri sesi"nden bile ondan hoşlanmadığını sezmek olasıydı.

"Burada mı, yoksa Sanibel'de mi?" Dükkân'ın Florida'daki Sanibel Adası'nda bir dinlenme yeri vardı.

Rachel bilgisayara bakarken kısa bir sessizlik oldu.

"Longmont'ta. Dün saat on sekizden beri. Herhalde uyuyarak jet yorgunluğunu atmaya çalışıyor."

"Biri uyandırsın onu. Wanless hâlâ buradaysa."

"Sabırla dayanıyor."

"Pekâlâ... Rainbird öğleyin gelsin."

"Peki, efendim."

"Çok iyi bir kızsın, Rachel."

"Teşekkür ederim efendim." Duygulanmış gibiydi. Cap ondan çok hoşlanıyordu.

"Dr. Wanless'i gönder lütfen, Rachel."

Cap arkasına dayanıp ellerini göğsünde bitiştirdi ve *günahlarım için,* diye geçirdi içinden.

6

Dr. Wanless, Richard Nixon'ın başkanlıktan istifa ettiğini açıkladığı 8 Ağustos 1974 tarihinde felç geçirmişti. Orta şiddetli bir beyin kanamasıydı ve bir daha tümüyle fiziksel olarak kendine gelememişti. Cap'e göre, ruhsal olarak da düzelmemişti. Ve bundan sonra Lot Six deneyinin sonuçlarına aşırı bir ilgi göstermeye başlamıştı.

Bastonuna dayanıp odaya girerken, pencereden giren güneş ışığı çerçevesiz gözlüklerinin camlarını boş boş parlatıyordu. Sol eli pençe gibi bükülmüştü. Ağzının sol tarafıysa sürekli bir sırıtışla kıvrılmış gibiydi.

Rachel, Wanless'in omzu üzerinden acıyarak Cap'e baktı ve adam başıyla dışarı çıkmasını işaret edince usulca kapıyı örtüp çıktı.

"İyi günler, doktor," dedi Cap neşesizce. "Bugün ne yapabilirim senin için?"

"Buradaki hareketlenmeyi izledim," dedi Wanless soruya aldırmadan. "Bütün sabah beklerken başka ne yapabilirdim ki?"

"Eğer randevusuz gelirsen..."

"Yine onları eline geçirdiğine inanıyorsun," dedi Wanless. "Yoksa niçin baltacı Steinowitz burada? Belki de geçirdin ele. Ama daha önce de böyle sanmıştın, değil mi?"

"Ne istiyorsun, Joe?" Cap eski hatalarının anımsatılmasından hoşlanmazdı. Bir ara gerçekten kızı ele geçirmişlerdi. O operasyona katılmış olan iki ajansa artık işe yaramaz durumdaydı.

"Her zaman ne isterim ki?" dedi Wanless bastonuna dayanarak.

Oh Tanrım yine söylev verecek, diye düşündü Cap.

"Niçin hâlâ yaşıyorum? İkisinin de temizlenmesi gereğine sizi ikna etmek için. James Richardson'ı ve Maui'deki diğerlerini de. Topyekün temizlik, Hollister. Onları yok edin. Dünya yüzünden silin."

Cap içini çekti.

Wanless pençeye benzer eliyle kütüphane arabasını işaret etti. "Bakıyorum, yine dosyaları karıştırıyorsun."

"Hepsini ezbere biliyorum," diyerek gülümsedi Cap. Son bir yıldır Lot Six yiyip içiyordu adeta. Ondan önceki iki yılsa yine bu konu her toplantıda ele alınmıştı. Yani buna tutkun tek kişi Wanless değildi yalnızca.

Tek fark, ben bu iş için para alıyorum. Wanless içinse bu bir özel merak. Hem de tehlikeli bir hobi.

"Okuyorsun ama öğrenmiyorsun," dedi Wanless. "İzin ver, bir kez daha seni doğru yola çekmeye çalışayım."

Cap itiraz etmeye hazırlandı ama saat on ikide Rainbird'le olan randevusunu anımsayınca bundan vazgeçti. Sakin, dostça bir havaya girdi. "Pekâlâ konuş. Dinliyorum."

"Benim deli olduğumu düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Bunu sen söyledin, ben değil."

"Belki de di-liserjik triune asitle deney yapılmasını ilk kez benim önermiş olduğumu hatırlatmamda yarar var."

"Bazen hiç önermemiş olmanı diliyorum," dedi Cap. Gözlerini kapatınca Wanless'in ilk raporunu görebilirdi. Önceleri DLT adıyla bilinen ilaç için iki yüz sayfalık bir rapor hazırlamıştı doktor. Teknisyenler buna "dürtücü asit" adını takmışlar ve sonra Lot Six olarak kalmıştı. Cap'den önceki görevli, deneyin yapılmasını onaylamıştı ama o beyefendi altı yıldır tüm askeri madalya ve övgülerle Arlington da gömülüydü.

"Demek istediğim şu, benim fikirlerim biraz ağırlık ve değer taşımalı." Bu sabah yorgun bir görünüşü vardı. Konuşması bo-

ğuk ve ağırdı. Ağzının sol tarafındaki kıvrık sırıtış konuşurken hiç kıpırdamıyordu.

"Dinliyorum."

"Sanırım, halen sizlere sözünü dinletebilen tek tıp adamı benim. Sizinkilerin gözleri bir tek konuyla körleşmiş: Bu adamla kızı Amerika'nın güvenliği için nasıl yararlı olabilir? Ya da belki gelecekteki güç dağılımı için... McGee'nin geçmişini incelersek, iyi niyetli bir Rasputin olduğunu görürüz. Yapabileceği..."

Wanless konuşmasını sürdürürken, Cap onu dinlemiyordu bile. *İyi niyetli Rasputin,* diye düşündü. Hoşuna gitmişti bu benzetme. Eğer Wanless'e, bilgisayara göre dörtte bir olasılıkla New York'tan kaçmak uğruna McGee'nin kendini öldürmüş olacağını söylese ne yapar? Herhalde çok sevinir. Ya o garip parayı gösterirse? Belki bir beyin kanaması daha geçirir. Gülüşünü gizlemek için eliyle ağzını örttü Cap.

"Ben aslında kız için endişeleniyorum," dedi Wanless, belki de yirminci, otuzuncu, ellinci kez. "McGee ile Tomlinson'ın evlenmesi... binde bir olasılıktı. Nasıl olursa olsun önlenmesi gerekirdi. Ama kim ileriyi görüp..."

"O zamanlar bunu istemiştiniz," dedi Cap. "Eğer sana sorsalardı, gelini kendi elinle kiliseye götürürdün."

"Hiçbirimiz fark etmedik," diye mırıldandı Wanless. "Ben ancak hastalandıktan sonra anladım. Lot Six sentetik bir hipofiz salgısından başka bir şey değil... ne o zaman, ne de şimdi hâlâ gücünü anlayamadığımız kuvvetli bir ağrı kesici ve halüsinasyon yaratan bir bileşim... Yüzde doksan dokuz eminiz ki, bu bileşimin insanın vücudunda doğal olarak bulunması ara sıra herkeste görülen psişik yeteneklerden sorumludur. Önsezi, telekinesis, beyinsel etkileme, insanüstü güç patlaması, sempatik sinir sistemini geçici olarak kontrol altında tutma... Hipofiz guddesinin tüm biyolojik - geri - besleme deneylerinde birdenbire harekete geçtiğini biliyor muydun?"

Biliyordu Cap. Wanless bunu defalarca söylemişti. Zaten yanıtlamaya gerek yoktu, ihtiyar adam durmamacasına konuşu-

yordu bu sabah. Cap de dinlemek zorundaydı... son kez. Bırak konuşsun istediği gibi. Artık sonu gelmişti.

"Evet gerçek bu," diyerek kendi sorusunu yanıtladı Wanless. "Hem biyolojik - geri - beslemede, hem de düşlü uykularda harekete geçer. Hipofizleri sakat olanlar düş göremezler. Ve aynı zamanda lösemi ve beyin urlarına yakalanma olasılıkları yüksektir. İnsanoğlunun evriminden söz edecek olursak. Vücutta bulunan en eski salgı bezidir. İlk gençlik yıllarında, kendi ağırlığından fazla salgı verir kana. Son derece önemli ve gizemli bir guddedir. Eğer insan ruhuna inanıyor olsam, hipofiz guddesi içinde bulunduğunu söyleyebilirim."

Cap ağzının içinde bir şeyler homurdandı.

"Bunları biliyoruz. Ve Lot Six deneyinde ilacı verdiğimiz öğrencilerin hipofiz bileşimlerinin anlaşılmayan bir yolla değiştiğini de biliyoruz. Hatta şu sizin 'sessiz' James Richardson'ın da. Ayrıca kızdan anladığımıza göre, bir bakıma kromozomların yapısını da değiştiriyordu bu."

"X faktörü ona geçti."

"Hayır," dedi Wanless. "Anlamak istemediğiniz noktalardan biri bu. Andrew McGee deneyden sonra X faktörü haline geldi. Victoria Tomlinson da Y faktörü. Ama o kocası gibi etkilenmemişti. Düşük bir *telekinetik* gücü vardı. Adamınsa orta dereceli beyinsel etkileme gücü var. Ya küçük kız... Evet Hollister, ya küçük kız... O nedir? Bunu bilmiyoruz işte. Z faktörü diyebiliriz."

"Bunu öğreneceğiz," dedi Cap alçak sesle.

Artık Wanless'in ağzının iki yanı da sırıtıyordu. "Bunu öğreneceksiniz," diye yineledi. "Evet, ısrar ederseniz, herhalde öğrenebilirsiniz... siz açgözlü körler." Gözlerini kapatıp eliyle örttü. Cap sakince ona bakıyordu.

"Bildiğiniz bir şey var. Yangın çıkarıyor."

"Evet," dedi Cap.

"Annesinin *telekinetik* yeteneğini almış olduğunu sanıyorsunuz. Daha doğrusu buna inanıyorsunuz."

"Evet."

"Daha küçükken bu... bu yetenekleri... başka bir sözcük bulamadım, kesinlikle kontrol altında tutamıyordu..."

"Tıpkı böbreklerini kontrol edemeyen bir çocuk gibi," dedi Cap raporlarda belirtilen bir örneğe dayanarak. "Ama çocuk büyüdükçe..."

"Evet, evet bunları bilirim ama büyük çocuklar da ara sıra kaza yapabilirler."

Cap gülümseyerek yanıtladı. "Onu yanmayacak bir odada bulunduracağız."

"Bir hücrede."

Gülümsemeyi sürdürdü Cap. "Nasıl kabul edersen."

"Şu sonucu çıkarıyorum: Bu kız bu yeteneğini kullanmak istemiyor. Bundan korkuyor. Korku ruhuna bilinçli olarak çok küçükken yerleştirilmiş. Benzer bir örnek vereyim size: Ağabeyimin oğlu. Evde kibrit var tabii. Freddy bunlarla oynamak istiyor. Yakıyor ve sallayarak söndürüyor. 'Cici, cici,' deyip duruyor. Ve ağabeyim bir kompleks yaratmaya karar verdi. Öylesine korkutacaktı ki, çocuk bir daha kibritle oynamak istemeyecekti. Freddy'ye kibrit başlarında bulunan bir maddeden ötürü onlara uzun süre bakarsa gözlerinin kör olacağını anlattı. Ve sonra Freddy'nin elini birkaç saniye yanan bir kibrite yaklaştırıp alazladı."

"Anlaşılan ağabeyin bambaşka bir insanmış," diye mırıldandı Cap.

"Bir çocuğun elini hafifçe kızartmak, onu vücudunun yüzde altmışı üçüncü derece yanık olarak hastaneye götürmekten iyidir."

"Daha iyisi kibritleri çocuğun gözü önünden kaldırmak."

"Charlie McGee'nin kibritlerini elinden alabilir misiniz?" diye sordu Wanless.

"Bir noktada haklısın ama..."

"Şunu sor kendine, Hollister: Andrew ve Victoria McGee için bu çocuk nasıl bir yaratıktı? Bir süre sonra bazı bağlantılar yaptılar. Biberon geç kalıyor, bebek ağlıyor ve aynı anda *beşiğin içinde, yanında bulunan bir oyuncak alev alıyor.* Altı kirleniyor, bebek ağlı-

yor bir an sonra *kirli sepetindeki bezler yanmaya başlıyor.* Raporlar var elinde, Hollister. Evin ne halde olduğunu biliyorsun. Her odada bir yangın söndürücü bulunuyordu. Bir seferinde de kızın *saçları yanmıştı,* değil mi? Odaya girdiklerinde kız beşiğinde ayakta çığlık atıyordu ve *saçları alev almıştı.*"

"Evet," dedi Cap. "Herhalde onları çıldırtmıştır bu olaylar."

"Yani kıza tuvalet eğitimi yaptırdılar ve... yangın eğitimi."

"Yangın eğitimi," diye yineledi Cap.

"Demek istediğim, ağabeyimin Freddy'de yarattığı gibi bir kompleks yarattılar onda. Bu benzetmeyi sen söylemiştin, bir dakika onu inceleyelim. Tuvalet eğitimi nedir? Basit bir kompleks yaratmaktır." Yaşlı adamın sesi bir anda bebeğini azarlayan bir kadının tiz çığlıklarına dönüştü. Cap hayretle bakıyordu yüzüne.

"Kötü çocuk!" diye bağırdı Wanless. "Bak neler yaptın! Ne kadar pis olduğunu görüyor musun? Donunu kirletmek çok ayıptır. Hiç büyükler yapıyor mu bunu? Oturağa yap, yavrucuğum, oturağa yap!"

"Lütfen..." diye yalvardı Cap.

"Bir kompleks böyle yaratılır. Çocuğun dikkati yaptığının kötü bir şey olduğuna çekilir. Acaba bu kompleks ne kadar geçerlidir, diye sorabilirsin. Washington Üniversitesi'nden Richard Damon da bu soruyu sormuş ve bir deneyle yanıtlamış. Elli gönüllü öğrenci bulmuş. Hepsine süt, soda ve su içirip belirli bir süre geçtikten sonra büyük apteslerini yapabileceklerini söylemiş... eğer pantolonlarına yapmak isterlerse."

"İğrenç," dedi Cap. Şaşırmış ve rahatsız olmuştu. Bu bir deney değil dejenere bir olaydı.

"Bak gördün, bu kompleks sende ne kadar güçlü," dedi Wanless sakin bir sesle. "Yirmi aylıkken bunun iğrenç olduğunu düşünmezsin. Her an, her yerde bırakırsın kendini. Papa'nın kucağında bile olabilir... Damon'ın deneyinin sonucundaysa gönüllülerin çoğu bunu yapamadı. Deney süresince tüm görgü kurallarının bir yana bırakılmış olduğunu biliyorlar ve hepsi birer tuvalet kadar özel bölmelerde yalnız başlarına oturuyorlardı ama

yine de yüzde seksen sekizi kendini *bırakmadı.* Fiziksel ihtiyaç ne denli güçlü olursa olsun, anne ve babanın bebeklikte yarattığı kompleks üstün gelmişti."

"Bunlar gereksiz yere konudan sapmalar," dedi Cap ters bir sesle.

"Hayır değil. Tuvalet ve yangın eğitimleri arasındaki paralelleri düşünmeni istiyorum... ve belirgin tek farkı. Birincisini yapmak için *dayanılmaz* bir arzu vardır ama ikincisini... Eğer çocuk tuvalet eğitimine çabuk tepki göstermezse, ne olur? Ufak tefek aksaklıklar. Eğer sık sık havalandırmazsa odası pis kokar. Annesi kendini çamaşır makinesine zincirlenmiş bulur. Halı temizleyicilere sık sık iş çıkar. En kötüsü, sürekli temizlikten bebeğin poposu isilik olur. Tabii eğer cildi çok nazikse ve annesi çok titizse. Ama *yangın çıkarabilen* bir çocuğun yaratacağı olaylar..."

Gözlerinin içi gülüyordu.

"Ebeveyn olarak McGee'leri takdir ediyorum," diye devam etti Wanless. "Nasıl olduysa kıza bu devreyi atlattırdılar. Belki de daha emeklemeye başlamadan önce bu eğitime tabi tutmak zorunda kaldılar. Bunu yapmamalısın! Yoksa canını yakacak! Hayır, hayır! Kötü çocuk! Çok *kötü* bebek! Ama sizin bilgisayarlarınız kızın bu kompleksini yenmekte olduğunu gösterdi, Hollister. Bunu yapmak için elverişli bir dönemde bulunuyor. Çok genç olduğu için kompleks henüz beton gibi işlemedi içine. Ve babası yanında! Bu basit gerçeğin önemini görebiliyor musun? Hayır, göremiyorsun! Baba otoritenin simgesidir. Kız çocuklarda tüm saplantıların psişik dizginlerini elinde tutar. Kız çocuk için baba, Musa gibidir. Yasalar onun yasasıdır. Bu kompleksi de ortadan kaldırabilecek tek kişi yine babasıdır. İnsanların kompleksleri onları yaratan kişiler toprağın altına girince, en çok acı ve psişik ıstırabı verir."

Cep saatine bakınca, Wanless'in kırk dakikadır odasında bulunduğunu fark etti. Sanki saatler geçmiş gibiydi. "Sözün bitiyor mu? Başka bir randevum da..."

"Kompleksler tufanlardan sonra yıkılan barajlar gibi yok olup gider," dedi Wanless usulca. "On dokuz yaşlarında bir kız

var. Şimdiden üç yüz erkekle sevişmiş. Kırk yaşındaki bir fahişe gibi sekse gömülmüş bedeni. Ama on yedi yaşına dek bakireymiş. Babası rahipmiş ve evlilikte seks ilişkisinin gerekli bir kötülük olduğunu ama evlilik dışı ilişkinin çok büyük günah olduğunu söyleyip durmuş. Böyle bir kompleksin yok olması aynen bir barajın yıkılması gibidir. İlk önce bir iki çatlaktan biraz su akar ama kimse fark etmez. Ve sizin bilgisayarlarınızın verilerine göre, bu küçük kız da aynı durumda. Babasının ısrarları yüzünden ona yardım etmek için yeteneklerini kullandığını biliyor. Sonra yıkılan bir baraj gibi önüne gelen her şeyi devirip yok ederek yol alacak. Sonunda dünya çehresini bile değiştirebilir."

Wanless'in sesi yumuşaklığını yitirip çatlak bir ihtiyar haykırışı haline gelmişti. Acınacak haldeydi aslında.

"Dinle," dedi Cap'e. "Bir kez olsun dinle. Gözlerindeki perdeleri çek. Bu adam kendi başına tehlikeli değil. Onun gücü yalnızca bir oyuncak. Bunu o da biliyor. İnsanları ya da ülkeleri yönetmiyor. Çekingen işadamlarına başarılı olmaları için güven veriyor. Bu gücünü pek sık kullanmıyor... bazı fizyolojik faktörler bunu engelliyor. Ama kız inanılmaz derecede tehlikeli. Babasıyla beraber kaçıyor... yaşam savaşı veriyor. Üstelik çok korkuyor. Ve adam da korktuğu için daha da tehlikeli bir hale geliyor. Kızı kullanması için zorluyorsunuz onu. İçindeki güç konusundaki fikirlerini değiştirmeye zorlanıyor. Kızını *gücünü kullanmaya* zorlaması için zorluyorsunuz onu."

Wanless güçlükle soluyordu.

Senaryonun sonuna yaklaştığını sezen Cap sakin bir sesle sordu. "Ne öneriyorsun?"

"Adam öldürülmeli. Çabucak. Küçük kızın ruhunda karısıyla birlikte yarattıkları kompleksi daha fazla yıkmaya çalışmadan önce ölmeli. Bana kalırsa kız da ölmeli. Tabii kompleksi yıkılmışsa."

"O yalnızca küçücük bir kız, Wanless. Evet, yangın çıkarabiliyor. Buna *pirokinesis* diyoruz. Ama sen olayı kıyamet gününe benzetiyorsun."

"Belki de öyle olacak," dedi Wanless. "Yaşı ve ufak tefekliği size Z faktörünü unutturmasın... şu anda bunu yapmaktasınız. Ya yangın çıkarmak, bu yanardağın yalnızca görünen tepesiyse? Ya bu yeteneği gelişirse? Daha yedi yaşında. John Milton yedi yaşındayken eline geçirdiği bir kömür parçasıyla ancak annesiyle babasının anlayabileceği harflerle adını yazıyordu herhalde. O da bebekti. Ama büyüyünce *Kaybolan Cennet*'i yazdı."

"Nelerden söz ettiğini anlamıyorum," dedi Cap bıkkınlıkla.

"Yakıp yıkma yeteneğinden söz ediyorum. Charlie McGee yaşındaki çocuklarda hareketsiz olan hipofiz bezine bağlı bir yetenekten söz ediyorum. Biraz daha büyüyüp de bu bez uyanınca ne olacak? Yirmi ay içinde vücudunun en güçlü guddesi haline gelip her şeyi emrederse, ne olacak? İkincil cinsel özelliklerin ani olarak ortaya çıkmasından, gizli yeteneklerin güçlenmesine kadar... Ya bu çocuk *yalnızca iradesiyle* nükleer bir patlama yaratabilirse?"

"Duyduğum en çılgınca sözler bunlar."

"Öyle mi? Öyleyse biraz da çılgınlık yapayım, Hollister. Ya şu anda ortalıkta serbest dolaşan bu çocuk, bir gün atış galerilerinde porselen tabaklar gibi üzerinde yaşadığımız dünyayı ortadan ikiye ayırma gücüne sahip olursa?"

Sessizce birbirlerine baktılar. Sonra iç haberleşmenin zili çaldı.

Bir dakika sonra Cap eğilip düğmeye bastı. "Evet, Rachel?" Tanrının cezası ihtiyar bir an için korkutmuştu onu. Bu nedenle Cap ondan hoşlanmıyordu. Her şeyi elde etmeye alışık olduğundan karamsarlara dayanamazdı.

"Sizi arayan biri var," dedi Rachel. "Görev bölgesinden."

"Pekâlâ, güzelim. Teşekkürler. Birkaç dakika beklet, olur mu?"

"Peki, efendim."

Cap yerine oturdu yine. "Bu görüşmeyi kesmek zorundayım, Dr. Wanless. Söylediklerini düşüneceğimden emin olabilirsin."

"Öyle mi?" Yanağının felçli kısmı alayla gülüyordu sanki.

"Evet."

"Küçük kız... McGee... ve şu Richardson... ölü bir denklemin son üç izi onlar. Sil onları, Hollister. Baştan başla. Özellikle kız çok tehlikeli."

"Söylediklerini düşüneceğim," diye yineledi Cap.

"İyi olur," diyerek bastonuna dayanarak ayağa kalkmaya çabaladı Wanless. Uzun zaman aldı bu iş. Sonunda kalkabilmişti.

"Kış geliyor," dedi ihtiyar. "Yaşlı kemiklerim bunu hiç sevmiyor."

"Bu gece Longmont'ta mı kalacaksın?"

"Hayır Washington'da."

Cap bir an duraklayıp konuştu. "Mayflower'da kal. Belki seninle temasa geçmek isterim."

Yaşlı adamın gözlerinde bir anlam belirdi. Minnettarlık mı? Evet, belki de... "Pekâlâ, Hollister," dedi ve bastonuna abanarak kapıya doğru yürüdü. Bir zamanlar Pandora'nın kutusunu açan ve içinden çıkanları işe yarar hale getirmek yerine şimdi yok etmek isteyen bir ihtiyar...

Kapı ardından usulca kapanınca, Cap rahatlayarak içini çekti ve telefonu eline aldı.

7

"Kiminle görüşüyorum?"

"Orv Jamieson, efendim."

"Onları buldun mu, Jamieson?"

"Henüz değil, efendim, ama havaalanında ilginç bir şey bulduk."

"Nedir o?"

"Bütün telefon kumbaraları boş. Birkaç tanesinin zemininde bazı bozuk paralar vardı."

"Yoklanmış mı?"

"Hayır efendim. Bu nedenle sizi aradım. Hiç ellenmemiş. Ama hepsi boş. Telefon şirketi çıldırmak üzere."

"Pekâlâ, Jamieson."

"İşler hızlanıyor. Düşündük ki, belki de adam kızı dışarda saklayıp otele yalnız başına girmiş olabilir. Şimdi oda ücretini bozuk parayla ödeyen birini arıyoruz."

"Tabii eğer bir motelde kalıp boş bir yazlık eve girmedilerse."

"Evet efendim."

"Devam et, Oj."

"Peki efendim. Teşekkür ederim." Lakabının anımsanması adamı memnun etmişti.

Cap telefonu kapattı. Beş dakika kadar gözlerini yarı kapayıp, düşündü. Büyük pencereden odaya dolan sonbahar güneşi etrafı ısıtıyordu. Sonra tekrar öne eğilip Rachel'i aradı.

"John Rainbird geldi mi?"

"Burada, Cap."

"Beş dakika sonra gönder onu içeriye. Görev bölgesindeki Norville Bates ile konuşmak istiyorum. Al oraya varana dek, yönetim onda."

"Peki, efendim," dedi Rachel kuşkulu bir sesle. "Açık hat olacak yalnız. Telsiz bağlantısı. Pek..."

"Evet, olabilir," dedi Cap sabırsızca.

İki dakika sonra Bates'in sesi cızırtılı bağlantıdan geldi. İyi adamdı. Hayal gücü fazla değildi ama işini kovalardı. Albert Steinowitz oraya varana kadar böyle bir adamın işbaşında olmasını isterdi Cap. Norville yakın kentlere dağılmakta olduklarını bildirdi: Oakville, Tremont, Messalonsett, Hastings Glen, Looton.

"Pekâlâ Norville, çok iyi," dedi Cap. *"Kızı yeniden eğitmesi için zorluyorsunuz onu,"* diyen Wanless'in sesi kulağına geldi. Jamieson'ın boşalmış telefon kumbaralarından söz edişini anımsadı. McGee bunu beceremezdi; kız yapmış olmalıydı. Belki de askerin ayakkabılarını kaza sonucu yakmıştı. Cap'in, önerilerinden yüzde ellisine kulak vereceğini bilse Wanless herhalde çok memnun olurdu. Bu sabah ihtiyar çok uzun konuşmuştu.

"Olaylar değişti," dedi Cap. "Büyük oğlanı temizleyeceğiz. Topyekün temizlik. Anlaşıldı mı?"

"Topyekün temizlik," diye yineledi Norville. "Peki, efendim."

"Bu kadar, Norville," dedi Cap ve telefonu yerine bırakıp John Rainbird'in içeri girmesini bekledi.

Bir an sonra kapı açıldı ve adam karşısına dikildi. Yarı Kızılderili olan Rainbird öylesine sessiz hareket ederdi ki, bir şey okuyor ya da yazıyor olsanız odadaki varlığını asla hissetmezdiniz. İnsanlar çoğunlukla odada birinin bulunduğunu sezerlerdi. Wanless bunun altıncı duyu olmayıp beş duyunun bileşiminden oluştuğunu iddia etmişti. Ama Rainbird'i hissedemezdiniz. Bir seferinde Cap'in salonunda içkilerini yudumlarlarken, Al Steinowitz garip bir laf etmişti. "Yürürken çevresindeki havayı yerinden oynatmayan tanıdığım tek insan." Ve Cap adı geçen Rainbird'in kendi saflarında olduğuna seviniyordu, çünkü şimdiye kadar onu korkutan tek kişiydi.

Rainbird en az iki on beş boyunda, parlak siyah saçları arkaya taranıp atkuyruğu biçiminde bağlanmış bir adamdı. On yıl önce Vietnam'ı ikinci kez dolaşırken, yüzünde bir bomba patlamış ve tüm hatları birbirine girmişti. Sol gözünün yerinde yalnızca bir delik vardı. Ne plastik ameliyat, ne de yapay bir göz takılmasını istemişti. Öbür dünyaya göçünce savaş yaralarını göstermesinin isteneceğini öne sürmüştü. Böyle konuştuğu zamanlar sizinle alay edip etmediğini anlayamazdınız.

Hiç de ajana benzemediği için yıllardır olağanüstü bir başarı göstererek görevini sürdürüyordu. Ve garip maskesinin altında son sürat çalışan bir beyin yatmaktaydı. Dört lisanı anadili gibi konuşup üç tanesini de rahatça anlıyordu. Uykusunda Rusça dersleri almaya başlamıştı. Konuştuğu zaman sesi alçak, müzikal ve uygardı.

"İyi öğleden sonralar, Cap."

"Öğle oldu mu?" Cap şaşırmıştı.

Rainbird bembeyaz dişlerini göstererek güldü. Köpekbalığı dişleri, diye geçirdi içinden Cap. "On dört dakikadır," dedi Rainbird. "Venedik'te karaborsadan bir dijital saat aldım. Harika

bir şey. Minik siyah rakkamlar sürekli değişiyor. Teknolojinin başarısı. Bana öyle geliyor ki Cap, biz Vietnam Savaşını kazanmak için değil, teknolojik harikalar yaratmak için sürdürdük. Ucuz dijital saatler, televizyonla naklen verilen pingpong oyunları ve cep hesap makinelerini geliştirmek için savaştık anlaşılan. Gece karanlığında bakıyorum saatime ve her saniye ölüme biraz daha yaklaştığımı söylüyor."

"Otur, dostum," dedi Cap. Rainbird ile her konuşmasında olduğu gibi yine boğazı kurumuştu ve elleri masanın cilalı yüzeyinde birbirine kavuşmak için çırpınıyordu. Her şeye rağmen Rainbird'in kendisinden *hoşlandığını* söyleyebilirdi, tabii eğer Rainbird herhangi birinden hoşlanabilirse.

Rainbird oturdu. Üzerinde eski bir blucin ve soluk bir gömlek vardı.

"Venedik nasıldı?" diye sordu Cap.

"Batıyor."

"İstersen sana göre bir iş var. Ufak bir şey ama ilerde ilginç bulacağın bir göreve dönüşebilir."

"Anlat bakalım."

"Gönüllü başlayacaksın," diye açıkladı Cap. "Halen dinlenme süresindesin."

Rainbird tekrar, "Anlat bakalım," deyince Cap her şeyi anlattı. On beş dakika kadar konuştular ama ikisine de, bir saat gibi gelmişti. İri yapılı Kızılderili çıkınca Cap derin bir soluk aldı. Aynı günde hem Wanless, hem de Rainbird ile görüşmek... günün tüm neşesi uçup giderdi. Ama sabah geçmiş ve çok şey halledilmişti. Acaba bundan sonra neler olacak, kimbilir? Rachel'in ziline bastı.

"Evet, Cap?"

"Burada yiyeceğim, hayatım. Kafeteryadan bir şeyler getirir misin bana? Ne olduğu önemli değil. Teşekkürler, Rachel."

Sonunda yalnızdı. Telefon kalın altlığı üzerinde sessizce yatıyordu. Altlığın içi mikrodevreler, bellek blokları ve Tanrı bilir daha nelerle doluydu. Bir kez daha çalınca, herhalde Albert ya da

Norville New York'tan arayıp her şeyin bittiğini bildiriyor olacaktı. Kız ellerinde, babası ölmüş. İyi bir haber olacaktı bu.

Cap tekrar gözlerini yumdu. Düşünceler kocaman, tembel uçurtmalar gibi beyninde dolaşıyordu. Beyinsel etkileme. "Düşünmekle görevli olanlar," olasılıkların sayısının yüksek olduğunu bildirmişlerdi. McGee gibi birinin Castro ya da Ayetullah Humeyni' ye yakın olduğunu bir düşünün. Ya da Ted Kennedy'ye yaklaşıp güven verici alçak sesiyle en iyisinin intihar olacağını söylemesini hayal edin. Bazı gerilla liderlerine yakın olduğunu düşünün. Onu yitirmek zorunda kalmaları çok kötüydü doğrusu. Ama... bir kez yapılan bir daha yapılabilirdi.

Küçük kız... Wanless, *"üzerinde yaşadığımız dünyayı atış galerilerindeki porselen tabaklar gibi ikiye ayırma gücünden"* söz etmişti... elbette saçma. D.H. Lawrence'ın öyküsünde at yarışlarının sonucunu tahmin eden küçük çocuk gibi sonunda çıldırmıştı Wanless. Lot Six asit haline dönüşüp sağduyusunda büyük delikler açmıştı. O *küçücük bir kızdı,* kıyamet günü silahı değil. Ve ne olduğunu, neler yapabileceğini anlamak için uzun bir süre deneylere tabi tutmak zorundaydılar. Yalnızca bu nedenle Lot Six deneylerine yeniden başlayabilirlerdi. Eğer ülkesinin iyiliği için gücünü kullanmaya ikna edilebilirse, ne iyi.

Ne kadar iyi, diye düşündü Cap.

Telefon ani bir kararla çalmaya başladı.

Nabzı birdenbire hızlanarak ahizeye uzandı.

MANDERS ÇİFTLİĞİNDEKİ OLAY

1

Longmont'da Cap ile Albert Steinowitz geleceğini tartışırlarken, Charlie, Slumberland Moteli'nin 16 numaralı odasında uyanmış, yatağın kenarında oturmuş gerinip esniyordu. Güzel bir sonbahar sabahının parlak güneşi odayı aydınlatmaktaydı. Gün ışığında her şey daha iyi görünüyordu.

Battaniyelerin altında kıpırdamayan bir çıkıntı halinde yatan babasına baktı. Bir tutam siyah saç görünüyordu yalnızca. Gülümsedi Charlie. Babası daima en iyisini yapardı. Eğer ikisinin de karnı açsa ve ellerinde bir tek elma varsa, babası bir ısırık alıp gerisini yemesi için ısrar ederdi. Evet, uyanıkken hep onu düşünürdü ama uyurken bütün battaniyeleri çalıyordu.

Küçük kız banyoya girip soyundu. Duşu açıp ısınmasını bekledikten sonra altına girdi. Sıcak suyu cildinde hissedince gözlerini yumup gülümsedi. Sıcak duşun altındaki ilk bir iki dakika kadar güzel bir şey yoktu dünyada.

(Dün gece çok kötüydün.)

Alnında çizgiler belirdi.

(Hayır, babam kötü olmadığımı söyledi.)

(Adamın ayakkabılarını ateşe verdin, kötü kız. Çok kötüsün. Oyuncak ayını kapkara olunca seviyor musun?)

Çizgiler derinleşti. Tedirginlik şimdi korku ve utanca dönüşmüştü. Oyuncak ayı hiçbir zaman bilinçli olarak aklına gelme-

mişti. Suçluluk duygusu daima yanık kokusunda toplanıyordu. Bu koku, üzerine doğru eğilen annesiyle babasını anımsatıyordu hep. Dev gibi insanlardı onlar ve korkuyorlardı. Kızmışlardı. Bir filmde dağdan yuvarlanan kayalar gibi sert çıkıyordu sesleri.

(Kötü çocuk! Çok kötüsün! Bir daha yapma asla, Charlie! Asla! Asla!)

O zamanlar kaç yaşındaydı acaba? Üç mü? İki mi? Ne kadar öncesini anımsarsınız? Bir keresinde bunu sormuş ve bilmediğini söylemişti babası. Kendisini arı sokunca, bunu annesine sorduğunu ve o zamanlar on beş aylık olduğu yanıtını aldığını anlatmıştı.

En eski anısı buydu: Yüzüne bakan dev suratlar, dağdan yuvarlanan taşları anımsatan sesler ve yanmış bir bisküviye benzeyen o koku. Koku saçından geliyordu. Kendi saçlarını ateşe vermiş ve neredeyse hepsini yakmıştı. Babasının 'yardım' sözünü edişinden önce olmuştu bu ve annesi bir tuhaflaşmıştı. Önce gülmüş, sonra ağlamış, sonra da öylesine garip bir sesle gülmüştü ki, babası onu tokatlamıştı. Babasının ilk kez annesine böyle bir şey yaptığını görüyordu. Belki onun için, "Yardım bulmalıyız," demişti babası. Banyodaydılar ve babası başını duşun altına soktuğu için saçları ıslanmıştı. "Oh evet," demişti annesi. "Gel, gidip Dr. Wanless'i görelim. Daha önce olduğu gibi her türlü 'yardımı' yapar bize..." Sonra yine gülmüş, yine ağlamış ve yine tokatlanmıştı.

"Hayır," diye mırıldandı duşun sesi arasında. "Babam hayır dedi. Yüzünü... bile... yakabileceğimi... söyledi."

(DÜN GECE ÇOK KÖTÜYDÜN!)

Ama telefonlardaki paraya ihtiyaçları vardı. Babası böyle demişti.

(ÇOK KÖTÜ!)

Sonra yine annesini anımsadı. Altı yaşlarındaydı o zaman. Aslında bunu hiç aklına getirmek istemiyordu ama artık kurtulamazdı. Kötü adamlar gelip annesinin canını yakmadan önceydi.

(Öldürmeden önce demek istiyorsun, öldürmeden önce.)

Evet, tamam onu *öldürüp* Charlie'yi götürmeden önce. Babası kucağına alıp hikâye okumaya başlamıştı ama bu kez her zaman-

ki resimli kitaplar değildi elindekiler. Içinde resim olmayan, kalın ciltleri görünce küçük kız burnunu kıvırmıştı.

"Hayır Charlie," demişti babası. "Dinlemen gerektiğine inandığım bazı hikâyeler okuyacağım sana. Bunları anlayabilecek yaşa geldiğini düşünüyoruz. Belki bunlar seni biraz ürkütebilirler ama çok önemli hepsi. Gerçek öyküler bunlar."

Öyküler onu çok korkuttuğu için kitapların adlarını anımsıyordu. Charles Fort adlı bir yazarın *Lo!* isimli kitabı, *Frank Edwards'ın Bilimden Daha Garip, sonra Gecenin Gerçeği. Bir kitap daha vardı: Pirokinesis: Belgesel Kitap.* Ama annesi bunu okumasını istememişti. "Daha sonra," demişti. "Kız biraz daha büyüyünce okursun Andy." Kitabın ortalıktan kaldırılmasına sevinmişti Charlie.

Öyküler korkutucuydu. Bir tanesi bir parkta yanarak ölen bir adamı anlatıyordu. Bir başkası oturma odasında yanıp ölen bir kadın hakkındaydı. Oturup televizyon seyrederken yanıvermişti kadın, ama odadaki eşyaların hiçbirine bir şey olmamıştı. Öykülerin bir bölümü Charlie'nin anlayamayacağı kadar karmaşıktı. Bir polisin bu olay için, "Hiçbir açıklama yapamıyoruz. Yalnızca dişleri ve birkaç parça kömürleşmiş kemik kalmış geriye. Odanın niçin bir roket gibi havaya uçmadığını anlayamıyoruz," demiş olduğunu anımsıyordu.

Üçüncü öykü on bir, on iki yaşlarında bir oğlan çocuk hakkındaydı. Plajda otururken yanıvermişti. Gerçi babası söndürmek için denize sokmuştu ama çocuk yine de yanıp kül olmuştu. Sonra günah çıkarma hücresinde papazla konuşurken yanan bir kız vardı. Arkadaşı Deenie anlattığı için, Charlie günah çıkarmanın ne olduğunu biliyordu. Gerçi Deenie de ilk kominyonu yapılmadığından günah çıkarmaya gitmiyordu ama dördüncü sınıftaki ağabeyi Carl gidiyordu. Annesinin odasına gizlice girip aşırdığı yaş günü çikolatalarını bile söylemek zorunda kalmıştı. Eğer bunları rahibe anlatmazsanız İSA'NIN KANIYLA YIKANAMAZDINIZ ve sonra O SICAK YERE giderdiniz.

Charlie bu öykülerin amacını anlamıştı. Günah çıkarma odasında kızın hikâyesini dinledikten sonra öylesine korkmuştu ki,

ağlamaya başlamıştı. "Ben de kendi kendimi yakacak mıyım?" diye hıçkırıyordu. "Yani küçükken saçlarımı tutuşturduğum gibi? Yanıp kül mü olacağım?"

Annesiyle babası üzülmüştü. Annesinin yüzü solmuştu ve dudaklarını kemiriyordu. Babası kolunu omzuna sarıp, "Hayır tatlım," demişti. "Dikkatli davranırsan kendini yakmazsın. Ya da bu konuyu hiç aklına getirmezsen... Hani bazen korkunca veya sinirlenince aklına gelen şeyi."

"Nedir o?" diye sormuştu Charlie. "Ne olduğunu söyleyin bana. Ne olduğunu bilmiyorum. *Söz veriyorum* bir daha yapmayacağım."

"Bildiğimiz kadarıyla, buna *pirokinesis* deniyor, yavrum," demişti annesi. "Yalnızca yakmayı aklına getirince, yangın çıkarmaya böyle diyorlar. İnsanlar sinirlenince oluyor çoğunlukla. Bazılarında bu güç var ama ölünceye dek bunu fark etmiyor. Ama bazıları... bir an için bu güç onları kontrolu altına alıyor ve..." Bitiremedi sözlerini.

"Ve kendilerini yakıyorlar," diye eklemişti babası. "Evet, çocukluğunda saçlarını tutuşturduğun gibi. Ama bunu kontrol edebilirsin. Buna *zorunlusun.* Ve Tanrı biliyor ya, bu senin suçun değil." Annesiyle babasının gözleri bir an için birbirine kenetlendi ve aralarında bir şey geçti sanki.

Babası omuzlarını sarmayı sürdürerek konuştu. "Bazen kontrol etmeyi başaramıyorsun, biliyorum. Hani küçükken oyuna dalıp tuvalete gitmeyi unutunca donunu ıslatıyordun. Buna kaza diyorduk, anımsıyor musun?"

"Artık yapmıyorum bunu."

"Tabii yapmıyorsun. Ve kısa bir süre sonra ötekini de aynen böyle kontrol altına almayı öğreneceksin. Ama şimdi söz ver, Charlie, asla asla asla öfkelendiğin zaman bunu aklına getirmeyeceksin. Yangın çıkarmayı hiç düşünmeyeceksin. Eğer elinden gelmezse öfkeni bir çöp kutusuna ya da kül tablasına yönelt. *Kendinden uzaklaştır.* Eğer çevrede varsa, suya yönelt."

"Ama başka bir insana değil," diye atıldı annesi. Hâlâ beyaz ve üzgündü yüzü. "Bu tehlikeli olabilir, Charlie. O zaman çok

kötü bir kız olursun. Çünkü o kişiyi...." Kendini zorlayarak tamamladı cümlesini. "O kişiyi öldürebilirsin."

Sonra Charlie çılgınlar gibi ağlamaya başlamıştı, çünkü annesinin elleri bandajlıydı ve bu nedenle bu öyküleri okumuştu babası. Bir gün önce annesi odasını toplamamış olduğu için Deenie'ye gidemeyeceğini söylemişti. Charlie birdenbire öfkelenmişti ve içindeki gücü dışarı vurunca annesinin elleri alev almıştı.

(Daha kötüsü olup yüzü bile yanabilirdi.)

Lavabonun içi bulaşık için köpüklü suyla dolu olduğundan pek kötü olmamıştı ama yine BÜYÜK BİR KÖTÜLÜK yapmıştı. Ve bir daha asla, asla, asla bunu yapmayacağına söz vermişti onlara...

Ilık su anıları yıkayıp götürerek bir koza gibi sarmıştı bedenini. Babası işlerin pek kötü olmadığını söylemişti. Eğer babası söylerse doğru olması gerekirdi. Dünyanın en akıllı adamıydı çünkü.

Düşünceleri geçmişten bugüne döndü ve peşlerindeki kötü adamları anımsadı. Hükümetin adamları olduklarını söylemişti babası ama hükümetin iyi bir işinde çalışmıyorlardı. Dükkân diye bilinen bir yerde çalışıyorlardı. Adamlar sürekli kovalıyorlardı onları. Nereye gitseler bir süre sonra bu Dükkân'ın adamları karşılarına çıkıveriyordu.

"Acaba onları yakmak nasıl olur?" diye sordu beyninin bir köşesi soğukkanlılıkla ve suçluluk duygusuna kapılarak gözlerini yumdu. Böyle düşünmek çok ayıptı. Kötüydü.

Charlie uzanıp sıcak suyu kapadı ve iki dakika kadar titreyerek soğuk suyun altında durdu. İğne gibi batan buz gibi suyun altından çıkmak istiyor ama kendine izin vermiyordu.

"Aklından kötü fikirler geçtiği zaman, bunun cezasını çekmelisin."

Deenie böyle demişti.

2

Andy yavaş yavaş uyanırken uzaktan uzağa duşun sesi geldi kulağına. Önce gördüğü düşün bir parçasıydı bu ses; sekiz yaşındaydı ve büyükbabasıyla birlikte Tashmore Gölü'nde balık avlıyorlardı. Düş öylesine gerçekçiydi ki... Granther McGee'nin eski yeşil çizmelerinin kırmızı lastik yamalarını, kendi eski beyzbol eldivenini bile görebiliyordu. Üstelik ertesi gün Roosevelt sahasında antrenmanı vardı. Ama şimdilik bu geceydi ve günün son ışıkları gölün üstünde yansırken ani bir şimşek çaktı. İlk damlalar garip bir tıslamayla göle iniyorlardı... sanki şey sesi gibi...

Duş. Charlie duş yapıyor olmalı.

Gözlerini açıp yabancı odaya bir göz attı. Neredeyiz biz?

Gerçek parça parça geliyordu aklına ama son bir yıldır o kadar çok yer dolaşmış, o denli tehlike atlatmış, öylesine sıkıntı çekmişlerdi ki, korkulardan kurtulmak olanaksızdı. Düşünü özlemle anımsadı ve yirmi yıl önce ölmüş olan Granther McGee ile beraber olmayı arzuladı.

Hastings Glen. Evet, Hastings Glen'deydi. Yani Hastings Glen' deydiler *birlikte.*

Başı artık dün geceki kadar ağrımıyordu. Uzaklaşan bir zonklama gibiydi. Eğer daha öncekilerin yolunu izlerse, gitgide azalacak ve yarın tümüyle geçecekti.

Duşun sesi kesildi.

Andy yatağın içinde doğrulup saatine baktı. On bire çeyrek vardı.

"Charlie?"

Kız bir havluyla kurulanarak odaya girdi.

"Günaydın, baba."

"Günaydın. Nasılsın?"

"Karnım aç." Giysilerini bıraktığı iskemleye yaklaşıp yeşil bluzunu eline alıp kokladı. Yüzünü buruşturdu. "Bunları değiştirmek zorundayım."

"Bir süre için bunlarla idare edeceksin, bebeğim. Daha sonra bir şeyler alırız sana."

"Umarım karnımızı doyurmak için de uzun süre beklemek zorunda kalmayız."

"Hemen bir araba durdururuz ve yolda gördüğümüz ilk kahveye gireriz."

"Baba okula başladığım zaman yabancıların arabalarına asla binmemem gerektiğini söylemiştin." Yeşil bluzu ve iç çamaşırıyla olduğu yerde durmuş, garip bir ifadeyle babasına bakıyordu.

Andy yataktan kalkıp yanına yaklaşarak ellerini omzuna koydu. "Bazen bilmediklerin bildiklerinden daha iyidir. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Dikkatle düşündü bunu Charlie. Bildiği kötülükler herhalde onları izleyen Dükkân'ın adamlarıydı. Bilmedikleriyse...

"Sanırım araba kullananların hepsi Dükkân hesabına çalışmıyor."

Andy gülümsedi. "Anladın. Ve sana daha önce söylediklerim de hâlâ geçerli. Zor bir durumda kalınca, başka zamanlar yapmadığın şeyleri yapabilirsin."

Charlie'nin gülüşü kayboldu. Yüz ifadesi ciddileşti. "Yani telefon kumbaralarından para almak gibi mi?"

"Evet."

"Kötü değil miydi bu?"

"Hayır. Bu koşullar altında kötü sayılmaz."

"Çünkü zor bir durumda kalınca, bundan kurtulmak için her şeyi yapabilirsin."

"Bazı istisnalar dışında."

"Hangi istisnalar, baba?"

Kızının saçlarını okşadı. "Boş ver şimdi, Charlie. Neşelen biraz."

Ama neşelenemedi. "O adamın ayakkabılarını yakmak istemedim. İsteyerek yapmadım bunu."

"Elbette. Biliyorum."

Ve birdenbire Vicky'yi anımsatan güneşli bir gülümseme yayıldı kızın yüzüne. "Bu sabah başın nasıl, baba?"

"Daha iyi, teşekkürler."

Dikkatle baktı babasının yüzüne. "Gözünde bir gariplik var."

"Hangi gözümde?"

Sol tarafını işaret etti. "Onda."

"Yaa?" Andy banyoya girip buğulanmış aynayı eliyle sildi.

Sol gözüne dikkatle bakarken neşesi kaçmaya başlamıştı. Sağ gözü her zamanki gibi, bulutlu bir ilkbahar günündeki okyanusu andıran bir biçimde gri-yeşil parlıyordu. Sol gözü de gri-yeşildi ama akı öylesine kanlanmıştı ki, ötekinden daha küçükmüş gibi duruyordu ve gözkapağı daha önce hiç dikkatini çekmeyen bir biçimde aşağıya sarkmıştı.

Birdenbire Vicky'nin sesi geldi kulağına. Sanki yanında duruyormuş gibi berraktı sesi. *"Bu baş ağrıları beni korkutuyor Andy. O itici güç mü her neyse, onu kullandığın zamanlar başkalarına olduğu kadar kendine de bir şeyler yapıyorsun."*

Şişirilip şişirilip sonunda patlayan bir balon canlandı gözlerinin önünde.

Parmaklarının ucuyla yüzünün sol tarafını yoklamaya başladı. Televizyon reklamlarında traşının harikalığına şaşan adama benziyordu hali. Üç nokta buldu: Sol gözünün tam altında, sol elmacık kemiğinin üstünde ve sol şakağının biraz aşağısında hiç his yoktu. Akşam sisi gibi ürperti dalgaları sardı benliğini. Kendisi için değil, Charlie için korkuyordu. Eğer tek başına kalırsa, ne yapardı?

Ve sanki ona seslenmiş gibi Charlie kapıda belirdi.

"Baba?" Sesi ürkekti. "İyi misin?"

"İyiyim." Andy'nin sesinde titreme yoktu. Aldatıcı bir neşe de duyulmuyordu. "Traşa ne kadar ihtiyacım olduğunu düşünüyordum."

Charlie eliyle ağzını örtüp kıkırdadı. "Tıpkı bulaşık teli gibi."

Kızını yatak odasına kadar kovaladı ve yakalayıp sert yanağını yumuşacık cildine sürttü. Charlie bir yandan kıkırdıyor, bir yandan da tekmelemeye çalışıyordu.

3

Andy kızıyla oynaşırken, Orville Jamieson ya da kısaca Oj ile Bruce Cook adlı başka bir Dükkân ajanı Hastings Lokantası'nın önünde açık mavi Chevy'den iniyorlardı.

Oj bir an duraklayıp kentin anacaddesine baktı. Verev park etmiş otomobiller, manav, nalbur, iki benzinci, eczane, hiç kimsenin artık aldırış etmediği bir tarihi olayı belirten tabelalı ahşap belediye binası... Aynı zamanda 40. Yol olan anacadde McGee' lerin şu anda bulundukları yerden beş kilometre kadar uzaktı ancak.

"Şu hale bak," dedi Oj tiksinerek. "Buraya yakın bir yerde büyüdüm. Lowville adında bir kasaba. Hiç duymuş muydun adını?"

Bruce Cook hayır anlamında başını salladı.

"Ayrıca Utica'ya da yakındır. Hani Utica birasının yapıldığı yer. Lowville'den ayrıldığım günkü kadar hiç mutlu olmadım yaşamımda." Elini ceketinin altına sokup kolaltındaki tabancasını yerleştirdi.

"İşte Tom ile Steve," dedi Bruce. Bir çiftlik kamyonunun boşalttığı yere açık kahverengi bir Pacer giriyordu. Bankerleri andıran koyu renk giysili iki adam indi içinden. Yolun biraz aşağısında iki Dükkân ajanı daha vardı ve öğle tatilinde çocukların karşıdan karşıya geçmesini sağlayan yaşlı bir kadınla konuşmaktaydılar. Cap'in özel dostu Al Steinowitz gelene dek yönetimi sürdüren Norville Bates'in on adamı Hastings Glen'e gelmişti.

"Yaa, Lowville..." diyerek içini çekti Oj. "Umarım öğleye kadar buluruz onları. Ve dilerim bundan sonraki görevim Karaşi'de olur. Ya da İzlanda'da. Yani New York civarında olmasın da... Lowville'e çok yakın buralar. Rahat edemeyeceğim kadar yakın."

"Öğleye kadar bulacağımızı sanıyor musun?" diye sordu Bruce.

Oj omuzlarını silkti. "İnan bana, güneş batmadan önce ele geçireceğiz onları."

Lokantaya girip bara oturdular ve kahve ısmarladılar. Güzel vücutlu genç bir garson kız kahvelerini getirdi.

"Saat kaçtan beri burdasın, kardeş?" diye sordu Oj.

"Eğer bir kızkardeşin varsa ona acırım," dedi garson kız. "Yani aranızda benzerlik varsa."

"Böyle konuşma, kardeş," dedi Oj ve kimliğini gösterdi. Kız uzun uzun kimliğe baktı. Arkalarında meşin ceketli bir delikanlı plak makinesinin düğmeleriyle oynuyordu.

"Saat yediden beri," dedi kız. "Her sabahki gibi. Herhalde Mike ile konuşmak istersiniz. Patronla yani." Dönüp uzaklaşmak isteyince Oj bileğinden sıkıca yakaladı. Görünüşüyle alay eden kadınlardan hoşlanmazdı. Annesi başka konularda değilse bile, kadınların çoğunun sürtük olduğunu söylerken haklıydı. Ve üstelik bunun gibi biri için neler düşüneceğini de iyi biliyordu.

"Patronla konuşmak istediğimi söyledim mi, kardeş?"

Kız korkmaya başlamıştı ve bu Oj'in hoşuna gidiyordu. "Hayır."

"İyi bildin. Çünkü seninle konuşmak istiyorum, gün boyu fırının başında yumurta pişirip hamburger kızartan biriyle değil." Cebinden Andy ile Charlie'nin fotoğraflarını çıkarıp bileğini bırakmadan kıza uzattı. "Bunları tanıyor musun? Belki de bu sabah kahvaltı servisi yaptın onlara, ha?"

"Çek elini. *Canımı yakıyorsun.*" Yüzünde renk kalmamıştı kızın. Yalnızca bir şıllık gibi yanaklarına sürdüğü kırmızı boya duruyordu. Herhalde okuldayken takımın amigoluğunu yapanlardandı. Orville Jamieson gezmeye davet ettiği zaman, futbol oynamayıp satranç kulübünün başkanı olduğu için kendisiyle alay edip geri çevirenlerden biri. Ucuz Lowville orospularından biri yani. Tanrım, nasıl da nefret ediyordu New York'tan.

"Söyle bana, bu sabah onları gördün mü, görmedin mi?" diye yineledi Oj. "O zaman bırakırım kolunu."

Garson kız şöyle bir baktı resimlere. "Hayır görmedim. Artık bırak."

"Yeterince bakmadın ki, *kardeş*. Bir daha baksan iyi olur."

Tekrar baktı. "Hayır! Hayır!" dedi yüksek sesle. "Onları ömrümde görmedim! Bırak kolumu artık!"

Meşin ceketli oğlan başparmakları kemer britlerine geçirilmiş, fermuarları çakırdayarak yanlarına yaklaştı.

"Hanımı rahatsız ediyorsunuz."

Bruce Cook saklamaya gerek görmediği hoşnutsuzlukla baktı ona. "Dikkat et, ondan sonra seni rahatsız etmeye karar vermeyelim, pizza suratlı."

"Ya," dedi deri ceketli çocuk ve birdenbire sokakta çok önemli bir işi olduğunu anımsayarak aceleyle uzaklaştı.

Bir köşede oturan iki yaşlı hanım, bardaki sahneyi ürkerek izliyorlardı. İriyarı, oldukça temiz bir aşçı önlüğü giymiş bir adam, herhalde patron Mike'tı, mutfak kapısından izliyordu olanları. Elinde büyük bir kasap bıçağı vardı ama hiç de korkutucu bir biçimde sallamıyordu.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Federal polis," dedi garson kız sinirle. "Diyorlar ki..."

"Onlara servis yapmadın mı? Emin misin?" diye sordu Oj.

"Evet, eminim." Kız neredeyse ağlayacaktı.

"Yapacağın bir hata hapiste beş yıl yazar senin için, *kardeş*."

"Eminim," diye yineledi kız. Gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. "Lütfen bırakın. Artık canımı yakmayın."

Oj kızın bileğini daha fazla sıkarken, isterse incecik kemiklerini bir anda kırabileceğini düşünerek keyifleniyordu... sonra bıraktı kolunu. Lokantada plak makinesinden gelen Stevie Wonder'in sesinden başka bir ses çıkmıyordu. İki yaşlı hanım yerlerinden kalkıp aceleyle dışarı çıktılar.

Kahve fincanını eline alan Oj yere eğip içindekileri döktükten sonra fırlatıp attı. Porselen fincan paramparça oldu. Garson kız artık açıkça ağlıyordu.

"Boktan bir kahve," dedi Oj.

Patron isteksizce elindeki bıçağı oynatınca, Oj'in yüzü güldü.

"Haydi gel, ahbap," dedi gülümseyerek. "Haydi. Denemeye kalkış istersen."

Mike bıçağı tezgâha bırakıp öfke ve utançla bağırmaya başladı. "Ben Vietnam'da savaştım! Kardeşim Vietnam'da savaştı! Bunu eyaletin senatörüne yazacağım! Bekleyin bakalım, neler yapabilirmişim!"

Oj dikkatle yüzüne bakınca Mike korkuyla bakışlarını yere indirdi.

İki ajan dışarı çıktılar.

Garson kız hıçkırarak eğilip fincan parçalarını toplamaya başladı.

Dışarda Bruce sordu. "Kaç motel var?"

"Üç. Altı blok turist kabini," dedi Oj lokantanın yanıp sönen tabelasına bakarak. Çocukluğunda Lowville'deki lokantanın kapısında da böyle bir tabela vardı ve üzerinde EĞER KENTİMİZİ BEĞENMEZSENİZ, OTOBÜS TARİFESİNİ SORABİLİRSİNİZ yazıyordu. Bu tabelayı yerinden söküp birine yedirmeyi ne kadar çok istemişti.

"Moteller aranıyor," dedi vergi paralarıyla alınmış arabaya doğru giderken. "Birazdan haber alırız."

4

John Mayo ile Ray Knowles son model taba renkli Ford'la 40. Yol'da Slumberland Moteli'ne doğru ilerliyorlardı. Moteli görmelerini engelleyen son tepeyi tırmanırlarken, lastik patladı ve araba sağa sola çekmeye başladı.

"Kahretsin!" dedi John Mayo. "Al işte sana devlet malı. Sırt geçirilmiş eski lastikler." Arabayı yolun kenarına çekip, "Sen devam et," dedi. "Ben değiştiririm lastiği."

"Yardım edeyim," diye önerdi Ray. "Beş dakika bile sürmez."

"Yok, devam et. Motel şu tepenin ardında olmalı."

"Emin misin?"

"Tabii. Alırım seni yoldan. Yani yedek lastik de patlak değilse. Hiç şaşmam doğrusu."

Zangırdayan bir çiftlik kamyonu geçti yanlarından. Oj ile Bruce Cook'un lokantanın önünde dururlarken, park yerinden çıkışını gördükleri kamyondu bu.

Ray sırıttı. "Umarım değildir. Yoksa yeni bir lastik istemek için dört kopyalı dilekçe vereceksin."

John gülmüyordu. "Bilmiyor muyum sanki."

Bagajı açtılar. Yedek lastik sağlamdı.

"Pekâlâ," dedi John. "Haydi git."

"Şunu değiştirmek beş dakika bile sürmez."

"Biliyorum ve ayrıca onların da motelde olmadıklarından eminim ama sanki oradalarmış gibi davranmak zorundayız."

"Tamam, tamam."

John'un bagajdan lastikle krikoyu çıkarışını birkaç saniye izleyen Ray, ağır ağır Slumberland Moteli'ne doğru yürümeye başladı.

5

Motelin biraz ilerisinde, Andy ile Charlie yolun kenarında durmuş araba bekliyorlardı. Motele arabasız geldiğini birinin fark edeceği korkusu yersizdi, çünkü resepsiyondaki kadın tezgâhın üzerinde duran televizyondan başka bir şeyle ilgilenmiyor gibiydi. Gözlerini ekrandan ayırmadan Andy'nin uzattığı anahtarı alıp yerine koydu.

"Umarım rahat etmişsinizdir," dedi ilgisizce. Önündeki büyük bir kutu çikolatayı bitirme yarışındaydı anlaşılan ve yarısını yemişti şimdiden.

"Çok rahat," dedi Andy ve dışarı çıktı.

Charlie dışarda bekliyordu. Kadın faturanın kopyasını vermişti Andy'ye. Buruşturup cebine atarken, Albany Havaalanı'ndaki telefonlardan yürüttükleri bozukluklar şakırdadı.

"Tamam mı baba?" diye sordu Charlie yola doğru yürürlerken.

"Her şey iyi gitti," diyerek kolunu kızının omzuna doladı. Sağ taraflarındaki tepenin ardındaysa John Mayo ile Ray Knowles'ın lastiği patlamıştı o anda.

"Nereye gidiyoruz, baba?"

"Bilmiyorum."

"Bundan hoşlanmadım. Korkuyorum."

"Sanırım onlardan ilerdeyiz," dedi Andy. "Endişelenme. Herhalde hâlâ bizi Albany'ye götüren şoförü arıyorlardır."

Ama kendini kandırdığını biliyor ve Charlie'nin de bunu sezdiğinden kuşkulanıyordu. Yolun kenarında açıkta durmak onu ürkütüyordu. Yeter artık, diye azarladı kendini. Artık her ağacın arkasında, her tepenin ardında onları görmeye çalışacaksın neredeyse.

"Charlie..."

"Granther'in yerine gidelim."

Şaşırarak baktı kıza. Yağmurda balık tuttuğu düşü anımsadı. Ve yağmur sesi Charlie'nin duşuna dönüşmüştü. "Nereden aklına geldi?" Büyükbabası öldüğünde Charlie henüz doğmamıştı. New Hempshire eyalet sınırının hemen batısındaki Tashmore kentinde yaşamıştı büyükbabası ömrü boyunca. Ölünce gölün kıyısındaki ev Andy'nin annesine kalmıştı ve ondan da Andy'ye geçmişti. Eğer Granther buranın bakımı için bir vakıf kurmamış olsaydı, herhalde hükümet çoktan evi vergi olarak geri alırdı.

Andy ile Vicky her yaz oraya kısa bir tatil için gitmişlerdi. En yakın iki şeritli caddeden otuz kilometre uzaktaydı ve bomboş bir arazinin ortasındaydı. Yazın gölün kıyısına epey kamp kurulurdu ama bu mevsimde in cin top oynardı. Kışın yolun temizlendiğinden bile kuşkuluydu Andy.

"Bilmiyorum," dedi Charlie. "Birdenbire aklıma geldi işte."

Tepenin öbür tarafında John Mayo bagajı açmış, yedek lastiği inceliyordu.

O sırada.

"Bu sabah Granther'i düşümde gördüm," dedi Andy. "Bir yıldır filan ilk kez aklıma geldi. Yani ben de iyi zamanda anımsadım, değil mi?"

"İyi bir düş müydü, baba?"

"Evet," diyerek gülümsedi Andy.

"Öyleyse ne dersin?"

"Bence harika bir fikir. Oraya gidip bir süre kalırız ve sonra ne yapacağımıza karar veririz. Eğer bir gazeteye gidip öykümüzü anlatırsak çok kişinin ilgisini çekeceğinden, belki bizimle uğraşmaktan vazgeçerler."

Eski bir çiftlik kamyonu zangırdaya zangırdaya yaklaşıyordu... Andy elini kaldırdı. Yolun öbür tarafında Ray Knowles tepeye doğru yürüyordu.

Kamyon kenara yanaşıp durdu ve önlüklü, kasketli bir adam camdan başını çıkardı.

"Hey güzel kız," dedi adam gülümseyerek. "Adın ne senin bakayım?"

"Roberta," dedi Charlie hiç duraklamadan. Roberta göbek adıydı.

"Pekâlâ Bobbi, nereye gidiyorsunuz bu sabah?"

"St. Johnsbury'ye," diye yanıtladı Andy. "Karım kızkardeşini ziyarete gitmişti ve bir sorunu olmuş."

"Yaa öyle mi," dedi çiftçi ve gözünün ucuyla Andy'yi süzdü.

"Sancılanmış," dedi Andy dudaklarına geniş bir gülüş yerleştirerek. "Bu ufaklığın bir kardeşi olmuş bu sabaha karşı saat bir kırk birde."

"İsmi Andy," diye atıldı Charlie. "Cici bir ad değil mi?"

"Harika," dedi çiftçi. "Atlayın bakalım, sizi St. Johnsbury'ye doğru on beş kilometre götürebilirim."

Kamyona atladılar ve tekrar zangırdayarak yola çıktılar. Bu arada Ray Knowles tepeyi aşmıştı. Motelin biraz ötesinde, az önce yanlarından geçen eski kamyonun yol aldığını gördü.

Aceleye gerek olmadığını biliyordu.

6

Çiftçinin adı Irv Manders'di. Bu sabah kente bir kamyon dolusu balkabağı götürmüş ve sonunda A - P mağazasını işleten adamla anlaşmıştı. Eskiden First National ile çalışırdı ama oradaki adam kabaktan anlamadığı için vazgeçmişti artık. A - P işletmecisiyse iyi bir adamdı. Irv Manders yazın yolun kenarına tezgâh kurduğunu ve karısının da hediyelik eşyalar sattığını anlattı. Beraberce geçinip gidiyorlardı işte.

"Canınızı sıkmak istemem ama siz ikiniz otostop yapmamalısınız. Bu günlerde yollarda çok çeşitli insanlar çıkar karşınıza. Hastings Glen'de bir otobüs terminali var. Onu yeğlemelisiniz."

"Şey..." dedi Andy. Nasıl yanıtlayacağını bilemiyordu ama Charlie imdadına yetişti.

"Babam işden çıkarıldı. Bu nedenle annem bebeği dünyaya getirmek için Em teyzeme gitti. Em teyzem de babamı hiç sevmez. Onun için biz evde kaldık. Ama şimdi gidip annemi göreceğiz. Öyle değil mi, baba?"

"Bu özel bir konu, Bobbi," dedi Andy rahatsızca. Aslında gerçekten tedirgindi, çünkü öykünün aksayan bir sürü yanı vardı.

"Bir şey daha söylemeyin," dedi Irv. "Aile sorunlarını bilirim. Bazen çok kötü boyutlara ulaşır. Ayrıca parasızlığı da iyi tanırım. Utanılacak bir durum değil."

Andy boğazını temizledi ama yanıtlamadı. Söyleyecek bir şey gelmiyordu aklına. Bir süre sessizlik içinde yol aldılar.

"Şey, niçin bize gelip karım ve benimle beraber yemek yemiyorsunuz?" diye sordu Irv birdenbire.

"Oh hayır, bunu yapamayız..." diye söze başladı Andy.

"Çok memnun oluruz," diye atıldı Charlie. "Öyle değil mi, baba?"

Charlie'nin önsezilerinin güvenilir olduğunu biliyor ve ona karşı çıkacak gücü kendinde görmüyordu Andy.

"Eğer gerçekten eminseniz..."

"Daima yiyecek bulunur." dedi Irv Manders en sonunda vitesi üçe atarak. Sonbahar kızıllığına bürünmüş ağaçların arasında ilerliyorlardı şimdi. "Gelirseniz çok sevinirim."

"Çok teşekkür ederiz," dedi Charlie.

"Rica ederim, güzelim," dedi Irv. "Karım da seni görünce çok sevinecek."

Charlie gülümsedi.

Andy şakaklarını ovdu. Sol elinin parmakları yüzündeki hissizleşen noktalara değmişti. Bu konuda kaygılıydı. Ayrıca adamların gitgide yaklaştıkları aklından çıkmıyordu bir türlü.

7

Yirmi dakika önce Slumberland Moteli'nde Andy'nin anahtarını almış olan kadın korkmaya başlamıştı. Televizyonu filan unutmuştu.

"Bu adam olduğundan emin misiniz?" diye sordu Ray Knowles üçüncü kez. Kadın bu ufak tefek adamdan hiç hoşlanmamıştı. Belki gerçekten hükümet adına soruyordu ama bu bilgi Lena Cunningham'ın rahatlamasıną yetmemişti. Ne adamın ince yüzünden, ne resmi uzatışından hoşlanmıştı.

"Evet, o adamdı," diye yineledi Lena. "Ama yanında bir kız çocuğu yoktu... Doğru söylüyorum, bayım. Kocam da bunu söyleyecektir size. Geceleri çalışır o. Akşam yemeği dışında hiç görüşemiyoruz zaten. O da diyecektir ki..."

Öteki adam da içeri girince elindeki portatif telsizle büyük tabancayı gören Lena Cunningham iyiden iyiye korkuya kapıldı.

"Onlardı," dedi John Mayo. Öfke ve düşkırıklığından neredeyse isteri krizine yakalanacaktı. "O yatakta iki kişi uyumuş. Bir yastıkta sarı, diğerinde siyah saçlar var. Tanrı patlayan lastiğin belasını versin! Hepsinin canı cehenneme! Banyodaki askıda ıslak havlular var! Duş hâlâ damlıyor. Onları beş dakikayla kaçırdık elimizden, Ray!"

Tabancasını koltukaltı kılıfına yerleştirdi.

"Kocamı çağırayım," dedi Lena alçak sesle.

"Gerekmez," diyen Ray, John'un kolunu tutup dışarı çıkardı. John hâlâ lastiğe sövüp duruyordu. "Lastiği unut artık, John. Oj ile konuştun mu?"

"Onunla konuştum, o da Norville ile temas kurdu. Norville yanında Al Steinowitz ile Albany'den yola çıkmış."

"Bu çok iyi. Dinle, düşün bir dakika, John. Herhalde otostop yaptılar."

"Evet bence de öyle. Tabii bir araba yürütmedilerse."

"Bu adam İngilizce öğretmeni. Körler evindeki bir tezgâhtan bir parça çikolata yürütmesini bile beceremez. Otostop yapıyorlardır. Dün gece de bu yöntemle Albany'den buraya geldiler. Bir yıllık maaşım üzerine bahse girerim ki, ben tepeye tırmanırken onlar burada durmuş arabalara el sallıyorlardı!"

"Eğer o lastik patlamasaydı..." Geniş çerçeveli gözlüklerinin ardında John'un gözleri üzüntüyle bakıyordu. Müstakbel bir zammın tembel kanatlar üzerinde uçtuğunu gördü.

"Lastiğin anasını!" dedi Ray. "Ne geçti yanımızdan? Lastik patladıktan sonra ne geçti yanımızdan?"

John portatif telsizi kemerine takarken düşünceye daldı. "Bir çiftlik kamyonu."

"Ben de böyle hatırlıyorum," dedi Ray. Arkasını dönünce Lena Cunningham'ın ay suratının pencereden baktığını gördü. Adamın döndüğünü gören Lena tül perdeleri elinden bıraktı.

"Oldukça eski bir kamyon," dedi Ray. "Eğer anayoldan ayrılmazlarsa, birkaç dakika sonra yakalarız onları."

"Gidelim öyleyse. Oj aracılığıyla Norville ve Al ile temas kurabiliriz."

Koşar adımlarla arabaya gelip bindiler. Bir dakika sonra taba rengi Ford çakılları havalandırarak park yerinden ayrıldı. Lena Cunningham gidişlerini rahatlayarak izliyordu. Artık motel işletmek eskisi gibi değildi.

Arkaya, kocasını uyandırmaya gitti.

8

Ford'un direksiyonunda oturan John Mayo arabayı büyük bir hızla 40. Yol'da sürerken, buna benzer en aşağı bir düzine araba Hastings Glen'e doğru yola çıkmıştı. Bu arada Irv Manders eliyle sola döneceğini işaret ederek anayoldan ayrılıp hiçbir haritada belirtilmeyen toprak bir yola sapmıştı. Israr üzerine şarkı repertuvarını tüketen Charlie artık sessizce oturuyordu yanında.

Toprak yol, gitgide sıklaşan ağaçlıkların arasından geçtikten sonra düz, ekili araziye vardı. Sol taraftaki saman yığınlarından bir keklik fırlayınca, "Vur onu, Bobbi!" diye bağırdı çiftçi. Charlie de parmağını tabanca gibi uzatarak *"Bam-bam-bam"* derken çılgınlar gibi gülmeye başlamıştı.

Birkaç dakika sonra Irv bu yoldan da ayrıldı ve karşılarına kırmızı-beyaz-mavi boyalı, yan tarafında MANDERS yazan posta kutusu çıktı. En az bir kilometre uzunluğundaki son derece bozuk yola girdiler.

"Kışın buranın karını küretmek sana epey pahalıya patlıyordur," dedi Andy.

"Kendim kürüyorum."

Üç katlı, beyaz badanası yeşil çizgilerle süslenmiş büyük çiftlik evini gördüler sonra. Önce normal bir bina olarak yaşamına başlayıp geçen yılların eklentileriyle garip bir hava kazanan tüm çiftlik evlerine benziyordu. Arka tarafına eklenmiş iki yapının biri, bir yana, diğeri öteki yana doğru uzanmaktaydı. Güney tarafına bir set inşa edilmişti ve kuzeydeki etrafı kapalı teras, kolalı etek gibi fırlamıştı ileriye.

Evin arkasında iyi günler geçirdiği belli olan kırmızı bir ahır vardı. Ve evle ahır arasındaki, hani kapı avlusu denen yerde bir sürü tavuk dolaşıyordu. Kamyon üstlerine gelince işe yaramayan kanatlarıyla uçmaya çalışarak etrafa dağıldılar. Avlunun bir kenarında da odun kırmak için hazırlanmış kütüğe bir balta saplanmış duruyordu.

Andy'nin Vermont'taki yazlardan anımsadığı tatlı saman kokan ahıra sürdü kamyonu Irv. Kontağı kapatınca ahırın gölgeli derinliklerinden gelen müzikal bir "möö" duyuldu.

"Bir *ineğimiz* var," dedi Irv. "Bu duyduğun Bossy'dir. Komik bir ad değil mi? Günde üç kez sağılmaktan hoşlanıyor. Eğer baban izin verirse daha sonra görebilirsin onu."

"Görebilir miyim, baba?"

"Sanırım." Teslim olmuştu Andy. Bulundukları yerden uzaklaşmak için bu kamyonu durdurmuşlar ve birdenbire sarhoş edilip kaçırılmışlardı sanki.

"İçeri gelip karımla tanışın."

Charlie'nin civcivleri izlemesi için bir süre kapı avlusunda duraklayıp eve girdiler. Kırk beş yaşlarında bir kadın çıktı karşılarına. "Geldin mi, Irv! Kimi getirdin eve?"

Irv gülümsedi. "Bu güzelin adı Roberta. Bu adam da babası, ama ismini duyamadığım için akrabam filan olup olmadığını bilmiyorum."

Andy öne ilerleyip söze başladı. "Adım Frank Burton, efendim. Kocanız, Bobbi ile beni öğle yemeğine davet etti, tabii sizce uygunsa. Sizi tanıdığımıza çok sevindik."

"Ben de," dedi Charlie. Şimdilik kadından çok civcivlerle ilgileniyordu.

"Ben Norma Manders'im," dedi kadın. "Hoş geldiniz. İçeri buyurun." Ama kocasına garip bir ifadeyle baktığını fark etmişti Andy.

Sobalık odunların yığıldığı kısa koridoru geçip kocaman bir fırının bulunduğu mutfağa girdiler. Etraf meyva ve parafin kokuyordu. Konserve yapma zamanı, diye geçirdi içinden Andy.

"Frank ile bebeciği Vermont'a gidiyorlar," dedi Irv. "Yolda bir tabak sıcak yemek iyi gelir, diye düşünmüştüm."

"Tabii," dedi kadın. "Arabanız nerede Bay Burton?"

"Şey..." diye başladı Andy... Charlie'ye bir göz attı ama çocukça merakla mutfakta dolaşan kızın yardımcı olamayacağı belliydi.

"Frank'ın bazı sorunları var," dedi Irv dikkatle karısının yüzüne bakarak. "Ama bunları konuşmak zorunda değiliz. Hiç olmazsa şimdilik."

"Anlaşıldı." Çok çalışmaya alışmış, dürüst, tatlı bir yüzü vardı kadının. Elleri çatlak ve kırmızıydı. "Tavuk pişirdim ve salata hazırlayacağım. Ve bol miktarda sütümüz var. Süt sever misin, Roberta?"

Charlie dönüp bakmadı. Adını unuttu, dedi Andy kendi kendine. Oh Tanrım gitgide karışıyor iş.

"Bobbi!" dedi yüksek sesle.

Kız dönüp baktı ve geniş bir gülümsemeyle yanıtladı. "Ah tabii. Sütü çok severim."

Irv'in karısına uyarıcı bakışını sezdi Andy. *Şimdilik* soru yok. İçinin eridiğini hissetti. Öykülerinin anlamı bitiyordu sanki. Ama yemeğe oturup Irv Manders'in niyetini beklemekten başka çareleri yoktu.

9

"Motelden ne kadar uzaktayız?" diye sordu John Mayo.

Ray göstergeye baktı. "Yirmi kilometre," diyerek arabayı kenara çekti. "Yeterince yol aldık."

"Ama belki..."

"Hayır. Eğer onları yakalayabilecek olsaydık, şimdiye dek yakalardık. Geri dönüp ötekilerle buluşacağız."

John yumruğunu gösterge paneline indirdi. "Bir yere sapmış olmaları gerekir. Düztaban herif! Bu iş başından beri şanssızdı, Ray. Bir taşkafa ile bir küçük kız. Ve biz onları bulamıyoruz."

"Hayır, sanırım bulduk," dedi Ray ve telsiz aygıtını çıkarıp anteni pencereden dışarı uzattı. "Yarım saat içinde tüm bölgeyi kordon altına alabiliriz. Aradığımız kamyonu tanıyan birine rastlamak için en fazla on, on iki evin kapısını çalacağız. 1960 sonları, koyu yeşil, International Harvester. Önüne kar küreme gereçleri

takılı. Yüksek yük taşıması için de kasası tahtalarla yükseltilmiş. Sanırım hava kararmadan ele geçireceğiz onları."

Bir dakika sonra Slumberland Moteli'ne yaklaşmakta olan Al Steinowitz ile konuşuyordu. Al da diğer ajanlara bilgi verdi. Bruce Cook kamyonu kentte gördüğünü anımsıyordu. Oj de öyle. A-P mağazasının önüne park etmişti.

Al onları kente geri gönderdi ve yarım saat sonra iki kaçağı götürdüğünden emin oldukları kamyonun Bailings Yolu, Hastings Glen, New York'da oturan çiftçi Irving Manders'e ait olduğunu öğrenmişlerdi.

Saat henüz on iki otuzdu.

10

Öğle yemeği sona ermişti. Üç tabak dolusu salçalı tavuk, iki sıcak bisküvi, bir tabak salata, ev yapımı turşu ve üzerine peynirle süslü elmalı turta yedikten sonra doyduğunu söylemişti Charlie. Irv turta konusundaki fikrini açıklayınca karısı böğrüne hafif bir dirsek atmıştı. "Peynirsiz elmalı turta, okşamasız öpücüğe benzer." Charlie kahkahalarla gülmüştü bu söze.

"Eğer biraz daha yersem, sanırım patlayacağım," dedi küçük kız. "Annem derdi ki... yani her zaman der ki..."

Andy yorgunca gülümsedi.

"Norma," dedi çiftçi karısına dönerek. "Niçin sen Bobbi ile birlikte gidip civcivlere yem vermiyorsun?"

"İyi de, masa hâlâ toplanmadı."

"Ben toparlarım. Şu Frank ile biraz konuşmak istiyorum."

"Civcivlere yem vermek ister misin, tatlım?" diye sordu Norma, Charlie'ye.

"Elbette." Gözleri parlıyordu.

"Haydi öyleyse. Bir ceketin filan var mı? Hava biraz serinledi."

"Şey..." Charlie babasına baktı.

"Bir kazağımı verebilirim sana," dedi Norma. Karı kocanın arasında yine o bakış geçti. "Kollarını kıvırırsan sanırım iyi olur."

"Teşekkür ederim."

Norma holden kendi solmuş ceketini giyip eski bir beyaz kazağı Charlie'ye uzattı. Kollarını üç, dört kez kıvırmasına rağmen, kız kazağın içinde yüzüyor gibiydi.

"Gagalar mı?" diye sordu Charlie endişeyle.

"Yalnızca yemlerini."

Kapıyı arkalarından örtüp dışarı çıktılar. Charlie hâlâ konuşuyordu. Andy ile Irving bakıştılar.

"Bira içer misin, Frank?"

"Adım Frank değil. Sanırım, bunu biliyorsun."

"Evet. Derdin nedir?"

"Ne kadar az bilirsen, o kadar iyi olur," dedi Andy.

"Pekâlâ öyleyse sana Frank diyeceğim."

Dışardan Charlie'nin kıkırdamaları geliyordu.

"Sanırım, bir bira içebilirim," dedi Andy.

"Oldu."

Irving buzdolabından iki Utica Club birası çıkardı ve Andy' ninkini masaya, kendi şişesini tezgâhın üzerine yerleştirdi. Eviyenin yanındaki çivide asılı duran önlüğü beline bağladı. Sarı kırmızı desenli önlüğün etekleri büzgülüydü ama her nasılsa adamın üstünde hiç de komik durmuyordu.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu Andy.

"Yo, hayır. Her şeyin yerini bilirim. Daha doğrusu birçoğunun. Yerlerini haftada bir değiştirir. Hiçbir kadın bir erkeğin mutfakta rahat etmesini istemez. Yardımlarından hoşlanırlar ama tabakları ya da bulaşık telini nereye koyduklarını sormanı da beklerler."

Vicky'nin yamağı olarak mutfağa girdiği günleri anımsayan Andy gülümsedi.

"Başkalarının işine burnumu sokmak adetim değildir," dedi Irv eviyeye su doldurup deterjan dökerken. "Sana anlattığım gibi ben çiftçiyim, karım da hediyelik eşya satar, Bailings Yolu'nun Albany karayoluyla kesiştiği yerde. Yirmi yıldır buradayız."

Andy'ye bir göz atarak sözlerini sürdürdü.

"Ama siz, ikinizi yolun kenarında dururken gördüğüm anda bir terslik olduğunu anladım. Bir erkekle küçük bir kızın yollarda otostop yapmasına pek sık rastlanılmaz. Demek istediğimi anladın mı?"

Andy başını sallayarak birasını yudumladı.

"Ayrıca Slumberland Moteli'nden çıktığınız belliydi ama elinizde küçücük bir çanta bile yoktu. Sizlere aldırmayıp geçip gitmeye karar verdim. Ve sonra durdum. Çünkü... başkalarının işine karışmakla, göz göre göre bir dertliye sırtını çevirmek arasında fark vardır."

"Öyle bir halimiz mi var... Çok mu kötü görünüyoruz?"

"O zaman evet," dedi Irv. Eski tabakları dikkatle durulayıp yerleştirirken. "Şimdi sizi nasıl değerlendirebileceğimi bilmiyorum. İlk aklıma gelen polislerin aradığı kişiler olduğunuzdu." Andy ani bir hareketle birasını masaya bırakınca, yüz ifadesinin değiştiğini fark etti. "Anlıyorum. Sizmişsiniz. Olmamanızı ummuştum," dedi usulca.

"Ne polisi?" dedi Andy sertçe.

"Albany'ye giren çıkan tüm yollar kesilmiş. Eğer 40. Yol'da on kilometre daha gitseydim. 9. Yol'da kesiştiği yerde barikatlardan birine rastlayacaktık."

"Öyleyse niçin gitmedin?" dedi Andy. "Senin için işin sonu olurdu. Sıyrılırdın."

Irv tencereleri yıkamaya başlamıştı. Dolapları açıp kapayarak bir şeyler arıyordu. "Demedim mi? Şu bulaşık telini bulamıyorum... İşte tamam... Sizi niçin mi polise teslim etmedim? Merakımı gidermek için diyebilirsin."

"Bazı soruların mı var?"

"Bir sürü! Bir adamla küçük bir kız otostop yapıyor. Ellerinde bir valiz yok ve polis onların peşinde. Bir fikrim var. Pek yanıldığımı da sanmıyorum. Belki yavrusunun kendisinde kalmasını isteyen bir baba bu. Tabii küçük meleği kaçırıyor."

"Bence çok uzak bir olasılık."

"Her zaman olur, Frank. Ve yine bence, anne buna karşı çıkıyor ve polise başvuruyor. Yol barikatlarını böyle açıklayabilirim. Ancak büyük soygunlar ya da çocuk kaçırma olaylarında böyle önlemler alınır."

"Evet, o benim kızım, ama annesi polise gitmedi," dedi Andy. "Annesi öleli bir yıl oluyor."

"Ben de bu fikirden caymıştım zaten. İkinizin çok yakın olduğunu anlamak için dedektif olmaya gerek yok. Ne olursa olsun kızı isteği dışında götürmediğini biliyorum."

Andy sesini çıkarmadı.

"İşte benim derdim bu," dedi Irv. "Küçük kızın yardıma ihtiyacı olduğuna inanarak aldım sizi. Şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Kötü bir insan hali yok sende. Ama baba kız sahte isimlerle yolculuk yapıyorsunuz, öykünüz gerçek olmayacak kadar saçma. Ve sen hasta gibi duruyorsun. Ayakta duramayacak kadar hastasın. İşte sorularım bunlar. Yanıtlayabileceklerin varsa iyi olur."

"Albany'ye New York'dan geldik ve bu sabah otostopla Hastings Glen'e vardık. Onların burada olmaları çok kötü ama sanırım bunu bekliyordum. Ve sanırım geleceklerini Charlie de biliyordu." Kızın adını vermesi aslında hataydı ama artık önemi yok gibiydi.

"Seni niçin arıyorlar, Frank?"

Andy uzun süre düşündü ve sonunda Irv'ın dürüst ifadeli, gri gözlerine baktı. "Sen kentten geliyorsun, değil mi? Birtakım yabancılar gördün mü? Kentli tipler? Gözden kaybolduğu anda unutulan koyu renk giysili adamlar? Manzaraya karışıp giden son model arabalar?"

Bu kez Irv düşünmeye başladı. "A-P'de buna benzer iki kişi vardı," dedi sonunda. "Helga'yla konuşuyorlardı. Kasiyerlerden biri yani. Ona bir şey gösteriyorlardı."

"Herhalde bizim fotoğrafımızı," dedi Andy. "Onlar hükümetin ajanları. Polisle birlikte çalışıyorlar, Irv. Daha doğrusu polis onlara yardımcı oluyor. Üniformalılar bizim niçin arandığımızı bile bilmiyorlar."

"Ne tip hükümet ajanı bunlar? FBI mı?"

"Hayır. Dükkân."

"Ne? Şu CIA kuruluşu mu?" Irving'in inanmadığı belliydi.

"CIA ile hiç ilgileri yok," dedi Andy. "Dükkân'ın asıl adı H.E. Bilimsel Araştırma Merkezi'dir. 1960'ların başında sivri akıllının biri buraya Dükkân adını takmış. Bilimkurgu bir öykü vardı, *"İştar'ın Silah Dükkânı"* diye. Yazarı Van Vongt'tu sanırım ama önemli değil. Ulusal güvenlik konusunda gelecekte işe yarayacak projeler üzerinde çalışıyorlar görünüşte. Bu açıklamayı onlar yapıyor, ama halka göre elektromanyetik nesneler gibi konularla uğraşıyorlar çoğunlukla. Aslında iş alanları çok daha geniş. Charlie ile ben de bir deneyin parçalarıyız. Hatta deney Charlie doğmadan çok önce yapılmıştı. Annesi de katılmıştı. Ve öldürüldü. Sorumlusu Dükkân'dır."

Bir süre sesi çıkmadı Irv'in. Evyedeki suyu boşalttı, ellerini kuruladı ve gelip masayı örten desenli muşambayı silmeye başladı. Andy bira şişesini eline aldı.

"Sana inanmadığımı söyleyecek değilim," dedi Irv en sonunda, "Hele bu ülkede bir süre gizli kapaklı yürüyüp sonradan su yüzüne çıkan olayları gördükçe. CIA'ciler insanlara LSD ile karışmış içkiler verir. FBI ajanları, İnsan Hakları yürüyüşlerinde adamları öldürmekle suçlanır, kahverengi kesekâğıtlarında paralar dolaşır, falan filan. Bu nedenle sana inanmadığımı söyleyemem. Yalnızca henüz beni ikna edemedin diyelim."

"Artık beni istediklerini sanmıyorum," dedi Andy. "Belki bir zamanlar istiyorlardı. Ama sanırım şimdi yalnızca Charlie'yi istiyorlar."

"Yani ulusal hükümetimiz ulusal güvenlik nedeniyle ikinci, üçüncü sınıf öğrencisi bir çocuğun peşinde ha?"

"Charlie sıradan bir çocuk değil. Annesiyle bana Lot Six kod adıyla bilinen bir ilaç verdiler. Hâlâ ne olduğunu bilmiyoruz. Sentetik gudde salgısı diyebilirim en yakın olarak. Benim ve daha sonra evlendiğim kadının kromozomları değişti. Biz bu yeni kromozomları Charlie'ye geçirdik ve çok farklı bir şekilde karıştılar.

Eğer bunları çocuklarına aktarabilirse, sanırım ona yalnızca taşıyıcı derler. Ya da kısır kalmışsa, başka bir isim takarlar. Ne olursa olsun, onu ele geçirmek istiyorlar. Onu incelemek, yapabildiklerini nasıl yapabildiğini öğrenmek istiyorlar. Ve dahası var... bence onu teşhir etmek istiyorlar. Lot Six programını yeniden başlatmak için onu kullanacaklar."

"Yapabildikleri nedir?" diye sordu Irv.

Mutfağın penceresinden ahırdan çıkan Norma ile Charlie'yi görebiliyorlardı. Etekleri neredeyse baldırlarına kadar inen beyaz kazak küçük kızın üzerinde uçuşuyordu. Yanakları kızarmış, gülümseyerek başını sallayan Norma'ya bir şeyler anlatıyordu.

"Ateş yakar," dedi Andy alçak sesle.

"Ne olur, ben de yakarım," diyen Irv, karşısına oturup garip bir ifadeyle yüzüne baktı. Çıldırdığınıza inanan birinin ifadesiyle...

"Dokunmadan, yalnızca düşünerek yakar ateşi," diye açıkladı Andy. "Teknik dilde adı *pirokinesis*'tir bunun. Uzaduyum, telekinesis ya da önsezi gibi psişik bir olay. Charlie'de bunların birçoğu var, ama en az rastlanılanı *pirokinesis* olduğu için onunla ilgileniyorlar. Üstelik daha tehlikeli. Charlie bundan haklı olarak çok korkuyor. Her zaman kontrol edemiyor. Eğer aklına koyarsa evinizi, ahırınızı ya da ön avlunuzu yakabilir. Veya yalnızca piponuzu ateşleyebilir." Acıyla gülümsedi Andy. "Ama tabii piponuzu ateşlerken evinizi, ahırınızı ve avlunuzu da birlikte yakabilir."

Irv birasını bitirip yanıtladı. "Bence polisi çağırıp teslim olsanız daha iyi, Frank. Yardıma ihtiyacınız var."

"Akıl almayacak, çılgın bir öykü anlattım, değil mi?"

"Evet," dedi Irv ciddi bir sesle. "Duyduğum en çılgınca öykü." Endişeli bir biçimde oturuyor karşımda, diye düşündü Andy. *Sanki ilk fırsatta bir çılgınlık yapacakmışım gibi.*

"Artık sanırım pek fazla şansımız yok zaten," dedi Andy. "Biraz sonra burada olurlar. Bence polisler daha iyidir. Hiç olmazsa sizi ele geçirdikleri anda kişiliğinizi yitirmezsiniz."

Irv yanıtlamaya hazırlanırken kapı açıldı ve Charlie ile Norma içeri girdiler. Küçük kızın gözleri parlıyordu. "Baba," diye bağırdı. "Ben civcivleri besle..."

Yarım bıraktı cümlesini. Yanaklarının rengi soldu ve bakışları babasıyla Irv Manders arasında dolaştı. Yüzündeki neşenin yerini korkunç bir hüzün aldı. *Tıpkı dün geceki gibi,* diye geçirdi içinden Andy. *Onu dün okuldan aldığımda da böyle duruyordu. Sürüp gidiyor bu. Mutlu son ne zaman acaba?*

"Anlattın ona," dedi Charlie. "Ah baba, niçin anlattın?"

Norma öne ilerleyip korurcasına kolunu Charlie'nin omuzlarına sardı. "Irv, neler oluyor burada?"

"Bilmiyorum," dedi kocası. "Anlattı ne demek, Bobbi?"

"Benim adım bu değil." Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Benim adım olmadığını biliyorsunuz."

"Charlie," dedi Andy. "Bay Manders bir terslik olduğunu biliyormuş. Ona her şeyi anlattım ama bana inanmadı. Bunu düşününce daha iyi anlayabilirsin."

"Hiçbir şey anla..." Sesi gitgide tizleşmişti. Sonra sustu. Uzaktan gelen bir şeyi dinlermiş gibi başını bir yana eğmişti. Yüzünün yavaş yavaş solduğunu fark ettiler. Bir sürahiden boşaltılan koyu renkli bir sıvı gibi...

"Ne oluyor, güzelim?" dedi Norma ve endişeyle kocasına baktı.

"Geliyorlar," diye fısıldadı Charlie. Gözleri korkuyla açılmıştı. "Bizi almaya geliyorlar."

11

Hastings Glen haritalarında, Eski Baillings Yolu diye adlandırılan toprak aralığın 40. Karayolu'yla birleştiği noktada buluşmayı kararlaştırmışlardı. Al Steinowitz en sonunda adamlarına yetişip aceleyle ve kararlılıkla işe el koymuştu. Beş arabada on altı

ajan vardı. Irv Manders'in çiftliğine doğru ilerlerlerken, hızla yol alan bir cenaze alayına benziyorlardı.

Norville Bates gerçek bir istek ve rahatlamayla dizginleri Al Steinowitz'e teslim etmişti. Tabii olaya karışan kent ve eyalet polisleri konusundaki soruları da sürüyordu.

"Şimdilik konuyu karanlıkta tutacağız," dedi Al. "Eğer onları bulabilirsek polise barikatlarını kaldırmalarını söyleriz. Eğer bulamazsak çizdikleri çemberin merkezine doğru gitmelerini isteriz. Ama aramızda kalsın, Norv, eğer on altı adamla bunu başaramazsak, asla başaramayız demektir."

Sesindeki hafif sitemi sezen Norville Bates yanıtlamadı. İkisini de yabancılar işe karışmadan ele geçirmeleri gerektiğini biliyordu. Çünkü yakaladıkları anda Andrew McGee ne yazık ki bir kaza geçirecekti. Kötü bir kaza. Eğer etrafta mavi üniformalılar olmazsa, kaza daha çabuk gerçekleşebilirdi.

Al ile beraber gittikleri arabanın önünde bir an Oj'nin fren lambaları yandı, sonra araba toprak yola saptı. Diğerleri de arkalarından geldi.

12

"Hiçbir şey anlamıyorum," dedi Norma. "Bobbi... Charlie... biraz sakinleşemez misin?"

"Anlamıyorsunuz," dedi Charlie. Sesi yüksek ve boğuktu. Yüzüne bakmak Irv'i ürkütmüştü. Tuzağa yakalanmış bir tavşanı andırıyordu küçük kız. Norma'nın kolundan kurtulup babasına doğru koştu. Andy ellerini omuzlarına koydu.

"Sanırım seni öldürecekler, baba."

"Neee?"

"Seni öldürecekler," diye yineledi Charlie. Kapıldığı panik gözlerinden okunuyordu. Dudakları titremeye başlamıştı. "Kaçmamız gerek. Hemen!"

Sıcak. İçerisi çok sıcak olmuştu.

Fırınla eviyenin arasındaki boşluğa yerleştirilmiş olan termometreye baktı Andy. Mektupla satış yapan herhangi bir dükkândan alınacak türden bir termometreydi bu. Eli, çatallı plastik bir şeytan vardı altında. Sırıtarak alnını kurularken, "SİZİN İÇİN YETERİNCE SICAK MI?" diye soruyordu.

Termometrenin cıvası suçlayan kırmızı bir parmak gibi yükselmekteydi.

"Evet bunu yapmak istiyorlar," dedi kız. "Öldürecekler, tıpkı anneme yaptıkları gibi. Beni götürecekler. Bunu istemiyorum. Buna izin veremem. *İzin vermeye.*"

Termometrenin cıvası gibi yükseliyordu sesi.

"*Charlie!* Ne yaptığına dikkat et!"

Irv ile karısı birbirlerine sokulmuşlardı.

"Irv, ne oluyor?"

Ama Irv, Andy'nin termometreye baktığını görmüştü. Ve söylenenlere inandı. İçersi ısınmıştı. Terleyecek kadar sıcaktı. Cıva otuz derecenin üstüne çıkmıştı.

"Aman Tanrım," dedi boğuk bir sesle. "Bunu o mu yaptı, Frank?"

Andy ona aldırış etmedi. Elleri hâlâ kızının omuzlarındaydı. Dikkatle gözünün içine bakıyordu. "Charlie... sence çok mu kaldık? Sana nasıl geliyor?"

"Evet," dedi kız. Yüzünde renk kalmamıştı. "Toprak yoldalar şimdi. Oh baba, korkuyorum."

"Onları durdurabilirsin Charlie?" dedi sakince.

Dikkatle baktı Charlie.

"Evet?" dedi babası.

"Ama... baba... kötü bu. Kötü olduğunu biliyorum. Onları öldürebilirim."

"Evet," dedi Andy. "Ama belki öldürmek ya da ölmek meselesi. Belki de iş bu noktaya geldi."

"Kötü değil mi?" Sesi nerdeyse duyulmuyordu.

"Evet güzelim, kötü. Kötü olmadığını aklına getirme hiç. Ve eğer kontrolu elden kaçıracaksan hiç kalkışma. Hatta benim için bile olsa, Charlie."

Göz göze kaldılar bir süre. Andy'nin gözleri kanlı, yorgun ve korkulu, Charlie'ninkiler ipnotize olmuş gibi...

"Eğer bir şey yaparsam... beni sevmeye devam edecek misin?"

Soru aralarında dolaştı uzun uzun.

"Charlie," dedi babası. "Seni seveceğim. Ne olursa olsun."

Pencerede duran Irv yanlarına yaklaştı. "Sizlerden özür dilemem gerekir. Bir sürü araba geliyor yoldan. İsterseniz yanınızda olurum. Av tüfeğim yanımda."

Korkudan hastalanmış gibi bir hali vardı.

"Tüfeğe ihtiyacınız olmayacak," dedi Charlie.

Babasının ellerinden sıyrılıp Norma'nın uzun kazağı içinde, olduğundan daha küçük görünerek verandaya açılan kapıya doğru yürüdü. Yavaşça dışarı çıktı.

Bir dakika sonra Andy peşinden gitti. Koskocaman bir dondurma külâhını iki lokmada yutmuş gibi midesi donmuştu. Manders'ler arkada kaldı. Adamın korku dolu yüzüne son bir kez bakan Andy'nin içinden *otostopçuları almanın ne olduğunu öğrenirsin böylece,* düşüncesi geçti.

Charlie ile beraber arabalardan ilkinin eve yaklaşmasını izlemeye başladılar. Tavuklar gıdaklayarak kaçıştılar. Ahırda Bossy birinin gelip kendisini sağması için möölüyordu. Hafif ekim güneşi New York eyaletinin bu küçük, kuzey kentinin kahverengi tarlalarını aydınlatıyordu. Bir yıldır kaçtıklarını anımsayan Andy, korkuyla rahatlama karışımı bir duyguya kapıldığını fark ederek şaşırdı. Sonu gelince bir tavşanın geri dönüp kendini kovalayan köpeklere baktığını okumuştu bir yerde.

Ne olursa olsun, artık kaçmamak iyi bir şeydi. Güneş ışığı yanında duran Charlie'nin saçlarında oynaşıyordu.

"Oh baba," diye inledi küçük kız. "Ayakta zor duruyorum."

Andy kolunu omzuna dolayıp onu sıkıca kendine çekti.

İlk araba kapının önünde durdu ve iki ajan aşağıya atladı.

13

"Merhaba Andy," dedi Al Steinowitz ve gülümsedi. "Merhaba Charlie." Elleri boştu ama ceketinin önü de açıktı. Arkasında diğer adamlar elleri yanlarında arabanın etrafında tetikte bekliyorlardı. İkinci araba da durdu, dört kişi daha aşağıya atladı. Teker teker arabalar durup ajanlar iniyorlardı. Andy bir düzine kadar saydıktan sonra saymaktan vazgeçti.

"Gidin buradan," dedi Charlie. Serin öğleden sonrası güneşinde sesi tiz ve yüksekti.

Al, "Neşeli bir kovalamaca oynadık," dedi Andy'ye. Sonra dönüp Charlie'ye baktı. "Tatlım, hiç gereksiz yere..."

"Gidin buradan!" diye haykırdı kız.

Al omuzlarını silkip gülümsedi. "Korkarım, bunu yapamayacağım tatlım. Aldığım emirler var. Sana ya da babana kötü bir şey yapacak değiliz."

"Yalancı! Onu öldüreceksiniz! Biliyorum bunu!"

Andy söze başlarken sesinin titremediğini duyup şaştı. "Kızımın istediği gibi davranmanızı öneririm. Niçin arandığı konusunda sanırım bilginiz var. Havaalanındaki askeri duymuş olmalısınız."

Oj ile Norville Bates endişeyle bakıştılar.

"Arabaya binerseniz bunları tartışırız," dedi Al. "Doğrusunu isterseniz burada olan biten bir şey yok, yalnızca..."

"Neler olup bittiğini biliyoruz," diye yanıtladı Andy.

Son iki, üç arabadaki adamlar yarım daire şeklinde dağılıp gezmeye çıkmış gibi sakin adımlarla verandaya yaklaşmaya başladılar.

"Lütfen," dedi Charlie garip bir sarılığa bürünmüş yüzüyle. "Bir şey yapmaya zorlamayın beni."

Irv Manders verandaya çıktı. "Sizler buraya izinsiz girdiniz. Derhal terk edin arazimi."

Üç Dükkân ajanı verandanın basamaklarını tırmanmışlar ve Andy ile Charlie'nin üç, dört metre uzakta, sol taraflarında duru-

yorlardı. Charlie onlara uyarıcı, yalvaran bir bakış atınca bir an için oldukları yerde kaldılar.

Al Steinowitz "Bir devlet memuruyuz, efendim," dedi kibar bir sesle Irv Manders'e bakarak. "Bu iki kişi yalnızca sorguya çekilmek için isteniyor. Başka bir şey değil."

"İsterse Başkan'ı öldürmek için aransınlar, beni ilgilendirmez," dedi Irv yüksek ve çatlak bir sesle. "Ya bana arama emrinizi gösterirsiniz ya da buradan defolup gidersiniz."

"Arama emrine ihtiyacımız yok," diye karşılık verdi Al. Sesi çelik gibi sertleşmişti artık.

"Eğer bu sabah Rusya'da uyanmadıysam, böyle bir emre ihtiyacınız var," dedi Irv. "Size gitmenizi söyledim ve çabuk olun, beyler. Son sözüm budur."

"*Irv,* içeri gel!" diye bağırdı Norma.

Charlie'nin çevresini saran elektrik akımını hisseder gibiydi Andy. Görünmeyen gel-gitle harekete geçmiş yosunlar gibi kollarındaki tüyler kımıldamaya başlamıştı. Kızının yüzüne bakınca minik suratını çok garip bir ifadenin kaplamış olduğunu gördü.

Geliyor, diye düşündü çaresizce. *Oh Tanrım,* gerçekten geliyor.

"Gidin!" diye haykırdı Al'e. "Ne yapacağını anlamıyor musunuz? Hissetmiyor musunuz? Aptallık etmeyin!"

"Lütfen," dedi Al ve veranda basamaklarında duran üç adama başıyla belli belirsiz bir işaret verdi. Sonra Andy'ye baktı. "Eğer bu konuyu tartışırsak..."

"Dikkat et, Frank!" diye haykırdı Irv Manders.

Verandanın bir ucunda duran üç adam bir anda silahlarını çekip onlara doğru atılmıştı. "Durun! Durun!" diye seslendi içlerinden biri. "Hareketsiz kalın! Ellerinizi başınızın üstünde..."

Charlie onlara döndü. Aynı anda John Mayo, Ray Knowles ve diğer birkaç adam silahlarını çekip verandanın arka basamaklarına doğru atıldılar.

Charlie'nin gözleri büyüdü ve Andy sıcak bir hava dalgası gibi anlatılmaz bir şeyin yanından geçtiğini hissetti.

Verandanın ucundaki üç adam yolun yarısına varmışken, saçları tutuşuverdi.

Bir silah patladı ve veranda sütunlarından birinden belki de yirmi santim uzunluğunda bir parça koptu. Norma Manders çığlığı basınca Andy irkildi. Ama Charlie hiçbir şeyin farkında değil gibiydi. Yüzü düşünceli ve hülyalıydı. Küçük bir Mona Lisa gülüşü ağzının kenarlarına yerleşmişti.

Bundan zevk alıyor, diye düşündü Andy dehşete kapılarak. *Bu nedenle mi çok korkuyor? Hoşlandığı için mi?*

Charlie tekrar Al Steinowitz'e dönüyordu. Verandaya gönderdiği üç ajan, Tanrı'ya, vatana ve Dükkân'a olan görevlerini unutmuşlardı. Haykırarak saçlarındaki alevleri söndürmeye çabalıyorlardı. Keskin yanık saç kokusu havaya dağılmıştı bir anda.

Bir tabanca daha patladı. Bir cam şangırdadı.

"Kızı değil!" diye bağırdı Al. *"Kızı değil!"*

Andy sertçe yakalanmıştı. Veranda bir sürü adamla dolmuştu. Bu karışıklığın içinde korkuluğa doğru çekilmekteydi. Sonra başka biri aksi yöne çekmeye başladı onu.

"Bırakın onu!" diye haykırıyordu Irv Manders. "Bırakın."

Bir tabanca daha patlayınca Norma Manders kocasının ismini haykırmaya başladı.

Charlie yine Al Steinowitz'e bakıyordu ve adamın yüzündeki soğuk, kendine güvenen anlam bir anda uçup gitti. Dehşete kapılmıştı.

"Yo, hayır," dedi sohbet eder gibi bir sesle. "Sakın..."

Alevlerin ne zaman başladığını kestirmek olanaksızdı. Pantolonu ve spor ceketi bir anda tutuşuvermişti. Saçları yanan bir çalı demeti gibiydi. Çığlıklar atarak geriye döndü, arabasının yanına çarptı ve ellerini uzatarak Norville Bates'e baktı.

Andy o sıcak havanın geçişini bir kez daha hissetti. Sanki burnunun dibinden roket hızıyla giden sıcak bir kurşun geçmişti.

Al Steinowitz'in yüzü alev aldı.

Tüm vücudunu saran alev perdesinin ardında sessiz çığlıklar atarak durdu karşılarında bir süre. Norville uzaklaştı ondan. Yanan bir bostan korkuluğu gibiydi. Görmez gözlerle yoldan aşağıya doğru ilerledi ve üçüncü arabanın yanında yere düştü. Ar-

tık insana benzemiyordu. Alev alev yanan bir paçavra yığınıydı sanki...

Verandadakiler bu beklenmedik olay karşısında donup kalmışlardı. Charlie'nin saçlarını tutuşturduğu üç ajan ateşi söndürmeyi başarmıştı en sonunda. Gelecekte çok garip bir görünüşleri olacaktı mutlaka. Kurallara göre kısacık kesilmiş olan saçları simsiyah kül tepecikleri halinde duruyordu başlarının üzerinde.

"Gidin buradan," dedi Andy boğuk bir sesle. "Çabucak gidin. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı ve *durdurabileceğini hiç sanmıyorum."*

"Ben iyiyim, baba," dedi Charlie. Sesi sakin, soğuk ve umursamazdı. "Her şey yolunda."

Ve aynı anda arabalar infilak etmeye başladı.

Manders çiftliğindeki olayları daha sonra anımsayan Andy, hepsinin benzin depolarının bulunduğu arka taraflardan ateş aldıklarından emindi.

Önce Al'in açık yeşil Plymouth'u büyük bir gürültüyle patladı. Arka tarafından çıkan alev topu bakılmayacak kadar parlaktı. Arka cam içeri göçtü. İki saniye kadar sonra John ile Ray'in geldikleri Ford patladı. Havaya savrulan metal parçacıkları tıkırdayarak damın üzerine yağdılar.

"Charlie!" diye bağırdı Andy. *"Charlie yeter artık!"*

Aynı sakin sesle yanıtladı kız. "Durduramıyorum."

Üçüncü araba da infilak etti.

Biri kaçmaya başladı. Başka biri onu izledi. Verandadaki adamlar gerilediler. Andy'nin kolu tekrar çekildi. Karşı koydu ve artık kimse onu çekmiyordu. Yüzleri bembeyaz, gözleri panikle körleşmiş koşuyorlardı. Yanık saçlı adamlardan biri çitin üzerinden atlamak istedi ve ayağı takılınca Norma'nın fasulye yetiştirdiği küçük bahçeye yuvarlandı. Fasulyelerin bağlandığı sırıklar hâlâ yerlerinde duruyorlardı ve bir tanesi adamın boğazından girip ensesinden çıktı. Çıkardığı ıslak sesi Andy asla unutamayacaktı. Adam karaya vurmuş bir balina gibi çırpındı. Fasulye sırığı bir ok gibi çıkıyordu ensesinden ve gömleğinin önü kandan

kıpkırmızı kesilmişti. Gargara yapar gibi zayıf sesler çıkıyordu boğazından.

Diğer arabalar kulakları sağır edecek fişek gürültüleriyle art arda patlamaya başladılar. Kaçan adamlardan ikisi patlamayla bez bebekler gibi uzağa savrulmuşlardı. Birinin belden aşağısı alevler içindeydi, diğeriyse cam kırıklarıyla kaplanmıştı.

Koyu renk, yağlı bir duman yükseldi havaya. Uzaktaki tepeler ısı dalgalarıyla sanki korkuya kapılmış gibi titriyorlardı. Civcivler çılgınca gıdıklayarak kaçışmaya çalıştılar. Üç tanesi alevlere kapıldı ve ayaklı ateş topları gibi avlunun uzak yerlerine uçtu.

"Charlie yeter artık! Durdur şunu!"

Bir alev dili avluyu verevine kat etti ve Irv'in baltasının saplı bulunduğu odun kırma kütüğünün etrafını sardı. Kütük bir an sonra ateş aldı.

"TANRI AŞKINA, CHARLIE!"

Dükkân ajanlarından birinin tabancası verandayla yanan arabalar arasındaki çimli yerde yatıyordu. Birdenbire mermiler keskin patlamalarla ateş almaya başladılar. Tabanca garip bir şekilde olduğu yerde dönmeye başlamıştı.

Andy şiddetle tokatladı kızını.

Boş mavi gözler... Başı arkaya doğru kaykıldı. Sonra şaşkın, kırgın bir bakışla baktı babasına ve Andy gitgide ısınan bir kapsülün içinde hissetti kendini. Soluduğu hava ağır cam gibiydi. Burnundaki kıllar tutuyordu sanki.

Ani patlama, diye geçirdi içinden. *Ani bir patlamayla havaya uçacağım.*

Sonra bu duygu yok oldu.

Charlie sendeledi ve elleriyle yüzünü örttü. Ve öylesine üzüntü ve dehşet dolu bir çığlık attı ki, Andy kızın beyninin parçalandığından korktu.

"BAAAAAAAABAAAAAAAAAAA..."

Kollarına alıp sarıldı kızına.

"Sussss... Oh Charlie, hayatım, sussss."

Çığlık bitti ve küçük kız kolları arasında hareketsiz kaldı. Charlie bayılmıştı.

14

Charlie'yi kucağına alınca, başı göğsüne doğru yuvarlandı. Yanan benzinle ısınmıştı hava. Alevler avluyu geçip sarmaşıklara yaklaşmıştı. Alev dilleri gece yarısı çapkınlığına çıkmış bir çocuğun becerisiyle sarmaşığa tırmanmaya başlamışlardı. Ev neredeyse yanmaya başlayacaktı.

Irv Manders bacakları iki yana açılmış, mutfağın kapısına dayanmış oturuyordu. Norma yanında diz çökmüştü. Dirseğinin üstünden vurulmuştu ve mavi iş gömleğinin kolu parlak bir kırmızıya boyanmıştı. Eteğinden uzun bir parça yırtan Norma gömleğinin kolunu sıyırıp yarayı sarmaya çalışıyordu. Irv'in gözleri açıktı. Yüzü kül grisine dönüşmüş, dudakları morarmıştı ve güçlükle soluk alıyordu.

Andy onlara doğru bir adım atınca, Norma irkilerek vücudunu kocasına siper etti. Parlak, katı gözlerle baktı Andy'ye.

"Gidin buradan," diye tısladı. "Canavarını al ve git buradan."

15

Oj koştu.

Koşarken kolunun altındaki tabanca sallanıyordu. Yolu boş verip tarlalara doğru koşuyordu. Yere düşüp kalkarak sürdürüyordu koşmasını. Bir keresinde ayağı burkulup düşerken acı bir çığlık yükseldi dudaklarından. Bazen yalnız, bazen de yanında biriyle beraber koşuyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı ama aldırmıyordu. En önemli olan uzaklaşmaktı. On dakika önce Al Steinowitz olan yanan paçavra yığınından, patlayan arabalardan, boynunda bir sopayla yatan Bruce Cook'tan uzaklaşmıştı. Sonra ağaçlık bir yere vardı Oj. Yerde yatan bir ağaca takılıp sendeledi ve boylu boyunca yere düştü. Kesik kesik soluyarak olduğu yerde kaldı. Korku ve şok yaşları boşanıyordu gözünden. *Bir daha asla*

New York'da görev almam. İşte bu kadar. İki yüz yaşıma kadar yaşasam bile New York'a adımımı atamayacağım, diye düşünüyordu.

Kısa bir süre sonra Oj ayağa kalktı ve topallayarak anayola doğru yürümeye başladı.

16

"Verandadan indirelim onu," dedi Andy. Charlie'yi avlunun ardındaki çimlerin üzerine yatırmıştı. Evin yan tarafı yanmaya başlamış, kıvılcımlar tembel, kocaman ateşböcekleri gibi verandaya yaklaşıyorlardı.

"Git buradan," dedi Norma sertçe. "Dokunma ona."

"Ev yanıyor," dedi Andy. "Size yardım edeyim."

"Defol! Yapacağını yaptın!"

"Yeter artık, Norma." diye atıldı. Irv. "Olanlarda bu adamın suçu yok. Onun için kapa çeneni."

Sanki söyleyecek çok sözü varmış gibi kocasına baktı Norma ve çenesini tuttu.

"Kaldır beni," dedi Irv. "Bacaklarım lastik gibi. Belki de altıma ettim. Şaşmamak gerekir. O piçlerden biri ateş etti bana. Hangisi olduğunu bilmiyorum. Ver elini, Frank."

"İsmim Andy," dedi Irv'in doğrulmasına yardım etti. "Onu suçlamıyorum. Bu sabah bizleri almamalıydın."

"Eğer aynı olayları tekrar yaşayacak olursam, yine böyle davranırdım," dedi Irv. "Bir sürü herif ellerinde silahlarla arazime giriyor. Tanrının belası piçler... devlet pezevenkleri... ooofffff Tanrım!"

"Irv?" diye bağırdı Norma.

"Sus kadın. Kalkabilirim. Haydi Frank, Andy ya da adın neyse. Burası ısınmaya başladı."

Andy adamı yarı sürükleyerek merdivenlerden aşağıya indirirken, kıvılcımlar verandayı sarmaya başlamıştı. Odun kırma kütüğü kapkara bir nesneydi artık. Civcivlerden yalnızca birkaç kemikle bir zamanlar tüy olan siyah yığınlar kalmıştı geriye.

"Ahırın yanına oturt beni," diye inledi Irv. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Bir doktora gereksinmen var."

"Evet. Benim doktoru çağırırım. Kız nasıl?"

"Bayıldı." Irv'i ahır kapısına dayayarak bıraktı Andy. Yüzüne biraz renk gelmiş ve dudaklarının morarması geçmeye başlamıştı. Terliyordu bir yandan. Arkalarında, 1868'den beri Bailings Yolu'nda yer alan büyük, beyaz çiftlik evi alev alev yanmaya başlamıştı.

"Onun yapabildiklerini yapacak başka bir insanoğlu daha olamaz," dedi Irv.

"Çok şükür ki!" dedi Andy ve Norma Manders'in bağışlamayan sert ifadeli yüzüne baktı. "İnsanların beyin felci, lösemi ya da kassal distrofide olmamaları gerekir. Ama oluyor bu. Ve çocukların başına da geliyor."

"Söz hakkı tanınmamış ona. Pekâlâ," diyerek başını salladı Irv.

Gözlerini Norma'dan ayırmadan sürdürdü sözlerini Andy. "Çelik ciğere bağlanmış ya da geri zekâlılara mahsus hastaneye kaldırılmış çocuklardan farklı bir canavar değil o."

"Bunu söylediğim için üzgünüm," dedi Norma. Bakışlarını Andy'den kaçırdı. "Onunla beraber tavuklara yem verdim. İneği okşamasını izledim. Ama evim yanıyor ve insanlar öldü."

"Üzgünüm."

"Ev sigortalı, Norma," dedi kocası elini tutarak.

"Annemin annesinden kalma tabaklar buna dahil değil," dedi kadın. "Ya da güzel yazı masam veya geçen haziranda Schenectady resim sergisinden aldığımız tablolar..." Gözünden akan bir yaşı elbisesinin koluyla sildi. "Ve senin ordudayken bana gönderdiğin tüm mektuplar!"

"Senin ufaklık iyileşecek mi?" diye sordu Irv.

"Bilmiyorum."

"Dinle beni. Eğer istersen, ahırın arkasında bir Willys cip var onu alıp..."

"Irv, hayır! Bu işe daha fazla bulaşma!"

Dönüp karısına baktı Irv. Yüzü buruşuk, terli ve griydi. Arkalarında ev yanıyordu. Noelde yakılan kestaneler gibi patlayan ahşap kaplamaların sesi geliyordu içerden.

"Bu adamlar arama emri olmadan evime geldiler ve bunları alıp götürmek istediler. Dürüst yasaları olan bir ülkede uygarca evime çağırdığım konuklarım... Biri bana ateş etti ve bir başkası Andy'yi öldürmek istedi. Bir, iki santimle ıskaladı kafasını." Andy ilk kurşun sesini ve veranda sütunundan kopan parçayı anımsayarak titredi. "Geldiler ve bunları yaptılar. Ne yapmamı beklersin, Norma? Burada oturup eğer tekrar gelirlerse gizli polise teslim etmemi mi?"

"Hayır," dedi kadın boğuk bir sesle. "Sanırım hayır."

"Hiçbir şey yapmak zorunda..." diye başladı Andy.

"Zorundayım," dedi Irv. "Geri döndükleri zaman... mutlaka dönecekler değil mi, Andy."

"Evet. Dönecekler. Büyümekte olan bir sanayiden hisse senetleri aldın, Irv."

Islık çalan, soluksuz bir sesle güldü Irv. "Çok güzel, pekâlâ. Geldikleri zaman yalnızca benim cipi aldığını bileceğim. Başka hiçbir şey bilmiyorum. Ve size iyi şanslar dilerim."

"Teşekkürler," dedi Andy alçak sesle.

"Acele etmeniz gerekir. Kent gerçi oldukça uzaktır ama şimdiye dek dumanı görmüşlerdir. İtfaiye gelir birazdan. Kızınla beraber Vermont'a gitmekte olduğunu söylemiştin. Bu gerçek miydi?"

"Evet."

Sol taraflarından bir inilti duyuldu. "Baba..."

Charlie doğruluyordu. Kırmızı pantolonuyla yeşil bluzu kirden kararmıştı. Yüzü solgun, gözleri karmakarışıktı. "Baba ne yanıyor? Yanık kokusu alıyorum. Ben mi yapıyorum bunu? Ne *yanıyor?"*

Andy yanına gidip onu kucağına aldı. "Her şey yolunda." Gerçek olmadığını en az bizim kadar iyi bildikleri zaman bile ço-

cuklara niçin böyle söyleriz, diye düşünüyordu bir yandan. "Her şey yolunda. Sen nasılsın, tatlım?"

Charlie omzunun üzerinde yanan araba konvoyuna, bahçede kıvrılıp yatan cesete ve alevler içindeki eve bakıyordu. Rüzgâr, dumanı ve sıcağı onlardan uzaklaştırıyordu ama benzin ve ahşap kokusu keskindi.

"Ben yaptım bunu," dedi Charlie duyulmayacak kadar kısık bir sesle. Yüzü buruşup bükülmeye başladı.

"Güzelim!" dedi Irv sertçe.

Dikkatle baktı ona Charlie. "B en..." diye inledi.

"Yere oturt onu," dedi Irv. "Onunla konuşmak istiyorum."

Irv'in ahır kapısına dayanarak oturduğu yere taşıdı Charlie'yi.

"Şimdi beni iyi dinle, bebeğim," dedi çiftçi. "Bu adamlar babanı öldürmek istediler ve sen bunu benden ve babandan önce fark ettin. Ama nasıl anladığını bilmiyorum. Haklı mıyım?"

"Evet," derken Charlie'nin gözleri hâlâ üzgündü. "Ama hiç anlamıyorsunuz... Tıpkı asker gibiydi ama daha kötüsü. Kontrol edemedim bir süre sonra. Her tarafa birden yayıldı. Civcivlerinizi yaktım ve neredeyse babamı da yakıyordum..." Gözleri doldu ve umutsuzca ağlamaya başladı.

"Baban, iyi" dedi Irv. Andy susuyordu. Isı kapsülüne girmiş olduğunu anımsadı.

"Bunu bir daha asla yapmayacağım," dedi küçük kız. "Asla!"

"Haydi. Haydi artık, Charlie," diyerek omzuna dokundu Andy.

"Asla!" diye yineledi kız ısrarla.

"Bunu söylememelisin, bebeğim," dedi Irv yüzüne bakarak. "Böyle sınırlamamalısın kendini. Gerekeni yapacaksın. Elinden gelenin en iyisini yapacaksın. İnandığım bir tek şey var. Bu dünyanın Tanrısı 'asla' demeyen kişilere en iyisini verir. Beni anlıyor musun?"

"Hayır," diye fısıldadı Charlie.

"Sanırım anlayacaksın," dedi Irv ve kıza öylesine derin bir sevgiyle baktı ki, Andy boğazının hüzün ve korkuyla düğümlen-

diğini hissetti. Sonra Irv karısına döndü. "Ayağının dibinde duran şu çubuğu getir bana, Norma."

Norma istediği çubuğu getirip eline verdi ve bir kez daha fazla yorulduğunu, dinlenmesi gerektiğini söyledi. Ve yalnızca Andy duydu Charlie'nin soluk gibi sesle, gizlice, yemin edercesine 'asla' diye yineleyişini.

17

"Buraya bak Andy," diyerek toprağın üzerine düz bir çizgi çizdi Irv. "Bu geldiğimiz toprak yol. Bailing Yolu. Eğer kuzeye doğru beş yüz metre kadar gidersen, sağ tarafta bir orman yolu görürsün. Normal bir araba bu yola giremez ama cipi iyi idare eder debriyajı akıllıca kullanırsan geçebilirsin. Birkaç kez yolu kaybettiğini sanacaksın ama bir süre sonra tekrar karşına çıkacaktır. Hiçbir haritada yok bu, anlıyor musun? Hiçbir haritada."

Orman yolunun çizilmesini izleyen Andy başını salladı.

"On beş kilometre kadar doğuya gidince eğer kaybolmamışsan, Hoag Köşesi yakınlarında 152. Yol'a çıkarsın. Sola, yani kuzeye dönüp iki kilometre gidince yine bir orman yolu göreceksin. Batak, pis bir yol. Cip belki geçer, belki de geçemez. Sanırım, beş yıldır gitmedim oraya. Barikatla kesilmeyen tek Vermont yolu bu. Bu yol sizi Vermont sınırının güneyine 22. Karayolu'na çıkaracaktır. Ondan sonra en kötüsünü atlatmış olacaksınız ama sanırım isimlerinizi ve resimlerinizi dağıtmışlardır şimdiye dek. İyi şanslar diliyoruz size. Değil mi, Norma?"

"Evet." İçini çeker gibi konuşmuştu kadın. Charlie'ye baktı sonra. "Babanın hayatını kurtardın, küçük kız. Bunu anımsamalısın hep."

"Öyle mi?" Kızın sesi öylesine anlamdan yoksundu ki, Norma Manders korku ve şaşkınlıkla baktı yüzüne. Sonra Charlie'nin dudakları titrek bir gülüşle aralandı ve kadın rahatlayarak gülümsedi.

"Anahtarlar cipin üzerinde ve..." Irv başını eğip dinledi. "Dinle!"

Gitgide yaklaşan, oldukça hafif siren sesleri geliyordu kulaklarına.

"İtfaiye," dedi Irv. "Eğer gidecekseniz hemen yola çıkmalısınız."

"Haydi Charlie." Gözleri ağlamaktan kızarmış Charlie yanına yaklaştı. Titrek gülüş, bulutların ardındaki güneş gibi yok olmuştu ama bir an için bile görünmüş olması Andy'yi cesaretlendirmişti. Yaralanmış, şok geçirmiş bir kazazedenin yüzüydü bu. O anda kızının gücüne sahip olmayı arzuladı, Andy. Kime karşı kullanacağını çok iyi biliyordu.

"Teşekkürler, Irv," dedi yalnızca.

"Çok üzgünüm," diye özür diledi Charlie alçak sesle. "Eviniz ve civcivleriniz... ve başka her şey için."

"Suç sende değil, tatlım," dedi Irv. "Bunu onlar istedi. Sen babana dikkat et."

"Peki."

Andy elinden tutup ahırın arkasına park edilmiş cipin yanına götürdü onu.

Çalıştırıp avludan yola çıktıkları zaman itfaiye sirenleri iyice yaklaşmışlardı. Çiftlik evi cehennem gibiydi. Charlie bakmak istemiyordu. Andy'nin Manders'leri son görüşü, bez tavanlı cipin arka aynasından oldu: Ahıra yaslanıp oturan Irv'in kolu, beyaz bir eteklik parçasıyla sarılıydı. Sağlam kolunu yanında oturan Norma'nın omzuna atmıştı. Andy el sallayınca yaralı kolunu oynatmaya çalıştı. Norma karşılık vermedi. Belki de annesinden kalma tabakları, yazı masasını, aşk mektuplarını düşünüyordu, sigortanın hiçbir zaman aldırış etmediği ufak tefek ayrıntılar...

18

Manders'in bulacaklarını söylediği yerde gördüler orman yolunu. Andy cipi arazi vitesine takıp yola girdi.

"Sıkı tutun, Charlie. Biraz sarsılacağız."

Charlie tutundu. Yüzü bembeyaz ve hasta gibiydi. Ona bakmak Andy'yi endişelendiriyordu. *Kulübe,* diye geçirdi içinden. *Granther McGee'nin Tashmore Gölü'ndeki kulübesi. Oraya varıp dinlenebilsek. Kendine gelir ve ondan sonra ne yapacağımızı düşünürüz.*

Bunu yarın düşünürüz. Scarlet O'Hara'nın dediği gibi, yarın başka bir gün.

Cip kükredi ve yol denemeyecek arazide güçlükle ilerlemeye başladı. Belki de en az on yıl önce düzeltilmişti bu yol ve birkaç avcıdan başka kimse tarafından kullanılmamıştı o günden bu yana. Sekiz, on kilometre sonra birdenbire kayboldu ve Andy iki kez durup yola savrulmuş kütükleri kenara çekti. İkinci kez doğrulurken bir geyikle göz göze geldi. Geyik beyaz kuyruğunu sallayarak ağaçların arasında gözden kayboldu. Charlie'nin hayranlıkla hayvanı izlediğini gören Andy cesaretlendi. Bir süre sonra yine tekerlek izlerine rastladılar ve saat üçe doğru 152. Yol denilen çift şeritli siyah asfalta çıktılar.

19

Orville Jameison, yara bere ve çamur içinde, burkulmuş bileğiyle yürüyemeyecek durumda, Manders çiftliğinden hemen hemen bir kilometre uzakta oturmuş portatif telsiziyle konuşuyordu. Mesajı, Hastings Glen'in anacaddesinde geçici karargâh olarak kullanılan bir kamyondan özel telefon aracılığıyla New York'a ve oradan da Cap'in Longmont, Virgina'daki bürosuna iletilmişti.

Cap'in yüzü artık bu sabah bisikletiyle büroya gelirkenki gibi parlak ve neşeli değildi. Oj'in raporu inanılır gibi değildi doğrusu. Kızda bir şeyler olduğunu biliyorlardı ama bu vahşet öyküsü masmavi gökten inen bir yıldırıma benziyordu. Dört ya da altı ajan ölmüş, diğerleri ormana kaçmış, yarım düzine araba infilak etmiş, bir ev yanıp kül olmuş ve bir sivil yaralanmıştı. Ve bu sivil

kendisine kulak verecek herkese, ajanların ellerinde arama izni olmadan kapısına dayanıp, öğle yemeğine davet ettiği bir adamla küçük bir kızı kaçırmaya kalkıştıklarını anlatacaktı.

Oj'in raporu bitince, Cap telefonu yerine bırakıp döner koltuğuna gömülerek düşünmeye başladı. (Aslında adam bitirememişti sözlerini. Bir isteri krizine tutulmuş gibi söylediklerini yinelemeye başlamıştı sonunda). Domuzlar Körfezi'nden bu yana böylesine kötü giden bir operasyon anımsamıyordu Cap. Üstelik Amerikan toprağında...

Güneş binanın öbür tarafına geçmiş olduğundan bürosu şimdi loşlaşmıştı ama Cap ışığı yakmadı. Rachel iç telefondan kendisini arayınca, hiç kimseyle konuşmak istemediğini bildirdi.

Yaşlanmış gibi görüyordu kendini.

Wanless'in sözleri geldi aklına: *Mahvedecek bir güç potansiyelinden söz ediyorum.* Artık potansiyel denemezdi değil mi? Ama kızı ele geçireceğiz, diye düşündü Cap boş gözlerle duvara bakarken. *Oh evet, ele geçireceğiz.*

Rachel'in zilini çaldı.

"Buraya geldiği anda Orville Jameison ile konuşmak istiyorum," dedi Cap. "Sonra Washington'da General Brackman ile görüşeceğim. A-bir-A öncelikle. New York eyaletinde utanç verici bir durum var. Bunu ona açıkça bildireceğim."

"Peki, efendim," dedi Rachel saygıyla.

"Saat on dokuzda altı müdür yardımcısıyla toplantı yapmak istiyorum. Yine A-bir-A öncelikle. Sonra New York Emniyet Müdürü'nü göreceğim." Onlar da bu araştırmanın bu parçasıydılar, Cap bunu işaret etmek istiyordu. Eğer etrafa çamur atılacaksa, onlar için de bir kova dolusu olmasını sağlayacaktı. Ama yine de söz birliği ederlerse, pek yara almadan bu işten sıyrılabileceklerini de bildirecekti.

Bir an duraklayıp konuştu. "Ve John Rainbird gelince, söyle ona, konuşmak istiyorum. Başka bir görev var ona göre."

"Başüstüne, efendim."

İç haberleşmenin düğmesini bıraktı Cap. Arkasına yaslanıp gölgeleri inceledi.

"Düzeltilmeyecek hiçbir şey olamaz," dedi gölgelere. Yaşamının sloganıydı bu. Gerçi elişiyle işlenip duvara asılmamış ya da bakır bir plakaya kazınıp masasına yerleştirilmemişti ama gerçek kalbine yazılmıştı.

Düzeltilmeyecek hiçbir şey olamaz. Oj'in raporunu dinleyinceye dek inanmıştı buna. Zavallı bir Pennsylvania'lı madencinin oğlunu bu mevkiye kadar getirmişti de... Biraz tereddütlü olsa bile yine de inanıyordu.

Manders ile karısının herhalde New England'dan Kaliforniya'ya kadar yayılmış akrabaları vardı ve hepsi teker teker kullanılabilirdi. Longmont'da öylesine çok 'çok gizli' dosya vardı ki, Dükkân'ın çalışma yöntemleriyle ilgili herhangi bir kongre soruşturması... biraz güç gerçekleşirdi. Arabalar ve ajanlar aslında yerleri kolayca doldurulacak nesnelerdi ama Al Steinowitz'in artık hayatta olmadığına inanması için epey zaman geçmesi gerekecekti. Al'in yerini kim alabilirdi? Şu küçük kızla babası bunu ödeyeceklerdi. Hiçbir şey olmasa bile Al'e yaptıkları için cezalandırılacaklardı. Bunu sağlayacaktı Cap.

Ama küçük kız... Kız cezalandırılabilir mi?

Bazı yollar var. Her şeyin yöntemi bulunabilir.

McGee dosyaları hâlâ kütüphane arabasında duruyordu. Cap yerinden kalkıp onlara yaklaştı ve sabırsızca karıştırmaya başladı. Şu anda John Rainbird'in nerede olduğunu merak ediyordu.

WASHINGTON, D.C.

1

Cap onu aklından geçirirken, John Rainbird, Mayflower Oteli'ndeki odasında koltukta üstü çıplak oturmuş, The Crosswits adlı televizyon yarışma programını izliyor ve havanın kararmasını bekliyordu. Karardıktan sonra saatlerin ilerlemesini bekleyecekti. Çok geç olunca da sabahın yaklaşmasını bekleyecekti. Sabahın erken saatlerinde otelin nabız atışları yavaşlayınca, beklemeyi bırakıp 1217 numaralı odada kalan Dr. Wanless'i öldürecekti. Sonra tekrar odasına dönüp ölmeden önce doktorun anlattıklarını düşünmeye başlayacaktı. Ve güneş doğduktan sonra da kısa bir süre uyuyacaktı.

John Rainbird huzurlu bir adamdı. Her şeyle - Cap ile, Dükkân ile, Amerika ile barışıktı. Tanrı, Şeytan ve evrenle de barışıktı. Eğer kendisiyle barışık değilse bunun nedeni, henüz kutsal yolculuğu sona ermediğindendi. Bir sürü onurlu yarası vardı. Başkalarının korku ve tiksintiyle başlarını çevirmeleri umurunda değildi. Ne Vietnam'da yitirdiği gözünün, ne de bu nedenle ona verdikleri paranın önemi vardı. Parayı alıp doğruca ayakkabıcı dükkânlarına gitmişti. Âşıktı neredeyse ayakkabılarına. Flagstaff'da pek ender uğradığı bir evi vardı ve dünyanın dört bucağından satın aldığı ayakkabıları buraya göndermelerini

isterdi. Evine gittiği zamanlar bir orman gibi odaları dolduran ayakkabılarını seyrederdi. Ama yalnız kalınca yalınayak dolaşıyordu. Saf kan Kızılderili olan babası çıplak ayakla gömülmüştü. Cenaze mokasenlerini biri çalmıştı ayağından.

Ayakkabılardan başka John Rainbird'in iki tutkusu daha vardı ve bunlardan biri ölümdü. Elbette kendi ölümü. Bu kaçınılmaz son için kendisini yirmi yıldır hazırlıyordu. Ölümle uğraşmak başardığı tek işti. Ressamların renk ve ışığın niteliğine, yazarların insan kişiliğinin özelliklerine daha fazla düşmeleri gibi, yaşlandıkça ölüme daha çok ilgi duymaya başlamıştı. Ruhun bedenden ayrıldığı andı Rainbird'in ilgisini çeken. Kayıp gitmek acaba nasıl bir duyguydu? Uyanacağınızı sandığınız bir düş gibi mi? Yoksa Hıristiyanların şeytanı, elinde çatalla orada durup, ruhunuzu bir şiş kebap gibi cehenneme taşımaya mı hazırlanıyordu? Keder ya da neşe var mıydı? Nereye gittiğinizi biliyor muydunuz? Ölen bir kişinin gözleri neleri görürdü?

Rainbird bunları öğreneceğini umuyordu bir gün. Kendi mesleğinde ölüm çok ani ve beklenmedik olurdu. Ama ölme sırası kendisine gelince, hazır olup her duyguyu incelemeyi umuyordu. Son zamanlarda öldürdüğü kişilerin gözlerine bakıp sırlarını anlamaya çalışmaktaydı.

Ölüm böylesine ilgisini çekiyordu işte.

Diğer tutkusuysa hepsini kaygılandıran şu küçük kızdı. Charlie McGee yani. Cap'e bakılırsa, John Rainbird, McGee'ler hakkında çok az şey biliyordu ve Lot Six'dense tümüyle habersizdi... Aslında Rainbird bu konularda en az onun kadar bilgiliydi ve Cap bunu öğrenirse, onu temize havale edebilirdi. Kızın tehlikeli olabilecek bazı güçleri olduğundan kuşkulanıyorlardı. Kızı görüp gücünü öğrenmek isterdi doğrusu. Andy McGee'dense "beyinsel etkileme potansiyeli" olan bir kişi diye söz edildiğini duymuştu. Ama bu Rainbird'i düşündürmüyordu bile. Şimdiye dek kendisini etkileyebilecek bir insanla karşılaşmamıştı.

The Crosswits sona erdi. Haberler başladı. Hiçbiri iyi değildi. John Rainbird yemeden, içmeden, sigara içmeden, tertemiz ve bomboş, ölüm vaktinin gelmesini bekleyerek oturuyordu.

2

Aynı gün daha erken saatlerde Cap, Rainbird'in ne denli sessiz olabileceğini düşünmüştü endişeyle. Dr. Wanless ise onu hiç duymadı. Biri burnunun ucunu gıdıkladığı için derin uykusundan uyandı ve ancak karabasanlarda görülecek bir canavarın yatağının üzerine eğilmiş olduğunu fark etti. Yabancı bir yerde kaldığı her gece açık bıraktığı banyo lambasının ışığında canavarın tek gözü parlıyordu. Öteki gözünün olması gerektiği yerde boşluk vardı.

Wanless haykırmak için ağzını açınca John Rainbird bir eliyle ağzını, diğeriyle burun deliklerini kapattı. Wanless çırpınmaya başladı.

"Suss," dedi Rainbird. Bezlerini değiştireceği bebeğiyle konuşan bir annenin yumuşaklığı vardı sesinde.

Wanless tekrar çırpındı.

"Eğer yaşamak istiyorsan, sessiz ve hareketsiz ol."

Wanless yüzüne bakıp son çırpınıştan sonra hareketsiz kaldı.

"Sesini çıkaracak mısın?" diye sordu Rainbird.

Wanless hayır anlamında başını salladı. Yüzü kızarmaya başlamıştı.

Rainbird ellerini çekince kesik kesik solumaya başladı. Bir burun deliğinden kan sızıyordu.

"Sen... kimsin?... Cap mi... gönderdi?"

"Adım Rainbird," dedi ciddiyetle. "Evet, Cap gönderdi beni."

Karanlıkta irileşmişti Wanless'in gözleri. Dili usulca dışarı çıkıp dudaklarını ıslattı. Çarşaflar kemikli bileklerine dolaşmış yatakta yatarken, dünyanın en yaşlı bebeğini andırıyordu.

"Param var," diye fısıldadı hemen. "İsviçre banka hesabı. Hepsi senin olsun. Bir daha ağzımı açmam. Tanrı adına yemin ederim."

"Ben paranı istemiyorum, Dr. Wanless."

Ağzının sol tarafı çılgınca sırıtır, sol gözkapağı titrerken dikkatle yüzüne baktı Wanless.

"Güneş doğduğu zaman hayatta olmak istiyorsan, benimle konuşacaksın, Dr. Wanless. Bana ders vereceksin. Bir kişilik bir seminer düzenleyeceksin. Dikkatli, iyi bir öğrenci olacağım. Ve yaşamını bağışlayarak seni ödüllendireceğim. Ve yaşamını hem Cap'den, hem de Dükkân'dan uzak geçireceksin. Anlaştık mı?"

"Evet," dedi doktor boğuk bir sesle.

"Kabul ediyor musun?"

"Evet... ama ne..."

Rainbird iki parmağını dudağına götürünce Dr. Wanless sustu. Kemikli göğsü hızla inip kalkıyordu.

"İki kelime söyleyeceğim ve sen konferansa başlayacaksın. Tüm bilgilerini, kuşkularını, kuramlarını anlatacaksın bana. Bu iki kelime için hazır mısın, Dr. Wanless?"

"Evet."

"Charlie McGee," dedi Rainbird ve Wanless konuşmaya başladı. İlk önce sözcükler ağır ağır çıkıyordu dudaklarından ama sonra hızlandı. Lot Six deneylerinin tüm öyküsünü anlattı. Gerçi söylediklerinin büyük bir bölümünü Rainbird biliyordu ama doktor aradaki bazı boşlukları da doldurmuştu. Bu sabah Cap'e anlattıkları şimdi dikkatle dinleniyordu. Rainbird bazen kaşlarını çatarak, bazen gülümseyerek doktora cesaret vermişti. Wanless konuşma hızını artırdı ve tüm yaşlılar gibi sözlerini yinelemeye başlayınca, Rainbird bir eliyle burun deliklerini, diğeriyle ağzını örttü.

"Üzgünüm."

Wanless adamın ağırlığı altında kıvranmaya başladı. Rainbird basıncını artırdı ve doktorun çırpınmaları azalınca burnunu kapatan elini çekti. İçine kocaman bir çivi saplanmış bir lastikten kaçan hava gibi tıslayarak soludu doktor. Gözleri, korkudan çıldırmış bir atın gözleri gibi yuvalarında dönüp duruyordu... ama görmek biraz zordu.

Rainbird doktoru pijamasının yakasından kavrayıp yana çekti ve banyodan gelen ışığın gözlerini aydınlatmasını sağladı.

Sonra tekrar burun deliklerini tıkadı.

Bir insan beyni zarara uğramadan dokuz dakika kadar havasız kalabilirdi. Ciğerleri daha büyük ve karbonmonoksit atma sistemi daha gelişmiş olan bir kadınsa on ya da on iki dakika buna dayanabilirdi. Tabii korku ve çırpınma bu süreyi kısaltıyordu.

Dr. Wanless kırk bir saniye kadar tüm gücüyle kendini kurtarmaya çalıştı ve gitgide çabaları yavaşladı. John Rainbird'in kıvrılmış graniti andıran yüzüne hafifçe indi yumrukları. Topukları sessizce halıyı dövdü.

İşte vakit gelmişti.

Rainbird öne eğilip çocukça bir merakla Wanless'in gözlerini inceledi.

Ama hep aynıydı. Her zaman aynıydı. Gözler korku ifadesini yitirip şaşkınlığa bürünüyordu. Ne hayret, ne anlayış, ne fark ediş, ne korku, yalnızca şaşkınlık. Bir süre şaşkınlık dolu bir çift göz Rainbird'in tek gözüne dikili kaldı ve adam görüldüğünü anladı. Doktor kendini kaybederken Rainbird'i görmüştü. Sonra donuklaştı gözleri. Dr. Joseph Wanless artık Mayflower Oteli'nde kalmıyordu. Rainbird kucağında insan boyutlarında bir taşbebekle yatağın kenarında oturuyordu.

Bir eliyle burnunu, diğeriyle ağzını kapatmayı sürdürerek bir süre daha oturdu. Emin olmak gerekirdi. On dakika daha bekleyecekti.

Charlie McGee hakkında doktorun söyledikleri geldi aklına. Bu kadar küçük bir çocuğun böyle bir gücü olabilir miydi gerçekten? Belki de olabilirdi. Kalküta'da bedenine bıçaklar saplayan bir adam görmüştü. Bıçakları çektiği zaman yara izi kalmıyordu. Olabilirdi demek. Ve üstelik... çok ilginç.

Bunları aklından geçirirken, bir çocuğu öldürmenin nasıl bir şey olacağını merak etti. Şimdiye dek bilinçli olarak bir çocuk öldürmemişti. (Bir keresinde bir uçağa koyduğu bomba patlayınca aralarında birkaç çocuk bulunan altmış yedi yolcu ölmüştü, ama bu aynı şey sayılmazdı.) Çocukların ölümünün pek sık istendiği bir meslek değildi bu. Gerçi bazı korkak kongre üyeleri onların bir terörist kuruluş olduklarına inanmak istiyorlardı ama işin aslı bu değildi tabii.

Onlar bilimsel bir kuruluştu. Devletin mali desteğine sahip bir araştırma enstitüsü.

Belki de bir çocukla sonuç farklı olurdu. Rainbird'i üzen o şaşkınlıktan başka bir ifade görülebilir gözlerinde. Bilmek istediklerini belki bir çocuğun ölümünde öğrenebilirdi.

Şu Charlie McGee gibi bir çocuk.

"Benim yaşamım bir çöldeki düz yollar gibi," dedi John Rainbird. Bir zamanlar Dr. Wanless'in gören gözleri olan donuk mavi bilyalara baktı. "Ama senin yaşamın artık bir yol değil dostum... benim iyi dostum."

Wanless'i yanaklarından öpüp yatağa uzattı ve çarşafı üzerine çekti. Beyaz çarşaf bir paraşüt gibi havalanıp hareketsiz vücudu sardı.

Rainbird odadan çıktı.

O gece, yangın çıkardığı söylenen kızı düşünüp durdu. Çok düşündü bu konuda. Kızın nerede olduğunu, ne düşündüğünü, ne düşlediğini merak etti. Sevgi ve koruma duyguları vardı içinde ona karşı.

Uykuya daldığı zaman saat sabahın altısını geçmişti. Ve kızın bir gün onun olacağından emindi.

TASHMORE, VERMONT

1

Manders çiftliğindeki yangından iki gün sonra Andy ve Charlie McGee, Tashmore Gölü kıyısındaki kulübeye vardılar. İşin başında cip zaten iyi bir durumda değildi ve Irv'in tarif ettiği çamurlu yollar durumunu biraz daha kötüleştirmişti.

Hastings Glen'de başlayan bitmek bilmez gün sona ererken ikinci orman yolunun anayolla kesiştiği noktaya yaklaşmışlardı. Aşağıda, sık çalılarla gözlerden saklanmış 22. Karayolu vardı. Gerçi yolu göremiyorlardı ama ara sıra geçen araba ve kamyonların sesini duyabiliyorlardı. Isınmak için birbirlerine sokularak geceyi cipin içinde geçirdiler. Ertesi sabah - yani dün sabah - saat beşte gün, doğu ufkunda uçuk bir beyazlıkken tekrar yola çıkmışlardı.

Charlie solgun, tedirgin ve bitkindi. Barikatlar doğuya kaydırılmış olursa, başlarına neler geleceğini sormamıştı babasına. Sormaması daha iyiydi, çünkü eğer barikatlar doğuya kaydırılmışsa, yakalanacaklardı ve işin sonu gelmiş olacaktı. Cipi terk etmek de yararsızdı; ikisinin de yürüyecek hali kalmamıştı.

Andy karayoluna çıktı; sonra yağmuru müjdeleyip bir türlü yağdırmayan beyaz göğün altında, ara yollarda yeniden ilerlemeye başladılar. Charlie'nin sürekli uyuması babasını endişelendi-

riyordu. Olanları kabul etmek yerine kaçmak için kullanıyordu anlaşılan uykuyu.

İki kez yol kenarındaki lokantalarda duraklayıp hamburgerle kızarmış patates aldılar. İkinci seferinde o kamyon şoförü Jim Paulson'ın vermiş olduğu beş dolarlığı kullanmışlardı. Kalan bozuklukların bir bölümünü herhalde Manders çiftliğindeki olaylarda yitirmişlerdi. O arada yüzündeki hissiz noktalar da kaybolmuştu; bunları yitirmekten şikâyetçi değildi tabii.

Charlie yiyeceklere pek el sürmüyordu.

Bir gece önce karayolundaki bir park yerine çekmişlerdi cipi. Park yeri terk edilmişti. Sonbahar gelince yolculuk mevsimi sona ermişti anlaşılan. Ağaç bir levha derhal göze çarpıyordu: KAMP YAPILMAZ ATEŞ YAKILMAZ. KÖPEKLERİNİZİN TASMASINI TAKIN. ÇÖP ATMANIN CEZASI 500 DOLAR.

"Gerçekten iyi niyetli insanlar," diye mırıldandı Andy. Cipi çakıltaşlarının aralarından akan derenin yanına çekti. Beraberce dışarı çıkıp hiç konuşmadan dereye gittiler. Hava kapalı ama ılıktı. Yıldızlar görünmediği için gece her zamankinden karanlıkmış gibi görünüyordu. Bir süre oturup derenin anlattığı masalları dinlediler. Charlie'nin elini tuttu ve kız korkunç hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Kucağına alıp sallamaya başladı kızını. "Charlie," diye mırıldandı. "Charlie. Charlie yapma. Ağlama."

"Bir daha bunu bana yaptırma, baba," diye ağladı kız. "Eğer bir daha yapmamı istersen, yaparım ama sanırım kendimi de öldürürüm... lütfen... asla..."

"Seni seviyorum," dedi Andy. "Artık kendini öldürmekten söz etme. Çılgınca laflar bunlar."

"Hayır değil, baba. Lütfen söz ver."

Uzun süre düşünüp yanıtladı Andy. "Söz verip veremeyeceğimi bilmiyorum, Charlie. Ama deneyeceğime söz veririm. Bu yeter mi?"

Hüzünlü sessizliği yeterli bir yanıt sayılabilirdi.

"Ben de korkuyorum," dedi usulca. "Babalar da korkar. Buna inanmalısın."

O geceyi de cipin içinde geçirdiler. Sabah saat altıda tekrar yola çıkmışlardı. Bulutlar uzaklaşmış, tipik bir pastırma yazı güneşi ortaya çıkmıştı. Vermont eyalet sınırını geçince, elmalarla yüklü ağaçlara dayanmış merdivenlerde meyva toplayan adamları gördüler.

Saat on bir buçukta 34. Karayolu'ndan ayrılıp ÖZEL ARAZİ yazılı toprak yola saptılar. Andy ferahladı. Granther McGee'nin yerine varmışlardı.

Usul usul iki kilometre yolu alıp göle vardılar. Kırmızı ve altın sarısı ekim yaprakları cipin küt burnunun önünde havalanıyorlardı. Su göründüğü anda yol ikiye ayrıldı. Daha dar olanın üzerinde paslı bir çelik levha asılıydı: ŞERİFİN EMRİYLE İZİNSİZ GİRMEK YASAKTIR. Levhanın altı ya da sekiz noktasında toplanmıştı pas lekeleri. Anlaşılan canı sıkılan bir çocuk. 22'liğini nişanlayarak kendini eğlendirmeye çalışmıştı.

Cipten inip cebinden anahtarlığını çıkardı. Anahtarlığın deri kısmında neredeyse okunmayacak harflerle A. McG. yazıyordu. Charlie'nin doğumundan önceki yılbaşı hediye etmişti Vicky bunu.

Bir an durup deri anahtarlığa ve ucundaki anahtarlara baktı Andy. Neredeyse iki düzine anahtar vardı. Anahtarlığınızı dolduran anahtarlar garip bir biçimde yaşamınızı yansıtabilir. Bazıları herhalde eski anahtarlarını arada bir ayıklayıp atarlar. Hani altı ayda bir cüzdanlarını temizlemeleri gibi. Andy bunların ikisini de yapmazdı.

Harrison'daki Prince Hall'ın sağ kanat kapısını açan anahtar. Sonra oradaki bürosunun anahtarı. Dükkân'ın karısını öldürüp kızını kaçırdıkları gün son kez gördüğü evinin anahtarı. İki, üç tanesini tanıyamıyordu bile. Anahtarlar garip şeylerdi.

Bakışları bulanıklaştı. Vicky'yi özlemişti. Öylesine yorgun, öylesine korku dolu ve öylesine öfkeliydi ki... Eğer şu anda Dükkân'ın bütün adamları karşısına dizilse ve biri eline bir Thompson hafif makineli verse...

"Baba?" Charlie'nin endişeliydi sesi. "Anahtarı bulamıyor musun?"

"Evet, buldum." Ufak bir yale anahtardı ve çakısıyla üzerine Tashmore Gölü'nü hatırlatması için T.G. harfleri kazınmıştı. Son kez Charlie'nin doğduğu yıl buraya gelmişlerdi. Andy paslı kilidi açmak için epey uğraştı. Sonunda kilit açılınca, zinciri sonbahar yapraklarının oluşturduğu halıya usulca bıraktı.

Arabayı içeri sürdü ve zinciri tekrar taktı.

Yolun kötü hali Andy'yi sevindirmişti. Her yaz geldiklerinde en az üç dört hafta kalırlardı ve Andy yolu düzeltecek zamanı bulurdu. Derin çukurları çakıllarla doldurup bastırırdı düzleşmesi için. Daha geniş olan yol gölün öbür tarafındaki yazlık evlere ve kamp yerlerine doğru gidiyordu. Ama Granther buraları mali bunalım yıllarında çok ucuza kapattığı zaman sahilde tek başına dikilip duruyordu kulübesi.

Eskiden bir steyşınvagon Ford arabaları vardı. O arabanın bugün bu yoldan geçip geçmeyeceği kuşkuluydu. Altı yüksek olan cip bile zorlanmıştı birkaç kez. Yolun bozukluğu buraya kimsenin gelmediğini gösteriyordu.

"Elektrik var mı, baba?"

"Hayır. Ve telefon da yok. Elektriği açtıramayız, güzelim. BİZ BURADAYIZ diye ilan etmek olur bu. Ama bir sürü gaz lambası ve iki büyük varil gaz var." İşte bu konuda endişeleniyordu. Buraya son gelişlerinden beri gaz fiyatları çok artmıştı. Variller hırsızlar için cazip bir hale gelmiş olabilirdi.

"Peki orada şey..." diye başladı söze Charlie.

"Hayır olamaz!" diyerek frene bastı Andy. Bir kış fırtınasıyla devrilen yaşlı bir huş ağacı yolu kapamıştı. "Sanırım, bundan sonrasını yürüyeceğiz. En fazla bir buçuk kilometre." Daha sonra Granther'in testeresini alıp gelecekti buraya. Irv'in cipini böylesine açık bir yerde bırakmak işine gelmiyordu.

Charlie'nin saçlarını okşadı. "Haydi yürü."

Arabadan indiler ve Charlie ağacın altından sürünüp geçerken, Andy üstünü başını yırtmamaya çalışarak üstünden aştı.

Her taraf sonbahar kokularıyla dolmuştu ve ayaklarının altında kuru yapraklar hışırdıyordu. Bir sincap oturduğu daldan ilgiyle onların gidişini izledi. Tekrar ağaçların arasından mavi gök görünmeye başladı.

"Ağaca rastladığımız zaman ne demeye çalışıyordun?" diye sordu Andy.

"Bütün kış yetecek kadar gaz olup olmadığını soracaktım. Yani kışı burada geçireceksek."

"Hayır, ama şimdilik yeter. Ve bir sürü ağaç keseceğim. Taşıman gereken yığınla odun olacak."

On dakika sonra dar yol gölün kıyısındaki açıklığa çıktı ve eve vardılar. Bir süre sessizce durdular. Andy kızının neler hissettiğini bilmiyordu ama kendisi anılarına dalmıştı. Üç sabah önceki düş de çıkmıyordu aklından: Tekne, çırpınan balık, hatta Granther'in çizmelerindeki lastik yamalar...

Beş odalı ahşap kulübenin taş rıhtımı göle doğru uzanıyordu. Dökülen yapraklardan başka üç yıldır değişen bir şey yoktu. Siyah yeşil kareli gömleğiyle Granther'in dışarı çıkıp bağırmasını, alabalıklar bol olduğu için avlanma ruhsatını hâlâ alıp almadığını sormasını bekleyecekti neredeyse.

İyi, güvenli bir yerdi. Tashmore Gölü'nün öbür kıyısında çamlar gri yeşil parlıyordu. *"Aptal ağaçlar,"* demişti Granther bir seferinde. *"Kışla yaz arasındaki farkı bilmiyorlar."* Tek uygarlık işareti uzak yakadaki Bradford iskelesiydi. Ne alışveriş merkezi, ne de lunapark kurulmuştu. Rüzgâr hâlâ ağaçlarda ötüyordu. Andy burada küçücük bir çocukken Granther oltaya yem takmasını öğretmişti. Ahşap kaplamalı odasındaki dar yatağında çocukluk düşlerini görmüş ve rıhtıma çarpan suyun sesiyle uyanmıştı sabahları. Bir zamanlar büyükbabasına ait olan büyük yatakta karısıyla sevişen olgun bir erkek de olmuştu burada.

"Annemi özlüyorsun değil mi?" diye sordu Charlie üzgün bir sesle.

"Evet. Evet, özlüyorum."

"Ben de," dedi kız. "Burada eğlenirdiniz değil mi?"

"Eğlenirdik. Hadi Charlie."

Durup babasına baktı Charlie.

"Baba, olaylar bizim için tekrar düzelecek mi? Yani okula filan gidebilecek miyim yine?"

Bir yalan aradı ama yalanlar zavallı yanıtlardı. "Bilmiyorum," dedi kısaca. Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Dudakları kıvrılmıyordu bile. "Bilmiyorum, Charlie."

2

Granther'in aletleri kayıkhanenin bir köşesinde düzgünce yerleştirilmiş duruyordu. Kendisini ummamaya zorladığı şeyi de kayıkhanenin altında buldu: İki büyük yığın odun. Belki bütün kış için yetmezdi ama civardaki devrik ağaçların kesilmesi bitene kadar idare ederdi en azından.

Testereyi alıp yoldaki huş ağacına döndü ve cipin geçebileceği kadar bir yerini kesip attı. Hava kararmış ve Andy acıkıp yorulmuştu. Ağzına kadar dolu kilere el süren de olmamıştı. Kış aylarında bölgeye hırsızlar dadandıysa bile herhalde gölün güneyindeki zengin köşklerini tercih etmişlerdi. Raflar konservelerle doluydu, hatta Granther'in eski köpeği Bimbo'dan kalma köpek maması kutuları bile duruyordu. Ama Andy bunlara gereksinmeleri olacağını sanmıyordu.

Charlie büyük salondaki kitapları incelerken, Andy kilerden üç basamakla inilen küçük mahzene girip bir kibrit çaktı ve duvar kaplamalarındaki bir deliğe parmağını sokup çekti. Sırıtarak içeri baktı. Örümcek ağlarıyla dolu raflarda dört büyük kavanoz berrak, hafif yağlı görünüşlü bir sıvı vardı. Granther'in 'babanın katır çiftesi' adını taktığı beyaz saf içkiydi bu.

Kibrit Andy'nin parmaklarını yaktı. Onu söndürüp bir başkasını çaktı. Tüm eski kadınlar gibi babaannesinin de erkek zevklerine tahammülü yoktu. Ve bu gizli bölmenin sırrını ölmeden bir yıl önce Andy ile paylaşmıştı Granther.

İçki şişelerinin yanında poker fişlerinin kutusu duruyordu. Andy kutuyu eline alıp üstündeki deliği yoklayınca, kâğıtlar hışırdadı ve seksen dolar civarında para çıktı içinden. Granther kumarı da severdi ve buna 'harcama parası' derdi.

İkinci kibrit de parmaklarını yakınca, onu da söndürüp karanlıkta kutuyu yerine yerleştirerek kaplamayı kapattı. Orada durduğunu bilmek yeterdi.

"Domates çorbasına ne dersin?" diye sordu raflardan birinde bulduğu çocuk kitaplarına dalmış olan kızına.

"Olur," dedi Charlie başını kaldırmadan.

Koca bir tencere hazır domates çorbası pişirdi ve birer kutu sardalya açtı. Perdeleri dikkatle örttükten sonra bir gaz lambası yakıp yemek masasının ortasına yerleştirdi. Fazla konuşmadan yemeklerini yediler. Andy gaz lambasından sigarasını yakarken büyükannenin tuvalet masasındaki oyun kâğıtlarını keşfeden Charlie kendini eğlendirmeye başladı. Bir ara Andy kamp yerini dolaşmaya çıktı.

Daha sonra kızını yatırırken kendisini nasıl hissettiğini sordu.

"Güvende," dedi Charlie duraklamadan. "İyi geceler, baba."

Charlie için iyi olan babası için de iyiydi. Bir süre yanında oturdu ama kız çabucak uykuya daldı. Eğer gece seslenirse, duymak için kapısını aralık bırakıp dışarı çıktı.

3

Andy doğruca küçük mahzene inip kavanozlardaki beyaz içkiden bardağına biraz boşalttıktan sonra sürme kapıdan balkona çıktı. Hafifçe küf kokan branda bezli koltuklardan birine oturarak karanlıkta hareket eden göle baktı. Hava biraz serinceydi ama büyükbabanın özel içkisinden alınan birkaç yudum bunu halletmişti. Üçüncü Cadde'deki o korkunç kovalamacadan beri ilk kez kendini güvende ve dinlenmiş hissediyordu.

Sigarasını tüttürerek Tashmore Gölü'nü seyretti.

Aslında New York'dan, on dört ay önce ilk kez Dükkân ajanları yaşamlarına karıştığından beri güvende hissediyordu kendini. O korkunç ağustos gününden beri sürekli kaçıyorlardı ve bir an dinlenme fırsatı bulamamışlardı.

Yanık halı kokusu içinde Quincey ile yaptığı telefon konuşmasını anımsadı. *"Evet, bu iyi bir şey,"* demişti Quincey. *Yoksa onları iki küçük odaya yerleştirip iki yüz yirmi milyon Amerikalının özgür ve güven içinde olması için çalışabilirlerdi... "Bahse girerim, şu küçük çocuğu ellerine geçirip dünyanın demokrasisini korumak uğruna ufacık bir odaya kapatmak istiyorlardır... ve sanırım bütün söyleyeceklerim bu kadar, dostum. Yalnızca gözlerden uzak kalmaya bak."*

O zamanlar korktuğunu anımsıyordu. Aslında korkunun ne olduğunu daha tanımıyormuş. Korku, eve gelince karınızı tırnakları sökülmüş, öldürülmüş olarak bulmaktı. Charlie'nin nerede olduğunu öğrenmek için sökmüşlerdi tırnaklarını. Küçük Charlie ise iki gündür arkadaşı Terri Dugan'ın evindeydi. Bir ay kadar sonra Terri gelip onlarda kalacaktı.

Şimdi oturup sigarasını içerken neler olup bittiğini yorumlayabiliyordu Andy. O günler dehşet, öfke ve panik sisleri arasında geçip gitmişti. İnanılmaz bir şanslılıkla Charlie'yi ele geçirenleri bulabilmişti sonunda.

Bütün aile epey zamandır göz hapsindeydi anlaşılan. Ve Charlie çarşamba günü yaz kampından geri dönmeyince ve üstelik perşembe günü ortalıkta görünmeyince, Andy ile Vicky'nin kontrollarından kurtulduğuna karar vermişlerdi anlaşılan. Charlie'nin iki kilometre uzaklıkta, bir arkadaşının evinde kaldığını öğrenecekleri yerde kızlarını alıp ortadan kaybolduklarına hükmetmişlerdi.

Dükkân'ın yaptığı ilk aptalca hata değildi bu. *Rolling Stone* adlı dergide Andy'nin okuduğuna göre, Kızıl Ordunun giriştiği uçak kaçırma olayına karışan Dükkân, altmış kişinin ölümüne neden olarak kaçırmayı önleyebilmişti ancak. Miami'deki zararsız Kübalı gruplara bilgi karşılığı eroin satmak, Karayip Deni-

zi'ndeki otelleriyle ünlü küçük bir adanın komünistler tarafından ele geçirilmesine göz yummak gibi olaylara da adı karışmıştı Dükkân'ın.

Bunca bağışlanmaz hatadan sonra küçük bir çocuğun iki gece bir arkadaşının evinde kalmasını yanlış yorumlamalarını anlamak kolaylaşıyordu. Quincey'in dediği gibi, eğer Dükkân'ın en başarılı bin kadar elemanı özel sektörde çalışıyor olsaydı, daha deneme devreleri sona ermeden işsizlik sigortası almaya başlarlardı.

Ama her iki taraf da acı hatalar yapmıştı. Charlie'nin merdivenlerden düştüğü gün, Quincey'nin telefonda söyledikleri Andy'yi endişelendirmişti ama yeterince korkutmadığı görülüyordu. Eğer yeterince korksaydı, belki de kaçıp saklanmayı daha önce akıl edebilirlerdi.

İnsan beyninin, alıştığı bir yaşam biçimiyle ipnotize olabileceğini çok sonra keşfetmişti Andy. Quincey ile yaptığı telefon görüşmesinden sonra garip bir duyguya kapılmıştı. Sanki sürekli olarak sarhoş geziyordu. Telefonu dinleniyor muydu? İnsanlar onları gözetliyorlar mıydı? Hep birlikte götürülüp bir devlet kuruluşunun bodrumundaki bir odaya tıkılmaları olası mıydı? Dudaklarınıza aptalca bir gülüş yerleştirip bu olasılıkların gitgide büyümelerini umursamadan izlemek, uygarca bir davranışta bulunarak yalnızca içgüdülerinize güvenmek... herkesin yapacağı buydu zaten.

Tashmore Gölü'nde ani bir hareketlenme oldu ve ördekler gecenin karanlığına doğru havalanıp batıya yöneldiler. Yükselen yarım ay kanatlarına mat bir gümüş parlaklığı veriyordu. Andy bir sigara daha yaktı. Aslında çok fazla içiyordu ama pek yakında tümüyle bırakma fırsatı geçecekti eline. Ancak dört, beş tane sigarası kalmıştı.

Evet, telefonun dinlendiğinden gerçekten kuşkulanmıştı. Bazen alıcıyı kaldırıp, "Alo," deyince garip bir klik sesi olurdu. Bir, iki kez öğrencileri ya da meslektaşlarından biriyle konuşurken, esrarengiz bir biçimde kesilmişti hat. Evin içinde bazı dinleme

aygıtları olduğundan da kuşkulanıyordu ama aramamıştı. (Acaba bulacağından mı korkuyordu?) ve sık sık gözetlendiklerinden kuşkulanırdı.

Harrison'in Lakeland kesiminde oturuyorlardı. Lakeland kent dışı yerleşim merkezlerinin tipik bir örneğiydi ve sarhoş geldiğiniz bir gece saatlerce blokların etrafını dönüp kendi evinizi aramanız mümkündü. Komşularının çoğu ya kentteki IBM fabrikasında çalışıyor ya da kolejde öğretmenlik yapıyordu. Ortalama yıllık gelirlere, en düşüğü on sekiz bin beş yüz, en yükseği otuz bin olmak üzere iki çizgi çizerseniz, Lakeland yöresinde yaşayanların tümü bu hatların içinde yer alırdı.

İnsanları tanıyordunuz. Kocasını kaybettiğinden beri votka şişesiyle evli bulunan Bayan Bacon'a sokakta selam veriyordunuz. Jasmine Sokağı'yla Lakeland Bulvarı'nın köşesindeki evi kiralayan Jaguarlı iki genç kızı selamlarken, geceyi onlardan biriyle geçirmenin nasıl olacağını merak ediyordunuz. Laurel Lane'deki Bay Hammond durmamacasına taflanlarını biçerken, onunla beyzboldan söz ediyordunuz. Bay Hammond, IBM'de çalışıyordu ve buraya Atlanta'dan gelmişti. Tabii Atlanta Braves takımını tuttuğu için buralılar tarafından pek sevilmiyordu. Ama buna aldırdığı da söylenemezdi. IBM'in kendisini yine başka bir kente göndermesini bekleyerek geçiriyordu günlerini.

Ama konu ne Bay Hammond, ne Bayan Bacon ne de beyaz Jaguarlı iki dünya güzeliydi. Bir süre sonra beyniniz bir karara varıyordu: Lakeland'a ait olan insanlar.

Ama Vicky'nin öldürülüp Charlie'nin arkadaşının evinden kaçırılmasından aylar önce, bu gruba dahil olmayan kişiler görülmeye başlamıştı çevrede. Quincey'le yaptığı konuşma sonucu kendini gereksiz korkulara kaptırdığından, bu kuşkusunu Vicky'ye açıp onu da telaşlandırmak istememişti Andy.

Açık gri kamyonetli adamlar... Bir akşam motosikletle, iki hafta kadar sonra bir arabanın direksiyonunda ve birkaç gün sonra gri kamyonette gördüğü şu kırmızı saçlı adam örneğin. Çok fazla satıcı gelip kapılarını çalıyordu. Bir akşam üstü Charlie'yi

en son Disney filmine götürüp eve döndüklerinde, evde birilerinin dolaşmış olduğu duygusuna kapılmıştı. Eşyaların yeri birazcık değişmişti.

Gözetlenildiği duygusu vardı.

Ama gözetlemekten ileri gideceklerini hiç sanmamıştı. En *aptalca hatası* buydu işte. Onların paniğe kapılabilecekleri aklına gelmemişti. Belki de artık pek işe yaramadığı için Vicky'yi öldürüp Charlie ile kendisini kaçırmayı planlamışlardı. En büyük başarısı odanın öbür tarafındaki buzdolabının kapağını bakışlarıyla kapatmak olan, beyinsel gücü düşük birini ne yapacaklardı ki zaten?

Ama ajanların davranışlarındaki acelecilik, Charlie'nin birdenbire ortadan kayboluşundan paniğe kapıldıklarını gösteriyordu. Vaktinden önce harekete geçmek zorunda kalmışlardı. Eğer kaybolan Andy olsaydı, belki bir süre daha beklerlerdi. Gerçekten ilgilendikleri kişi Charlie olduğu için paniğe kapılmışlardı. Andy bundan emindi.

Ayağa kalkıp gerinirken çıtırdayan kemiklerinin sesini dinledi. Yatağa girip bu acı anıları unutmanın zamanı gelmişti. Ömrünün sonuna dek Vicky'nin ölümünden dolayı kendini suçlayamazdı. Bu olaydan önce de Andy yalnızca bir ayrıntıydı. Ve geri kalan yaşamı da pek uzun olacağa benzemiyordu. Irv Manders'in verandasındaki olay her şeyi açıkça ortaya koyuyordu: Onu öldürmek istiyorlardı ve artık yalnızca Charlie ile ilgilenmekteydiler.

Yatağına uzanıp bir süre sonra uykuya daldı. Düşleri pek rahatlatıcı sayılmazdı. Avludan uzanan alev dilini ve kütüğün çevresini sarıp bir anda tutuşturmasını, canlı kundakçılar gibi havalanan civcivleri gördü düşünde defalarca. Bedenini saran ısı kapsülü gitgide sıcaklaşıyordu.

Charlie artık bir daha yangın çıkarmayacağını söylemişti.

Belki de en iyisi buydu.

Dışarda soğuk ekim mehtabı Tashmore Gölü'nden, güneydeki Longmont, Virgina'ya kadar her tarafı aydınlatıyordu.

4

Bazen Andy McGee ilginç duygulara kapılırdı. Hele Gearneigh binasındaki deneyden beri altıncı duyusu güçlenmişti. Bunun önseziyle bir ilgisi olup olmadığını bilmiyordu ama ona güvenmeyi öğrenmişti.

O ağustos 1980 günü, öğleyin yine böyle bir duyguya kapılmıştı.

Union binasının en üst katındaki öğretmenler salonunda İngilizce bölümündeki arkadaşları Ev O'Brian, Bill Wallace ve Don Grabowski ile yemek yiyordu. Her zamanki gibi Polonya fıkraları koleksiyonu yapan Don için, içlerinden biri bir şeyler anlatmaktaydı. Hepsi kahkahalarla gülerken, Andy'nin beyninde sakin, usul bir ses konuşmaya başladı.

(Evde bir terslik var.)

Hepsi bu kadar. Yeterliydi zaten. İtici gücünü fazla kullandığı zaman baş ağrılarının birdenbire başlayıp giderek artması gibi bir şeydi. Tüm duyguları birbirine girmişti bu kez. Sanki yaramaz bir kedi, yün yumaklarını andıran sinir sistemi arasında istediği gibi koşup oynaması için serbest bırakılmıştı.

Kendini iyi hissetmiyordu artık. İlk başta çok sevdiği kremalı tavuğun da tadı kalmamıştı. Büyük bir korkuya kapılmış gibi kalp atışları hızlanmaya, midesi kıpırdanmaya başlamıştı. Ve sağ elinin parmakları kapıya sıkışmış gibi zonkluyordu.

Birden ayağa kalktı. Alnını soğuk terler kaplamıştı.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi arkadaşlarına. "Saat bir dersime girebilir misin, Bill?"

"Şu yeni ozanlar mı? Elbette. Dert etme. Neyin var?"

"Bilmiyorum. Yediğim bir şey herhalde."

"Biraz solgun görünüyorsun," dedi Don Grabowski. "Doğruca revire gitsen fena olmaz, Andy."

"Evet, iyi fikir."

Yanlarından ayrılırken, Andy revire gitmeye niyetli olmadığını biliyordu. Saat on ikiye çeyrek geçe, yaz döneminin son haf-

tasında kolej kampüsü sessiz ve sakindi. Ev, Bill ve Don'a el sallayıp aceleyle uzaklaştı. O günden sonra onları bir daha görmedi.

Aşağıya inince doğru telefona gidip evi aradı ama yanıt alamadı. Charlie arkadaşında olduğu için belki Vicky berbere ya da alışverişe gitmişti veya Eileen Bacon'la öğle yemeği yiyordu. Yine de sinirleri iyice gerilmişti.

Union binasından çıkıp koşar adımlarla Prince Hall'ın parkında duran arabasına doğru gitti. Kenti geçip Lakeland'e giderken çok kötü araba kullandığının farkındaydı. Işıkları atlıyor, öndeki arabaya çok fazla yaklaşıyordu ve on vitesli Olympia'sıyla giden bir hipiyi neredeyse motosikletinden düşürecekti. Hipinin el hareketi dikkatini bile çekmedi. Kalbi çılgınlar gibi atıyordu.

Lakeland'in Kozalak Bölgesindeydi evleri. 1950'lerde yapılan tüm kent dışı yerleşim merkezleri gibi, burası da çeşitli ağaç ve çiçek adlarıyla bölünmüştü. Sıcak ağustos öğlesinde sokak boşalmış gibiydi. Kaldırım kenarlarında park etmiş birkaç araba kaldığından, her zamankinden geniş görünüyordu yol. Ortalıkta oynayan birkaç çocuk bile terk edilmişlik duygusunu yok etmeye yetmiyordu. Çoğu ya evlerinde yemeklerini yiyordu ya da çocuk bahçesine gitmişti. Laurel Lane'de oturan Bayan Flynn tekerlekli alışveriş torbasını iterek geçti yanından. Yol boyunca fıskiyeli su hortumları tembelce dönerek çimleri sularken minik gökkuşaklarını yaratıyorlardı.

Andy kaldırıma çıktı ve öylesine sert bir fren yaptı ki, emniyet kemeri kilitlendi ve arabanın burnu yere eğildi. Arabayı hiç yapmadığı bir şekilde viteste bırakarak aşağıya atladı ve sürekli olarak çatlaklarını onarmayı planlayıp bir türlü vakit bulamadığı beton yolu geçerek eve vardı. Salonun büyük penceresindeki jaluzinin eve kapalı, gizemli bir görünüm kazandırarak kapatılmış olduğunu gördü ve hoşlanmadı. Acaba Vicky çoğu zaman kapatıyor muydu bunu? Belki de yaz sıcağını mümkün olduğu kadar azaltmaya çalışıyordu. Bilmiyordu Andy. Evde olmadığı zamanlar karısının yaşamı hakkında çok az şey bildiğini fark etti.

Kapı tokmağına uzandı ama tokmak dönmedi. Acaba Andy evde yokken Vicky hep kilitliyor muydu kapıyı? Buna inanamaz-

dı. Vicky'ye göre bir davranış değildi bu. Endişesi, hayır korkusu arttı. Daha sonraları kendi kendine bile itiraf etmeyecekti ama bir an için arkasını dönüp kilitli kapıdan uzaklaşmaktan başka bir şey düşünemedi. Yalnızca kaçmak. Vicky'ye, Charlie'ye boş verip gitmek.

Yalnızca kaçmak.

Elini cebine sokup anahtarlarını aradı.

Hepsi yere saçılınca eğilip toplamak zorunda kaldı. Araba anahtarları, Prince Hall'ın sağ kanadını açan anahtar, Granther'in kulübesine giden yoldaki zinciri açan siyahlaşmış küçük anahtar... Anahtarlar garip bir biçimde birikiyordu.

Evin anahtarını bulup kapıyı açtı. İçeri girerek kapıyı örttü. Salonda loş, sağlıksız sarı bir ışık vardı. Ve sıcaktı. Ve sessiz. Oh Tanrım, ne kadar sessiz...

"Vicky?"

Yanıt yok. Yanıt vermemesi evde olmadığını gösteriyordu. Herhalde yürüyüşe ya da alışverişe çıkmıştı. Ama öyle olmadığından emindi Andy. Ve sağ eli, sağ elinin parmakları... niçin böyle zonkluyordu?

"Vicky?"

Mutfağa girdi. Ufak formika masada sabah kahvaltılarını yaparlardı. İskemlelerden biri ölü bir köpek gibi yan yatmış duruyordu. Tuzluk devrilmiş ve masanın üstüne tuz dökülmüştü. Ne yaptığını hiç düşünmeden bir tutam tuz alıp omzunun üstünden geriye attı. Babası ve büyükbabası gibi, "Tuz, tuz, muz, muz, kötü talih uzak dur," diye mırıldanmayı ihmal etmemişti.

Ocağın üzerinde bir tencere soğuk çorba vardı. Boş çorba kutusu tezgâhın üzerinde duruyordu. Bir kişilik yemek. Ama neredeydi o?

"Vicky?" diye seslendi merdivenlerden aşağıya. Çamaşırlık ve oturma odası karanlıktı.

Yanıt yok.

Tekrar mutfağa bir göz attı. Temiz ve düzenli. Charlie'nin temmuz ayında katıldığı tatil okulunda yaptığı iki resim, altları

mıknatıslı minik plastik ataşlarla buzdolabının kapısına tutturulmuştu. Altında EN SON ÖDENECEK diye not konmuş, elektrik ve telefon faturası vardı. Her şey ve her şey yerli yerinde.

Yan yatan iskemleden başka. Masaya dökülen tuzdan başka.

Ağzı iyice kurumuş, hiç tükrük kalmamıştı. Bir yaz günündeki kromajlar kadar kuru ve kaygandı ağzı.

Andy üst kata çıkıp bütün yatak odalarını dolaştı. Hiçbir şey yok. Tekrar aşağıya inip çamaşırlığa giden merdivenin lambasını yaktı. Çamaşır makinesi ağzı açık duruyordu yerinde. Kurutucu tek gözüyle Andy'ye bakar gibiydi. Oturma odasına geçip elektrik düğmesini aradı bir süre. Parmakları duvarda dolaşırken, bilinmeyen soğuk bir elin, elini tutup her an yol göstereceğinden emindi. Sonunda buldu ve tavana gömülü floresanlar etrafı aydınlattı.

İyi bir odaydı. Burası için epey zaman harcamıştı. Duvara gömülü bir televizyon, bir pingpong masası, kocaman bir tavla vardı. Başka oyunlar da kutularla raflara sıralanmıştı. Vicky'nin eski bir ahır kapısından yaptığı alçak sehpanın üzerine büyük boyutlu kitaplar yerleştirilmişti. Bir duvar boydan boya ciltsiz kitaplarla kaplıydı. Aralarında Vicky'nin ördüğü süsler göze çarpıyordu. Tek tük kareleri kolayca örebildiğini ama asla bir battaniye örecek gücü kendinde göremediğini söylerdi hep. Özel bir kitaplıkta Charlie'nin kitapları duruyordu. İki yıl önce, karlı bir gecede Andy ona kitapları alfabetik sırayla dizmesini öğretmişti ve bu uğraş hâlâ kızın hoşuna gidiyordu.

İyi bir oda.

Boş bir oda.

Rahatlamaya çalıştı Andy. Önsezisi ya da altıncı duyusu yanılmıştı bu kez. Vicky burada değildi işte. Işığı söndürüp tekrar çamaşırlığa döndü.

Kullanılmış olarak altmış kâğıda aldıkları çamaşır makinesi hâlâ ağzı açık duruyordu. Tuzu omzunun üstünden geriye serptiği gibi, hiç düşünmeden kapağını kapattı. Makinenin cam kapağında kan lekeleri vardı. Fazla değil. Üç ya da dört damla. Ama yine de kan lekesi.

Andy bunlara bakakaldı. Burası soğuktu. Çok soğuk, tıpkı bir morg gibi... Yere baktı. Birkaç damla kan daha. Henüz kuramamış. Boğazından acı bir fısıltı yükseldi.

Beyaz duvarlı ufak bir girinti olan çamaşırlıkta dolaşmaya başladı. Çamaşır sepetinde yalnızca bir tek çorap vardı. Lavabonun altındaysa temizlik malzemeleri sıralanmıştı. Merdivenlerin altına bakınca örümcek ağlarıyla Charlie'nin eski bebeklerinden birine ait bir bacak gördü. Sabırla birinin kendisini buradan almasını bekliyordu zavallı plastik bacak.

Çamaşır makinesiyle kurutucunun arasındaki kapıyı açınca, ütü tahtası büyük bir gürültüyle aşağıya indi. Ve tahtanın altında bacakları çenesinin altına gelecek şekilde bağlanmış, açık gözleri ölümle donuklaşmış, ağzında bir parça bezle Vicky Tomlinson McGee oturmaktaydı. Dolabın içi mobilya cilası kokuyordu.

Sessiz bir haykırışla geri çekildi Andy. Eli düğmesine çarpınca kurutucu harekete geçti ve içindekiler takırdayarak dönmeye başladı. Andy acı bir çığlık attı. Ve koştu. Merdivenleri koşarak tırmanıp mutfağa girerken, ayağı takılıp düştü ve alnını yere çarptı. Güçlükle soluyarak doğrulup oturdu.

Hepsi geri geldi. Ağır çekilmiş filmlerdeki goller gibi tekrar geri geldi. Daha sonraki günlerde düşlerine girecekti bunlar. Kapı açılıyor, ütü tahtası giyotini anımsatarak aşağıya iniyor, karısı ağzına cila bezi tıkılmış, bir köşeye sıkıştırılmış... Tekrar çığlık atacağını hissedip elini ağzına soktu ve dişledi. Bunu iki kez yineleyince sakinleşmişti. Şokun getirdiği sahte bir sakinlikti ama işe yarayabilirdi. Korku ve dehşet biraz azaldı. Sağ elindeki zonklama geçmişti. Şok kadar, üstüne çöken sükûnet kadar, soğuk bir fikir geldi aklına: CHARLIE.

Ayağa kalkıp önce telefona doğru yürüdü, sonra vazgeçip merdivenlere döndü. Bir süre durup kendini topladı ve aşağıya indi. Kurutucu dönüyordu. İçindeki blucinin metal düğmesi her dönüşte çıkarıyordu bu takırtıyı. Andy kurutucuyu durdurup ütü tahtasının altına baktı.

"Vicky!" dedi usulca.

Karısı ölü gözleriyle bakıyordu ona. Onunla beraber yürümüş, elini tutmuş, gecenin karanlığında vücuduna sahip olmuştu. Bir fakülte partisinde sarhoş olduğunu anımsadı Andy. Karısı kusarken başını tutmuştu. Yine bir gün arabayı yıkarken cilayı almak için garaja gidince, Vicky hortumu kapıp peşinden koşmuş ve hortumu pantolonunun içine sokmuştu. Nikâhını anımsadı sonra. Herkesin önünde öpmüştü karısını. Olgun yumuşak dudaklarını öpmüştü.

"Vicky," dedi yeniden derin bir iç çekişle.

Uzanıp ağzındaki paçavrayı aldı. Başı omuzları üzerinde sallanıyordu. Kanın sağ elinin sökülen tırnaklarından aktığını gördü. Burnunun bir deliğinden de hafifçe sızmıştı ama başka yerinde yoktu. Tek bir darbeyle kırılmıştı boynu.

"Vicky," diye fısıldadı.

Charlie, diye fısıldadı beyni.

Tek önemli noktanın artık Charlie olduğunu anlamıştı. Şikâyetler sonraya kalabilirdi.

Bu kez ışığı yakmadan oturma odasına geçti ve kanepenin örtüsünü alıp geri döndü. Üstünü örtünce Vicky'nin hareketsiz bedenini görmek daha kötü olmuştu. İpnotize olmuştu sanki. Yani bir daha asla hareket etmeyecek miydi? Olabilir mi bu?

Yüzünü açıp dudaklarını öptü. Buz gibiydi dudakları.

Tırnaklarını sökmüşler, diyordu beyni. *Tanrım, tırnaklarını sökmüşler.*

Ve nedenini biliyordu. Charlie'nin nerede olduğunu öğrenmek istemişlerdi. Kamptan eve döneceği yerde doğruca Terri Dugan'ın evine gidince izini kaybetmişlerdi. Paniğe kapılmışlardı ve artık gözetleme devresi sona ermişti. Vicky ölmüştü. Ya bilerek öldürmüşlerdi ya da bir Dükkân ajanı fazla gayrete gelmişti. Vicky'nin yanına diz çökerken, korkuya kapılıp buzdolabının kapağını kapatmaktan başka bir olay yaratmış olabileceğini düşünüyordu. Belki birini uzağa itmişti, belki de yere düşürmüştü. Ne yazık ki, saatte elli kilometre hızla duvara çarpamamıştı onları.

Belki ancak tedirgin olacak kadar bilgileri vardı adamların. Belki özel emirler almışlardı: *Bu kadın son derece tehlikeli olabilir.*

Eğer operasyonu tehlikeye atabilecek herhangi bir davranışta bulunursa onu temizleyin. Oracıkta.

Ama ya kan? Bulduğu zaman henüz kurumamış olan kanı düşünmesi gerekiyordu. Evden ayrılmaları çok önce olmamıştı demek.

Beyni ısrar ediyordu: *Charlie!*

Karısını tekrar öptü. "Vicky yine geleceğim."

Ama Vicky'yi bir daha göremedi.

Yukarıya telefonun yanına çıktı ve Vicky'nin defterinden Dugan'ların numarasını aradı. Telefonu Joan Dugan açtı.

"Merhaba Joan," derken sesi son derece sakindi. "Bir dakika Charlie ile konuşabilir miyim?"

"Ah, her neyse!" Bayan Dugan kuşkuluydu. "Şey... senin iki arkadaşınla çıktı. Şu öğretmenlerle. Bir terslik mi var yoksa?"

İçinden bir şey kopup yerinden fırladı ve tekrar yerine oturdu. Belki de kalbi. Yalnızca dört, beş kez karşılaştığı bu nazik hanımı telaşlandırmaya gerek yoktu. Ne kendisine, ne de Charlie'ye yararı olabilirdi bunun.

"Ah, her neyse!" dedi Andy. "Onları yakalayabileceğimi ummuştum. Ne zaman gittiler?"

Bayan Dugan'ın sesi hafifledi. "Terri, ne zaman gitti Charlie?"

Uzaktan bir çocuk sesi duyuldu. Ne dediğini duyamadı Andy. Elleri terlemişti.

"On beş dakika önce çıktıklarını söylüyor," dedi kadın özür dileyen bir sesle. "Çamaşır yıkıyordum ve kolumda saatim yoktu. Biri gelip konuştu benimle. Her şey yolunda değil mi, Bay McGee? İyi bir hali vardı adamın..."

Delice bir arzuya kapıldı Andy. Hafifçe gülüp, *"Demek çamaşır yıkıyordun? Benim karım da öyle. Onu ütü tahtasının altına sıkıştırılmış buldum. Bugünü kolayca atlatmışsın Joan..."* demek geçti aklından.

"Çok iyi. Acaba doğruca buraya mı geliyorlardı?"

Soru Terri'ye aktarıldı ve kız bilmediğini söyledi. Harika, diye düşündü Andy. Kızımın hayatı başka bir altı yaşındaki çocuğun elinde.

Başka bir ipucu geldi aklına.

"Köşedeki bakkala gitmem gerekiyor," dedi Bayan Dugan'a. "Terri'ye sorar mısınız acaba, arabayla mı yoksa kamyonetle mi gittiler? Yani onlara rastlarsam..."

Bu kez Terri'nin sesini açıkca duydu. "Kamyonetle. David Pasioco'nun babasının kamyonuna benzeyen açık gri bir kamyonetle."

"Teşekkürler," dedi Andy ve yine bu kez çığlık atmak için dayanılmaz bir arzu duydu: *"Karım öldü! Karım öldü ve kızım birtakım yabancılarla bir kamyonete binerken siz niçin çamaşır yıkamayı sürdürüyordunuz?"*

Bunları söylemek yerine telefonu kapatıp dışarı çıktı. Sıcak hava yüzüne çarpıp onu sersemletti. Geldiği zaman da bu kadar sıcak mıydı? Sanki daha sıcakmış gibiydi. Postacı uğramıştı. Posta kutusunda daha önce fark etmediği bir reklam broşürü vardı. Andy alt katta ölü karısını kucaklarken gelip gitmişti postacı. Zavallı ölü Vicky... tırnaklarını sökmüşlerdi. Ölüm gerçeğini tam aklınızdan çıkarmaya çalıştığınız anda, başka bir açıdan gelip yine sizi bulması, yıllar boyu anahtarların birikmesinden daha garipti doğrusu. Ölüm bir futbolcu, diye düşündü. Hep hücum hattında sizi kıçüstü oturtuveriyor.

Harekete geç, dedi kendi kendine. On beş dakika fazla bir kayıp sayılmaz. İzler henüz kaybolmamıştır. Tabii eğer Terri Dugan on beş dakikayla iki saati birbirinden ayırabiliyorsa. Harekete geç.

Kaldırıma bıraktığı arabasına doğru yürüdü. Sürücü tarafındaki kapıyı açarken, ipoteğinin yarısı ödenmiş güzel evine baktı. Eğer isterseniz banka her yıl iki hafta para ödemenize de izin veriyordu. Andy'nin hiç buna ihtiyacı olmamıştı. Güneşte uyuyan eve bakınca, gözleri posta kutusundaki kırmızı broşüre takıldı ve ölüm yine çarptı suratına. Gözleri bulanıp dişleri kenetlendi.

Arabaya binerek Terri Dugan'ın evine doğru gitti. İzlerini neden orada bulacağını bilmiyor ama ufak bir umutla yol alıyordu. Kozalak Bölgesindeki evini bir daha hiç görmedi.

Araba sürüşü biraz düzelmişti. En kötüsünü öğrenmiş olduğu için sakinleşmişti. Radyoyu açınca "Still the Same" adlı şarkıyı söyleyen Bob Seger çıktı karşısına.

Elinden geldiğince hızla Lakeland'ı geçti. Bir süre sokağın adını anımsayamadı, sonra beyninde bir şimşek çaktı: Blassmore Sokağı. Bill Blass'in çizdiği evler konusunda Vicky ile yaptıkları şakalar gelmişti aklına. Bu anıya gülümsemeye başlarken ölüm yine çarpıp sarstı onu.

On dakika varmıştı sokağa. Blassmore kısacık bir çıkmaz sokaktı; sonunda gri bir kamyonet değil yalnızca, John Gleen Ortaokulu'nun bahçe duvarı görülüyordu.

Andy arabayı Blassmore ile Ridge sokaklarının kesiştiği noktaya park etti. Köşedeki büyük yeşil beyaz boyalı evin önünde on yaşlarında biri kız, biri erkek iki çocuk sırayla kaykaya biniyorlardı. Kısacık şortlu kızın dizleri yara içindeydi.

Arabadan inip yanlarına yaklaştı. Çocuklar dikkatle süzdüler onu.

"Merhaba," dedi Andy. "Kızımı arıyordum. Yarım saat kadar önce gri bir kamyonetle geçti buradan. Yanında benim... bazı dostlarım vardı. Gri bir kamyonet gördünüz mü?"

Oğlan omuzlarını silkti.

"Onu merak mı ediyorsunuz?" diye sordu kız.

"Kamyoneti gördünüz değil mi?" diye tekrarladı Andy ve kızı *hafifçe itti.* Fazlası kötü sonuçlar verebilirdi. *Kamyoneti Andy'nin* aklından geçen herhangi bir yöne giderken görmüş olabilirdi.

"Evet bir kamyonet gördüm," dedi kız ve kaykaya atlayıp köşedeki yangın musluğuna kadar gidip yere indi. "İşte bu tarafa gitti," diyerek Blassmore Sokağı'nın ilerisini işaret etti. İki üç kavşak sonra Harrison'ın anacaddelerinden biri olan Carlisle Bulvarı görünüyordu. Andy de bu yöne gideceklerini sanmıştı ama emin olmak daha iyiydi.

"Teşekkürler," diyerek arabaya bindi.

"Onu merak mı ediyorsunuz?" diye yineledi kız.

"Evet, biraz."

Manevra yapıp gösterilen yöne döndü ve Carlisle Bulvarı kavşağına geldi. Paniğe kapılmaya başlıyordu. Bundan kurtulup izlerini sürmeye zorladı kendini. Gerekirse itici gücünü kullanacaktı. Hastalanmadan, birkaç kişiye ufak itişler yapabilirdi. Bütün bir yaz boyu bu gücünü kullanmadığı için Tanrıya şükretti.

Dört şeritli Carlisle Bulvarı burada bir dur-geç lambasıyla yönetiliyordu. Sağ tarafta bir araba yıkama yeri, solda da terk edilmiş bir lokanta vardı. Sokağın karşı tarafında bir benzinci ve Mike'in fotoğraf stüdyosu görülüyordu. Eğer sola dönmüşlerse, kent merkezine ineceklerdi. Sağ yolsa havaalanına ve eyaletlerarası 80. Karayolu'na gidiyordu.

Andy araba yıkama yerine girdi. Yeşil iş önlüğünün yakasına kadar inen kıvırcık kırmızı saçlı bir delikanlı yanına yaklaştı. Elinde bir horoz şekeri vardı.

"İş yok, dostum," dedi çocuk daha Andy ağzını açmadan. "Durulama borusu bir saat önce bozuldu. Kapalıyız."

"Yıkama istemiyorum," dedi Andy. "Yarım saat kadar önce bu kavşaktan geçen bir gri kamyoneti arıyorum. Kızım içindeydi ve onun için endişeleniyorum."

"Yani biri kızını mı kaçırdı?" diye sorarken şekerini yalamayı sürdürüyordu.

"Öyle bir şey yok. Kamyoneti gördün mü?"

"Gri kamyonet mi? Hey ahbap, bir saat içinde buradan kaç araba geçiyor biliyor musun? Ya da yarım saatte? İşlek bir cadde burası... Carlisle çok işlek bir caddedir."

Andy parmağıyla omzunun üstünden arka tarafı işaret etti. "Blassmore Sokağı'ndan geldi. Orası işlek sayılmaz." Biraz itici gücünü kullanmaya hazırlandı ama gerek kalmadı. Delikanlının gözleri parladı. Şekerin sopasını lades kemiği gibi ikiye kırdı ve eflatun şekeri bir yalayışta bitirdi.

"Evet, tamam. Gördüm onu. Neden dikkatimi çektiğini söyleyeyim sana. Işığı atlatmak için bizim buraya girdi. Bana göre

hava hoş, ama patron bunu yapanlara çok kızıyor. Aslında pek sık öfkelenir ya doğrusu."

"Yani kamyonet havaalanına doğru mu gidiyordu?"

Delikanlı başını salladı ve kırık sopanın birini omzunun üstünden geriye fırlattı. "Dilerim kızını bulursun, dostum. Eğer biraz öğüt vermemi istersen, polisleri çağırmanı söylerim sana."

"Bu koşullar altında pek yararı olacağını sanmıyorum," dedi Andy.

Tekrar arabaya binip patronun kızdığı biçimde içerden dolaşıp Carlisle Bulvarı'na çıktı. Şimdi batıya doğru gidiyordu. Çevre benzinciler, araba yıkayıcıları, hazır yemek büfeleri ve kullanılmış araba satıcılarıyla dolmuştu. Arabayla girilen bir sinemanın kapısında CESET ÖĞÜTÜCÜLERİ ve ÖLÜMÜN KANLI TÜCCARI adlı filmlerin afişleri asılıydı. Bunları görünce giyotin gibi inen ütü tahtasının sesi kulağına geldi. Midesi altüst oldu.

İki kilometre sonra isterse 1-80 Karayoluna çıkabileceğini bildiren levhanın altından geçti. Bunun altındaki daha küçük levhada bir uçak resmi vardı. Evet, buraya kadar gelmişti. Şimdi ne olacaktı?

Ani bir kararla Shakey'nin pizza salonunun park yerine girdi. Buralarda durup sormak akıl kârı değildi. Araba yıkayan çocuğun dediği gibi, Carlisle işlek bir yoldu. Beyni kulaklarından akıncaya kadar karşısındakileri *itebilirdi* ama yalnızca aklı karışırdı sonunda. Ya havaalanına ya da paralı karayoluna çıkacaklardı zaten. Bundan emindi.

O ana dek önsezilerini çalıştırmaya hiç çaba harcamamıştı. Yardımına geldikleri zaman onlara güvenmişti yalnızca. Şimdi direksiyona eğilmiş, parmaklarıyla şakaklarını ovalayarak bir şeyler hissetmeye çalışıyordu. Motor rölantide çalışıyor, radyo çalıyordu. Rolling Stones. "Dans et küçük kız dans et."

Charlie, diye düşündü. Giysilerini her yere taşıdığı minik sırt çantasına doldurup gitmişti Terri'nin evine. Herhalde bu onları aldatmaya yetmişti. Onu son görüşünde üzerinde blucini ve sarımsı kırmızı bluzu vardı. Her zamanki gibi saçları iki yanda

örülmüştü. Hafif bir öpücük ve "Hoşça kal baba." Oh Tanrım, neredesin şimdi, Charlie?

Hiçbir şey olmadı.

Aldırış etme. Biraz daha otur. Stones'lara kulak ver. Shaeky'nin Pizza'sı. Seçim size bırakılmış, ince hamur mu yoksa kalın mı? Granther McGee'nin bir zamanlar dediği gibi parayı verir istediğinizi alırsınız. Stones'lar küçük kızı dans ettire ettire yordular. Quincey iki yüz yirmi milyon Amerikalının özgür kalabilmesi için herhalde kızı küçük bir odaya kilitleyeceklerini söylemişti. Vicky... Vicky ile ilk günlerinde seks konusunda zorluk çekmişlerdi. Çok korkuyordu bundan. İlk başarısız denemeden sonra Vicky gözyaşları arasında, "Bana Buzlar Prensesi diyebilirsin," demişti. Ama her nasılsa Lot Six deneyi bu konuda onlara yardımcı olmuştu. Tümüyle birbirlerine ait olabiliyorlardı. Yine de güçlükler vardı. Yumuşaklık. Gözyaşları. Vicky önce karşılık veriyor, sonra durgunlaşıyor ve bağırıyor: *"Hayır, acıyacak, hayır Andy yeter artık!"* Paylaştıkları Lot Six deneyi yüzünden çabalarını sürdürmüştü Andy. Ve sonunda bir gece başarıya ulaşmışlardı. Ve zamanla unutulmaz geceler geçirmeye başlamışlardı. Charlie doğduğu zaman Andy yanındaydı. Çabuk, kolay bir doğum olmuştu.

Hiçbir şey gelmiyordu. İzler soğumaya başlıyordu ve Andy hiçbir şeyi halledememişti. Havaalanı mı, karayolu mu?

Stones'ların şarkısı bitti. The Doobie Brothers geldi mikrofona ve aşk olmayınca senin nerede olacağını öğrenmeye çalıştı. Bilmiyordu Andy. Güneş parlıyordu. Shakey'nin parkındaki çizgiler daha yeni çizilmişti. Siyah asfaltın üzerinde bembeyazdılar. Parkın dörtte üçü doluydu. Öğle yemeği vakti. Acaba Charlie yemek yemiş midir? Karnını doyururlar mı? Belki.

(Belki karayolunun kenarındaki büfelerden birinde dururlar. Sürekli yol yapamazlar ya)

Nereye? Nereye yol yapamazlar?

(Biraz mola vermeden Virginia'ya kadar gidemezler, değil mi? Yani küçük bir kız ara sıra durup ihtiyacını görmek zorundadır, değil mi?)

Garip bir şükran duygusuyla doğruldu. Gelmişti işte aklına. Eğer tahmin yürütseydi havaalanına gittiklerine karar verirdi ama tahmin değil önseziydi bu. Oldukça emindi kendinden. En azından hiçbir fikri olmamasından daha iyiydi.

Çıkış yolunu gösteren yeni boyanmış oku izleyerek tekrar Carlisle Bulvarı'na çıktı. Bir dakika sonra yol bileti yan koltuktaki yıpranmış *Kaybolmuş Cennet* cildinin altında paralı yolda ilerliyordu. Yine on dakika sonra Harrison, Ohio arkasında kalmıştı. On dört ay sonra Tashmore, Vermont'ta sona erecek yolculuğa çıkmış bulunuyordu.

Sakin hali sürüyordu. Yüksek sesle çalan radyonun da yararı vardı tabii. Ardı ardına çalıyordu şarkılar ama içlerinden ancak eskilerini tanıyordu Andy. Üç, dört yıl önce birdenbire vazgeçmişti pop müzik dinlemekten. Onlar epey yol almış olmalıydılar ama sükûnetin sağladığı soğukkanlı mantıkla pek ileri gitmiş olamayacaklarına karar verdi. Ama orta şeritte yüz elli kilometreyle gitmeye kalkarsa, başına dert açacağını da biliyordu.

Onların yüz on kilometre hız sınırını aşmak istemeyeceklerini bilerek yüz yirmi dolayında tutuyordu süratini. Gerçi kendilerini durduracak herhangi bir trafik polisine kimliklerini gösterip geçebilirlerdi ama çığlık çığlığa bağıran altı yaşındaki bir kızı nasıl açıklayabilirlerdi? Onları yavaşlatabilir, belki de bu oyunun iplerini elinde tutanları zor duruma sokabilirdi.

Onu ilaçlayıp bayıltabilirler, diye uyardı beyni. *O zaman fazla hız yüzünden durdurulunca kimliklerini gösterip rahatça yakalarını kurtarırlar. Dükkân'a ait bir kamyoneti durduracak bir Oiho eyalet polisi var mı?*

Doğu Ohio akıp giderken Andy bunları düşünüyordu. Herhalde Charlie'ye ilaç vermeye çekinirler. Eğer uzman değilseniz, bir çocuğu uyutmak güçtür... ayrıca verecekleri uyuşturucu ilaçların araştıracakları gizli güçlerini nasıl etkileyeceğini de bilmiyorlardı. İkinci neden, bir eyalet polisinin ne olursa olsun kamyoneti arıza şeridine çekip aramak istemesi ya da kimliklerinin gerçekliğini merkezden öğreninceye dek orada tutması olabilirdi.

Üçüncü olarak, niye kendilerini zorlasınlar, diye düşünebilirdi insan? Herhangi birinin peşlerinde olduğundan haberleri yoktu. Saat daha bir bile değildi. Andy saat ikiye kadar okulda kalırdı. Dükkân'cılar onun eve en erken saat iki yirmide gelebileceğini hesaplamış ve alarm vermesi için yirmi dakikayla iki saat arası bir süre geçeceğini düşünmüşlerdi. Öyleyse niçin ağır ağır gitmesinler?

Andy biraz daha hızlandı.

Kırk dakika geçti, elli dakika... Daha uzunmuş gibi geliyordu. Biraz terlemişti. Endişeler şokun sahte buzunu kemirmeye başlamıştı. Acaba kamyonet gerçekten önünde miydi, yoksa bunların hepsi beyninin iyi niyetinden mi ileri geliyordu?

İki gri kamyonet gördü. Ama ikisi de Lakeland'da dolaşırken gördüğüne benzemiyordu. Birini uçuşan beyaz saçlı, yaşlı bir adam kullanıyordu. Diğeriyse esrar çeken serserilerle doluydu. Sürücü Andy'nin dikkatle baktığını görünce pis bir el hareketi yaptı. Yanında oturan kız da ona benzer bir şey yaptı ve kamyonet Andy'nin arkasında kaldı.

Başı ağrımaya başlıyordu. Trafik yoğun, güneş çok parlaktı. Tüm arabaların kromajlı kısımlarında parlayan güneş ışıkları ok gibi gözüne saplanıyordu. DİNLENME YERİ 2 KİLOMETRE diye bildiren bir levhanın altından geçti.

Geçiş şeridinde yol alıyordu. Hemen sağa sinyal verip orta şerite geçti. Süratini doksana, seksene düşürdü. Yanından geçen bir spor arabanın sürücüsü bu davranışına sinirlendiğini göstermek için korna çaldı.

DİNLENME YERİ diye bildirdi tabela. Bir benzinci değil, yalnızca akarsuyu ve tuvaletleri bulunan bir parktı burası. Park etmiş dört, beş arabadan başka bir de gri kamyonet vardı. O *gri kamyonet.* Bundan emindi Andy. Kalbi göğsünün duvarlarına çarpmaya başladı. Tekerlekler inler gibi sesler çıkarırken aceleyle döndürdü arabayı.

Girişten kamyonete yaklaştı. İki piknik masasını aileler işgal etmişti. Babayla iki çocuk artıkları toplayıp çöp kutusuna atar-

ken, anne de tabakları portakal rengi bir torbaya dolduruyordu. Diğer masada sandviçleri yiyen genç çiftin arasındaki portebebe de uyuyan minik bir bebek vardı. İhtiyar karaağaçların arasında, otların üzerinde yirmi yaşlarında iki kız oturmuş yemeklerini yiyorlardı. Ne Charlie, ne de Dükkân'ın adamı olabilecek kadar genç ve sert görünüşlü iki kişi yoktu etrafta.

Andy arabayı stop ettirdi. Kalbinin atışlarını gözlerinde hissediyordu artık. Kamyonet boş gibiydi. Aşağıya indi.

Eli bastonlu yaşlı bir kadın "Bayanlar" yazan kapıdan çıkıp eski bordo Biscayne doğru ağır ağır yürüdü. Aynı yaşlarda bir erkek sürücü yanından aşağıya inip öteki kapıyı açtı ve kadının binmesine yardım etti. Biscayne egzosundan mavi bir duman savurarak parktan çıktı.

Erkekler tuvaletinin kapısı açıldı ve Charlie çıktı. İki yanında otuz yaşlarında, spor ceketli, gömleklerinin yakaları açık, iki erkek yürüyordu. Charlie'nin yüzü korku doluydu. Sırtında çantasıyla adamların arasında kamyonete doğru yürürken adamlara bir şeyler söyledi. Bakışan adamlar başlarını salladılar ve çeşmeye doğru döndüler.

Andy'nin kalbi her zamankinden hızlı atıyordu. Tüm bedenine yayılan adrenalini hissediyordu. Korkuyordu, evet gerçekten korkuyordu ama kendisini dürten öfkenin de farkındaydı. Öfke sükûnetten daha iyiydi. Bu iki adam karısını öldürüp kızını kaçırmıştı. Ve Andy onlara acıyordu bir bakıma.

Charlie'nin yanında çeşmeye giderlerken sırtları Andy'ye dönüktü. Andy kamyonetin arkasına geçti.

Yemeklerini bitirmiş olan aile yeni küçük Ford'larına binip parktan çıktı. Anne Andy'ye merak etmeyen gözlerle baktı. Amerikan karayolları sisteminde dolaşan tüm kişilerin uzun yolculuklarda birbirlerine attıkları olağan bakışlar... Michigan plakalarını göstererek uzaklaştılar.

Park yerinde Andy'nin arabasından ve gri kamyonetten başka üç otomobil kalmıştı. İki kişi parkın içinde dolaşıyordu ve küçük danışma kulübesinde elleri blucininin arka cebinde 1-80 Karayolu'nun haritasını inceleyen bir genç adam vardı.

Ne yapacağını kesin olarak bilmiyordu Andy.

Charlie suyunu içti. Adamlardan biri de eğilip bir yudum içti ve tekrar kamyonete döndüler. Kamyonetin sol arka köşesinden onlara bakıyordu Andy. Charlie ağlıyordu bir yandan. Nedenini bilmeden arka kapıyı yokladı Andy ama kilitliydi.

Ve ani bir kararla ortaya çıktı.

Çabuk davrandılar. Charlie'nin yüzü duyduğu mutluluğu yansıtmadan önce bile adamlar onu tanımıştı.

"Baba!" diye haykırdı küçük kız ve sandviçlerini yiyen genç çift arkasına dönüp baktı. Ağaçların altında oturan kızlardan biri daha iyi görebilmek için eliyle gözlerini gölgeliyordu.

Charlie babasına koşmaya yeltendi ama adamlardan biri omzundan yakalayıp kendine çekti ve bir an sonra tabancası elindeydi. Gösteri yapan bir sihirbaz gibi ceketinin altından çıkarıvermişti. Namluyu Charlie'nin şakağına dayadı.

Diğer adam yanlarından ayrılıp ağır ağır Andy'ye yaklaştı. Eli ceketinin içindeydi ama arkadaşı kadar becerikli olmadığı, hâlâ tabancasını çekmeye çalışmasından belliydi.

"Kızının başına bir şeyler gelmesini istemiyorsan, o kamyonetin yanından çekil," dedi eli tabancalı olan.

"Baba!" diye haykırdı Charlie yine.

Andy ağır ağır kamyonetten uzaklaştı. Genç yaşta kel kalmış olan ajan da sonunda tabancasını çekebilmişti. Namlusunu Andy'ye çevirdi. Aralarında iki metre kadar vardı. "Kımıldama," dedi alçak sesle. "Bir 45'lik Colt'tur bu ve *kocaman* bir delik açar."

Karısı ve bebeğiyle piknik masasında oturan adam ayağa kalktı. Çerçevesiz gözlükleriyle ciddi bir görünüşü vardı. "Neler oluyor burada?" diye sordu bir kolej öğretmeninin etkileyici gür sesiyle.

Charlie'nin yanındaki adam ona döndü. Genç adamın görebilmesi için tabancayı oynatmıştı elinde. "Devlet işi. Olduğun yerde kal. Her şey yolunda."

Genç adamın karısı kolundan çekip yerine oturttu.

Andy kel kafalı ajana bakıp alçak sesle söze başladı. "Şu tabanca tutulmayacak kadar ısındı."

Kel kafa şaşkın gözlerle baktı ona. Sonra kısa bir çığlıkla tabancasını yere attı. Asfalta çarpan silah ateş aldı. Karaağaçların altında oturan kızlardan biri bağırdı. Kel kafa elini ovuşturarak dans ediyordu. Beyaz kabarcıklar ekmek hamuru gibi yükselmeye başlamıştı avucunda.

Charlie'yi tutan ajan arkadaşına baktı bir an. Tabanca kısa bir süre için kızın başından uzaklaşmıştı.

"Kör oldun," dedi Andy ve olanca gücüyle itti. Beyninde dayanılmaz bir zonklama oldu.

Adam ani bir çığlık attı. Charlie'yi bırakıp elleriyle yüzünü örttü.

"Charlie," diye seslendi Andy ve kız koşup bacaklarına sarıldı. Danışma kulübesindeki adam neler olduğunu anlamak için dışarıya koştu.

Kel kafa hâlâ yanık elini tutarak yanlarına yaklaştı. Yüz hatları gerilmişti.

"Uykuya dal," dedi Andy kısaca ve itti. Kel kafa beynine bir sopa indirilmiş gibi boylu boyunca yere uzandı. Alnı taşlara çarptı. Ciddi görünüşlü genç adamın karısı inledi.

Andy'nin başı iyice ağrıyordu ve yaz aylarında olduklarına memnundu. Belki de mayıs ayından beri notları zayıf bir öğrencisine gayret vermek için gücünü kullanmaması yerinde olmuştu. Ama ne olursa olsun, bu sıcak yaz öğleden sonrasında yaptıklarının cezasını çekeceğini biliyordu.

Kör ajan elleri yüzünde çığlıklar atarak otların üzerinde dolaşıyordu. ÇÖPLERİ YERİNE ATINIZ yazılı devrik, yeşil bidona çarpıp boş şişelerin, izmaritlerin, bira kutularının, sandviç kâğıtlarının arasına yuvarlandı.

"Oh baba, o kadar çok korktum ki," dedi Charlie ve ağlamaya başladı.

"Araba işte şurada, görüyor musun?" dedi Andy. "Gir içine, hemen geliyorum ben."

"Annem burada mı?"

"Hayır. Gir arabaya, Charlie." Şu anda bu konuyla ilgilenemezdi. Bu tanıklarla uğraşması gerekiyordu.

"Neler dönüyor?" dedi danışma kulübesindeki adam.

"Gözlerim," diye haykırıyordu tabancayı Charlie'nin şakağına dayamış olan ajan. *"Gözlerim. Gözlerim.* Gözlerime ne yaptın orospu çocuğu?" Düştüğü yerden kalktı. Bir eline bir sandviç torbası yapışmıştı. Sendeleyerek danışmaya doğru ilerleyince blucinli adam içeri kaçtı.

"Git, Charlie!"

"Sen de gelecek misin, baba?"

"Evet, bir dakika sonra. Haydi git."

Charlie sarı örgülerini sallayarak uzaklaştı. Sırt çantası çarpılmış duruyordu arkasında.

Andy uyuyan ajanın yanından geçerken tabancasını almayı düşündü ama vazgeçti. Piknik masasında oturan genç çifte yaklaştı. Dozunu ufak tut, dedi kendi kendine. Küçük *itişler* yeterliydi.

"Bunların hiçbiri önemli değil," dedi Andy ve itti. Yepyeni bir ağrı başını örümcek ağı gibi sarıp yerleşti.

Genç adam rahatlamıştı. "Tanrıya şükür."

Karısı hafifçe gülümsedi. İtiş onu fazla etkilememişti. Annelik duyguları kabarmıştı.

"Çok tatlı bir bebeğiniz var," dedi Andy. "Minik bir oğlan değil mi?"

Kör ajan kaldırımdan indi, öne eğildi ve herhalde ağaçların altında oturan kızlara ait olan kırmızı Pinto'ya başını vurdu. Şakağından kanlar akarken inlemeye başlamıştı. *"Kör oldum!"* diye haykırıyordu bir yandan.

Genç kadının tereddütlü gülüşü genişledi. "Evet oğlumuz. Adı Michael."

"Merhaba Mike," diyerek bebeğin saçsız başını okşadı Andy.

"Niye ağladığını bilemiyorum," dedi genç kadın. "Şimdiye kadar çok güzel uyudu. Belki de karnı acıkmıştır."

"Mutlaka," dedi kocası.

"İzninizle," diyen Andy yanlarından ayrılıp danışmaya yöneldi. Yitirilecek zaman yoktu şimdi. Her an biri buraya gelebilirdi.

"Ne oluyor yahu?" diye sordu blucinli. "Bir baskın mı?"

"Yoo, yok bir şey," dedi Andy ve hafifçe *itti*. Hastalanmaya başladığını hissediyordu. Başı ağrıyor, zonkluyordu.

"Ya?" dedi blucinli genç. "Şey... burdan Chagrin Falls'a nasıl gideceğimi öğrenmeye çalışıyordum." Yeniden haritanın başına döndü.

İki kız park yerini arkadaki özel araziden ayıran çitin ardına geçmişlerdi. İrileşmiş gözlerle bakıyorlardı Andy'ye. Kör adam kollarını öne uzatmış, dönüp duruyordu olduğu yerde. Hem ağlıyor, hem de sövüyordu.

Andy ellerinde hiçbir şey olmadığını göstermek için öne uzatıp kızlara yaklaştı. Onlarla konuştu. Biri bir soru sorunca yanıtladı. Bir süre sonra rahatlamış gülüşlerle başlarını salladılar. Karşılıklı el salladıktan sonra Andy arabasına döndü. Alnı soğuk terle kaplanmıştı ve midesi bulanıyordu. Charlie ile birlikte buradan uzaklaşmadan önce kimsenin gelmemesi için dua ediyordu yalnızca. Artık hiçbir güç kalmamıştı. Bitkindi. Direksiyona geçip kontak anahtarını çevirdi.

"Baba," diyerek ona atıldı Charlie ve yüzünü göğsüne gömdü. Şöyle bir sarıldı kızına ve geri geri parktan çıktı. Başını çevirmek korkunç acı veriyordu. Siyah at. Her defasında bu düşünce yer alıyordu beyninde. Bilinçaltındaki ahırından çıkan siyah at yine beyninde bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başlayacaktı. Bir yere gidip uyumaları gerekiyordu. Çok çabuk. Uzun süre araba kullanacak halde değildi.

"Siyah at," dedi Andy boğukça. Geliyordu. Hayır... hayır. Gelmiyordu, buradaydı. *Tok... tok... tok*... Evet buradaydı. Serbest bırakılmıştı.

"Baba dikkat!" diye bağırdı Charlie.

Kör ajan yollarına çıkmıştı. Andy fren yaptı. Kör adam kaputa vurup yardım istemeye başladı. Sağ taraflarında genç anne bebeğine süt vermeye başlamıştı. Kocası kitap okuyordu. Danışmadaki adam kırmızı Pinto'lu kızlarla konuşmaya başlamıştı; belki de *Penthouse Forum* için yazacağı makaleye ilginç bir konu arıyordu. Kaldırıma serilmiş kel kafa hâlâ uyuyordu.

Ajan arabanın kaputunu yumruklayıp tekrar haykırdı. "Yardım edin! Kör oldum. Pis herif gözlerime bir şey yaptı. *Kör oldum!"*

"Baba!" diye inledi Charlie.

Çılgınlık dolu bir anda gazı köklemeyi düşündü Andy. Ağrıyan başında yere yıkılan bedenin üstünden geçen tekerleklerin çıkaracağı sesi duyuyordu. Charlie'yi kaçırmış ve şakağına bir tabanca dayamıştı. Belki de tırnaklarını sökerken haykırmaması için paçavrayı Vicky'nin ağzına tıkan oydu. Onu öldürmek çok iyi olurdu... ama o zaman Andy'yi onlardan nasıl ayırt edebilirdiniz?

Kornaya yüklendi yalnızca. Başına yepyeni bir zonklama yayıldı. Kör adam itilmiş gibi ayrıldı arabadan ve Andy direksiyonu kıvırıp yanından geçti. Giriş yoluna yaklaşırken dikiz aynasından onu son görüşü, yüzü öfke ve dehşetle buruşmuş, kaldırımın kenarında otururken oldu... Genç anne de minik Michael'i gaz çıkarması için omzuna kaldırmaktaydı.

Etrafına bakmadan karayolu trafiğine girdi. Bir korna çaldı, lastikler gıcırdadı. Büyük bir Lincoln onları sıyırıp geçerken şoför hiddetle yumruğunu salladı.

"Baba, iyi misin?"

"Olacağım." Sesi çok uzaklardan gelir gibiydi. "Charlie yol biletine bak bakalım, bundan sonraki çıkış neresi?"

Arabalar gözlerinin önünde bulanıklaşıyordu. İkileştiler, üçleştiler, tekrar normal hale döndüler ve yine prizmatik parçalara bölündüler. Güneş ışıkları her taraftaki kromajlarda yansıyordu.

"Ve emniyet kemerini bağla, Charlie."

Bundan sonraki çıkış Hammersmith'ti, otuz kilometre kadar ilerde. Yanında oturup ona güvenen Charlie'nin varlığıydı yalnızca onu yolda tutan. Olayları anımsayınca anlamıştı bunu... Tıpkı daha sonraki olaylarda yaşamını kurtarışı gibi. Charlie McGee... bir zamanlar annesiyle babasının iki yüz dolara ihtiyacı olduğu çocuk.

Hammersmith rampasının başlangıcında bir motel vardı. Kayıt yaptıran Andy özellikle karayolundan uzak bir oda istemiş ve sahte bir ad kullanmıştı.

"Peşimizden gelecekler, Charlie," dedi Andy. "Ama uyumak zorundayım. Hava kararıncaya dek yalnızca... o zaman tekrar yola çıkabiliriz. Hava kararınca uyandır beni."

Charlie bir şeyler söyledi ama uykuya dalmakta olduğu için onu duymadı Andy. Tüm dünya gri bir noktaya dönüşüyor, sonra kapkaranlık oluyordu. Ağrının, sancının bulunmadığı bir karanlık. Ne ağrı vardı, ne de düş. Charlie o sıcak ağustos akşamı saat yediyi çeyrek geçe onu uyandırınca, odanın fazla ısındığını ve giysilerinin terden sırılsıklam olduğunu gördü. Havalandırmayı çalıştırmak istemiş ama düğmeleri bir türlü bulamamıştı.

"Aldırma," diyerek yerinde doğruldu. Ellerini şakaklarına dayayıp başının patlamasına engel olmaya çalışıyordu.

"Daha iyi misin, baba?" diye sordu kız endişeyle.

"Biraz," dedi Andy. Gerçekten birazcık düzelmişti. "İlerde tekrar durup bir şeyler yeriz. İyileşmeme yardım eder."

"Nereye gidiyoruz?"

Andy ağır ağır salladı başını. Cebinde yalnızca sabah evden çıkarken yanına aldığı kadar para vardı, on yedi dolar. Kredi kartları yanındaydı ama motel odasının ücretini daima cüzdanının arka bölümünde sakladığı iki yirmilikle ödemişti. *(Kaçış, kurtuluş param,* diye şakalaşmıştı çoğu zaman Vicky ile ama ne kadar doğru çıkmıştı bu sözleri...) Kartları kullanmak KAÇAK KOLEJ ÖĞRETMENİYLE KIZINA GİDEN YOL gibi bir levha asmaya benzerdi. On yedi dolar onlara birkaç hamburger alıp arabanın deposunu bir kez daha doldurmaya yetecekti. Ondan sonra beş parasız kalacaklardı.

"Bilmiyorum, Charlie. Ama uzaklara."

"Annemi ne zaman alacağız?"

Andy kızının yüzüne baktı ve baş ağrısı arttı. Yerdeki ve çamaşır makinesinin kapağındaki kan izlerini anımsadı. Mobilya cilasını koklar gibiydi.

"Charlie..." dedi ama devam edemedi. Devam etmesi de gereksizdi zaten.

Yavaş yavaş irileşen gözlerle ona baktı kız. Eli titreyen dudaklarına yükseldi.

"Oh hayır, baba... *lütfen hayır de.*"

"Charlie..."

Bir çığlık duyuldu. *"Lütfen hayır de!"*

"Charlie bu adamlar..."

"Lütfen onun *iyi olduğunu* söyle, *iyi olduğunu* söyle. *İyi olduğunu* söyle."

Oda öylesine ısınmıştı ki... Evet, havalandırma çalışmıyordu ama yine de oda aşırı sıcaktı. Ve başı ağrıyordu. Yüzünden sızıyordu terler. Soğuk ter değil, artık yağ gibi sıcak, sıcak...

"Hayır!" diyordu Charlie. "Hayır, hayır, hayır, hayır!" Başını sallayınca saç örgüleri havalandı. Onu ilk kez lunaparka götürüşlerini anımsadı Andy. Dönme dolaba...

Neden, yalnızca havalandırma değildi.

"Charlie!" diye haykırdı. "Banyo, Charlie. *Su!*"

Kız çığlık attı. Başını kapısı açık duran banyoya çevirdi ve yanan bir lamba gibi mavi bir patlama oldu. Duş kafası eğri büğrü, simsiyah olup yerinden koparak küvete düştü. Mavi fayanslardan çoğu paramparça oldu.

Hıçkırarak yere düşerken son anda yakaladı kızını.

"Baba üzgünüm... Çok özür dilerim..."

"Aldırma," dedi titreyerek ve kızını kollarına aldı. Banyo küvetinden sönen bir ateşin son dumanları yükseliyordu. Tüm porselen yüzeyler çatlamıştı. Sanki banyo olduğu gibi çok sıcak bir fırına sokulup çıkarılmıştı. Havlular tütüyordu.

"Her şey yolunda," dedi kızına sarılıp onu sallayarak. "Charlie, düzelecek her şey artık. Nasıl bilmiyorum ama iyiye gidecek. Söz veriyorum."

"Annemi istiyorum," diye hıçkırdı Charlie.

Andy başını salladı. O da karısını istiyordu. Charlie'ye sımsıkı sarılırken ozon, porselen ve yanık havluların kokusu geliyordu burnuna. Neredeyse ikisini de bir anda yakacaktı Charlie.

"Her şey düzelecek," diyerek kızını kollarında sallarken sözlerine kendisi de inanmıyordu. Korku dolu bir çocuğa seslenen olgun bir yetişkin sesi. İşler kötü gidince söylenen sözlerdi bun-

lar. Belki dolaptaki canavarı tümüyle kovamayan ama bir süre yerinden çıkmasını önleyen gece lambasının ışığı gibi.

"Hepsi bitecek, düzelecek," dedi kızına ama bir türlü kendini inandıramıyordu. Hiçbir şeyin yolunda gitmediğini ta kalbinde hissediyordu. "Her şey düzelecek."

Ağlıyordu Andy. Artık engel olamazdı. Yaşlar sel gibi akıyordu ve kızını sıkıca bastırmıştı göğsüne.

"Charlie, sana yemin ederim, her şey düzelecek."

5

Ona bulaştırmak istedikleri halde yapamadıkları tek şey Vicky'nin ölümüyle suçlamaktı. Bunun yerine çamaşırlıkta olan biteni iz bırakmadan silip temizlediler. Onlar için daha az dert. Pek ender olarak Andy merak ediyordu Lakeland'deki komşularının neler düşündüklerini. Para ya da evlilik sorunları mı? Belki de uyuşturucu madde alışkanlığı ya da çocuğa kötü muamele? Kozalak Bölgesinde hiç kimseyi basit yemek masası dedikodularından öteye tanımamışlardı zaten. Evin ipoteğini elinde tutan banka tekrar kiraya verince McGee'lerin varlığı bile unutulacaktı.

Şimdi balkonda oturup düşünen Andy o gün çok şanslı olduğunu kabul ediyordu. Gerçi Vicky'yi kurtaramayacak kadar geç kalmıştı ama Temizleyiciler gelmeden önce çıkabilmişti.

Gazetelerde bir tek satır haber yoktu. Andy McGee adındaki İngilizce öğretmeniyle ailesi bir anda yok olmuştu. Çok komik! Belki Dükkân önlemişti haberleri. O gün beraberce yemek yediği meslektaşlarından biri onun ortadan kaybolduğunu bildirmişti belki görevlilere, ama haber gazetelere geçmemişti.

"Ellerinden gelseydi bunu bana yüklemeyi isterlerdi," dedi Andy yüksek sesle konuştuğunu fark etmeyerek.

Ama bunu yapamazlardı. Adli tıp görevlisi ölüm saatini bildirince, bir sürü ilgisiz öğrencisinin karşısında olan Andy'nin suçsuzluğu ortaya çıkacaktı. O saatler içindeki davranışları için

tanık bulunmasa bile daha önce bir girişimi ya da niyeti olmadığı kolayca anlaşılacaktı.

Yani iki ajan Vicky'yi öldürdükten sonra Charlie'nin peşinden gitmişlerdi. Ama bu arada Andy'nin Temizlikçiler diye adlandırdığı kişilere haber vermeyi ihmal etmemişlerdi. Andy bunları temiz yüzlü, beyaz önlüklü gençler olarak canlandırıyordu gözlerinin önünde. Ve *kendisi* Charlie'nin peşinden evden ayrılınca, en erken beş dakika, en geç bir saat sonra Temizlikçiler kapısına dayanmışlardı. Kozalak Bölgesinin öğle uykusuna yattığı saatlerde Vicky götürülmüştü.

Andy için kayıp bir kadının ölü olandan daha büyük bir sorun olacağını düşünmüşlerdi herhalde. Ne ceset, ne de belirli bir ölüm saati. Ne ölüm saati, ne tanık. Gözetlenecek, sorguya çekilecek ve sonunda gözaltına alınacaktı. Elbette Charlie'nin ve belki de Vicky'nin eşkalini telsizle bildireceklerdi ama Andy istediği gibi kovalamakta özgür olmayacaktı. Ve sonunda Vicky'yi götürmüşlerdi ve Andy nereye gömülü olduğunu bilmiyordu. Belki de cesedini yakmışlardı. Belki de...

Of, bunu niçin yapıyorsun kendine?

Birdenbire ayağa kalkıp bardağında kalan içkiyi korkuluktan aşağıya boşalttı. Hepsi geçmişte kalmıştı. Hiçbiri değiştirilemezdi. Bunları düşünmekten vazgeçmenin zamanı gelmişti.

Becerebilirseniz çok iyi bir şey.

Ağaçların karanlık şekillerine bakıp bardağı sağ elinde sıkarken şu düşünce geçti aklından:

Charlie, sana yemin ederim, her şey düzelecek.

6

Ohio'daki motelde perişan uyanışından sonra Tashmore'da geçirdikleri kış, son sözlerinin yerine geldiğini işaret eder gibiydi.

Öyle pek de iyi geçmiş bir kış denemezdi. Noel'den hemen sonra soğuk algınlığına yakalanan Charlie, havaların iyice dü-

zeldiği nisana kadar aksırıp tıksırmayı sürdürmüştü. Bazen ateşi yükseldiği oluyordu. Ona yarım aspirinler içiren Andy, eğer üç gün içinde ateşi düşmezse sonucu ne olursa olsun onu gölün öteki yakasındaki Bradford'da bir doktora götürmeyi aklına koymuştu. Ateşi düştü ama kış boyu Charlie'yi rahatsız eden bir illet haline geldi nezle. Andy ısının sıfırın altına düştüğü bir mart gecesi neredeyse donacaktı ve o gece sobayı fazla doldurarak az kalsın yangın çıkarıyordu. Ne var ki, Charlie gece yarısı uyanıp kulübenin çok fazla ısındığını hissetmişti.

14 Aralıkta Andy'nin, 24 Marttaysa Charlie'nin yaş günlerini kutlamışlardı. Sekiz yaşına basmıştı ve Andy ara sıra sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu yüzüne. Artık küçük bir kız sayılmazdı; boyu dirseğini geçmişti. Saçları iyice uzadığından gözlerine girmesini önlemek için her sabah örmeye alışmıştı. Çok güzel bir kız olacaktı. Kırmızı burnuna rağmen şimdi bile güzeldi.

Arabaları yoktu. Ocak ayında Irv Manders'in cipi donmuştu. Her şeyden çok, sorumluluk duygusuyla her sabah çalıştırmasına karşın, yılbaşından sonra, arazi vitesli arabanın bile kendilerini Granther'in yolundan götüremeyeceğini biliyordu. Sincap, geyik ve umutla çöp bidonlarına gelen bir tilkiden başka hiç kimsenin ayak izleriyle bozulmayan kar elli santimi bulmuştu.

Kulübenin arkasındaki küçük barakada üç çift eski tip kayak bulmuştu ama hiçbiri Charlie'ye uymuyordu. Belki de böylesi daha iyiydi. Andy mümkün olduğu kadar çok onu evin içinde tutuyordu. Soğuk algınlığı pek önemli değildi ama tekrar ateşinin çıkmasını istemiyordu.

İhtiyar Granther'in bir zamanlar kapıları, kepenkleri zımparaladığı masanın altındaki bir kutu içinde eski kayak çizmelerini bulmuştu Andy. Yağlayıp temizleyerek zamanın getirdiği sertliği yenmişti ama parmak uçlarına gazete kâğıtları tıkıştırmadan büyükbabasının pabuçlarını dolduramayacağını da anlamıştı. Hem komik, hem de ürkütücü bir şeydi bu. Kış boyu sık sık anmıştı Granther'i ve başlarına gelen bela hakkında neler söyleyeceğini merak etmişti.

Bir sürü toka, düğüm ve bağcıkla kapanan eski tip kayakları birkaç kez ayağına takıp Tashmore Gölü'nü geçip, Bradford kent iskelesine inmişti Andy. Gölün üç kilometre doğusundaki tepelerin arasından dar kıvrımlarla geçen yol onu kasabaya götürüyordu.

Sırtında Granther'in çantası, günün ilk ışıklarından önce evden ayrılıp öğleden sonra ancak üçte dönebiliyordu. Bir keresinde rastladığı tipi neredeyse onu gölün ortasında yönünü şaşırmış bir halde bırakacaktı. Eve girdiği anda Charlie rahatlayarak ağlamaya başlamıştı. Sonra bitmek bilmez bir öksürük krizine tutulmuştu.

Bradford'a yaptığı yolculuklar, yiyecek ve her ikisi için giyecek sağlamak içindi. Önce Granther'in kumar parasını harcamış, sonra gölün öteki tarafındaki evlerden üçüne girip para çalmıştı. Bundan gurur duymuyordu ama yaşamaları için gerekliydi. Soymak için seçtiği evler emlakçıların rahatça seksen bin dolara satacakları cinstendi ve ev sahipleri herhalde bisküvi kutularında bıraktıkları otuz, kırk doları aramazlardı. O kış el sürdüğü başka bir şey de KARMAKARIŞIK KAMP adıyla tanınan yazlık evin arkasındaki büyük gaz bidonuydu. O bidondan yüz elli litre kadar gaz almıştı.

Bradford'a gitmekten hoşlanmıyordu. Kasanın civarındaki göbekli sobanın yanında oturan yaşlıların, kamp yerlerinden birinde oturduğundan kuşkulandıkları genç adamdan söz etmelerini istemiyordu. Bütün öyküler ağızdan ağza dolaşır ve bazen de duymaması gereken kulaklara gider. Ufacık bir fısıltı, Andy ile büyükbabası ve büyükbabasının Tashmore Gölü kıyısındaki kulübesi konusunda ilişki kurmalarına yeterdi. Ama yapacak ne vardı? Bütün kışı konserve sardalya yiyerek geçiremezlerdi. Charlie için vitamin hapları, taze meyva ve giysiler istiyordu. Küçük kız üzerindeki giysilerle gelmişti buraya kadar. Evde ne güvenebileceği bir öksürük şurubu, ne taze meyva, ne de her nedense kibrit vardı. Soygun için girdiği evlerin hepsinde birer şömine göze çarpmıştı ama yalnızca birinde bir kutu kibrit bulabilmişti.

Daha ilerlere gidip başka evleri de dolaşabilirdi ama oraların yolları devamlı bakılıyor ve Tashmore bekçileri tarafından korunuyordu. Ve yolların çoğunda bütün yıl oturan bir, iki aileye rastlamak olasıydı.

Bradford'daki büyük mağazada aradığı her şeyi bulabiliyordu. Hatta Charlie için üç çift kalın pantolon ve yünlü gömlek bile almıştı. Kız çocukları için çamaşır bulunmadığından Charlie sekiz numara jokey külotlarıyla yetinmek zorundaydı. Bu durum onu bazen eğlendiriyor, bazen de sinirlendiriyordu.

Gidiş dönüş on iki kilometrelik yolu Granther'in eski tip kayaklarıyla yapmak Andy için hem yorucu, hem de eğlenceliydi. Charlie'yi yalnız bırakmaktan hoşlanmıyordu... gerçi ona güveni vardı ama eve dönünce bulamamaktan ya da ölü bulmaktan korkuyordu. Ayağına kaç çift çorap giyerse giysin, bu çizmeler her seferinde ayağını acıtmaktaydı. Eğer hızla hareket ederse başı ağrımaya başlıyordu ve yüzündeki hissiz noktaları anımsayınca, beynini gereğinden fazla kullanılmış eski bir lastiğe benzetiyordu. Eğer bu yolculukların birinde bir beyin kanaması geçirip gölün ortasında donup ölürse, Charlie ne yapardı?

Ama en iyi bu yollarda düşünebiliyordu. Sessizlik beynini temizliyordu. Tashmore Gölü pek geniş sayılmazdı. Andy gölü geçerken hemen hemen iki kilometre kadar gidiyordu. Buzun üzerinde karın yüksekliği şubat ayında bir buçuk metreyi bulunca, tam ortasında durup sağına soluna bakmaya başlamıştı. Göl göz alabildiğine uzanan beyaz çinilerle döşenmiş gibiydi. Kar kaplı çamlar onu çevreliyordu. Karşısındaysa bazen göz kamaştırıcı masmavi bir gökyüzü ya da gelen karla beyazlaşmış bir ufuk hattı vardı. Bazı bazı uzaklardan bir karganın çığlığı veya gerilen buzların tıkırtısı duyulabiliyordu ama hepsi buydu. Bu yolculuk bedenine güç vermekteydi. Teniyle giysileri arasında bir ter tabakası oluşuyor, terini alnından silmek çok hoşuna gidiyordu. Yıllarca Yeats ve Williams'ı öğretip mavi kaplı defterleri düzeltirken, bu duyguyu unuttuğunu anlamıştı.

Bu sessizlikte bedeni yorulurken düşünceleri arınıyor ve sorunu çözmeye çalışıyordu. Bir şeyler yapmak gerekirdi. Çok ön-

celeri de yapması gerekiyordu ama onlar gerilerde kalmıştı. Kışı geçirmek için Granther'in kulübesine gelmişlerdi ama kaçışları henüz sona ermemişti. Sobanın etrafında pipoları ve soran gözleriyle oturan yaşlılar, bu gerçeği iyice anlamasına neden olmuşlardı. Charlie ile ikisi köşeye sıkışmışlardı ve buradan kurtulmaları gerekirdi.

Ve hâlâ öfkeliydi, *çünkü doğru değildi bu. Onların buna hakları yoktu.* Ailesi Amerikan vatandaşıydı ve sözde özgür bir ülkede yaşıyorlardı ama karısı öldürülmüş, kızı kaçırılmış, ikisi birden çalılıklardaki tavşanlar gibi kovalanıyorlardı.

Eğer öykülerini birine ya da birilerine anlatıp açığa çıkarırsa, olayların patlak vereceğini düşünüyordu yine. Daha önce yapmamıştı bunu, çünkü Vicky'nin ölümüyle son bulan ipnotizma hali içindeydi o zamanlar. Kızının ucuz bir sirkteki ucube bir adam gibi büyümesini istememişti. Gerek kendi iyiliği, gerekse ülkesinin çıkarı için bir hastaneye kaldırılmasını da istemiyordu. Ve en kötüsü kendi kendine yalan söylemeyi sürdürmüştü. Karısını ağzında cilalı bir paçavrayla ütü masasının altında bulduğu zaman bile kendini kandırmayı sürdürüp eninde sonunda rahat bırakılacaklarına inanmıştı.

"Eğlence için oynuyoruz," derlerdi çocukken. *"Oyunun sonunda herkes aldığı parayı geri verir."*

Ne var ki, artık çocuk değildiler ve oyunlar salt eğlence için oynanmıyordu. Üstelik oyunun sonunda kimse aldıklarını Charlie ile babasına geri vermeyecekti. Bu oyun sonsuza dek sürecekti.

Sessizliğin içinde bazı katı gerçekleri görmeye başladı. Bir bakıma Charlie insanlık dışı bir yaratıktı. Tıpkı 1960'ların thalodomid bebekleri ya da anneleri DES almış olan kız çocukları gibi... Doktorlar bu kızların on dört ya da on altı yıl sonra anormal sayılarda rahim urlarına sahip olacaklarını bilmiyorlardı o zaman. Gerçi bu Charlie'nin hatası değildi ama gerçekler değişmiyordu. Garipliği ve olağanüstülüğü içindeydi. Manders çiftliğinde yaptıklarından beri Andy onun yeteneğinin *nereye kadar uzanacağını* düşünüp durmuştu. Kaçışla geçen bir yıl içinde yeterince parapsi-

koloji okuyup gerek telekinesis, gerekse pirokinesis'in, salgıları konusunda tıbbın kesin bilgilere sahip bulunmadığı bazı guddelerle ilgili olduğunu öğrenmişti. Bu olağanüstü yeteneğin birbiriyle ilişkisi vardı. Ve belgelenmiş olaylar çoğunlukla Charlie'nin yaşıtları hakkındaydı.

Manders çiftliğindeki yakıp yıkma olayını yedi yaşındayken gerçekleştirmişti. Şimdiyse neredeyse sekize basacaktı. On iki yaşına gelip genç kızlığa ilk adımlarını atınca ne olacaktı? Belki hiçbir şey. Belki de pek çok. Bu gücünü bir daha asla kullanmayacağını söylemişti ama ya kullanmaya zorlanırsa? Ya bu güç bilinçsizce ortaya çıkarsa? O yaştaki erkek çocukların uykuda boşalmaları gibi düşlerinde yangınlar çıkarmaya başlarsa? Ya sonunda Dükkân köpeklerini geri çağırmaya karar verir de... yabancı bir güç Charlie'yi kaçırırsa?

Sorular, sorular...

Göl yüzeyinde yaptığı yolculuklar boyunca Andy bu soruları yanıtlamaya çalıştı ve sonunda yalnızca onun iyiliği için Charlie' nin uzman kişilerin bakımına bırakılması gerektiğine karar verdi.

Ve kendi geleceğinin sorunları da vardı. Hissiz noktalar, kanlı gözleri aklından çıkmıyordu. Hiç kimse kendi idam fermanını yazıp imzaladığını düşünmek istemez. Andy de inanmak istemiyordu ama iki üç kez daha itici gücünü fazla harcadığı takdirde sonunun geleceğini biliyordu. Normal yaşam süresini gitgide kısalttığının farkındaydı. Bu gerçekse, Charlie'nin geleceği için bazı önlemler alması zorunluydu.

Ama Dükkân yöntemleriyle değil.

O ufak oda değil. Buna izin veremezdi.

Düşündü durdu ve acı kararı verdi sonunda.

7

Hepsi neredeyse birbirinin aynı altı mektup yazdı Andy. İkisi Ohio senatörlerine gidecekti. Biri ABD milletvekillerinden

Harrison bölgesini temsil eden kadına gönderilecekti. Biri New York *Times,* diğeri Chicago *Tribune,* sonuncusu da Toledo Blade gazetelerine postalanacaktı. Altı mektup da Gearniegh binasındaki deneyden başlayıp Charlie'yi zorunlu olarak Tashmore Gölü kıyısında gözlerden uzak tutuşunda son buluyordu.

Yazı sona erince birini Charlie'ye uzattı. Küçük kızın mektubu dikkatle okuması neredeyse bir saat sürmüştü. İlk kez öyküsünü baştan sona öğrenmiş oluyordu.

"Bunları postaya atacak mısın?" diye sordu bitirince.

"Evet. Yarın. Sanırım yarın son kez gölü geçebileceğim." Son günlerde ısınmaya başlamıştı hava. Buz tabakası yer yer çatladığı için daha ne kadar güvenlikle kayıp geçebileceğini bilmiyordu.

"Neler olacak, baba?"

Başını salladı Andy. "Gerçekten bilmiyorum. Yalnızca öykümüz yayınlanınca peşimizdeki adamların bizi kovalamaktan vazgeçeceklerini umuyorum."

Charlie ciddiyetle başını salladı. "Daha önce yapmalıydın bunu."

"Evet," diye yanıtlarken, onun geçen ekimde Manders çiftliğindeki felaketi anımsadığını biliyordu. "Belki göndermeliydim. Ama düşünmek için pek fırsat geçmedi elime, Charlie. Kaçtığın sürece ancak aptalca düşüncelerle uğraşırsın. Her zaman izlemekten vazgeçeceklerini umdum. Korkunç bir hataydı bu."

"Beni alıp götürmeyecekler, değil mi? Yani senden ayırmayacaklar? Birlikte kalabiliriz değil mi, baba?"

"Evet," dedi Andy. Mektuplar postalandıktan sonra olacaklar konusunda en az onun kadar bilgisi olduğunu açıklamak istemiyordu.

"Başka hiçbir şey önemli değil. Ve artık hiç yangın çıkarmayacağım."

"Pekâlâ," diyerek kızının saçlarını okşadı. Boğazı birdenbire kurumuştu. Yıllar önce buralardan geçmiş ve epey zamandır aklına gelmeyen bir olayı anımsamıştı birdenbire. Babası ve Granther ile dolaşmaya çıkmıştı ve elinde Granther'in verdiği 22'lik vardı.

Bir sincap gören Andy hayvana ateş etmek istemişti. Babası karşı çıkmaya kalkışınca, Granther garip bir gülüşle susturmuştu onu.

Küçük Andy büyükbabasının öğrettiği şekilde nişan alıp tetiği çekmiş ve sincabı vurmuştu. Doldurulmuş bir oyuncak gibi yere yuvarlanınca, tüfeği büyükbabasına veren Andy heyecanla yanına koşmuştu. Yakından gördükleri onu şaşkına çevirmişti. Yakından bakınca sincap doldurulmuş bir oyuncak değildi. Ölmemişti. Arka ayaklarından aldığı yaralardan akan kanın içinde, kapkara gözleri açık, ıstırap dolu, can çekişiyordu. Vücudundaki asalaklar gerçeği derhal anlamış ve üç minik sıra halinde kaçıyorlardı.

Boğazı bir anda düğümlenmiş ve dokuz yaşındaki Andy ilk kez kendinden tiksinmeyi tatmıştı. Öldürdüğü avına bakarken babasıyla büyükbabası arkasında duruyordu. McGee'lerin üç kuşağının gölgesi, ölmekte olan bir sincaba vurmuştu. Ve Granther alçak sesle konuşmuştu. *"İşte başardın, Andy. Yaptığını beğeniyor musun?"* Gerçeği kavrayış ve dehşet yaşları inivermişti birdenbire gözlerinden. Olup biteni değiştirmenin olanaksızlığını bildiren sıcak yaşlar... Bir daha asla hiçbir şeyi tabancayla öldürmeyeceğine yemin etmişti. Tanrı'yı tanık göstermişti yeminine.

"Artık yangın çıkarmayacağım," demişti Charlie ve sincabı vurup Tanrı'yı tanık göstererek yemin ettiği gün Granther'in söyledikleri gelmişti aklına. *"Bunu asla söyleme, Andy. Tanrı bir insanın yeminini bozmaya zorlamayı çok sever. Böylece kullarına direnmeyi ve kendini kontrol etmeyi öğretir."* Irv Manders de bunları söylemişti Charlie'ye.

Charlie tavan arasında bir dizi çocuk kitabı daha bulmuştu ve hepsini okuyup bitirmeye niyetliydi. Babaannesinin her zaman ayaklarının dibinde bir sepet dolusu onarılacak giysiyle oturduğu eski salıncaklı koltukta oturup kitaplara gömülmüştü. Söylediği sözleri geri alması için yalvarmak geliyordu Andy'nin içinden. O korkunç tahriki anlayamayacağını söylemek istiyordu. Eğer bir tabanca yeterince uzun zaman açıkta durursa, er ya da geç onu tekrar elinize alırsınız.

Tanrı kullarının yeminlerini bozmasını çok sever.

8

Andy'nin mektupları postaladığını, geçen kasım ayında Bradford'a gelip her şeyin satıldığı mağazayı tekrar canlandırmaya çalışan Charles Payson'dan başka kimse görmemişti. Kente her gelişinde Andy'ye içki ısmarlamak isteyen üzgün yüzlü bir adamdı Payson. Kasabalılara bakılırsa, eğer mağaza eski havasına gelecek yaz kavuşmazsa, en geç eylülün on beşinde kapısına SATILIK ya da KİRALIK tabelası asılacaktı. Payson iyi bir insandı ama zor bir savaş vermekteydi. Bradford eski günlerini yaşayan bir kent değildi artık.

Kayaklarını Bradford kent iskelesine çıktıktan biraz sonra derin kara gömen Andy, sokağı geçip Jack Rowley'in büyük mağazasına vardı. İçerde oturanlar gelgeç bir ilgiyle süzdüler onu. O kış Andy hakkında epey laf edilmişti. Genç adamın bir şeylerden kaçtığını biliyorlardı. Belki iflas etmiş, belki de karısından boşanmıştı. Belki de öfkeli karısını atlatıp küçük çocuğunun bakımını üstlenmişti. Andy'nin aldığı çocuk giysileri gözlerinden kaçmamıştı. Genç adamla çocuğun gölün çevresindeki yazlık evlerden birine gizlice girip kaldıklarına karar vermişlerdi. Sonradan kente gelme olduğu halde on iki yıldır burada yaşadığı için her tarafa sahip çıkan Bradford'un tek polis memuruna bu kuşkularından söz etmek hiçbirinin aklına gelmemişti. O adam gölün öbür kıyısından Tashmore, Vermont'tan geliyordu. Mağazada sobanın başında pinekleyen ihtiyarlarsa Vermont'luları hiç sevmezlerdi.

"Gölü daha uzun zaman geçemez," dedi içlerinden biri. Sütlü çikolatasından bir lokma daha koparıp dişsiz çenesiyle çiğnemeye başladı.

"Tabii bir çift su kanadı yoksa," diye bir başkası yanıtlayınca hepsi kahkahaları koyverdiler.

"Pek göremeyeceğiz artık onu," dedi Jake mağazaya yaklaşan Andy'yi izlerken. Granther'in eski paltosuna bürünmüş olan genç adam mavi bir yün atkıyı kulaklarına kadar indirmişti. Jake'in aklında Granther'i anımsatan bir görüntü, bir görünüp bir

kayboldu. "Buz erimeye başlayınca buradan çekip gidecektir, orada birlikte yaşadığı kimseyle..."

Andy kapıda durup çantasını açtı ve mektuplarını çıkardı. İçeri girince yaşlılar tırnaklarını, saatlerini ya da göbekli sobayı incelemeye başladılar. Biri kocaman mavi bir mendil çıkarıp gösterişle burnunu sildi.

Andy etrafına bakındı. "İyi sabahlar, beyler."

"İyi sabahlar," dedi Jake Rowley. "Bir şey lazım mı?"

"Pul satıyorsunuz değil mi?"

"Evet. Hükümet bu konuda güveniyor bana."

"Altı tane on beşlik lütfen."

Jake eski pul defterinin arasından bir blok çıkarıp dikkatle altı tanesini yırttı. "Başka bir şey daha var mı?"

Bir an düşünüp gülümsedi Andy. Martın onuydu. Jake'i yanıtlamadan kahve öğütücüsünün yanındaki kart raflarına yaklaştı ve büyük, gösterişli bir yaşgünü tebrik kartı seçti. SENİN İÇİN SEVGİLİ KIZIM, BU ÖZEL GÜNÜNDE yazıyordu kartın üstünde.

"Teşekkürler," dedi Jake parayı alırken.

"Sağ olun," diye yanıtladı Andy ve dışarı çıktı. Başındaki atkıyı düzeltip mektuplarını teker teker pullamasını izlediler. Binasının köşesindeki posta kutusuna gittiğini gördüler ama hiçbiri, mahkemede mektupları atıp atmadığı konusunda yemin edemezdi. Geri dönerken çantasını omzuna yerleştiriyordu.

"İşte gidiyor," dedi yaşlılardan biri.

"Yeterince kibar bir genç," dedi Jake ve konu kapandı.

Tüm kış boyu üç yüz dolarlık iş yapmamış olan mağazasının kapısında duran Charles Payson, giden Andy'yi izliyordu gözleriyle. Payson mektupların postalandığına tanıklık edebilirdi. Hep orada durmuş, kutunun yarığından atılmalarını izlemişti.

Andy gözden kaybolunca, Payson mağazasına girdi ve cikletle şeker satılan tezgâhın arkasına dolanıp, ev olarak kullandığı bölüme geçti. Telefonuna bağlanmış özel bir alet vardı. Payson yeni talimatlar almak için Virgina'yı aradı.

9

Ne Tashmore, Vermont'ta ne de Bradford, New Hampshire'de postahane yoktu. Her iki kasaba da çok küçüktü. On mart günü saat on üç on beşte en yakın postahanenin bulunduğu Teller'den kalkan kamyonet Jake'in mağazasının yanındaki posta kutusunu boşalttı. Andy'nin altı mektubundan başka elli yaşındaki bakire Miss Shirley Devine'in Florida'da oturan kızkardeşine gönderdiği kart vardı kutuda. Gölün öbür kıyısındaysa Andy McGee öğle uykusuna yatarken, Charlie kardan adam yapmaya başlıyordu.

Postacı Robert Everett torbayı mavi beyaz kamyonetinin arkasına atıp yine Teller'in kod numarasına dahil olan Williams kasabasının anacadde diye adlandırdıkları dar yoldan geriye dönüp Teller'e gitmeye hazırlandı. Tüm mektuplar orada ayrılıp saat üçte yola çıkarılacaklardı. Kasabanın on kilometre kadar dışında bir bej Chevrolet Caprice yolun iki şeridini enine kesmişti. Postacı Everett karlı bankete park edip, yardım edip edemeyeceğini sormak üzere aşağıya atladı.

İki adam yaklaştı yanına. Kimliklerini gösterip ne istediklerini anlattılar ona.

"Hayır!" dedi Everett. Gülmeye çalıştı ama inandırıcı olmadı. Sanki biri bugün öğleden sonra Tashmore plajını halka açacağını söylemişti.

"Eğer kimliklerimizden kuşkulanıyorsanız..." diye söze başladı biri. Orville Jameison'du bu, genellikle Oj olarak bilinirdi. Bu postacıyla uğraşmaya aldırmıyordu. Görevi onu, şu küçük kıza beş kilometreden fazla yaklaştırmadığı sürece hiçbir şeye aldırış etmiyordu zaten.

"Hayır, konu bu değil," dedi Everett. Birdenbire hükümetin gri bürokrasisini karşısında gören herkes gibi korkuya kapılmıştı. Ama yine de kararlıydı. "Ama kamyondakiler Amerikan postasıdır. *ABD postası.* Bunu anlamanız gerekir, beyler."

"Bu da bir ulusal güvenlik sorunudur," dedi Oj. Hastings Glen'deki fiyaskodan sonra Manders çiftliği koruyucu bir kor-

donla çevrilmişti. Evin kalanı ve bahçe dikkatle aranırken Oj'in tabancası da ele geçmişti. Büyük tabanca yine sol koltuğunun altında sallanıyordu.

"Siz böyle diyorsunuz ama bu yeterli değil," dedi Everett.

Postacı tabancasını görsün diye kabanının düğmelerini çözdü Oj. Everett'in gözleri irileşince, gülümsedi. "Bunu kullanmamı istemezsin, değil mi?"

Everett olanlara inanamıyordu. Son bir kez daha denedi. "Amerikan postalarını soymanın cezasını biliyor musunuz, beyler? Sizi Leavenworth, Kansas'a tıkarlar."

"Teller'a dönünce posta şefinle halledebilirsin bunu," dedi öteki adam. İlk kez ağzını açıyordu. "Artık keselim mi bu saçmalığı? Kent dışı posta torbasını ver bize."

Bradford ve Williams'dan boşalttığı mektupların bulunduğu torbayı uzattı. Yolun ortasında torbayı açıp mektupları ayırmaya başladılar. Robert Everett hem öfkeleniyor, hem de utanıyordu. İçinde nükleer bombaların sırları bile olsa bunu yapmaları doğru değildi. Yolun kenarında ABD postalarını taşıyan bir torba açılamazdı. Eğer bir yabancı evine girip karısını soymaya kalksa, Everett'in duyguları aynı olurdu.

"Bunun cezasını çekeceksiniz," dedi korkulu, boğuk bir sesle. "Göreceksiniz."

"İşte buradalar," dedi öteki ajan Oj'e dönerek. Aynı yazıyla adreslenmiş altı zarfı uzattı. Robert Everett hemen tanımıştı onları. Bradford'daki mağazanın yanındaki posta kutusundan aldıklarıydı. Oj zarfları cebine attı ve torbayı yolun ortasında bırakan iki ajan Caprice'e doğru yürüdüler.

"Bunun cezasını çekeceksiniz!" diye bağırdı arkalarından Everett titrek bir sesle.

Oj arkasına bakmadan yanıtladı. "Hiç kimseyle konuşmadan önce posta şefinle görüş. Yani postahaneden emekli maaşı almak istiyorsan."

Arabaya binip uzaklaştılar. Everett öfkeden kudurarak izliyordu gidişlerini. Sonra posta torbasını alıp kamyonetin arkasına attı.

"Soyuldum," dedi kendi kendine. Neredeyse ağlayacağını fark ederek şaşırdı. "Soyuldum, kahretsin soyuldum!"

Çamurlu yolların izin verdiği hızda Teller'e geldi. Adamların önerdiği gibi posta şefiyle görüştü. Everett şefi Bill Cobham'ın bürosunda bir saat kadar kaldı ve ara sıra öfkeli sesleri kapının dışına kadar taştı.

Elli altı yaşındaki Cobham otuz beş yıldır postahanede görevliydi ve çok korkuyordu. En sonunda bu korkusunu Robert Everett'e iletmeyi başarmıştı. Ve Everett, Teller'a dönerken yolda soyulduğundan hiç kimseye, hatta karısına bile söz etmedi. Ama asla unutamadı bu olayı. Öfke, utanç... ve hayal kırıklığı duygularını tümüyle yitiremedi.

10

Saat iki buçukta Charlie kardan adamını bitirmiş ve biraz dinlenmiş olan Andy öğle uykusundan kalkmıştı. Orville Jameison yeni iş arkadaşı George Sedaka ile birlikte uçaktaydı. Dört saat sonra bulaşıklar yıkanmış, kurumaya bırakılmış ve Andy ile Charlie kâğıt oynamaya hazırlanırlarken, mektuplar Cap Hollister'in masasındaydı.

CAP VE RAİNBİRD

1

Charlie'nin yaş günü olan martın yirmi dördünde Cap Hollister tarif edilmez bir tedirginlikle masasında oturuyordu. Tedirginliğinin nedeni bir saat sonra John Rainbird ile görüşecek olmasından kaynaklanıyordu ve bu, karşınızda şeytanı görmek gibi bir şeydi. Eğer kitaplara inanabilirseniz, şeytan bir kez anlaşma yaparsa buna sadık kalırdı ama Rainbird'in kişiliği asla kontrol edilemezdi. Hepsinden öte, yalnızca vurucu bir adamdı ve bu tür adamlar eninde sonunda kendi kendilerini mahvederlerdi. Cap'e göre, Rainbird'in gidişi de büyük gürültüler koparacaktı. Acaba McGee operasyonu konusunda kesin olarak neler biliyordu? Bilmesi gerektiğinden fazlasını değil mutlaka ama... yine de bu soru Cap'i rahatsız ediyordu. McGee olayı kapandıktan sonra iriyarı Kızılderili için bir kaza hazırlamanın akıllıca bir davranış olup olmayacağını düşünüyordu bir yandan. Cap'in babasının unutulmaz sözleriyle anlatıldığı takdirde, Rainbird fare pisliklerini afiyetle yiyip buna havyar adını verebilenlerdendi.

İçini çekti Cap. Şiddetli bir rüzgârın sürüklediği soğuk yağmur damlaları cama vuruyordu. Yazın çok sevimli ve aydınlık olan bürosu şimdi sürekli yer değiştiren gri gölgelerle kaplanmıştı. Sol elinin altında McGee dosyalarının durduğu kütüphane ara-

basıyla masasında otururken, gölgeler hiç de nazik davranmıyorlardı ona. McGee'lerin arkalarında bir yangın fırtınası bırakarak kaçtıkları şu ekim sabahı bürosuna bisikletiyle gelen canlı, neşeli adamdan çok farklıydı şimdi. Pek hafif göze çarpan yüz çizgileri iyice derinleşmişti. Çift camlı gözlükler takmak zorundaydı artık ve ihtiyar adam gözlüğü diye adlandırdığı camlara alışıncaya dek altı hafta mide bulantısı çekmişti. Böylesine çılgıncasına gelişen olayların dışardan görülen ayrıntılarıydı yalnızca bunlar.

O Tanrının belası kız sanki kişisel talihsizliğiymiş gibi, annesinin ölümünden beri değer verdiği iki kadın, karısı Georgia Noel' den üç gün sonra ve özel sekreteri Rachel bir ay kadar önce kanserden ölmüşlerdi.

Ölümünden on dört ay önce göğüslerinin alınması, Georgia'nın uzun zamandır bildiği kötü hastalığını durdurmayıp yalnızca yavaşlatmıştı. Rachel'in ölümüyse korkunç bir şok olmuştu. Son günlerine kadar şişmanladığı konusunda karşılıklı şakalaşmışlardı ve düşününce ne kadar bağışlanmaz gibi geliyordu bu sözler.

Artık yalnızca Dükkân kalmıştı ve o da pek uzun süreceğe benzemezdi. Aslında Cap de sinsi bir kansere yakalanmıştı. Buna ne ad verebilirdiniz? Kendine güven kanseri mi? Bunun gibi bir şey. Ve üst mevkilerde bu kanser her zaman kötü sonuçlar getiriyordu. Nixon, Lance, Helms... bu kanserin kurbanlarıydı hep.

McGee dosyalarını açıp son eklentileri eline aldı. Andy'nin iki hafta kadar önce postaladığı altı mektubu artık ezberlemişti Cap. Bunların altındaysa bir bölümü Charles Payson, kalanları Tashmore Gölü çevresine yerleştirilmiş diğer ajanlar tarafından çekilmiş fotoğraflar vardı. Andy'yi Bradford'un anacaddesinde yürürken gösteren fotoğraflar. Her şeyin satıldığı mağazada alışveriş yapıp para ödeyen Andy... Andy ile Charlie kayıkhanenin yanında dururken ve arka planda Irv Manders'in cipi karlar altında... Bir karton kutu üstünde dik yamaçtan kayan Charlie. Başına çok büyük gelen bir örgü berenin altından saç örgüleri çıkıyordu. Bu fotoğrafta babası eldivenli ellerini kalçasına dayamış, arkasın-

da durmuş kahkahalarla gülüyordu. Cap bu resme öylesine çok bakmıştı ki, bir kenara bırakırken ellerinin hâlâ titremesine şaşıyordu. Onları o denli çok istiyordu ki...

Yerinden kalkıp pencereye yaklaştı. Bugün otları kesen Rich McKeon yoktu görünürlerde. Ağaçlar yapraksızdı ve aralarındaki ördek havuzu bomboş parlıyordu. İlkbaharın bu günlerinde Dükkân'ın yapacağı işler listesi epey kabarıktı ama Cap yalnızca Andy ve Charlene McGee'yi ele geçirmeye takmıştı kafasını.

Manders fiyaskosu çok tehlikeli olmuştu. Dükkân'la birlikte Cap de bunu atlatmıştı ama savunma hatları yakında yıkılabilirdi. Victoria McGee'nin öldürülüp Charlene McGee'nin kısa bir süre ellerine geçtiği gün kurulan temelsiz yapı ilk başından beri sallanıyordu. Ömründe silah tanımamış olan bir kolej öğretmeninin, özel eğitimden geçmiş iki Dükkân ajanının elindeki kızını kurtarması epey eleştirilmişti. Üstelik ajanlardan biri çıldırmış, diğeri altı ay süren bir komaya girmişti ve hâlâ da işe yarar durumda değildi. Eğer yanında biri "uyku" lafını ederse, hemen yere yıkılıp dört saatten bütün güne dek sürebilen derin uykuya dalıyordu. Garip bir şekilde komikti bu durumu.

Ayrıca McGee'lerin bunca zaman bir adım önde olmaları da çok eleştiri almıştı. Dükkân ve çalışanlarını zor duruma sokuyordu bu.

Ama eleştirilerin en çoğu Manders çiftliğindeki olaylara yöneltilmişti. Neredeyse tüm kuruluş kapanıp gidecekti. Fısıltıların başladığını biliyordu Cap. Fısıltılar, notlar, son derece gizli kongre soruşturmalarındaki tanıklıklar... *"Onun da Hoover gibi uzun süre kalmasını istemeyiz. Başını şu Tanrının belası McGee dosyalarından kaldıramadığı için Küba operasyonu berbat oldu. Biliyorsunuz, karısı geçenlerde öldü. Bu onu çok kötü etti. Tüm McGee işi başarısızlıklarla dolu. Belki daha genç biri..."*

Ama hiçbiri neye karşı olduklarını bilmiyordu. Bildiklerini sanıyorlardı ama gerçekten bilmiyorlardı. Defalarca küçük kızın bir *pirokinetik* olduğu, düşünceyle yangın çıkarabildiği gerçeğinin inkâr edildiğini görmüştü. Manders çiftliğindeki yangının dö-

külen benzinden, kadının devirdiği bir gaz lambasından ya da kendiliğinden oluşan bir patlamadan ileri geldiğini öne süren bir sürü rapor okumuştu. Bu raporların bir bölümü de orada bulunanlardan gelmişti.

Pencerenin önünde duran Cap, Wanless'in burada olmasını arzuluyordu garip bir biçimde. Wanless anlamıştı. Bu aptalca... bu tehlikeli körlükten ona söz edebilirdi.

Çalışma masasına döndü. Kendini kandırmanın yararı yoktu. Ayağını kaydırma çabaları başladıktan sonra, bunu durdurmak olanaksızdı. Tıpkı kanser gibiydi. Belki ilerlemesini yavaşlatabilirdiniz bazı iyilikler yaparak. (Cap on yıllık iyilikler nedeniyle bu kış da burada kalıyordu.) Ama er geç giderdiniz. Eğer kurallara uygun oynarsa temmuza, gerçekten sertleşmeye karar verirse de kasıma kadar vakti olduğunu biliyordu. Belki tüm örgütü altüst etmek gerekecekti. Yaşamının yarısını verdiği bir şeyi yıkmak da hiç işine gelmiyordu. Ama bu işin sonuna varmak için her şeyi yapmaya hazırdı.

McGee'lerin yerini çok kısa sürede saptadıkları için Cap hâlâ kontrol mevkiinde kalabilmişti. Gerçi durumunu sağlamlaştırdığı için övgüleri kabul etmişti ama aslında yalnızca bilgisayarların zamanı harcanmıştı.

Bu işle öylesine uzun süredir ilgileniyorlardı ki, McGee dosyaları büyük boyutlara varmıştı. McGee ve Tomlinson aile ağaçlarının en az iki yüz akrabası ve dört yüz arkadaşı bilgisayarlarca biliniyordu. Vicky'nin ilkokul birinci sınıftaki arkadaşlarından Kathy Smith bile dosyalara geçmişti. Artık Bayan Frank Worthy adını alıp Kaliforniya'da oturan bu genç kadının en az yirmi yıldır Vicky'yi aklına getirmediğinden kuşkuları yoktu.

Bilgisayara elde edilen en son bilgiler verilince, baba kızın gidebilecekleri yerlerin listesini çıkarmıştı. Bunların başında Andy'ye büyükbabasından kalmış olan Tashmore Gölü kıyısındaki kulübe bulunuyordu. McGee'ler bazen orada tatillerini geçirmişlerdi ve Manders çiftliğinden arka yollar aracılığıyla oraya varmaları çok kolaydı. Bilgisayara göre, eğer Andy ile Charlie 'bilinen bir yere' gitmişlerse, burada olmaları olasılığı yüksekti.

Granther'in kulübesine vardıklarından bir hafta sonra Cap yerlerini öğrenmişti. Tüm fotoğraflar son derece gizli olarak telefoto objektiflerle çok uzaktan çekilmişti. Yeni bir yangın fırtınasına izin veremezdi Cap.

Yalnızca gözetleneceklerdi. Andy'yi gölün üzerinden geçerken yakalamaları işten bile değildi. Charlie'nin kızakla kayarken resmi çekildiği sırada ikisini beraberce öldürmeleri de çok basitti. Ama Cap kızı istiyordu ve artık onu kontrol altında tutmak istiyorsa babasına da gereksinmeleri olduğunu anlamıştı.

Yerlerini saptadıktan sonra yapacakları tek şey sessiz olmaktı. Andy'nin gitgide korktuğunu ve pek yakında dışardan yardım isteyeceğini anlaması için Cap'in bilgisayarlara ihtiyacı yoktu. Manders olayından önce basına sızacak bir haber kolayca örtbas edilebilirdi ama sonraları olaylar çok değişmişti. *New York Times* gazetesinin bu olaya eğileceği konusunda karabasanlar bile görüyordu Cap.

Yangın fırtınasından sonraki kargaşalıkta Andy mektuplarını rahatça istediği yerlere gönderebilirdi. Ama anlaşılan o da kendi telaşıyla yaşamaktaydı. Mektup göndermek ya da telefon etmek için inanılmaz fırsatları kaçırmıştı. Ama belki de bunların yararı olmazdı. Bütün dünya zırdelilerle dolu olduğu için gazeteciler bu gibi garip konulara eğilmiyorlardı. Margot, Bo, Suzanne ve Cheryl'in neler yaptıkları daha fazla ilgi çekiyordu üstelik.

Şimdi ikisi de köşeye sıkışmıştı. Cap bütün bir kış boyu düşünmüştü. Hatta karısının cenazesinde bile aklı bu konulardaydı. Sonunda bir plan kurmuştu ve şimdi bunu yürütmeye hazırlanıyordu. Bradford'daki ajanı Payson buzun çözülmeye başladığını bildirmişti. Ve McGee de mektuplarını postalamıştı. Alacağı yanıt için sabırsızlanıyordu herhalde. Belki de yerlerine ulaşamadıklarından kuşkulanmaya başlamıştı. Harekete geçmeye hazırlanıyor olabilirlerdi ve Cap onların orada kalmasını istiyordu.

Fotoğrafların altında, üzerinde ÇOK GİZLİ yazan en az üç yüz sayfalık bir rapor vardı. Dr. Patrick Hockstetter adındaki psi-

kolog ve psikoterapist başkanlığındaki on bir doktorun birlikte hazırladıkları yazılardı bunlar. Cap, bu psikoloğun Dükkân emrinde çalışan en üstün on ya da on iki kişiden biri olduğuna inanıyordu. Vergi ödeyenlerin ceplerinden çıkan sekiz yüz bin dolar karşılığında bunları hazırladığına göre, öyle olması gerekirdi. İhtiyar Wanless'in bunlar hakkında ne düşüneceğini merak etti Cap.

Andy'yi öldürmemeleri gerektiğine inancı burada da onaylanmıştı. Hockstetter'in grubu, ilgilendikleri tüm güçlerin isteyerek kullanıldığında fikir birliği etmişti. Bu güçlere sahip olan kişi, istediği anda onları harekete geçiriyordu. Anahtar sözcük istekti.

Kızın güçlerinden biri olan *pirokinesis* bazen iradesi dışında harekete geçer gibi görünüyordu ama raporların da belirttiği gibi, Manders çiftliğindeki yangın Dükkân ajanlarının babasını öldüreceklerini anladıktan sonra çıkmıştı. Ve kız onları yakmıştı.

Eski Lot Six deneyinin dosyasını karıştırdı. Tüm şemalar ve bilgisayar verileri tek noktada birleşiyordu: İlk neden istekti.

Bu bilgileri gözönünde tutan doktorlar bir sürü ilacı inceledikten sonra, Andy için Thorazine, kız içinse Orasin adındaki yeni bir buluşu kullanmaya karar vermişlerdi. Raporun yetmiş sayfa tutan ilaç konusundaki yazılarına bakılırsa, bu ilaçlar onlara sükûnet, uyku ve rahatlık verecekti. İkisi de sütü sade mi, yoksa çikolatalı mı istedikleri konusunda bile fikir belirtemeyecek kadar gevşemiş olacaklardı. Yangın çıkarabilmeleri ya da insanları kör olduklarına inandırmaları bu koşullarda olanaksızdı.

Andy McGee'ye sürekli olarak ilaç verebilirlerdi. Hem Cap'in içgüdüleri, hem de doktorların raporu artık onun hiçbir işe yaramayacağını söylüyordu. İlgilerini çeken yalnızca kızdı. "Bana altı ay verin, her şeyi sonuçlandırırım," diyordu Cap. "Şu korkunç beynin haritasını çıkarmak için bu süre yeterli." Hiçbir senato komitesi kimyasal olarak başlatılan gizli güçleri ve bunların silah olarak kullanılmasına karşı çıkamazdı. Tabii eğer kız en az Wanless'in kuşkulandığı kadar güçlüyse.

Başka olasılıklar da vardı. Bunlar yazılı rapor haline getirilmemişti, çünkü ÇOK GİZLİ dosyalar için bile patlayıcı bir bomba gibiydi. Gitgide merakı kabaran ve konuyla ilgilenen Hockstetter bu olanaklardan birini Cap'e geçen hafta bildirmişti.

"Şu Z faktörü," demişti Hockstetter. "Eğer kız kısır değilse ve gerçek bir değişikliğe uğramışsa sonucun nasıl olabileceği hiç aklına geldi mi?"

Cap bunu düşünmüştü ama doktora bundan söz etmedi. İnsan ırkının islah edilmesi gibi ilginç bir sonuç çıkıyordu ortaya... ve Amerikalıların İkinci Dünya Savaşı'na salt Nazilerin üstün ırk yaratma çabalarını sona erdirmek için katıldıklarını unutmamak gerekirdi. Ama Tanrı'nın gücünden söz ederek bunu ortaya atmakla, laboratuvar deneylerinin sonuçlarını açıklamak çok farklıydı. Lot Six deneyini geçirmiş olanların çocukları birtakım gizli güçlere sahip oluyorlarsa... İdealler somut tartışmalar karşısında bir tarafa atılacak ucuz fikirlerdi. Eğer bu doğruysa ne olacaktı? İnsan üretme çiftlikleri mi? Çılgın bir düşünce olmasına karşın, Cap bunu gözlerinin önünde canlandırabiliyordu. Her şeyin anahtarı bu olabilirdi. Dünya barışı ya da dünya egemenliği gibi kelime oyunlarını bir yana bırakırsanız, aynı şey değil miydi?"

Solucanlarla dolu bir kutuydu bu. En az on, on beş yıl sonra alınabilecekti sonuçları. Cap dürüstçe düşünürse en fazla altı ay daha işbaşında kalacağını biliyordu ama trenlerin yolunu çizecek rayları döşemek için bu süre yeterliydi. Ülkesine ve dünyaya mirası olacaktı bu. Bununla karşılaştırılınca kaçak bir kolej öğretmeniyle zavallı kızının yaşamları rüzgârda uçuşan toz zerrecikleri sayılabilirdi.

Eğer sürekli ilaç verilirse kızı inanılır sonuçlar verecek deneylerden geçirmek olanaksızdı ama babası gelecek için onların rehinesi olacaktı. Eğer birkaç kez onun üzerinde deney yapmak isterlerse, durum tam tersine dönecekti... Arşimet'in dediği gibi, yeterince uzun bir manivela dünyayı yerinden oynatabilir.

İç haberleşmenin zili çaldı.

"John Rainbird burada," dedi yeni sekreter. Kızın her zamanki duygulardan arınmış, sekreter sesi şimdi korkusunu açıkça belli ediyordu.

Bu konuda seni suçlayamam, bebeğim, diye düşündü Cap.

"Lütfen içeri gönder."

2

Yine aynı Rainbird.

Soluk ekose gömleğinin üzerinde eski kahverengi deri ceketi vardı. Rengi atmış boru paça blucininin altından eski, sıyrık çizmelerinin burnu görünüyordu. Başı neredeyse tavana değecek gibiydi. Boş göz yuvasının görünüşü yine Cap'i belli belirsiz titretti.

"Cap," diyerek oturdu Rainbird. "Çok uzun zamandır çölde yaşıyorum."

"Flagstaff'daki evinin sözünü duymuştum," dedi Cap. "Ve ayakkabı koleksiyonunu."

John Rainbird tek sağlam gözünü kırpmadan baktı ona.

"Niçin seni bu eski püskülerden başka bir şey giyerken görmüyorum?"

Rainbird hafifçe gülümsedi ama yanıtlamadı. Cap yine eski tedirginliğine kapılıp Rainbird'in ne bildiğini ve bundan niçin rahatsız olduğunu düşündü.

"Senin için bir iş var," dedi Cap.

"İyi. İstediğim iş mi?"

Cap şaşkın, düşünceli gözlerle baktı ona. "Sanırım."

"Öyleyse anlat, Cap."

Andy ile Charlie McGee'yi Longmont'a getirebilmek için yaptığı planın anahatlarını açıkladı Cap. Çok uzun sürmedi açıklama.

"Bu silahı kullanabilir misin?" diye sordu sözünü bitirince.

"Her türlü silahı kullanabilirim. Ve planın çok iyi. Başarılı olacak."

"Beğendiğini belirtmen çok nazik bir davranış," dedi Cap. Hafifçe alay etmek istemiş ama sesi alıngan ve huysuz çıkmıştı. Tanrı cezasını versin bu herifin.

"Tabancayı kullanırım," dedi Rainbird. "Bir koşulla."

Cap ayağa kalkıp McGee dosyalarının yığıldığı masasına yumruklarını dayadı ve ona doğru eğildi.

"Hayır. Bana koşullar ileri süremezsin."

"Bu kez sürüyorum. Ama sanırım kolayca kabul edeceksin isteğimi."

"Hayır," dedi Cap. Ama kalbi birdenbire hızla atmaya başlamıştı. Korku mu yoksa öfke mi, bilmiyordu. "Anlamıyorum. Bu örgütün başkanı benim. Senden yüksek rütbeliyim. Sanırım ast üst ilişkilerini anlayacak kadar vakit geçirdin orduda."

"Evet," diyerek gülümsedi Rainbird. "Bir, iki tanesini temizlemiştim. Bir keresinde Dükkân'ın emriyle. *Senin* emrinle, Cap."

"Bu tehdit mi?" diye bağırdı Cap. Beyninin bir kısmı çok fazla tepki gösterdiğini bildiriyordu, ama kendini tutacak halde değildi. "Kahrolasıca, tehdit mi bu? Eğer öyleyse aklını kaçırdın demektir. Eğer senin bu binadan canlı çıkmamana karar verirsem bir düğmeye basmam yeter. Bu tabancayı ateşleyebilecek en az otuz adamım var."

"Ama hiçbiri bu tek gözlü Kızılderili kadar başarılı olamaz," dedi Rainbird. Nazik ses tonu hiç değişmemişti. "Onları ele geçirdiğini sanıyorsun ama aldatıcı bir umut bu Cap. Bazı tanrılar onların senin olmasını istemeyebilir. Küçücük odalarına tıkmanı arzulamayabilirler. Daha önce de ele geçirdiğine inanmıştın." Kütüphane arabasındaki dosyaları ve masanın üstünde duran Dr. Hockstetter'in raporunu işaret etti. "Hepsini biliyorum. Ve senin şu doktorun raporunu da okudum."

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı Cap ama gerçeği Rainbird' in yüzünden anlayabiliyordu. Okumuştu. Nasıl yapmışsa becermişti bunu. Kim verdi bunları ona, diye haykırıyordu içinden. Kim?

"Ah, evet," dedi Rainbird. "İstediğimi, istediğim zaman alırım. Herkes her istediğimi verir bana. Sanırım... güzel yüzümün

hatırı için." Gülüşü biraz daha yayılıp yırtıcı bir görünüş kazandı. Sağlam gözü yuvasında fıldır fıldır dönüyordu.

"Neler söylüyorsun bana?" dedi Cap. Canı bir bardak su içmek istiyordu.

"Arizona'da geçirdiğim uzun süre içinde, dolaşıp esen rüzgârları koklayacak zamanı buldum, Cap. Ve rüzgârlar senin için pek acı esiyor. Çok okuyup düşünecek vaktim oldu. Sanırım, o ikisini buraya getirecek tek insan benim. Ve yine sanırım ki, o kız buraya geldikten sonra onunla uğraşabilecek tek kişi de benim. Senin şu Thorazine ve Orasin'den söz eden raporun... belki ilaçların bile halledemeyeceği şeyler olabilir. Anlayamayacağın bazı tehlikeler."

Rainbird'i dinlemek Wanless'in hayaletini dinlemek gibiydi. Cap öylesine korkmuş ve öfkelenmişti ki, konuşamıyordu.

"Bunların hepsini yaparım," dedi Rainbird. "Onları buraya getiririm ve tüm deneylerinizi yaparsınız." Yani oyuncağıyla oynaması için çocuğuna izin veren bir baba gibiydi. "Ama bir koşulum var. İşiniz bitince kızı bana vereceksiniz."

"Çıldırmışsın sen," diye fısıldadı Cap.

"Ne kadar haklısın," diyerek güldü Rainbird. "Sen de öyle. Zırdelisin. Burada oturup anlayamadığın bir gücü kontrol altında tutmak için planlar yapıyorsun. Yalnızca tanrılara... ve bu küçük kıza ait olan bir güç."

"Seni ortadan kaldırmaktan ne alıkoyabilir beni? Hemen şimdi. Burada."

"Eğer ortalıktan yok olursam ülkeyi sarsan şok dalgalar bir ay içinde Watergate skandalını çocuk oyuncağı gibi gösterebilir. İnan bana, eğer ben kaybolursam en çok altı hafta içinde Dükkân kapanır ve altı ay sonra sen de ömrün boyunca çıkamayacağın bir hücreye atılmak üzere mahkemeye çıkarsın." Çarpık dişlerini göstererek gülümsedi yine. "Benden kuşkulanma, Cap. Bu pislik içinde epey zamanımı geçirdim ve intikamım kötü olur."

Cap gülmeye çalışınca sesi boğuk bir haykırış gibi çıktı.

"Kışı tanıyan ve anımsayan tüm hayvanlar gibi on yıldır fındıklarımı ve yemlerimi biriktiriyorum," dedi Ranibird sakin bir

sesle. "Fotoğraflar, bantlar, fotokopiler öylesine çoğaldı ki, Cap, halkın kanı donar."

"Söylediklerinin hiçbiri olamaz," dedi Cap ama adamın blöf yapmadığını biliyordu. Soğuk, görünmeyen bir el göğsüne bastırmaya başlamıştı.

"Olabilir," dedi Rainbird. "Son üç yıldır bilgisayarlarına verdiğin her türlü bilgi benim elimde. Gerçi bilgisayarlarla çalıştığım için çok yüksek ücretler ödedim ama maaşım iyi ve yatırımlar sayesinde epey param var. Şimdi senin karşında, bir Amerikan hür teşebbüsü olarak duruyorum ya da oturuyorum."

"Hayır," dedi Cap.

"Evet," diye yanıtladı Rainbird. "Ben John Rainbird'im ama aynı zamanda ABD Jeolojik Araştırma Bürosu'yum. İstersen soruştur... Bilgisayar kodum AXON. Ana terminaldeki zaman - paylaşma kodlarını kontrol et. Asansörle git. Beklerim." Rainbird bacak bacak üstüne atınca paçası yukarı sıvandı ve çizmesinin patlak dikişi ortaya çıktı. Gerekirse ömrünün sonuna dek bekleyebilecek bir adam hali vardı.

Cap'in beyni hızla çalışıyordu. "Belki bilgisayarlara yaklaşabildin ama yine de sen."

"Git Dr. Noftzieger ile görüş. Bir kez bilgisayara yaklaşmayı başarınca ne şekillerde tüm bilgilerin alınabileceğini anlatsın sana. İki yıl önce parlak zekâlı on iki yaşında bir çocuk USC'nin bilgisayarlarından tüm bilgileri almıştı. Ayrıca senin kodunu da biliyorum. Bu yıl BROW ama geçen yıl RASP idi, Cap."

Cap oturduğu yerden Rainbird'e baktı. Beyni üç minderli sirklere dönmüştü. Bir bölümü bu adamın bu kadar çok şeyi bir arada söylemesine şaşıyordu. Başka bir bölümü de bu manyağın Dükkân'ın tüm işleri bilişini kabul etmeye çalışıyordu. Son bölümüyse iyice anlayıncaya kadar tatlı gelen bir Çin küfürünü anımsıyordu. *Çok ilginç zamanlarda yaşamanı dilerim.* Son bir buçuk yıldır Cap çok fazla ilginç günler geçirmekteydi. Bir başka ilginç olayın kendisini delirteceğinden emindi.

Dehşete düşerek Wanless'i anımsadı. Neredeyse Wanless'in haline dönecekti. Her tarafı şeytanlarla çevrilmiş ama onlarla savaşamayacak ya da yardım istemeyecek kadar güçsüz...

"Ne istiyorsun, Rainbird?"

"Söyledim sana. Bu Charlene McGee ile ilişkimin tabancayı kullandığım anda bitmeyeceğine dair söz vereceksin bana. Bitmeyip başlayacak." Rainbird'in gözünde düşünceli, dalgın, içe dönük bir bakış belirdi. "Onu daha yakından tanımak istiyorum."

Cap dehşetle baktı ona.

Rainbird aklından geçenleri anlamış gibi horgörüyle başını salladı. "*O kadar yakından* değil. Kutsal kitaplardaki gibi değil. Ama onu tanıyacağım. Onunla dost olacağım, Cap. Eğer raporların gösterdiği kadar güçlüyse, ikimiz çok iyi arkadaş olacağız."

Cap garip bir ses çıkardı. Gülmekten çok tiz sesle kıkırdamak denebilirdi.

Rainbird'in yüzündeki aşağı gören anlam değişmedi. "Evet, bunun olabileceğini düşünmüyorsun. Yüzüme bakıp bir canavar görüyorsun. Ellerime bakıp dökmemi emrettiğin kanlarla kaplı olduğunu görüyorsun. Ama söylüyorum sana, Cap, bu dediklerim gerçekleşecek. Kızın iki yıldır bir tek dostu yok. Yalnızca babası var. Onu da beni gördüğün gibi görüyorsun. En büyük hatan bu, Cap. Bakıyorsun ve bir canavar görüyorsun. Belki de bu, beyaz adam olduğundandır. Beyaz adamlar her yerde canavar görürler. Beyaz adamlar kendi organlarına bakıp canavar sanırlar." Rainbird tekrar güldü.

Cap sonunda biraz sakinleşip mantıklı düşünmeye başlamıştı. "Bütün söylediklerin doğru olsa bile niçin buna izin vermek zorundayım? İkimiz de, günlerinin sayılı olduğunu biliyoruz. Yirmi yıldır kendi ölümünü arıyorsun. Başka şeylerin tümü yalnızca bir hobi, bir eğlence senin için. Kısa bir süre sonra aradığını bulacaksın. Ve her şey hepimiz için sona erecek. O nedenle, niçin sana istediğin bir şeyi elde etme şansını tanıyayım."

"Belki dediğin gibidir. Belki gerçekten kendi ölümümü arıyorum. Ama senden daha renkli bir cümle beklerdim doğrusu. Belki sana biraz daha Tanrı korkusu gerekiyor."

"Sen benim düşüncemdeki Tanrı değilsin."

Rainbird sırıttı. "Daha çok şeytan, biliyorum. Ama sana şunu söyleyeyim, eğer ölümümü arasaydım, şimdiye dek çoktan bulmuş olurdum. Belki de sürekli erteliyorum. Ama ne seni, ne Dükkân'ı, ne de ABD haberalmasını alaşağı etmeyi amaçlamıyorum. Ben idealist değilim. Yalnızca bu küçük kızı istiyorum. Ve belki de bana ihtiyacın olduğunu göreceksin. Belki Dr. Hockstetter'in dolabındaki tüm ilaçların gerçekleştiremediklerini ben başarırım."

"Ya karşılığında?"

"McGee olayı kapanınca, ABD Jeolojik Araştırma Bürosu ortadan kalkacak. Bilgisayar şefin Noftzieger tüm kodlarını değiştirebilir. Sonra sen benimle beraber Arizona'ya geleceksin ve en sevdiğim Flagstaff Lokantası'nda iyi bir yemek yedikten sonra evime gideceğiz ve arkasındaki çölde büyük bir ateş yakıp bir sürü belge, fotokopi ve bandı yakacağız. İstersen sana ayakkabı koleksiyonumu bile gösteririm."

Cap bunları düşünmeye başladı. Rainbird de sakin sakin oturup ona zaman kazandırdı.

Sonunda söze başladı Cap. "Dr. Hockstetter ve meslektaşları, bu kızı incelemenin iki yıl sürebileceğini söylüyorlar. Koruyucu duygularının derinliğine bağlıymış bu."

"Ve sen, dörtle altı ay içinde gitmiş olacaksın."

Cap omuzlarını silkti.

Rainbird bir parmağını burnunun kenarına dayayıp başını eğdi. Peri masallarında görülebilecek gülünçlükte bir hareketti bu. "Bana kalırsa, seni bu işin başında çok daha uzun bir süre tutabiliriz. İkimiz yüzlerce cesetin nerelerde gömülü olduğunu biliyoruz. Her iki anlamda yani. Sonunda ikimiz de istediklerimizi elde edeceğiz. Ne dersin?"

Cap düşündü. Yaşlı, yorgun ve şaşkın hissediyordu kendini. "Sanırım, iyi bir anlaşma yaptın kendi açından."

"Çok iyi," dedi Rainbird canlı bir sesle. "Sanırım kızın ayak işlerini gören kişi olmam gerekir. Olayların içinde görünmeyece-

ğim. Kız için çok önemli bu. Ve o tabancayı benim ateşlediğimi asla öğrenmeyecek. Çok tehlikeli bir bilgi olur bu, değil mi? Çok tehlikeli."

"Niçin?" dedi Cap sonunda. "Niçin bu çılgınlıkları yapıyorsun?"

"Çılgınca mı geliyor?" dedi Rainbird neşeli bir sesle. Ayağa kalkıp Cap'in masasından Charlie'nin kızakla kayan fotoğrafını aldı. "Bu meslekte hepimiz kışlık yiyeceklerimizi biriktiririz, Cap. Hoover da bunu yaptı. Sayısız CIA yöneticisi de. Sen de öyle, yoksa çoktan emekli çeklerini almaya başlamış olurdun. Ben başladığım zaman Charlie McGee henüz doğmamıştı, yalnızca kendimi kurtarmayı düşünüyordum."

"Ama niçin bu kız?"

Rainbird uzun bir süre yanıtlamadı. Dikkatle, neredeyse sevgiyle bakıyordu fotoğrafa. Usulca dokundu.

"Çok güzel bir kız," dedi sonunda. "Ve çok genç. Ama içinde senin şu Z faktörün var. Tanrıların gücü. Onunla çok iyi dost olacağız." Tek gözü dalgınlaştı. "Evet, çok yakın olacağız birbirimize."

KAPAN

1

27 Martta, Andy McGee artık Tashmore'da daha fazla kalamayacaklarına karar verdi. Mektupları postaya atalı iki haftadan fazla olmuştu ve eğer bir yanıt alacaksa şimdiye dek eline geçmiş olmalıydı. Granther'in kulübesi çevresindeki sessizlik onu tedirgin etmeye başlamıştı. Mektup gönderdiği altı kişi de onu zırdeli kabul etmiş olabilirdi ama... buna inanamıyordu.

İçgüdüleri mektuplarının yerlerine varmadığını fısıldıyordu.

Ve böylece onlar Charlie ile kaldıkları yeri öğrenmişlerdi.

"Haydi gidiyoruz," dedi Charlie'ye. "Eşyalarımızı toplayalım."

Küçük kız korkulu, dikkatli gözlerle baktı babasına ama ağzını açmadı. Nereye gideceklerini ya da ne yapacaklarını sormadı bile. Bir dolabın içinde iki eski bavul buldu ve yanlarına alacaklarını ayırmaya başladılar.

Kulübenin doğu tarafındaki pencerelerden güneş içersini aydınlatıyordu. Bir gece önce sarı buzların yavaş yavaş çatlamalarını dinlemişti. Gölün bir ucundan Büyük Hancock Nehri'ne akacaklar ve New Hampshire ile Maine eyaletlerini geçip gitgide çoğalarak ve kirlenerek Atlantik'e döküleceklerdi. Bu, kemanın en ince tellerine sürekli sürten arşenin sesini andırıyor ve sinir uçlarına yerleşip titretiyordu. Daha önceleri buzların çözülme

mevsiminde hiç burada olmamıştı Andy ve bir daha bulunmak istediğinden de emin değildi. Bu seslerin dış dünyalardan gelme, ürkütücü bir tonu vardı.

Yinelenen karabasanlarda asla göremediğimiz canavarlar gibi *onların* pek yakınlarında olduklarını hissetmeye başlamıştı. Charlie'nin yaş gününün ertesinde yine göl üzerindeki yolculuğuna çıkınca, yüksek bir çama giden kar ayakkabılarının izlerini görmüştü. Kar ayakkabılarının çıkarılıp kara saplandıkları yerdeki izler bile belli oluyordu. Ağacın dibinde Andy altı Vantage izmariti ve bir zamanlar içinde Kodak Tri-X film bulunan buruşturulmuş sarı bir kutu görmüştü. Her zamankinden daha tedirgindi kayaklarını çıkarıp ağaca tırmanırken. Daha tepeye varmadan Granther'in kulübesini iki kilometre kadar ilerde düz bir hat üzerinde görebildiğini anlamıştı. Küçük ve boş gibi görünüyordu ama bir telefoto objektifle...

Bu bulgularından Charlie'ye söz etmedi.

Bavullar hazırlanmıştı. Kızın süregelen sessizliği sanki suçluyormuş gibi sinirli konuşmalara itiyordu Andy'yi.

"Berlin'e kadar otostop yaparız. Sonra bir otobüse atlayıp New York'a döneriz. Doğruca *New York Times* gazetesinin bürosuna gideceğiz."

"Ama baba, onlara bir mektup göndermiştin."

"Belki de ellerine geçmedi, hayatım."

Charlie bir süre sessizce yüzüne bakıp sordu. "Acaba onlar mı aldı mektubu?"

"Elbette... ha?" Başını sallayıp tekrar başladı söze. "Hiç fikrim yok, Charlie."

Kız yanıtlamadı. Diz çöküp bir bavulun kapağını kapattı ve beceriksizce kilitlemeye çalıştı.

"Yardım edeyim, tatlım."

"Ben kapatabilirim!" diye bağırdı ve ağlamaya başladı Charlie.

"Charlie, hayır." dedi babası. "Lütfen, hayatım. Her şey sona erecek."

"Hayır ermeyecek," dedi kız hıçkırıkları artarken. "Asla sona ermeyecek."

2

Granther McGee'nin kulübesinin çevresinde on iki ajan vardı. Bir gece önce almışlardı yerlerini. Hepsi beyaz yeşil karışık kamuflaj kıyafetlerine bürünmüşlerdi. İçlerinden hiçbiri Manders çiftliği olayına katılmamıştı ve ilacı atacak tüfeği kullanan John Rainbird ile. 22'liği ateşleyecek Don Jules'den başka hiçbiri silahlı değildi.

Rainbird, "New York'ta olanlardan sonra hiç kimsenin paniğe kapılması olasılığını göze alamam," demişti Cap'e. "Şu Jameison'un korkusu hâlâ geçmiş değil."

Bu nedenle adamların silah taşımalarını istemiyordu. Olaylar birdenbire gelişiverdi ve elinde iki cesetle kalmak hiç işine gelmiyordu. Beraberindeki ajanları özenle seçmiş ve Andy McGee'yi ilaçlı tabancayla vurmak için Don Jules'i saptamıştı. Kıvrak zekâlı ve pratik bir adamdı; kritik anlarda işi karıştırmıyordu.

"McGee gün boyu her an çıkabilir," demişti Rainbird onlara. "Kız bazen çıkıyor ama babası her gün görünüyor. Eğer adam yalnız çıkarsa onu ben vuracağım ve Jules çabucak bir tarafa saklayacak. Eğer kız yalnız çıkarsa, yine aynı işlemi yapacağız. Ama eğer birlikte çıkarlarsa, ben kızı vuracağım, Don Jules ise babasını. Sizler koruyucularımızsınız. Bunu anlıyor musunuz?" Rainbird'in tek gözü adamların üstlerinde dolaştı. "Olaylar çok kötüye giderse diye orada bulunacaksınız. Eğer *gerçekten* kötüye giderse, herhalde pantolonlarınız ateş almış bir halde göle koşuyor olacaksınız. Yüzde bir olasılıkla işe yarayabilirsiniz diye geliyorsunuz. Ayrıca eğer işi yüzüme gözüme bulaştırırsam tanık olacaksınız."

Sinirli bir gülüş duyuldu.

Rainbird parmağını salladı. "Eğer içinizden biri verilen işareti yanlış anlayıp işe gereksiz yere karışırsa, soluğu derhal Güney Amerika'nın en berbat balta girmemiş ormanında alacak. Buna inanın, beyler. Benim gösterimde figüran olacaksınız. Bunu unutmayın."

St. Johnsburg'daki terk edilmiş bir motelde "sahne provası" yaparlarken Rainbird, Don Jules'ü bir kenara çekmişti.

"Bu adam hakkındaki dosyayı okudun."

"Evet," dedi Jules.

"Beyinsel etkilemenin ne olduğunu biliyorsun."

"Evet."

"Oiho'daki o iki adama neler olduğunu anımsıyor musun? Hani kızı kaçırmak isteyen iki kişi?"

"George Waring ile çalışmıştım," dedi Jules sakin bir sesle. "O herif çay demlerken ibriği yakabilir."

"Erkeklerin çalıştığı bir örgütte garip bir şey değil bu. Yalnızca iyice anlamanı istedim. Çok çabuk olman gerekecek."

"Evet, tamam."

"Bu herif bütün bir kış dinlendi. Eğer seni *itmeye* vakit bulursa, geri kalan yanını kapitone duvarlı bir hücrede bir kuş ya da bir pancar veya herhangi bir şey olduğuna inanarak geçirebilirsin."

"Pekâlâ."

"Pekâlâ ne?"

"Elimi çabuk tutacağım. Bırak artık, John."

"Beraberce çıkmaları olasılığı da kuvvetli," dedi Rainbird adama aldırmadan. "Çıkacakları kapıdan görülmeyecek bir şekilde verandanın köşesinde duracaksın. Kızı haklamamı bekleyeceksin. Babası tabii yanına gidecek. Sen de onun arkasında olacaksın. Onu ensesinden vur."

"Elbette."

"İşi berbat etme, Don."

Jules gülümseyerek sigarasından bir nefes çekti. "Hayır etmem."

3

Bavullar hazırlanmıştı. Charlie ceketini ve kar pantolonunu giydi. Andy de ceketinin fermuarını kapatıp bavulları eline aldı. Kendini hiç iyi hissetmiyordu. Çok tedirgindi. Altıncı duyu.

"Sen de öyle hissediyorsun, değil mi?" diye sordu Charlie. Küçük yüzü solgun ve duygusuzdu.

Andy isteksizce salladı başını.

"Ne yapacağız?"

"Bu uyarının biraz erken gelmiş olduğunu umacağız." Ama kalbi buna inanmıyordu. "Başka ne yapabiliriz?"

"Ne yapabiliriz?" diye yineledi Charlie.

Charlie babasına yaklaştı ve kucağına alması için kollarını uzattı. Belki de iki yıldır bunu yapmadığını anımsadı Andy. Bir çocuğun gözlerinizin önünde böylesine çabuk ve fark ettirmeden değişmesi ne denli hayret uyandırıcıydı.

Bavulları yere bırakıp kızı kucağına aldı. Yanağını öpüp babasına sımsıkı sarıldı Charlie.

"Hazır mısın?" dedi Andy onu tekrar yere bırakırken.

"Sanırım." Neredeyse ağlayacaktı. "Baba... artık yangın çıkarmayacağım. Biz gitmeden önce gelseler bile."

"Tamam. Pekâlâ, Charlie. Bunu anlıyorum."

"Seni seviyorum, baba."

Andy başını salladı. "Ben de seni yavrum."

Andy yaklaşıp kapıyı açtı. Bir an için parlak güneş gözlerini öylesine kamaştırdı ki, hiçbir şey göremedi. Sonra gözbebekleri kısıldı ve çevre gözlerinin önünde belirdi. Sağ tarafında buzlar arasında mavi suları görülen Tashmore Gölü vardı. Tam karşısında yer alan çam ormanlarının arasındansa ilerdeki kulübenin karlardan temizlenmiş yeşil tahta damı görünüyordu.

Orman öylesine sessizdi ki, Andy'nin rahatsızlığı arttı. Kış sabahları ılınmaya başladığından beri onları karşılayan kuş ötüşlerine ne olmuştu? Hiç ses yoktu bugün... dallarda eriyen karlardan başka. Granther'in buraya telefon almış olmasını ne kadar isterdi. Tüm gücüyle, *"Kim var orada?"* diye bağırmak arzusunu güçlükle engelliyordu. Bu haykırış Charlie'yi daha çok korkutacaktı.

"İyi görünüyor," dedi Andy. "Sanırım onlardan ilerdeyiz... tabii hâlâ peşimizdelerse."

"Çok iyi," diye mırıldandı Charlie anlamsızca.

"Yola düşelim bebeğim," dedi Andy ve başka ne yapabiliriz, diye geçirdi içinden belki yüzüncü kez. Onlardan ne denli nefret ettiğini de tekrarlıyordu bir yandan.

Kahvaltı bulaşıklarının sıralandığı tabaklığın önünden geçip yanına geldi Charlie. Bütün kulübe buldukları gibi temiz ve düzenli bırakılmıştı. Granther bunu bilse herhalde memnun olurdu.

Andy kolunu kızının omzuna sarıp hafifçe sıktı. Sonra bavulları eline aldı ve ilkbahar güneşine çıktılar.

4

John Rainbird yüz elli, iki yüz metre ilerdeki yüksek bir çam ağacına tırmanmıştı. Ayağında çivili ayakkabılar vardı ve bir kemer onu ağaca sıkıca bağlamıştı. Kulübenin kapısı açılınca tüfeğini omzuna atıp yerleştirdi. Güven verici bir pelerin gibi sarmıştı sükûnet. Tek sağlam gözünün önünde her şey şaşırtıcı bir berraklık kazanıyordu. Bir gözünü yitirince derinliği ölçmekte bir süre güçlük çekmişti ama dikkatini verdiği zamanlarda eski keskin gözlü devrine erişen bir netlikte görebiliyordu her şeyi.

Kızın boynuna saplayacağı eğer bir kurşun olsaydı, mesafe fazla olmadığı için hiç tereddüt etmezdi. Ama daha tehlikeli, daha alışılmamış bir atış yapacaktı. Özel olarak değiştirilmiş bu tüfeğin namlusuna ucu ok gibi bir ampul Orasin yerleştirilmişti ve bu uzaklıkta her zaman için yön değiştirme ya da yere saplanma olasılığı vardı. Şanslılardı ki o sabah rüzgâr hiç esmiyordu.

Eğer yüce Ruh ve atalarım isterse, diye dua etti Rainbird. *Atışın doğru olması için ellerime ve gözüme yön ver.*

Kızla babası yan yana çıktılar kapıdan. Demek ki, Jules de girecekti işe. Tüfeğin dürbününden kız kocaman görünüyor, kulübenin hava koşullarıyla yıpranmış kapısı önünde, parkası masmavi parlıyordu. McGee'nin elindeki bavulları fark eden Rainbird tam zamanında yetiştiklerini anladı.

Kızın kukuletası başındaydı ama fermuarı göğsünün ortasına kadar çekilmiş olduğundan yakası boğazında biraz açılmıştı. Havanın ılık oluşu Rainbird'in şansınaydı.

Tetikteki parmağını gerdi ve dürbünün tam orta noktasını kızın boynuna ayarladı.

Eğer yüce Ruh...

Tetiği çekti. Bir patlama olmadı. Yalnızca belirsiz bir *pıt* sesi ve tüfeğin namlusundan yükselen ince duman.

5

Charlie sendeleyip boğulurcasına soluklandığı zaman merdivenlerin başına gelmişlerdi. Andy hemen bavulları yere bıraktı. Hiçbir şey duymamıştı ama bir terslik olduğu belliydi. Charlie'de bir değişiklik vardı.

"Charlie? *Charlie?*"

Bakakaldı kızına. Karların önünde inanılmaz güzellikte bir heykel kadar hareketsiz duruyordu. İnanılmayacak kadar küçük. Ve birdenbire değişikliğin ne olduğunu anladı. Öylesine kötüydü ki, ilk anda fark etmemişti.

Charlie'nin boğazında upuzun bir iğne vardı. Eldivenli eliyle onu yakalayıp çekiştirince, incecik yaradan kan sızmaya başladı. Küçük ve zarif bir kan, gömleğinin yakasını lekeleyip parkanın fermuarını çevreleyen yapay kürkün ucuna kadar inmişti.

"Charlie!" diye haykırdı. Gözleri dönüp yere yuvarlanacağı sırada atılıp yakaladı onu. İsmini yineleyerek verandaya yatırdı. Boğazındaki ok güneşte parlıyordu. Ölü bir nesne gibi gevşekti küçük bedeni. Kollarına alıp kuşların ötmediği, bomboş görünen güneşli ormana baktı.

"Kim yaptı bunu?" diye bağırdı. *"Kim yaptı? Seni görebileceğim bir yere çık!"*

Don Jules verandanın köşesini döndü. Ayağında Adidas tenis ayakkabıları ve bir elinde .22'lik vardı.

"Kızıma kim ateş etti?" diye haykırdı Andy. Çığlığının şiddetiyle boğazında bir şeyler acı vererek titremeye başlamıştı. Sıcak mavi parkanın içindeki gevşek vücudu göğsüne bastırdı. Usulca ucundan tutup minik oku çıkarınca, yeniden kan sızmaya başladı.

İçeri taşımalıyım, diye düşündü. *İçeri götürmeliyim.*

Jules sessizce yaklaşıp bir filmde aktör Booth'un Başkan'ı vurduğu gibi ensesinden vurdu onu. Andy bir an Charlie'yi göğsünde sıkarak dizleri üzerinde doğruldu, sonra üzerine düştü.

Jules dikkatle ona baktı ve ormandaki adamlara el salladı.

"Çok basit," dedi kendi kendine. Mart sonunun yapışkan karları arasında kulübeye doğru yürüyen Rainberd'e. "Çok basitmiş. Niçin bu kadar üstünde durdu acaba?" diye sordu.

KARARTMA

1

İnanılmaz bir yıkım ve can kaybıyla sona eren olaylar, bir yaz fırtınası ve iki jeneratörün bozulmasıyla başlamıştı.

Andy ile Charlie'nin Granther'in Vermont'taki kulübesinde yakalanışlarından altı ay sonra, ağustosun 19'unda başlamıştı fırtına. On gündür hava durgun ve yapışkandı. Ama o ağustos günü ufuktaki kapkara bulutlara karşın ne bahçede çalışanlar, ne de bilgisayar görevlileri, ne de havalandırma sistemiyle ısısı her gün eşit tutulan bürosunda büyük sandviçini yiyen Cap fırtınanın geleceğine inanmıştı.

Belki de Longmont Karargâhı'nda yağmuru tek fark eden kişi, adını yağmurdan almış olan Rainbird. (Yağmur Kuşu) idi. Saat birde kartını damgalatması gerekirken, on iki otuzda gelmişti ve kemikleriyle bir zamanlar gözünün bulunduğu çukurun ağrıdığını hissediyordu.

Rainbird hurda bir Thunderbird kullanıyordu. Üzerinde hademelerin giydiği beyaz önlük vardı. Arabadan inmeden önce gözüne işlemeli bir bez takmayı ihmal etmemişti. Bunu yalnızca kızın yanında çalıştığı zamanlar takıyordu. Ve taktığı zaman yitirdiği gözü aklına geldiği için rahatsız olmaktaydı.

Dükkân'ın arazisinde dört ayrı park yeri vardı. Rainbird'in asıl arabası olan yeni sarı Cadillac'ın camındaki işaret her yerde

park edebileceğini gösteriyordu. Üstelik bu işareti taşıyan arabaların parkı yeraltı tüneli ve asansörle ana binaya bağlanmıştı. Öteki park yerleri daha uzaktaydı ve çalışanların seviyelerine uygun olarak alfabetik sıraya göre düzenlenmişti. Rainbird'in eski Thundenbird'i bıraktığı 'D' harfli park neredeyse araba mezarlığına götürülecek enkazlarla doluydu.

Kapıyı kilitlerken başını kaldırıp bulutlara baktı. Fırtına saat dört sularında patlayacak, dedi kendi kendine.

Aşağı sınıf görevlilerin zaman kartlarını makineye bastıkları binaya doğru yollandı. Bir bahçıvanbaşı, üzerindeki rengârenk güneş şemsiyesinin gölgesinde, çim biçme makinesine oturmuştu; yanından geçerken ona yüz vermedi. Bu da sınıflandırmanın bir kuralıydı işte. Eğer göreviniz IV. sınıf olduğunuzu belirtiyorsa sizin için V. sınıf yoktu. Rainbird'in yarısı uçmuş suratı bile ilgi çekmiyordu. Tüm devlet kuruluşları gibi, Dükkân da gerçek denebilecek kişileri bünyesinde barındırıyordu ve Max Factor'ın bu konuda onlara öğreteceği çok az şey vardı. Ayrıca savaşta sakatlanmış kişilerin sağlamlara tercih edildiği de bir gerçekti. Rainbird hem vücutları, hem de ruhları sakatlanmış bu adamlara acımıyor, bir bakıma bu durumu komik buluyordu.

On yedi hafta öncesine kadar bu korkunç suratlı, dost canlısı hizmetçinin, sarı Cadillac'ının polarize camı ardından yalnızca gölgesi görünen çok değerli bir ajan olduğunu, şimdi beraber çalıştıklarını hiçbiri bilmiyordu.

"İşi biraz abartmıyor musun?" diye sormuştu Cap. "Kız ne bahçıvanları, ne de sekreterleri tanıyor."

Rainbird başını salladı. "Ufacık bir hata her şeyi berbat edebilir. Laf arasında benim arabamı önemli kişiler parkına bıraktığımı ya da beyaz önlüğümü sizlerin kullandığı tuvalette giydiğimi biri söyleyecek olursa, her şey yatar. Onun güvenini kazanmaya çalışıyorum. İkimizin KGB'nin Amerikan şubesinde birer yabancı, birer garip yaratık olduğumuza inanmasını istiyorum."

Cap bundan hoşlanmadı. Dükkân'ın çalışma yöntemlerinin alaya alınmasını hiç sevmezdi. Üstelik bu işde her şey büyük bir dikkat ve özenle yapılmıştı.

"İşini başarıyla sürdürüyorsun!" dedi Cap.

Ama aslında başarılı olduğu söylenemezdi. Burada bulunduğu sürece kız bir tek kibrit bile çakmamıştı. Babası da beyinsel etkileme gücünü hiç sergilememişti. Tabii eğer hâlâ bu gücü varsa.

Kız Rainbird'i adeta büyülemişti. Dükkân'a ilk girdiği yıl, hiçbir kolejde okutulmayan dersler görmüştü: Araba soygunu, iz bırakmadan arama, telefon dinleme ve daha bir sürü şey. Rainbird'in en çok ilgisini çeken konuysa yaşlı bir hırsızın öğrettiği kasa açma yöntemleriydi. Gerçi Rammaden konusunda uzman sayılırdı ama Rainbird artık kendisini onunla eşit gibi görmeye başlamıştı.

Üç yıl önce ölmüş olan Rammaden, onlara çeşitli tipteki kasaların hangi yöntemlerle kolayca açılacaklarını öğretirken, bir keresinde kasaları kadınlara benzettiğini söylemişti. Zaman ve alet olduktan sonra açılmayacak kasa yoktu. "Zor kasalar ve kolay kasalar vardır, ama açılması olanaksız diye bir şey yoktur," demişti.

Bu kız zordu işte.

İlk önceleri açlıktan ölmesini önlemek için damardan serum takmak zorunda kalmışlardı. Bir süre sonra yemek yememenin yalnızca kolunda bir sürü iğne izlerine neden olduğunu anlayınca, ağzını kullanmak daha kolay olduğu için hiç tepki göstermeden kendisine verilenleri yemeye başlamıştı.

Verilen kitapların bir bölümünü okuyor ya da sayfalarını çeviriyordu. Ara sıra odasındaki renkli televizyonu açıp birkaç dakika izledikten sonra kapatıyordu. Yalnızca haziran ayında gösterilen *Siyah İnci* filmini ve birkaç *Disney* yapıtını ilgiyle izlemişti. Hepsi bu kadar. Doktor raporlarında 'geçici söz yitimi' lafları sık sık görünmeye başlamıştı.

Rainbird tıp sözcüklerini karıştırıp bunun anlamını okuyunca, Kızılderili bir savaşçı olduğundan, belki doktorlardan daha iyi anlamıştı. Kız bazen söyleyecek söz bulamıyordu. Hiç umursamadan ve ses çıkarmadan ağzını oynatıp duruyor ya da farkına varmadan çok yanlış sözcükler kullanıyordu. "Bu elbiseyi sevmiyorum, samanı tercih ederim," diyor ve bazen, "Yani *yeşili* demek

istedim," diyerek hatasını düzeltiyor, ama çoğunlukla bunu fark bile etmiyordu.

"Söz yitimi" tıp dilinde, beyindeki bir düzensizlikten dolayı görülen unutkanlıktı. Doktorlar derhal Charlie'nin aldığı ilaçları değiştirmeye başladılar. Orasin yerine bir süre Valium beraber verilince, küçük kız ilacın etkisi altında olduğu zamanlar ağlamaya başladı. Yepyeni bir uyuşturucu denendi ve birkaç gün sonra kekelemeye ve her tarafı kızarmaya başladı. Tekrar Orasin'e dönerek unutkanlığının artıp artmadığını sürekli kontrol etmeye başladılar. Bir doktorun raporuna göre, babası ona yangın çıkarmamasını tembih etmişti ama Dükkân'dakiler çıkarmasını söyleyerek çelişkiye itiyorlardı Charlie'yi. Ayrıca Manders çiftliğindeki olaylardan dolayı hâlâ kendini suçluyordu.

Rainbird bu sözlere kulak asmadı. Ne ilaçlar, ne kilitli kapılar ardında yaşamaya zorlanmak, ne devamlı göz altında bulundurulmak, ne de babasından ayrı kalmaktı küçük şeytanın derdi.

Yalnızca zor bir insandı.

Ne olursa olsun, onlarla işbirliği yapmayacağına karar vermişti kendince. İşin can alıcı noktası buydu. Psikiyatri uzmanları ay maviye dönünceye dek ona mürekkep lekeleri gösterebilirler, öteki doktorlar sekiz yaşındaki bir çocuğa ilaç vermenin sakıncalarını mırıldanarak çareler arayabilirlerdi... yalnızca dosyalar kabaracak ve Cap öfkeden kuduracaktı.

Charlie McGee zor kişiliğiyle yaşamını sürdürecekti.

Bugün yağmurun yapacağını hissettiği gibi, küçük kız konusundaki duygularından da emindi Rainbird. Ve bu yüzden ona hayrandı. Belki yıl sonuna dek onları boş yere uğraştıracaktı. Ama sonsuza dek uğraşmayacaklarını bilen John Rainbird bu nedenle endişeleniyordu.

Kasa soyguncusu Rammaden bir öykü anlatmıştı. İki hırsız bir cuma akşamı büyük bir süpermarkete girmişler ve saatlerce para dolu kasayı açmaya uğraşmışlar. Çabaları sonuçsuz kalınca da kasayı patlatmışlar. Başarıyla. Öylesine başarılı bir patlama olmuş ki, paraların tümü parçalanmış.

"Yani bu hırsızlar kasayı yenememişler," demişti Rammaden kuru ve tiz sesiyle. "Bütün sorun kasayı yenebilmek. Eğer içindekileri işe yarar durumda ele geçirebilirseniz yenmiş sayılırsınız. Anladınız mı? Parayı öldürmüşler. Çok aptal oldukları için kasa onları yenmiş."

Rainbird anlamıştı.

Belki altmıştan fazla kolej mezunu bu küçük kızla uğraşıyordu, ilaçlarla şifresini çözmeye, çelişkisini unutturmaya çalışıyordu ama boşuna.

Rainbird küçük kulübeye girip zaman kartını aldı. Vardiya amiri T.B. Norton okuduğu kitaptan başını kaldırıp baktı.

"Erken gelenlere fazla mesai ödenmez."

"Öyle mi?"

"Evet."

Rainbird adama aldırış etmeden bülten tahtasına yaklaştı. Dün geceki maçı hademelerin takımı kazanmıştı. Biri 'iyi durumda çamaşır makinesi' satmak istiyordu. Resmi bir not, "Tüm W-1 ile W-6 işçilerinin buradan çıkmadan önce ellerini yıkamaları gerekir," diyordu.

"Yağmur gelecek," dedi omzunun üstünden Norton'a.

"Olamaz, Kızılderili," diye homurdandı şef. "Niçin çekip gitmiyorsun? İnsanları kokutuyorsun."

"Tabii patron. Kart basıyordum yalnızca."

"Bir daha sefere tam zamanında gel."

"Olur patron," dedi Rainbird ve dışarı çıkarken adamın çenekemiğinin altındaki pembe boynuna baktı. Çığlık atacak zamanın olur mu, patron? Pembe boynuna parmağımı saplarsam çığlık atabilir misin? Sanki şişe geçirilen bir et parçası gibi... patron.

Dönüp ıslak sıcağa çıktı Rainbird. Yağmurla ağırlaşan bulutlar iyice alçalmıştı. Şiddetli bir fırtına kopacaktı. Çok uzaklardan gökgürültüsünün homurtuları geliyordu.

Rainbird yan kapıdan girip C asansörüyle üç kat aşağıya inecekti. Bugün kızın dairesini yıkayıp cilalayacaktı. Sorun, kızın onunla konuşmak istememesi değildi. Gerçekten değildi. Ama kız sürekli olarak ondan uzak duruyordu. Eğer küçük kızı bir kez

güldürebilse, bir şakayı paylaşabilseler, çok büyük bir adım atmış olacaktı. Yalnızca bir kahkaha. Bu noktaya yerleştirebilecekti keskisini. Tüm Dükkân'a karşı ikisi beraber... birbirlerine iyice yaklaşacaklardı.

Ama şimdiye dek onu güldürmeyi başaramamıştı ve bu yüzden saygısı gitgide artıyordu.

2

Rainbird kimlik kartını bastı ve aşağıya, hademelerin odasına inip işe başlamadan önce bir fincan kahve içti. Aslında canı kahve istemiyordu ama vakit henüz erkendi. Hevesini göstermemeliydi; Norton'ın bunu fark edip belirtmesi bile kötüydü zaten.

Termostaki sıcak kahverengi çamurdan bardağına doldurdu, bir köşeye çekildi. Öteki hademelerin hiçbiri gelmemişti daha. Yayları fırlamış gri kanepeye oturup kahvesini yudumladı. Charlie'nin en ufak bir ilgi göstermediği paramparça yüzü, sakin ve kararlıydı. Düşünceleri şimdiki durumu incelemekle meşguldü.

Charlie ile ilgilenenler, Rammaden'in anlattığı beceriksiz hırsızlara benziyordu. Gerçi kıza nazik davranıyorlardı ama bunun nedeni ona olan sevgileri değildi. Bir süre sonra bu yöntemin sonuç vermediğini görünce, kasayı patlatmaya karar vereceklerdi. Ve Rammaden'in dediği gibi "parayı öldüreceklerinden" emindi Rainbird.

Doktor raporlarından ikisinde "hafif şok tedavisi" sözcüklerini görmüştü. Hockstetter'in güvendiği Dr. Pynchot'nun raporu herkesin anlayacağı dile çevrilince, biraz şiddet göstermek gerektiğini ortaya koymuştu. Eğer kız, babasını acı çekerken görürse, inadı kırılabilirdi. Rainbird ise, babasını saçları havaya dikilmiş, verilen cereyanla dans ettiğini görünce kızın istifini bozmadan odasına gidip bir su bardağını kırıp yiyeceğini düşünüyordu.

Ama onlara bunu anlatamazdınız. FBI ve CIA gibi Dükkân'ın da parayı öldürme öyküleri epey çoğalmıştı. Eğer yabancı yar-

dımla bunu halledemiyorsanız, Thompson'larınızı kapıp oraya gidin ve herifi temizleyin. Castro'nun purolarına siyanür koyun. Çılgınlıktı bu ama onlara anlatamazdınız. Las Vegas'taki kumar makinelerinin ışıltılı resimleri gibi parlak SONUÇLAR görmek istiyorlardı yalnızca. Bunun için parayı öldürüp, parmakları arasından kayarak giden yeşil kâğıt parçacıklarına bakarken, hatanın nerede olduğunu düşünüp dururlardı hep.

Hademeler kendi aralarında konuşup şakalaşarak odaya dolmaya başlamışlardı. Hepsi de Rainbird'den uzak durmaya gayret ediyordu. Hiçbiri ondan hoşlanmıyordu. Ne onlarla bovlinge gidiyor, ne de arabasından söz ediyordu ve üstelik bir Frankeştayn filminden fırlamışa benziyordu. Onları ürkütüyordu.

Rainbird cebinden tütün kesesiyle kâğıtlarını çıkarıp bir sigara sardı ve kızın dairesine gitme vakti gelinceye dek sigarasını içerek bekledi.

Her şey bir yana, yıllardır hissetmediği kadar iyi ve canlı hissediyordu kendini. Bu nedenle kıza minnettardı. Bir süre için kendisine yaşam sevgisini geri vermiş olduğunu küçük kız asla öğrenemeyecekti tabii. Zor bir kişi olması çok iyiydi. Er geç onu yenecekti Rainbird. Kolay kasalar ve zor kasalar vardır ama imkânsız diye bir şey yoktur. Kız bir süre onların isteklerine boyun eğecekti ve iş bittikten sonra da Rainbird onu öldürecekti. Ve öldürürken gözlerinin içine bakıp bu dünyadan ayrılırken neler hissettiğini anlayacaktı.

Bu arada da yaşayacaktı.

Sigarasını bastırıp ayağa kalktı. Artık çalışmaya hazırdı.

3

Yağmur bulutları gitgide alçaldı ve saat üçte Longsmont binalarının üstü iyice karardı. Gökgürültüleri artınca bahçıvanlar çim biçme makinelerini toplayıp iki ev arasındaki dinlenme masalarını kaldırdılar; ahırda seyisler sinirli atları yatıştırmaya çalışıyorlardı.

Fırtına saat üç buçukta tüm şiddetiyle geldi. Yağmur damlaları kısa sürede doluya dönüştü ve rüzgâr her yönden birden esmeye başladı. Şimşekler mavi beyaz çakarken havaya hafif bir benzin kokusu yayılıyordu. Akşam hava raporunda çok yakındaki bir alışveriş merkezinin damının uçtuğu bildirildi.

Dükkân fırtınayı fazla zarara uğramadan atlattı. İki pencere doludan kırıldı, bir alçak çit yerinden söküldü ve tahta parçacıkları rüzgârda çiçek tarhlarına yayıldı. Bahçıvanlara iş çıkmıştı. Tel örgülerin arasındaki köpeklerse fırtına dinmeye başlayıncaya dek çılgınlar gibi koştular.

Dolu, yağmur ve rüzgârdan sonra, asıl zararı fırtınanın elektrik yüklü olmasının verdiği anlaşıldı. İki ana trafoya düşen yıldırım Doğu Virginia'nın büyük bir bölümünü gece yarısına kadar elektriksiz bıraktı. Bu trafolardan biri Longmont'u da aydınlatmaktaydı.

Elektrikler sönüp havalandırmanın mırıltısı kesilince, bürosunda çalışmakta olan Cap sıkıntıyla etrafına bakındı. Koyu gölgeli loş ışıkta alçak sesle küfrederek yedek elektrik şebekesine ne olduğunu merak etmekteydi.

Pencereden dışarı bakınca, şimşeklerin aralıksız çaktığını gördü. O akşam nöbetçilerden biri karısına, iki elektrik teli arasında servis tabağı büyüklüğünde bir elektrik topunun dolaşıp durduğunu anlatacaktı.

Cap elini telefona atıp neler olduğunu soracağı anda ışıklar yandı, havalandırma aygıtı çalışmaya başladı.

Ve tekrar söndü.

Gerçi Dükkân'ın tüm elektriği Doğu Virginia trafolarından sağlanıyordu ama gerektiği zaman devreye giren iki dizel jeneratörü de vardı. Bir tanesi tel örgülere, bilgisayarlara ve küçük revire ceryan sağlarken, diğeri binaların ışıklandırılması, asansörler, havalandırma aygıtları vb. çalıştırıyordu. Eğer birinci jeneratör, fazla yüklenilirse, ikinci ona yardımcı olmak üzere devreye girecek şekilde yapılmıştı ama 19 Ağustos günü iki devre de fazla yüklendi birdenbire.

Daha sonra yapılan bir inceleme 'mekanik hata' olduğunu ortaya çıkardı. 1971'de bunlar yaptırılacağı zaman ihaleyi öğrenen bir senatör elektrik mühendisi olan kayınbiraderinin kulağını bükmüş, adam da biraz işçilik ve biraz malzeme çalarak en düşük fiyatı verip işi almıştı.

Ve kuruluşundan bu yana yalnızca kısa sürelerde çalışmış olan jeneratörler, en büyük sınavlarını başarıyla verememişlerdi. Tabii bu arada elektrik mühendisi işi ilerletmiş, St. Thomas Adası'ndaki Coki kıyısındaki milyonluk bir sahil kenti inşaatına başlamıştı.

Bu nedenle Dükkân tüm eyaletle birlikte ancak gece yarısı ana trafoların onarılmasından sonra ışığa kavuştu. Bu zoraki karartma sırasında birbirlerinin başına gelenden habersiz oldukları halde, hem Andy, hem de Charlie'de büyük değişiklikler olmuştu.

Beş aylık bir durgunluktan sonra her şey ilerlemeye başlamıştı.

4

Işıklar sönmeden önce Andy televizyonda bir dini program izlemekteydi. Zaman kavramı öylesine karışmıştı ki, bu programsanki yirmi dört saattir devam ediyor gibi geliyordu ona.

Oldukça şişmanlamıştı. Aynada kendini görünce son günlerinde Elvis Presley'in nasıl balon gibi şiştiğini düşünüyordu. Bazen de, hadım edilen bir erkek kedinin nasıl tembelleşip şişmanladığı geliyordu aklına, Slumberland Moteli'nde kaldıkları gece banyodaki terazide tartıldığı zaman 73 kilo gelmişti ama şimdi 85 kiloya yaklaşıyordu. Yanakları dolmuş, gerdanı sarkmaya başlamıştı. Yiyecekler çok çekiciydi ve insan sürekli Thorazine'in uyuşturucu etkisinde olunca ve eline fırsat geçmeyince hareketli olamıyordu.

İlaç almadığı zamanlar şişmanlık konusunda endişelenmiyordu. Onlar, sonuçsuz testlerinden birini daha yapmak istedikleri zaman, on sekiz saat Andy'yi ilaçsız bırakıyorlar ve bir doktor

fiziksel tepkilerini ölçüp beyin dalgalarının keskinliğini anlamak için EEG'sini çekiyordu. Sonra onu deliklimantar tavanlı, beyaz duvarlı ufak deney odasına alıyorlardı.

Nisan ayında bu deneylere başladıkları zaman gönüllülerle çalışıyorlardı ve fazla ileri gidip birini kör ettiği takdirde bunun cezasını çekeceğini söylemişlerdi. Cezayı yalnız başına çekmeyeceği de ima edilmişti ama bunlar boş laf gibi gelmişti Andy'ye. Charlie'ye zarar vereceklerine inanmıyordu. Ellerindeki en değerli varlıktı o.

Deneyleri Herman Pynchot adında, otuz yaşlarında, çok fazla sırıtan bir doktor yürütmekteydi. Bazen sırıtması Andy'nin sinirine dokunuyordu. Ara sıra Hockstetter adında başka bir doktor da bulunuyordu yanlarında.

İlk deneyde, odadaki masada, üzerinde MÜREKKEP yazan bir şişede üzüm suyu, bir dolmakalem, bir bloknot, bir sürahi su ve iki bardak vardı. Pynchot gönüllünün şişedeki sıvının mürekkepten başka bir şey olduğunu bilmediğini söylemişti. Andy'nin görevi deney gönüllüsü susayınca, içeceği suya 'mürekkep' karıştırmaya ikna etmek olacaktı.

"İyi," dedi Andy. Ama kendini pek iyi hissetmiyordu. Thorazine'in verdiği huzuru özlüyordu.

"Çok iyi. Bunu yapacak mısın?"

"Niçin yapayım?"

"Karşılığını alacaksın. İyi bir şey alacaksın."

"İyi bir fare ol ve peyniri al," dedi Andy. "Öyle mi?"

Pynchot omuzlarını silkip sırıttı. Önlüğü çok ünlü bir terzinin elinden çıkmış gibi düzgündü.

"Pekâlâ. Bu zavallıya mürekkep içirirsem ödülüm ne olacak?"

"Yine ilaçlarını almaya başlayabilirsin."

Kolay yutulacak bir lokma değildi bu. Thorazine'in alışkanlık yaratıp yaratmadığını merak etti Andy. Eğer yaratıyorsa bu alışkanlık fiziksel mi, yoksa ruhsal mıydı? "Söyle bana Pynchot, uyuşturucu satıcısı olmak nasıl bir şey? Hipokrat yemininde var mı bu?"

Doktor tekrar omuzlarını silkip sırıttı. "Ayrıca bir süre açık havaya da çıkabilirsin. Bunu istediğini sanıyorum."

Andy'nin kaldığı daire öylesine güzeldi ki, insan burada tutuklu bulunduğunu rahatça unutabilirdi. Ferah odalar, büyük bir banyo, renkli televizyon, haftada üç yeni film gösteren özel kanal... Doktorlardan biri, herhalde Pynchot, kemerini alıp yalnızca plastik çatal bıçak vermenin işe yaramayacağını söylemişti anlaşılan. Eğer intihar etmek isterse, onu durdurmak olanaksızdı. İtici gücünü yeterince zorlarsa beyni eski bir lastik gibi patlardı.

Mutfaktaki elektrikli fırına kadar her şey düşünülmüştü. Salonda kalın tüylü bir halı vardı ve duvarlardaki tablolar özenle seçilmişti ama iç taraflarında tokmakları olmayan kapılar buranın yine de bir hapishane olduğunu açıkça belirtiyordu. Dairenin her tarafında minik delikler vardı. Andy bunların televizyon alıcıları olduğuna karar vermişti. Belki de kızılötesi düzenleri de vardı ve karanlıkta bile neler olup bittiğini rahatça izleyebiliyorlardı. Anlaşılan kapısını örtüp rahatça kendini tatmin etmesi bile olanaksızdı.

Klostrofobisi yoktu ama uzun süre kapalı yerde yaşamayı sevmiyordu. İlaçlara rağmen sinirleri geriliyordu. Derin iç çekişler ve her şeye ilgisizlikle belirtilen bir sinir gerginliği... Tekrar açık havaya çıkıp güneşi, yeşil çimleri görmek istiyordu.

"Evet," dedi Andy usulca. "Dışarı çıkmak istediğimi söylemiştim."

Ama bu arzusuna kavuşamadı.

Gönüllü genç çok sinirliydi. Andy'nin başının üstünde durmasını ya da tavuk gibi gıdaklamasını söyleyeceğini sanıyordu anlaşılan. Futbol hastası olan genci bu konuda konuşturan Andy bir süre sonra sakinleştirebilmişti. Son şampiyonluk maçlarından söz ederken Andy, "Biraz su iç istersen," demişti. "Herhalde susamışsındır."

"Evet, biraz susamıştım... Şey... çok mu konuşuyorum? Yani deneyleri berbat mı ediyorum?"

"Hayır sanmıyorum." Genç çocuğun sürahiden bardağa su doldurmasını izliyordu.

"Siz de ister misiniz?"

"Yo, hayır," dedi Andy ve bütün gücüyle *iterek* sordu. "Niçin içine biraz mürekkep koymuyorsun?"

Genç çocuk bir an yüzüne baktı, sonra "mürekkep" yazan şişeye uzandı. Eline aldı, baktı ve yerine bıraktı. "İçine *mürekkep* koymak mı? Çıldırmışsın sen."

Pynchot deneyden sonra da eskisi gibi sırıtıyordu ama memnun değildi. Andy de memnun sayılmazdı. Deney gönüllüsünü ittiği anda duyduğu o garip *çift olma* duygusuna kapılmamıştı. Ve başı da ağrımamıştı. Suya mürekkep katmanın doğal bir şey olacağına inandırmaya çalışmış, genç çocuk da beklenen yanıtı verip Andy'nin deli olduğunu söylemişti. Yeteneğinin kendisini terk ettiğini düşünerek paniğe kapılmıştı Andy.

"Niçin saklı tutmaya çalışıyorsun?" diye sordu Pynchot. Bir sigara yakıp sırıttı. "Seni anlayamıyorum, Andy. Bunun sana *ne yararı* var?"

"Onuncu kez yanıtlıyorum," dedi Andy. "Elimden geleni yaptım. Bütün gücümle *ittim* onu. Hiçbir şey olmadı, hepsi bu." İlacını istiyordu. Sinirli ve kötümserdi. Tüm renkler çok parlak, lambalar fazla aydınlık ve sesler her zamankinden yüksek gibi geliyordu. İlaçlarını aldığı zaman, yararsız öfkesini, Charlie konusunda duyduğu yalnızlığı ve başına gelebilecekleri düşünerek kapıldığı endişeleri unutabiliyordu.

"Ne yazık ki, buna inanmıyorum," dedi Pynchot gülümseyerek. "Biraz daha düşün, Andy. Bir adamı uçurumdan aşağıya atlamaya ya da şakağından ateş etmeye ikna etmeni istemiyoruz senden. Sanırım dışarda dolaşmayı, bana dediğin kadar çok arzulamıyorsun."

Gitmeye hazırlanır gibi ayağa kalktı.

"Dinle," dedi Andy karamsarlığını sesinden silmeye gayret ederek, "Şu ilaçlardan bir tane isterim."

"Öyle mi?" dedi Pynchot. "Aldığın dozu biraz azaltacağımı söylersem belki ilgilenirsin... Belki de Thorazine, yeteneğini sergilemene engel oluyordur." Tekrar bir sırıtış yayıldı yüzüne. "Yani bu yeteneğin birdenbire yerine gelirse..."

"Bilmen gereken bazı noktalar var. Birincisi, çocuk bir şeyler beklediği için sinirliydi. İkincisi pek fazla zeki değildi. İhtiyarları ve zekâ dereceleri normal ve normalin altında olanları etkilemek çok zor. Zeki olanlar daha kolay."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Öyleyse niçin sana bir ilaç vermeye beni ikna etmiyorsun? Benim zekâ derecem yüz elli beştir."

Andy denedi ama sonuç alamadı.

İtici gücünü gerçekten kullanmaya çalışıp sonuç alamadığına inandıkları zaman, ilaçlarının dozunu yine eskisi gibi arttırdılar ve arzuladığı gibi dolaşmaya çıkmasına izin verdiler. Charlie ile beraber New York'tan Hastings Glen'e kaçarken bu yeteneğini çok fazla harcayıp bitirdiğini düşünmekteydi, hem Andy, hem de Dr. Pynchot. Gücünü daha fazla harcamasının onu öldüreceğini bildiği için belki bilinci bunu kullanmasına izin vermiyordu. Yanağındaki hissiz noktaları ve kanlanmış gözünü unutmuş değildi.

Psişik beyinsel etkileme konusunda somut bulguları ele geçiren ilk doktor olma hayallerini yitirmeye başlayan Dr. Pynchot da artık daha ender geliyordu ziyaretine.

Mayıs ve haziranda da sürdü deneyler. Önceleri gönüllüler seçilirken, daha sonra hiçbir şeyden haberi olmayan kişiler karşısına çıkarılmaya başlandı. Gerçi Pynchot bunun yasal olmadığını söylüyordu ama ilk LSD deneyleri de pek yasal yöntemlerle uygulanmamıştı. Pynchot'nun, iki yanlışı toplayıp bir doğruya götüren mantığı Andy'yi şaşırtıyordu ama karşısına çıkarılanları *itemediği* için bunun önemi zaten yoktu.

Bir ay kadar önce, 4 Temmuz bayramından hemen sonra hayvanlarla deneye başlamışlardı. Andy hayvanları etkilemenin aptal insanlardan daha zor olduğunu söyleyerek itiraz etmişti ama Pynchot ve ekibi buna aldırmamıştı. Haftada bir gün karşısında bir kedi, bir köpek ya da bir maymunla deney odasında otururken geçmişte kullandığı gücünü anımsıyordu. Taksi şoförüne bir dolarlık banknotu beş yüzlük olarak gösterebilmişti örneğin. Ür-

kek işadamlarını hafif itişlerle başarı yolunda yürütmüştü. Daha önceleri açtığı zayıflama kurslarında da işsiz güçsüz ev hanımlarını abur cubur yemekten vazgeçirip kilo vermeye ikna etmişti. Zaten zayıflamak istedikleri için yalnızca yardımcı olmuştu onlara. Sonra Charlie'yi kaçırmaya yeltenen iki ajana olanlar geldi aklına.

Bir zamanlar bunu başarıyordu ama artık gücü kalmamıştı. İtici gücünün nasıl bir duygu olduğunu bile unutmaya başlamıştı. Hiçbir şey yapmadan elini yalayan köpekler, mırıldanan kediler ya da Pynchot'nun sırıtışlarını andıran ifadelerle karşısında oturan maymunların yanında belirli bir süre kaldıktan sonra, iç taraflarında tokmakları olmayan kapılı dairesine götürülüyordu. Minik mutfaktaki tezgâhın üzerindeyse küçük bir tabak içinde mavi hapı onu bekliyordu her seferinde. Bir süre sonra endişelerinden sıyrılıp rahatlıyor ve televizyonun karşısına geçip eğer şanslıysa bir Clint Eastwood filmi ya da bir dini program izlemeye başlıyordu. Gücünü yitirip gereksiz bir insan olması, endişelendirip üzmüyordu onu.

5

Korkunç fırtınanın koptuğu gün Andy yine televizyonun karşısına geçmiş, dini programı izliyordu. 1963 yıllarından kalma gibi görünen bir kadın, Tanrı'nın yardımıyla nasıl tedavisi olanaksız denilen bir hastalıktan kurtulduğunu anlatıyordu. Daha önce de 1950'lerin ünlü bir aktörü, Tanrı'nın kendisini nasıl şişelerden kurtardığını anlatmıştı. Kadın öyküsünü gözyaşları arasında sona erdirince, bir zamanların ünlü aktörü tekrar göründü ve kadına sarıldı. Kamera yakın plan çekime girerken, arkadaki koro ilahilere başlamıştı. Andy koltuğundan kıpırdandı. İlaç alma vakti yaklaşmıştı.

Son beş ayda benliğinde olan birtakım değişikliklere ilacın neden olduğu geldi aklına. Dükkân Charlie'yi ondan uzaklaştırınca yaşamının tek amacını da elinden almıştı. Belki kızı çok

yakındaydı ama sanki aydaymış gibi uzaktaydı ona göre. Charlie gittikten sonra kendine hâkim olması için hiçbir neden kalmamıştı.

Ve bunca zaman sürekli kaçmak bazı sinirsel bunalımlara da yol açmıştı. Hiç aralıksız korku içinde yaşadıktan sonraki durgunluk tümüyle tembelliğe itmişti Andy'yi. Charlie'yi görse bile kızının onu tanıyabileceğinden emin değildi ve buna çok üzülüyordu.

Deneylerde hile yapıp Pynchot'yu kandırmaya hiç kalkışmamıştı. Bunun sonucu olarak Charlie'ye acı vereceklerine inanmıyordu ama yine böyle bir tehlikeyi göze alamazdı. Ve onların isteklerini yerine getirmek daha kolaydı. Andy pasifleşmişti. Boynunda minik okla kolları arasında yatan Charlie'ye bakarak Granther'in verandasında öfkesinin son kırıntılarını haykırmıştı. Artık öfke bile kalmamıştı içinde.

19 Ağustos günü fırtına tepelerde dolaşırken televizyon izleyen Andy'nin ruhsal durumu böyleydi işte. Programın sunucusu bir ilahi üçlüsünü tanıttı ve ilahiye başladıkları anda ışıklar söndü.

Tabii televizyonun ekranı da aynı anda karardı ve ne olduğunu anlamayan Andy bir süre kıpırdamadan oturdu. Karanlıkta kaldığını fark edip endişeleneceği anda ceryan tekrar geldi ve ekrandaki üçlü, "Cennetten bir mesaj aldım, karşımda İsa vardı" şarkısına başladı. Andy rahatlayarak içini çekerken ışıklar yine söndü.

Sanki ellerini çekerse altından uçup gidecekmiş gibi koltuğun kollarını sımsıkı tutmuş oturuyordu. Ekrandaki son ışık noktasına dikmişti gözlerini.

Bir, iki saniye içinde tekrar gelir, dedi kendi kendine. *Herhalde jeneratörleri vardır. Böyle bir yer için şehir cereyanına güvenmezler.*

Ama yine korkuyordu. Çocukluğunda duyduğu serüven öykülerini anımsadı. Çoğunda mumların söndüğü mağaralar vardı. Ve yazar daima karanlığı 'elle tutulur,' 'salt karanlık' ya da 'canlı karanlık' olarak anlatırdı. Örneğin, 'canlı karanlık' Tom ile dostlarını sarıverdi... Ama bunlar dokuz yaşındaki Andy'yi etki-

lemeye yetmemişti. Eğer 'salt karanlığı' tatmak isterse, odasındaki dolaba girip altındaki yarığı battaniyeyle örtmesi yeterdi.

Ve şimdi bu konuda hatalı olduğunu anlıyordu. Yaşamında hiç böyle bir karanlık görmemişti. Eğer oturduğu koltuğu hissetmese yıldızların arasındaki karanlıkta uçtuğuna inanabilirdi. Bir elini kaldırıp gözlerinin önünden geçirdi. Avcunun burnuna dokunuşunu hissediyor ama göremiyordu.

Tekrar koltuğun kolunu sımsıkı tuttu. Kalbi deliler gibi atmaya başlamıştı. Dışardan boğuk bir ses geldi. "Ritchie, hangi cehennemdesin?" Andy oturduğu yerde büzülüp kaldı. Dudaklarını yaladı.

Bir, iki saniye sonra gelir, diye düşünüyordu ve beyninin bir tarafı teselli edilmeyi reddederek soruyordu: *Sonsuz karanlıkta bir saniye ya da bir dakika ne kadar sürer? Sonsuz karanlıkta zamanı nasıl ölçersiniz?*

Dışarda bir şey gümbürtüyle düştü, biri acı ve şaşkınlıkla bağırdı. Andy tekrar büzülüp inledi. Bundan hoşlanmıyordu.

Eğer jeneratörleri onarmak filan birkaç dakikadan fazla sürerse, gelip beni çıkarırlar buradan. Çıkarmak zorundalar.

Beyninin korkuya kapılmış olan kısmı bile bu mantığı kabul ederek rahatlamıştı. Karanlık yalnızca ışığın yokluğu demekti. Herhalde karanlık köşelerde canavarların dolaştığını düşünemezdi.

Çok susamıştı. Gidip buzdolabından bir şişe meyva suyu almaya cesaret edip edemeyeceğini düşündü. Eğer dikkatli olursa gidebilirdi. Ayağa kalkıp bir iki adım attı ve bacağını sehpanın kenarına çarptı. Gözleri acıyla sulanırken eğilip ovuşturdu.

Bu da çocukluğu gibiydi. 'Kör adam' adlı bir oyun oynarlardı. Gözlerinize bir mendil ya da eşarp bağlayıp çok iyi tanıdığınızı sandığınız evinizin bir ucundan diğerine gitmek zorundaydınız. Bir sehpaya veya yemek salonuyla mutfak arasındaki alçak eşiğe takılıp düştüğünüz zaman herkes kahkahalarla gülerdi. Belleğinizden çok gözlerinize güvendiğinizi bu gibi anlarda anlıyordunuz ve kör olduğunuz takdirde nasıl yaşayacağınızı merak ediyordunuz.

"Beceririm," dedi Andy. *"Yavaş ve dikkatli gidersem becerim."*

Sehpanın yanından ayrılıp ayaklarını sürüyerek, kollarını öne doğru uzatıp salonun boşluğunda yürümeye başladı. Boş yerlerden karanlıkta ürkmek ne kadar komikti. *Herhalde şimdi ışıklar yanar ve ben kahkahalarla gülerim. İyi bir kahkaha...*

"Offf!"

Parmakları duvara çarpıp geriye büküldü. Mutfak kapısının sağ tarafında asılı duran ahır tablosu çivisinden kurtulup yere düştü. Çıkardığı ses inanılmayacak kadar yüksekti.

Andy sızlayan parmaklarını ovup acıyan bacağını düşünerek olduğu yerde durdu. Korkudan ağzı, dili kurumuştu.

"Hey!" diye haykırdı. "Beni burada unutmazsınız, değil mi?"

Dışarıya kulak verdi ama yanıt alamadı. Sesler iyice uzaklaşmıştı. Biraz daha uzaklaşırlarsa bu kez sonsuz bir sessizliğin içinde kalacaktı.

Beni tümüyle unuttular, diye geçirdi aklından ve korkusu arttı.

Kalbi koşturuyordu. Kollarını, alnını kaplayan soğuk terleri hissedince, Tashmore Gölü'nde sahilden çok uzaklaşıp yorulduğu günü anımsadı. Düştüğü yerde çığlıklar atarak çırpınırken öleceğine inanmıştı... ama ayakları yere basınca suyun ancak göğsüne kadar geldiğini görmüştü. Bu karanlığın dibi neredeydi? Dudaklarını yalamaya çalıştı ama dili de kurumuştu.

"HEY!" diye haykırdı ciğerlerinin olanca gücüyle. Sesindeki dehşetten kendisi korktu. Kendine hâkim olmalıydı. Biri bir sigortayı attırdı diye neredeyse paniğe kapılacaktı.

Kahretsin niçin bu olay tam ilaç vaktimde oldu? Eğer hapımı almış olsaydım daha sakin olacaktım. Tanrım, başım sanki cam kırıklarıyla dolu...

Derin derin soluyarak duruyordu. Mutfak kapısına yönelmiş ve yönünü kaybedip duvara çarpmıştı. Şimdi düşen tablonun kapının sağında mı, yoksa solunda mı durduğunu anımsayamıyordu. Pişmanlıkla, keşke koltuğumdan kalkmasaydım, diyordu içinden.

"Kendine gel," dedi yüksek sesle. "Topla kendini."

Yalnızca panik değildi. Vakti geçmiş olan ilaç da vardı işin içinde. Tam hapını yutma saatinde bunun olması doğrusu haksızlıktı.

"Kendine gel," dedi yine yüksek sesle.

Meyva suyu. Gidip bir şişe meyva suyu alacaktı. Bir amacı olmalıydı. Ve meyva suyu da yeterliydi bunun için.

Sola doğru ilerleyince yere düşmüş olan tabloya takılıp yuvarlandı. Çığlık atarak dengesini bulmaya çalıştı ama başını bir şeye çarpıp yere yıkıldı.

İyice korkmaya başlamıştı. "Yardım edin bana. Birisi bana bir mum getirsin. Tanrı aşkına, çok korkuyorum..."

Ağlamaya başladı. Parmakları yüzünün yanındaki yapışkan ıslaklığa dokundu. Kan. Acaba yarası ağır mıydı?

"Neredesiniz?" diye haykırdı ama yanıt alamadı. Çok uzaklardan hafif bir ses duyduğunu sandı ve yine sessizlik. Tabloyu bulup öfkeyle uzağa fırlattı ve sehpanın üzerinde duran abajura çarpınca şu anda işe yaramayan ampul patladı. Andy tekrar korkuyla bağırıp başını yokladı. Biraz daha kanamıştı. Yanağından aşağıya süzülüyordu.

Soluk soluğa emekleyip ilerlerken bir eliyle duvara tutunuyordu. Ve duvar bir yerde bitince karanlığın içinden bir şey fırlayıp kendisini yakalayacakmış gibi gülünç bir duyguya kapıldı. "Mutfak kapısı," diye mırıldandı. "Yalnızca mutfak kapısı."

Yavaşça içeri girdi ve sağ taraftaki buzdolabına yaklaştı. Yukarı katta bir şey korkunç bir gürültüyle düştü. Andy dizlerinin üzerinde doğruldu. Sinirleri bozuldu ve kendini kaybetti. Sesi kısılıncaya dek, *"İmdat! İmdat! İmdat!"* diye haykırdı. Karanlık mutfakta elleri dizleri üzerinde durup ne kadar zaman haykırdığını bilmiyordu.

Sonunda susup kendini toplamaya çalıştı. Elleri kolları titriyordu. Başını çarptığı yer sızlıyordu ama kanama durmuştu. Onca haykırıştan sonra boğazının kurumuş olması meyva suyunu anımsattı.

Kazasız belasız buzdolabına erişti ve kapağını açınca iç lambasının yanmasını aptalcasına bekleyerek el yordamıyla bir şişe

aradı. Sonra kapağı örtüp yaslandı. Şişeyi açıp bir yudumda yarısını içti.

Sonra aklına gelen bir düşünce boğazını dondurdu.

Yangın çıktı, dedi beyni sahte bir sakinlikle. *Bu nedenle kimse senin yardımına gelmedi. Binayı boşaltıyorlar. Sen artık... işlerine yaramazsın.*

Panikten de ileri klostrofobik bir dehşete kapılmıştı. Buzdolabının kapağına iyice yaslanırken bacaklarının gücünü yitirdiğini hissediyordu. Bir an için duman kokusu aldığına ve sıcaklığı hissettiğine inandı. Meyva suyu şişesi elinden kayıp pantolonunu ıslatarak yere döküldü.

Andy inleyerek ıslaklığın içinde oturdu.

6

John Rainbird olayların eğer planlanmış olsa böylesine düzenli gelişemeyeceğini düşünmüştü daha sonraları. Tabii o psikolog bozuntularının beş paralık akılları olsa bunu daha önce hazırlarlardı. Ama elektriklerin kesilmesi Charlie McGee'yi saran psikolojik çelik zırhın bir ucuna keskisini sokmasına yetmişti.

Fırtınanın kendini belli etmeye başladığı saat üç buçuk dolayında Charlie'nin dairesine, önünde bütün otellerde kat hizmetçilerinin kullandığı türden bir temizlik arabasını iterek girmişti. Arabanın içinde temiz çarşaflar, mobilya cilası, lekeler için halı temizleyicisi, bir yer kovası ve bez vardı. Elektrikli süpürgeyse bir köşesine takılmıştı.

Charlie üzerinde parlak mavi bir bale mayosuyla kanepenin önünde, yerde yorganın üstünde lotüs pozisyonunda oturuyordu. Zamanının çoğunu böyle oturarak geçirirdi. Bir yabancı onun kafayı bulduğuna hükmedebilirdi ama Rainbird böyle düşünmüyordu. Verilen hapların dozajı iyice azaltılmıştı. Bütün psikologlar küçük kızın bir yangın çıkarmama konusunda kararlı olduğunu hayal kırıklığına uğrayarak kabul etmişlerdi.

İlaçlar önceleri etrafı yakıp yıkarak oradan çıkmasını önlemek için verilmeye başlanmıştı ama artık bunu da yapmayacağını anlamışlardı.

"Merhaba ufaklık," dedi Rainbird ve süpürgeyi yerinden çıkardı.

Charlie ona baktı ama yanıtlamadı. Süpürgeyi prize takıp çalıştırınca derhal yerinden kalkıp banyoya gitti.

Rainbird halıyı süpürmeyi sürdürdü. Belirli bir planı yoktu. Bazı işaretleri bekleyip bunların üzerine gitmeyi tasarlıyordu yalnızca. Kıza olan hayranlığı azalmamıştı. Babası şişman, duygusuz bir kişiliğe bürünmeye başlıyordu. Gerçi doktorlar bu durumuna birtakım bilimsel adlar vermişlerdi ama Rainbird adamın her şeyden vazgeçtiğine inanıyordu. Küçük kız bunu yapmamıştı. Yalnızca kendini saklıyordu. Rainbird kızın yanında olduğu kadar hiçbir zaman kendini bu denli Kızılderili hissetmemişti.

Etrafı temizleyip kızın çıkmasını bekledi... belki. Son zamanlarda banyodan daha sık çıkıyor dışarıya, diye düşündü. Önceleri Rainbird daireden çıkıncaya kadar banyoya saklanıyordu. Şimdiyse ara sıra dışarı çıkıp onu seyrediyordu. Belki bugün de çıkardı. Belki de çıkmazdı. Bekleyecekti Rainbird ve işaretleri gözleyecekti.

7

Charlie kapıyı örtmüş oturuyordu banyoda. Eğer anahtarı olsaydı kilitleyecekti. Hademe odayı temizlemeye gelmeden önce, bir kitapta gördüğü yoga egzersizlerini yapıyordu. Şimdiyse soğuk tuvalette otururken floresanların ortalığı ne kadar parlak ve soğuk bir havaya soktuğunu düşünüyordu.

İlk günlerde sürekli yanında kalan kırk beş yaşlarında bir 'canyoldaşı' vardı. Kadın bir bakıma 'anne' yerini tutacaktı ve sert yeşil gözlerindeki minik benekler buz gibiydi. Gerçek annesini öldürmüş olan bu adamlar, şimdi anne yerine geçecek biriyle yaşamasını istiyorlardı. Charlie bu kadını istemediğini söyleyince,

onlar yalnızca gülümsediler. Ve Charlie tümüyle konuşmaktan vazgeçti. Yeşil gözleri buz benekli anne benzeri gidinceye kadar da ağzını açmadı. Hockstetter denen adamla bir anlaşma yapmıştı: Eğer kadın giderse sorduklarını yanıtlayacaktı. Birlikte yaşamak istediği tek kişi babasıydı ve eğer onunla olmasına izin vermiyorlarsa, yalnız kalmayı tercih edecekti.

Son beş ayı (onlar söylüyordu beş ay olduğunu) rüyada gibi geçirmişti. Zamanı anlamanın bir yolu yoktu. Bir sürü adam gelip gidiyordu. Hiçbirinin yüzünü bile anımsamıyordu. Yiyeceklerin de pek tadı yoktu. Kendisini de havada dolaşan bir balon gibi hissediyordu bazen. Ama beyni davranışlarının doğru olduğunu söylüyordu. O bir katildi. On Emir'in en kötüsüne karşı gelmişti ve cehenneme gidecekti.

Akşamları ışıklar loşlaşıp odalar düş gibi bir hal alınca düşünüyordu hep bunu. Her şeyi görüyordu. Alevden taçlar takmış verandada duran adamlar. Patlayan otomobiller. Alev alan civcivler. Oyuncak ayısını anımsatan yanık kokusu...

(Ve bundan zevk almıştı.)

İşte en büyük sorun buydu. Etrafı yaktıkça hoşuna gitmeye başlamıştı. Gitgide şiddetlenen gücünü hissetmişti. Ve ne kadar çok harcarsa, durdurmak o denli güç oluyordu. Durdurmak canını yakıyordu ve bir daha asla yangın çıkarmayacaktı.

(Ve çok eğlenceliydi.)

Yangın çıkarmaktansa burada ölmeyi yeğlerdi. Belki de ölmeyi arzuluyordu. Bir rüyada ölmek fikri hiç de ürkütücü değildi.

Gelip gidenlerden yalnızca ikisinin yüzünü anımsıyordu: Hockstetter ve her gün odasını temizlemeye gelen hademe. Pek pasaklı olmadığı için, niye her gün geldiğini sormuştu bir seferinde.

İsmi John olan hademe, arka cebinden eski bir not defteri, göğüs cebinden ucuz bir tükenmez çıkarırken, "Çünkü benim görevim bu," demişti ve kâğıda *çünkü bu herifler boktan, başka ne olabilir?* diye yazmıştı.

Charlie neredeyse kahkaha atacaktı ama oyuncak ayısı gibi kokan alev taçlı adamları anımsayınca susmuştu. Gülmek tehli-

keli olabilirdi. Yazılanları görmemiş ya da anlamamış gibi davrandı. Hademenin yüzü berbattı. Bir gözünü bantla örtüyordu. Küçük kız ona acıyor ve kaza geçirip geçirmediğini sormak istiyordu ama bu, notuna gülmekten daha tehlikeliydi. Nedenini bilmiyor, yalnızca böyle olduğunu hissediyordu.

Evet, yüzü ürkütücüydü ama Harrison'daki küçük Chuckie Eberhardt'dan kötü değildi. Üç yaşındayken annesinin patates kızarttığı tenceredeki kızgın yağ başından aşağıya dökülen Chuckie neredeyse ölecekmiş. Öteki çocuklar onunla bazen 'Chuckie hamburger' ya da 'Chuckie Frankeştayn' diye alay edip onu ağlatırlardı. Kötüydü bu. Çocuklar böyle bir kazanın herkesin başına gelebileceğini hiç düşünmüyorlardı. Üç yaşındayken insanın beyin denen organı pek çalışıyor sayılmazdı.

John'un parçalanmış yüzü küçük kızı korkutmuyordu. Ama normal insanlara benzeyen Hockstetter'in yüzünü görünce ürküyordu.

Özellikle doktorun gözleri korkunçtu. Sanki içini okumaya çalışıyordu. Hockstetter yangın çıkarmasını istiyordu. Sürekli yineliyordu bunu. Konuşmak için götürdüğü odada çelik bir tepsi içinde buruşturulmuş gazeteler, küçük kaplar içinde benzin gibi şeyler bulunuyordu hep. Sahte anlayış ve sevgisinin ardında bir tek şey vardı: Charlie, şunları yak.

Hockstetter onu ürkütüyordu. Yangın çıkarmaya ikna etmek için her yolu deneyeceğinden emindi. Her şeyi yapabilirdi. Dürüst oynamıyordu. Bir gece düşünde Hockstetter'i tutuşturduğunu görmüş ve gözlerini açtığı anda çığlık atmamak için elini ağzına sokmuş olduğunu fark etmişti.

Bir gün, bu isteği erteleyebilmek için, ne zaman babasını görebileceğini sormuştu. Babası hiç aklından çıkmıyordu ama alacağı yanıtı bildiği için sormaktan kaçınıyordu. Ama o gün kendini çok yorgun ve bıkkın hissettiği için ağzından kaçıvermişti.

"Charlie, sanırım bunun yanıtını biliyorsun," demişti Hockstetter. Küçük odadaki masayı işaret etti. Çelik tepsinin içinde yongalar vardı. "Eğer bunları tutuşturursan, seni hemen babana

götürürüm. Iki dakika sonra yanında olursun." Soğuk, araştırıcı gözleriyle bakarken ağzı sahte bir gülüşle aralandı. "Ne dersin?"

"Bir kibrit verin," demişti Charlie ağlamaya başlayacağını hissederek. "Onları tutuşturayım."

"Yalnızca düşünerek yakabileceğini biliyorsun."

"Hayır yakamam. Eğer yakabilsem bile yakmam. Kötü bir şey bu."

Dudaklarındaki gülüş kaybolurken üzüntüyle bakmıştı ona Hockstetter. "Charlie niçin kendine böyle acı veriyorsun? Babanı görmek istemiyor musun? O seni istiyor. Yangın çıkarmanın kötü bir şey olmadığını sana söylememi istedi."

Ve Charlie ağlamaya başladı. Her dakika düşünüyordu babasını. Çok özlemişti. Hockstetter anlayışsız, üzüntüsüz bir ifadeyle izliyordu ağlamasını. İçinden pazarlık yaptığı belliydi. Ne kadar da nefret ediyordu Charlie ondan.

Üç hafta önce olmuştu bu. O günden beri büyük inatla babasının adını ağzına almıyordu ve bu kez Hockstetter konuyu açmaya çalışıp babasının çok üzüldüğünü, yangın çıkarmanın sakıncalı olmadığını bildirdiğini ve hatta Charlie'nin artık kendisini sevmediğinden kuşkulandığını söylediğini anlatıp duruyordu.

Küçük kız banyodaki aynada solgun yüzüne bakıp John'un elektrik süpürgesinin vızıltısını dinledi. Bunu bitirince yatağını değiştirip toz alacak, sonra da gidecekti. Birdenbire gitmesini istemediğini fark etti. Konuşmasını dinlemek istiyordu.

İlk zamanlar John gelince, doğruca banyoya girip kapıyı kapatıyor ve gidinceye kadar oradan çıkmıyordu. Bir seferinde süpürgeyi prizden çekip kapıya vurmuş ve endişeli bir sesle sormuştu. "Ufaklık? İyi misin? Hasta değilsin, değil mi?"

Sesi öylesine şefkatliydi ki, Charlie ağlamamak için güç tutmuştu kendini. Karşılıksız, pazarlıksız sevgi ve şefkat hiç görülmüyordu burada. "Evet... evet iyiyim."

Diğerleri gibi sorular sorarak onu tanımaya çalışıp çalışmayacağını merak ederek beklemişti ama John dönüp süpürgeyi çalıştırmıştı. Bir bakıma düşkırıklığına uğramıştı Charlie.

Bir keresinde banyodan çıktığında John yerleri siliyordu ve başını kaldırmadan konuşmuştu. "Islak yerlere dikkat et, ufaklık. Düşüp kolunu kırmak istemezsin herhalde." Hepsi bu kadardı ama Charlie neredeyse yine ağlayacaktı.

Son günlerde sık sık banyodan çıkıp çalışmasını izlemeye başlamıştı. İzlemek... ve konuşmasına kulak vermek. Evet, sorular soruyordu ama ürkütücü değildi bunlar. Yine de Charlie kararından dönmeyip yanıtlamıyordu. John'a engel değildi sessizliği. Bovling maçlarını, köpeğini anlatıyor, televizyonunun bozulduğundan yakınıyordu. Minnacık tüplere bir sürü para istedikleri için tamir ettirmesi epey zaman alacaktı anlaşılan.

John'un yalnız olduğunu sanıyordu. Böyle bir yüzle herhalde evlenmiş olamazdı. Dışarıya açılan bir tünelmiş gibi dinliyordu adamı. Sesi alçak, müzikaldi. Hockstetter gibi sorguya çekmiyordu. Ve anlaşılan sorularına yanıt da beklemiyordu.

Yerinden kalkıp kapıya gittiği anda elektrikler kesildi. Bir eli kapı tokmağında, başını yana eğmiş şaşkın duruyordu. Bunun bir oyun olduğu aklına geldi. John'un süpürgesinin sesi kesildi ve "Ne oluyor yahu?" diye sordu kendi kendine.

Sonra lambalar tekrar yandı. Charlie hâlâ dışarı çıkmamıştı. Süpürge tekrar çalışmaya başladı. Ayak sesleri kapıya yaklaştı ve John sordu. "Bir saniye için elektrik kesildi mi orada da?"

"Evet."

"Herhalde fırtınadan."

"Ne fırtınası?"

"Ben işe gelirken fırtına yaklaşıyordu. Kapkaraydı bulutlar."

Fırtına yaklaşıyordu. Dışarda. Dışarı çıkıp kapkara bulutları görmeyi arzuladı Charlie. Yaz fırtınalarından önce havadaki o garip kokuları duymak istedi. Yağmurumsu, ıslak bir koku. Her taraf griye...

Işıklar tekrar söndü.

Süpürge sustu. Kapkaranlıktı. Charlie'nin dünyayla olan tek ilişkisi kapı tokmağındaki eliydi. Düşünceyle dilini üst dudağına vurmaya başladı.

"Ufaklık?" John'du yine soran. Bu kez... endişeliydi sesi.

Charlie'yi de karanlık korkusu sarmaya başlıyordu.

"John, neler oluyor?" Kapıyı açıp baktı. Süpürgeye takılıp düşmekten korkarak olduğu yerde durdu.

"Ne oldu?" John'un sesi kapıldığı paniği ortaya koyuyordu. Ürktü Charlie. "Işıklara ne oldu?"

"Söndü," dedi Charlie. "Hani fırtına... demiştin ya..."

"Karanlıkta kalamam." dedi adam. "Anlayamazsın... Kalamam... Dışarı çıkmalıyım..." Sesi korku doluydu. Salonda koşuşturup bir yere takılıp gürültüyle düşüşünü duydu Charlie. John'un acıyla haykırması onu biraz daha korkuttu.

"John? John! İyi misin?"

"Çıkmalıyım buradan!" diye haykırdı adam. "Beni çıkarmalarını söyle, ufaklık."

"Ne oluyor?"

Uzun bir süre yanıt alamadı. Sonra boğuk bir ses duyunca ağladığını fark etti.

"Yardım et bana," dedi John ve banyo kapısında duran Charlie bir süre kararsız kaldı. Korkusunun bir bölümü acımaya dönüşüyordu.

"Yardım edin, ne olur yardım edin." John öylesine alçak sesle konuşuyordu ki, kimsenin yardımına koşmayacağından emin olduğunu anladı Charlie ve kararını verdi. Ellerini öne uzatıp karanlıkta ona doğru ilerlemeye başladı.

8

Charlie'nin karanlıkta ilerlemeye çalıştığını duyan Rainbird sırıttı. Elektriklerin birdenbire yanabileceğini ya da kızın dişlerinin parlaklığını fark edebileceğini düşünerek eliyle örtmüştü ağzını.

"John?"

Sırıtık dudakları arasından üzgün bir ses çıkarmayı başardı. "Özür dilerim, ufaklık. Ben sadece... çok karanlık. Karanlığa dayanamam. Yakalandıktan sonra beni koydukları yere benziyor."

"Kim koydu seni?"

"Kong'lar."

Biraz daha yaklaşmıştı kız. Dudaklarındaki sırıtış kayboldu ve kendini rolüne hazırlamaya başladı. *Korkuyorsun. Mayınlardan biri patlayıp yüzünü dağıttıktan sonra Kong'lular seni yakalayıp bir deliğe tıktılar... seni orada tuttular... şimdiyse bir dosta ihtiyacın var...*

Hiç beklenmedik bir fırsat karşısına çıkınca duyduğu heyecanı, kıza dayanılmaz korku olarak tanıtması yetecekti. Ve tabii *korkuyordu,* işi berbat etmekten korkuyordu. Ağacın tepesinden Orasin ampulünü nişanlamak şimdi çocuk oyuncağı gibi geliyordu. Kızın içgüdüleri çok keskindi. Rainbird'in her tarafından endişe terleri akıyordu.

"Kong'lar kim?" diye sordu Charlie. Çok yakınındaydı. Eli yüzüne değince Rainbird yakaladı ve kız sinirle soluğunu tuttu.

"Hey korkma," dedi Rainbird. "Yalnızca..."

"Sen... elim acıyor. Canımı yakıyorsun."

Tam istediği tondu. Kız da korkuyordu. Hem karanlıktan, hem de Rainbird'den ama aynı zamanda onun için üzülüyordu da. Boğulan bir adamın eline sarılmış olduğu duygusunu yaratmaya çalışıyordu.

"Bağışla beni, ufaklık," diyerek tutuşunu gevşetti ama elini bırakmadı. "Yalnızca... yanıma oturur musun?"

"Elbette."

Uzaklarda birisine bir şeyler haykırıyordu.

"Bizi çıkarın," diye bağırdı Rainbird hemen. "Bizi dışarı çıkarın! Hey kapıyı açın. Buradayız!"

Beyni senaryonun birkaç satır sonrasını yazabilmek için çalışıyordu. Işıklar tekrar yanmadan önce ne kadar vakti olduğunu merak ediyordu bir yandan. Fazla umuda kapılmamak için kendi kendini uyardı. Keskisini bir noktaya yerleştirmişti. Gerisi artık kolaydı.

"Evet, sanırım iyiyiz. Karanlığı sevmiyorum, hepsi bu. Elimde bir tek Tanrının belası kibrit... hey ufaklık özür dilerim. Farkında olmadan kaçtı ağzımdan."

"Önemli değil," dedi Charlie. "Babam da bazen kullanır bu sözü. Bir keresinde garajda benim vagonumu onarırken çekici parmağına indirmişti... durup dinlenmeden Tanrının belası sözcüğünü kullandı. Başkalarını da tabii." Rainbird'in yanında ilk kez bu kadar uzun konuşuyordu. "Gelip bizi çıkarırlar mı hemen?"

"Elektrik gelmeden çıkaramazlar," dedi adam üzüntülü maskenin ardında sevinçten uçarak. "Bu kapıların hepsinde elektrikli kilit var, ufaklık. Elektrik kesildiği anda sımsıkı kilitlenmek üzere ayarlanmışlar. Seni böyle bir Tanrının... seni böyle bir hücreye tıkmışlar. Çok güzel bir eve benziyor ama, hapishanede de olsan hiçbir şey değişmezdi."

"Biliyorum," dedi Charlie alçak sesle. Rainbird hâlâ elini sımsıkı tutuyordu ama artık aldırmıyor gibiydi. "Ama bunu söylememelisin. Sanırım, bizi dinliyor onlar."

"Onlar!" diye yineleyen Rainbird'in bir zafer dalgası benliğini kapladı. On yıldır böylesine heyecana kapılmamış olduğunu düşünüyordu.

Onlar! Kız onlardan söz ediyor!

Adı Charlie McGee olan kutunun köşesine yerleştirdiği keskinin biraz daha ileri kaydığını hissetti. Bilinçsizce elini sıktı.

"Ufff!"

"Bağışla, ufaklık," diyerek elini çekti. "Dinlediklerini ben de biliyorum. Ama ceryan olmadığına göre şimdi bizi işitemezler. Ah ufaklık, bunu hiç sevmedim. Buradan çıkmam gerekiyordu." Titremeye başladı.

"Kong'lar kim?"

"Bilmiyor musun?... Yo daha çok küçüksün. Savaşta bebeğim. Vietnam'daki savaşta. Vietkonglular kötü adamlardı. Ormanda siyah pijamayla dolaşırlardı. Vietnam savaşını biliyorsun, değil mi?"

Azbuçuk fikri vardı bu konuda.

"Devriyeye çıkmıştık, pusuya düşürüldük." Evet bu gerçekti ama bundan sonra gerçekle John Rainbird'in yolları ayrılıyordu. Hepsinin kafayı bulduklarını söyleyip kızın aklını karıştırmaya gerek yoktu. Üstelik West Point'li teğmenleri aldığı uyuşturucu-

lardan dolayı delilik sınırına iyice yaklaşmıştı. Bir keresinde altı aylık hamile bir kadını yarı otomatik tabancasıyla vurup bebeğini paramparça dağıtmasına tanık olmuştu Rainbird. Ve teğmen buna West Point Savaş Akademisi yöntemiyle kürtaj adını verdiklerini söylemişti. Evet, karargâhlarına dönerlerken pusuya düşürülmüşlerdi ama pusuyu kuranlar yine sarhoş olan kendi arkadaşlarıydı. Yüzünü parçalayan bombanın Maryland'daki bir fabrikada yapılmış olduğunu da Charlie'ye anlatması yersiz kaçardı.

"Altı kişi kurtulduk ellerinden. Koşmaya başladık ormanın içinde. Ve sanırım ben yanlış yöne gittim. Yanlış mı? Yoksa doğru mu? Bu çılgın savaşta doğru yönü saptamak olanaksızdı, çünkü bir tek çizgi bile yoktu. Arkadaşlarımdan ayrı kaldım. Tanıdık bir şeye rastlamak umuduyla etrafıma bakınırken bir mayına bastım. Ve yüzüm parçalandı."

"Çok üzüldüm."

"Uyandığım zaman onların elindeydim." Gerçeklerden iyice uzaklaşmıştı artık. Aslında Saygon'daki bir askeri hastanede kolunda serumla açmıştı gözlerini. "Beni tedavi etmediler. Sorularını yanıtlamazsam ilaç vermeyeceklerini söylediler."

"Evet," dedi Charlie anlayışla ve Rainbird'in yüreği kabardı.

"Onlara hiçbir şey bilmediğimi söyledim. Sırtında çanta taşıyan bir numaradan başka bir şey olmadığımı anlatmaya çalıştım. Bana inanmadılar. Yüzüm... sancılar... Diz çöküp yalvardım morfin vermeleri için... sonra dediler... istediklerini söyleyince vereceklerdi morfini. Konuştuktan sonra iyi bir hastaneye gidebilecektim."

Şimdi Charlie sıkıyordu onun elini. Hockstetter'in soğuk gözleri ve yonga dolu tepsiye işaret edişi gelmişti aklına. *"Sanırım yanıtını biliyorsun... eğer bunları yakarsan seni doğruca babana götürürüm... İki dakika sonra yanında olabilirsin."* Yüzü parçalanmış, karanlıktan korkan bu koca adama acıyordu Charlie. Başından geçenleri anlayabildiğini sanıyordu. Acısını tanıyordu. Ve karanlıkta sessizce ağlamaya başladı... bir bakıma bu yaşlar kendisi için de süzülüyordu yanaklarından... beş aydır akmayan yaşlar... John

Rainbird, babası, annesi ve kendisi için öfke ve acı yaşları döküyordu.

Rainbird'in keskin kulaklarının duyamayacağı kadar sessiz değildi ağlaması. Tekrar gülümsememek için zor tuttu kendini. Evet, keski iyice oturmuştu yerine. Kolay kasalar ve zor kasalar vardır ama açılması olanaksız olanı yoktur.

"Asla inanmadılar bana. Sonra yerin altındaki bir deliğe attılar beni. Ve hep karanlıktı orası. Toprak duvarlarından ağaç kökleri çıkan küçücük bir odaydı diyebilirim. Bazen üç metre yukardan güneş ışığını görebiliyordum. Kumandanları gelip konuşmaya hazır olup olmadığımı soruyordu. Bir balık gibi beyazlaştığımı söylüyordu. Yüzüm mikrop kapmıştı... Kumandan kangren olacağımı ve kangrenin beynime yürüyüp beni çıldırtacağını, sonunda öldüreceğini anlatıyordu sürekli. Karanlıktan çıkıp güneşi görmek isteyip istemediğimi sorardı. Ona yalvarırdım... hiçbir şey bilmediğime annem üzerine yemin ederdim. Kahkahalarla gülüp tahtaları yerleştirir ve üzerine toprak atarlardı tekrar. Canlıyken gömülmekti bu. Karanlık... aynen burası gibiydi..."

Charlie hâlâ yanında olduğunu belirtmek için elini sıktı.

"Bu küçük odanın bir ucunda iki metrelik bir tünel vardı. Tünel sonuna gidip şey yapardım... anladın işte. Hava o kadar kötü kokardı ki, boğulup öleceğime inanmaya başlamıştım." İnleyerek sustu bir an. "Özür dilerim. Bunlar bir çocuğa anlatılacak şeyler değil."

"Eğer kendini daha iyi hissediyorsan anlatabilirsin."

Bir an düşünüp öyküsünü sürdürmeye karar verdi.

"Beni takas etmeden önce beş ay orada tuttular."

"Ne yiyordun?"

"Kokmuş pirinç atıyorlardı bana. Ve bazen de örümcek. Canlı örümcekler. Koskocamandılar. Sanırım ağaç örümcekleriydi. Karanlıkta peşlerinden koşup onları öldürüp yerdim."

"Oh Tanrım."

"Beni bir hayvana döndürdüler," dedi ve susup gürültüyle soludu. "Senin durumun benden daha iyi ama sonuçta ikisi de aynı. Kapana kısılmış bir fare. Acaba ışıklar hemen yanacak mı?"

Charlie uzun süre yanıtlamayınca fazla ileri gittiğinden korktu Rainbird. "Önemli değil," dedi kız sonunda. "Burada beraberiz."

"Tabii," dedi aceleyle ve ekledi. "Anlatmayacaksın, değil mi? Konuştuklarımı öğrenirlerse beni işten atarlar. Bu işe ihtiyacım var. Bana benzeyen biri çalışmak zorundadır."

"Hayır söylemem."

Keskinin biraz daha ilerlediğini hissetti. Aralarında bir sır vardı artık.

Charlie şimdi avucundaydı.

Karanlıkta ellerini boğazına sarmayı düşündü. En sonu bu olacaktı zaten. Şu aptalca deneyler ve çocukça oyunlardan sonra... Gerçekten hoşlanıyordu bu kızdan. Belki de ona âşık oluyordu. Hiç ayırmadan gözlerinin içine bakarak öbür dünyaya gönderecekti onu. Ve eğer gözleri beklediği işareti verirse, belki o da peşinden gidecekti. Evet. Belki beraberce karanlığa giderlerdi.

Kilitli kapının ardından, yakından ve uzaktan karanlıkta ne yapacağını bilmeden dolaşanların sesleri geliyordu.

Rainbird içinden ellerine tükürüp tekrar kızın üzerinde çalışmaya koyuldu.

9

Elektrik kesildiği anda kapıların otomatik olarak kilitlendiğini bilmeyen Andy, bu nedenle gelip kendisini çıkarmadıklarını öğrenemedi. Bilemediği kadar uzun bir süre her tarafın yandığını varsayıp duman kokuları alarak panik içinde oturdu. Dışardaysa fırtına geçmiş, ikindi güneşi ufka yaklaşmaktaydı.

Birdenbire sanki karşısında duruyormuş gibi canlı ve ayrıntılı olarak Charlie'nin yüzü belirdi gözlerinin önünde.

(Tehlikede, Charlie tehlikede)

Tashmore'daki son günden bu yana ilk kez altıncı duyusu harekete geçiyordu. Bunu da itici gücüyle birlikte yitirdiğini san-

mıştı ama Vicky'nin öldürüldüğü gün bu denli şiddetli değildi içgüdüleri.

Acaba gücü hâlâ yerinde miydi? Yitirilmemiş, yalnızca saklanıyor muydu?

(Charlie tehlikede.)

Nasıl bir tehlike?

Andy bunu bilmiyordu ama bu fikir ve yarattığı korku, karanlığın içinde tüm ayrıntılarıyla çizmişti küçük kızın yüzünü. İri mavi gözleri, ipek gibi sarı saçları suçluluk duygusu getiriyordu... suçluluk duygusundan da öte, garip bir dehşet demek daha doğruydu. Işıklar sönünce öylesine paniğe kapılmıştı ki, kızının da karanlıkta kalmış olacağı aklına bile gelmemişti.

Hayır, mutlaka gidip onu dışarı çıkarmışlardır. Onu çok önce çıkarmışlardır. İstedikleri tek kişi Charlie.

Evet, bu akla yakındı ama yine de kızın tehlikede olduğu fikrinden kurtulamıyordu.

Charlie için kapıldığı korku kendi paniğini yenmesine neden oldu. Ve birdenbire meyva sularının içinde oturmakta olduğunu fark etti. Pantolonun yapışkan ıslaklığından tiksindi.

Hareket. Hareket korkuyu tedavi eder.

Dizleri üzerinde doğrulup yere düşmüş olan şişeyi aradı ve bulunca uzağa itti. Buzdolabından bir şişe daha çıkarıp açtı. Dili damağı hâlâ kupkuruydu. Boş eliyle duvarı yoklayarak mutfaktan dışarı çıktı. Bulunduğu kat iyice sessizleşmişti. Uzaktan uzağa duyulan konuşmalarsa ürkütücü değildi artık. Duman kokusu yalnızca bir halüsinasyondu. Elektrikler kesilince havalandırma düzeni de durduğu için hava biraz ağırlaşmıştı o kadar.

Andy yavaşça yatak odasına girdi ve elindeki şişeyi yatağın başucundaki sehpanın üzerine bırakıp soyundu. On dakika sonra temiz giysileri içinde kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Bu işleri pek rahatsız olmadan yaptığı aklına gelince, elektriğin ilk kesildiği anda salonu geçmenin ona mayın tarlasında dolaşmak gibi geldiğini anımsadı.

(Charlie... Charlie'nin ne derdi var?)

Ama içindeki duygu bir derdi olmayıp dışardan gelen bir tehlikeyle karşı karşıya bulunduğunu söylüyordu. Eğer onu görebilirse, sorup...

Karanlıkta acıyla güldü. Evet, doğru. Ve domuzlar ıslık çalacak, dilenciler keyif sürecek... Gökteki ayı bir kavanoz içinde istemek daha kolaydı. Ya da belki...

Bir an beyni durdu ve tekrar işlemeye başladı.

İşadamlarına biraz daha güven vermeyi istemek.

Şişman kadınları zayıflatmayı istemek.

Kızını kaçıran ajanların birini kör etmeyi istemek.

İtici gücün tekrar geri gelmesini istemek.

Elleri yatak örtüsünü buruşturup açıyordu. İtici gücün geri gelmesini ummak boşunaydı. Gücünü yitirmişti. Şampiyon futbol takımda yer alamayacağı gibi, yolunu açıp Charlie'ye de ulaşamazdı. Bitmişti!

(Bitmiş miydi?)

Pek emin değildi. Belki de benliğinin derinliklerinde bir nokta, karşı koymayıp istediklerini yerine getirme ilkesini benimsememişti anlaşılan. Vazgeçmemeye kararlıydı.

Yatak örtüsünü buruşturmayı sürdürerek oturdu.

Bu gerçek miydi, yoksa istekle düşünerek mi altıncı duyusunu harekete geçirmişti? Belki de bu, duyduğunu sandığı duman kokusu kadar hayal ürünüydü. Bunu kontrol etmek olanaksızdı ve etrafta itici gücünü deneyeceği kimse yoktu.

Ya gücü yerine geldiyse? Bir sürü ufak itiş ya da üç, dört şiddetli itiş yaptığı takdirde kendini mahvedeceğini biliyordu. Belki Charlie'ye ulaşabilirdi ama buradan kurtulma umudu cehennemde bir kar tanesinin erimemesi kadar geçerliydi. Onu bunu itip bir beyin kanamasının hazırlığını yapabilirdi yalnızca. Bunu düşündüğü anda parmakları farkına varmaksızın yüzünde hissini yitirmiş olan noktalara dokundu.

Sonra sürekli verdikleri Thorazine konusu da vardı. İlaçsız kaldığı için elektrikler kesilince paniğe kapılmıştı; bunun farkındaydı. Şu anda kendini daha rahat hissettiği halde yine de ilacını ve onun verdiği huzuru arzuluyordu. İlk zamanlar, onu deneyler-

de kullanmadan önce iki gün kadar ilaçsız bırakmışlar ve sürekli kendini kara bulutların arasında görmüştü Andy. Deneyleri başarısızlıkla sonuçlanınca tekrar vermişlerdi ilacını.

"Kabul et, sen hapçı oldun," diye fısıldadı.

Bunun gerçek olup olmadığını bilmiyordu. Ama nikotin ve eroin alışkanlıkları gibi sonunda merkezi sinir sistemini tahrip eden fiziksel alışkanlıklar olduğunu biliyordu. Ayrıca bir de psikolojik alışkanlıklar vardı. Örneğin, Bill Wallace adlı bir meslektaşı günde üç, dört kokakola içmeden rahat etmezdi. Eski kolej arkadaşı Quincey ise patates cipslere düşkündü ama pek az yerde bulunan, tanınmayan bir markadan başkasını yemezdi ve diğerlerinin aynı tadı vermediğini iddia ederdi. İşte bunlar psikolojik alışkanlıklardı. İlaca olan alışkanlığının fiziksel mi, yoksa psikolojik mi olduğunu bilmiyordu ama ihtiyaç duyduğunu hissediyordu. Burada oturup beyaz tabak içindeki mavi hapı düşünmek bile eski korkusunu geri getirmişti. Artık deneylerden önce onu kırk sekiz saat ilaçsız bırakmıyorlardı, çünkü ya bu süreyi çılgına dönmeden geçiremeyeceğini anlamışlardı ya da görünüşte deney yapıyorlardı.

Sonuç mükemmeldi doğrusu: Thorazine ile dolu olduğu zamanlar *itemiyordu* ama buna karşı duracak irade gücüne de sahip değildi. Eğer itiraz ederse onların aklına bambaşka şeyler gelecekti. Herhalde elektrik tesisatı onarılınca beyaz tabak içindeki mavi hapını getireceklerdi ve içtikten sonra her zamanki sakin, huzurlu, hiçbir şeye aldırış etmeyen kişiliğine kavuşacaktı. Tekrar televizyonun karşısına geçip her zaman ağzına kadar dolu olan buzdolabındaki yiyeceklerle karnını doyurup avunmaya çalışacaktı.

(Charlie, Charlie tehlikede. Bir sürü dert var başında. Acılarla dolu bir dünyada.)

Öyle olsa bile Andy ne yapabilirdi ki?

Hap alışkanlığını yenip kızıyla birlikte buradan çıkmayı başarsa bile, Charlie'nin geleceğiyle ilgili hiçbir karar alamayacaktı kolaylıkla.

Sırtüstü yatağına uzandı. Beyninin Thorazine ile uğraşan bölümü vızır vızır çalışıyordu.

Bugünkü sorunları çözemediği için geçmişe döndü. Charlie ile beraber ağır çekim filmde gibi Üçüncü Caddede kaçışları geldi gözlerinin önüne. İri yapılı, eski kadife ceketli bir adamla, kırmızı pantolon, yeşil bluzlu küçük kız... Havaalanındaki telefon kulübelerindeki bozuklukları yürüttükten sonra Charlie'nin ağlayan yüzü belirdi gözlerinin önünde... paraları alıp askerin ayakkabılarını tutuşturduktan sonra yani...

Sonra aklı daha gerilere, Port City'ye ve şişman Bayan Gurney'ye gitti. Zavallı Bayan Gurney elinde *Ya Kilo Vereceksiniz Ya da Altı Aylık Sebzenizi Biz Alacağız* yazılı broşürle gelmişti bürosuna. Bu slogan da Charlie'nin buluşuydu.

Dört çocuk doğurduktan sonra Bayan Gurney iyice kendini bırakmış ve kocası başka kadınlarla ilişki kurmaya başlamıştı. Evet, kocası elli yaşında hâlâ yakışıklı, sağlıklı bir erkekti ama kadın üçüncü çocuğu üniversiteye gitmek üzere evden ayrılınca, farkına varmadan tam seksen kilo alıp yüz elli kiloya çıkmıştı.

Andy onu diğer üç şişman kadınla aynı sınıfa koymuş ve perhiz reçeteleriyle jimnastik hareketleri arasında belli belirsiz itişler yapmıştı.

Bayan Gurney ağır ağır kilo vermeye başlayınca yemekleri artık ikinci kez tabağına almak istemediğinden söz etmişti. Televizyon izlerken atıştırmak için bulundurduğu çerezlerin varlığını bile unutuyordu. Jimnastik hareketleri artık eskisi gibi sıkıcı gelmiyordu. Sonra yürümeyi çok sevmeye başlamıştı. Bir otobüse binince öylesine huzursuz olmuştu ki, birkaç durak önce inip yürümek zorunda kalmıştı.

Altı haftalık kursun sonunda yirmi beş kilo vermişti ve kanser olmasından korkan kocası doktora görünmesini istiyordu. Boynuna sarılıp mutluluk gözyaşları dökerken giysilerini daraltmaktan yara olan parmaklarını göstermişti.

Andy, Port City'de gözetlendiğini hissetmeden on gün kadar önce, Bayan Gurney bürosuna gelip içten teşekkürlerini tekrar bildirdi.

"Yaptıklarınızdan dolayı sizi ulusal hazine ilan etmek gerekir," demişti kadın, çocukları ve kocasıyla ilişkilerinin düzeldiğini anlattıktan sonra. Andy gülümseyerek iyi niyetine teşekkür etmişti ama şimdi karanlıkta yatağında uzanmış yatarken, Charlie ile kendisini bir bakıma ulusal hazine olarak kabul ettiklerini düşünüyordu.

Yine de bu güç kötü bir şey değildi. Bayan Gurney gibilerine yardımı olduğu sürece tabii...

Andy hafifçe gülümsedi.

Ve gülümseyerek uykuya daldı.

10

Gördüğü düşün ayrıntılarını daha sonraları bir türlü anımsayamadı Andy. Bir şeyler arıyordu. Loş kırmızı lambalarla aydınlatılmış bir labirentin içinde dolaşıp duruyor, boş odaların kapılarını açıp kapıyordu. Bu odaların bazılarında buruşturulmuş kâğıtlar vardı, bir tanesinde de yere düşmüş bir tabloyla bir masa lambası gözüne ilişti. Aceleyle boşaltılmış bir yerde bulunduğunu düşünmekteydi bir yandan.

Ve en sonunda aradığını buldu. Bir kutu mu? Bir sandık mı? Son derece ağırdı ve üst raflarda saklanan fare zehiri kavanozları gibi üzerinde bir kurukafayla iki kemik resmi vardı. Nasılsa kutunun onca ağırlığına karşın kucağına almayı başardı ve tüm kaslarının ve eklemlerinin gerildiğini ama hiç ağrı duymadığını fark etti.

Elbette ağrımazlar, dedi kendi kendine. *Düş olduğu için ağrımaz. Bedelini sonra ödeyeceksin. Ağrılar sonra başlayacak.*

Kucağındaki kutuyla odadan çıktı. Götürmesi gereken bir yer vardı ama neresi olduğunu bilmiyordu.

Görünce tanıyacaksın, diye fısıldadı beyni.

Ağırlığından şikâyet etmeden kutuyu bitmek bilmeyen koridorlar boyunca taşıdı. Gerçi kasları ağrımıyordu ama baş ağrısının ilk belirtileri ortaya çıkmaya başlamıştı.

Beyin bir kastır, dedi kendi kendine ve bir çocuk şarkısıymış gibi tekrarladı. *Beyin bir kastır dünyayı yerinden oynatabilen. Beyin bir kastır dünyayı...*

Şimdi karşısına çıkan büyük camlı kapılar metro kapıları gibi yuvarlak köşeli ve dışbükeydi. Odalardan birinde kocaman bir akordiyon çalan Dr. Wanless'i gördü. Doktorun önündeki teneke kutu kalemlerle doluydu ve boynunda GÖRMEK İSTEMEYENLER KADAR KİMSE KÖR DEĞİLDİR yazan bir kâğıt asılıydı. Başka bir odada beyaz kaftanlı bir kız çığlıklar atarak havada uçuyordu. Aceleyle geçti bu odanın önünden Andy.

Başka birinde Charlie'yi görünce, bu düşün gizli hazineler, korsanlarla ilgili olduğuna karar verdi. Küçük kız Long John Silver'a benzeyen biriyle konuşuyordu. Bir omzunda papağanı, bir gözünde bant bulunan korsan sahte bir dostluk gülüşüyle bakıyordu Charlie'ye. Bu ifade Andy'yi endişelendirdi. Sonra tek gözlü korsan bir kolunu Charlie'nin omuzlarına sararak boğuk bir sesle konuştu. "Onlara göstereceğiz, ufaklık!"

Andy camın önünde durup Charlie'nin dikkatini çekerek, bu adamın göründüğü gibi olmadığını anlatmak istiyordu. Ama duramazdı. Bu Tanrının belası *kutuyu* ya da *sandığı* götürmesi gerekiyordu.

İyi ama nereye? Ne yapacaktı bunu?

Zamanı gelince öğrenecekti.

Bir sürü odanın önünden geçtikten sonra uzun, boş bir koridorda buldu kendini ve yolun sonundaki duvarın tam ortasında posta kutusu gibi açıklık olan çelik bir kapak olduğunu gördü.

Ve üzerinde kabarık harflerle yazılı olanları okuyunca anladı.

ÇÖP BACASI

Bir anda incecik vücutlu, uzun bacaklı Bayan Gurney belirdi yanı başında. Sanki bütün gece yıldızların altında dans etmek için yaratılmış gibi bir görünüşü vardı. Giysilerinin bir zamanlar çadır imalatçısı Omar tarafından hazırlandığını tahmin edemezdiniz.

Andy kutuyu kaldırmaya çalıştı ama başaramadı. Birdenbire ağırlaşmıştı. Üstelik baş ağrısı da artmıştı. Binicisiz, siyah at yerinden salıverilmiş, kırmızı gözleriyle geliyordu sanki...

"Yardım edeyim," dedi Bayan Gurney. "Siz bana yardım etmiştiniz, şimdi sıra bende. Ayrıca siz ulusal hazinesiniz, ben değil."

"Çok güzelsiniz." Sesi pek uzaklardan gelir gibiydi.

"Kendimi hapishaneden kurtulmuş gibi hissediyorum," dedi kadın. "Yardım edeyim."

"Biraz başım ağrıdığı için..."

"Tabii ağrıyacak. Çünkü beyin de bir kastır."

Bayan Gurney yardım etti mi, yoksa kendi başına mı başardı? Bunu anımsamıyordu. Ama düşü anlayabildiğini sanıyor, itici gücünden kurtulduğunu belirttiğine inanıyordu. Kutuyu duvardaki yarığa doğru eğerken, kolej günlerinden beri beyninde oturan bu gücün ortaya çıktığı zaman nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Ama kutudan çıkan itici güç değildi. Kapak açıldığı anda Andy hem şaşırdı, hem de korktu. Bacadan aşağıya inenler sevgili mavi *haplarıydı.*

"Hayır!" diye bağırdı.

"Evet," dedi Bayan Gurney. "Beyin bir kastır dünyayı yerinden oynatabilen."

Andy kadının bakış açısından görebildi sonunda.

Haplar boşaldıkça başının ağrısı artıyor, ışıklar azalıyor, etraf kararıyordu. Ve sonunda ne ışık, ne kutu, ne düş kaldı. Yalnızca baş ağrısı ve kırmızı gözlü, binicisiz at...

Tok, tok, tok...

11

Andy uyandığını fark edene kadar epey zaman geçti. Karanlık, uykuyla uyanıklık arasındaki çizgiyi görmesine engel oluyordu. Birkaç yıl önce duyularından hiçbirinin çalışamayaca-

ğı koşullarda yaşatılan maymunlar üzerinde yapılan bir deneyi okumuştu. Sonunda maymunların hepsi çıldırmıştı ve nedenini anlayabiliyordu. Ne kadar uyumuş olduğunu kestirmesi bile olanaksızdı.

"Off Tanrım!"

Yatağın içinde doğrulunca dayanılmaz bir sancı saplandı beynine. Başını iki eliyle tutup öne arkaya sallayarak ağrının biraz olsun dinmesini sağladı. Herhalde ensemin üzerinde uyumuş olacağım, dedi kendi kendine. Ya da belki...

Hayır, yoo hayır. Bu ağrıyı tanıyordu, çok iyi tanıyordu hem de. Orta şiddetli itişlerden sonra beynine yerleşen ağrılardandı. Hani şu şişman hanımları ittiğinden daha fazla ama karayolu parkında iki ajanı ittiği kadar şiddetli değil...

Ellerini yüzünde dolaştırıp hissi yok olmuş bir nokta olup olmadığını kontrol etti. Yoktu. İtici gücün kullanıldığını belirten kanın gözlerine oturup oturmadığını anlamak için ışık gerekiyordu.

İtmek mi? İtici güç?

Saçmaydı bu. İtilecek kim vardı?

Yani yalnızca...

Soluğu bir an boğazında tıkandı ve ağır ağır çıktı.

Bunu daha önce de düşünmüş ama hiç denememişti. Sürekli akım vererek şebekeyi fazla yüklemek gibi olur, diye düşünerek denemeye korkmuştu.

İlacım, diye düşündü. *İlaç vaktim geçti ve şimdi istiyorum. Gerçekten istiyorum. İlacım her şeyi düzeltecektir.*

Yalnızca bir fikirdi. Hiçbir istek uyanmamıştı içinde. Bir Thorazine almak fikri ancak *lütfen yağı verir misiniz* kadar yavandı. Feci bir baş ağrısı dışında kendini çok iyi hissediyordu. Ve daha da kötü baş ağrılarını çok çekmişti, örneğin Albany Havaalanı'nda.

"Kendi kendimi ittim," dedi hayretle.

İlk kez yeteneğinden korktuğu için, Charlie'nin bazı duygularını ancak anlayabilmişti. Ve bu gücün ne olduğu, neler yapabileceği konusunda pek az şey bildiğini de ilk kez fark etti. Niçin kaybolmuştu? Bilmiyordu. Niçin geri gelmişti? Bunu da bilmiyor-

du. Acaba karanlık korkusuyla bir ilgisi var mı? Yoksa Charlie'nin tehlikede oluşu duygusuyla başlayan kendinden nefretle ilişkili mi? Belki de düşerken başını çarpması neden olmuştu.

Bunların hiçbirini bilmiyordu. Ama kendi kendini ittiğinden emindi.

Beynin bir kastır dünyayı yerinden oynatabilen.

Beyaz tabaktaki mavi hap görüntüsü hiçbir istek uyandırmıyordu artık.

"Tanrım acaba kurtuldum mu?"

"Kurtuldum," diye yanıtladı kendi kendine.

Bir soru daha: İlaçsız kalmayı başarabilir miyim?

Bu sorunun ardından çığ gibi diğerleri geldi. Charlie'ye neler olduğunu öğrenebilir miydi? Uykusunda itici gücünü kendi kendini ipnotizma etmek için kullanmıştı, acaba uyanıkken başkalarını da etkileyebilir miydi? Örneğin, sürekli sırıtan Dr. Pynchot? Herhalde Pynchot, Charlie'ye olanları biliyordur. Konuşmaya zorlanabilir mi? Bunu başarmak için bir yol var mı? Çıktıktan sonra ne olacak? Kaçmak bir çare değildi. Gidebilecekleri bir yer olmalıydı.

Aylardan beri ilk kez heyecanlı ve umutluydu. Eski canlılığına, hareketliliğine, zekâsına yeniden kavuşmuş gibiydi. Eğer hâlâ uyuşturucu hapların etkisi altında olduğuna ve beyinsel etkileme gücünü kullanamadığına onları inandırabilirse, *bir şeyler yapma* fırsatı belki geçerdi eline.

Bunları düşünürken lambalar birdenbire yandı. Öteki odadan televizyonun sesi duyuldu.

Gözler, elektrikli gözler! Seni yine izlemeye başladılar... Bunu aklından çıkarma!

Günlerce, hatta haftalarca hileler düşünecek, planlar yapacaktı. Herhangi bir noktada kendini ele verme olasılığı da vardı. Karamsarlığa kapıldı... ama hapını arzulamadı.

Charlie aklına gelince biraz daha topladı kendini.

Yavaşça yatağından kalkıp salona geçti. "Ne oldu?" diye bağırdı. "Çok korktum. İlaçlarım nerede? Biri bana ilaçlarımı getirsin!"

Yüzü donuk ve ifadesiz, televizyonun karşısına oturdu.

Ve bu anlamsız yüzün ardında beyni –dünyayı yerinden oynatabilen kas– çılgınlar gibi çalışıyordu.

12

Babasının gördüğü düş gibi Charlie McGee de, John Rainbird ile yaptığı uzun konuşmanın ayrıntılarını değil yalnızca önemli noktalarını anımsıyordu. Kendi öyküsünü nasıl anlattığına şaşıyordu. Buraya nasıl geldiğini, babasını ne kadar özlediğini, pirokinetik yeteneğini tekrar kullanması için anlayamayacağı hilelere başvurmalarından ne kadar korktuğunu anlatıvermişti hiç düşünmeden.

Bu rahatlığın bir nedeni, elektrikler kesildiği için onların dinlenme olanaklarının kalmamasıydı. Bir nedeni de, başından geçen bunca olaydan sonra karanlıktan ödü patlayan zavallı John'du. Adam niçin kendisini burada kilitli tuttuklarını sormuştu bir ara ve Charlie de onu oyalamak için anlatmaya başlamıştı. Bir iki kez ağlamaya başlayınca John beceriksizce sarılmıştı ona. Çok tatlı bir adamdı... birçok bakımdan Charlie'ye babasını anımsatıyordu.

"Eğer bütün bunları bildiğini öğrenirlerse seni de kilitlerler," dedi Charlie. "Anlatmamalıydım sana."

"Elbette kilitlerler," dedi John neşeyle. "Benim görev sınıfım D, yani parke cilalarının kutularını açmama izin var." Gülerek devam etti. "Bana anlatmış olduğunu kimseye sezdirmezsen başımız derde girmez."

"Söylemem kimseye," dedi Charlie. John'un bildiklerini öğrenip silah olarak kullanmalarından korkuyordu. "Ben çok susadım. Buzdolabında soğuk su var. Sen de ister misin?"

"Beni yalnız bırakma," dedi John hemen.

"Öyleyse beraber gideriz. El ele tutuşuruz."

John bunu düşünüyormuş gibi durakladı bir süre. "Pekâlâ."

Sımsıkı el ele tutuşarak ağır adımlarla salonu geçtiler.

"Kimseye bir şey söyleme, ufaklık. Özellikle şu iriyarı Kızılderilinin karanlıktan korktuğundan hiç söz etme. Kahkahayla kovalarlar beni buradan."

"Eğer bilselerdi, gülmezlerdi."

"Belki evet, belki hayır. Ama yine de bilmelerini istemem. Sen burada olduğun için Tanrıya şükrediyorum, ufaklık..."

Charlie öylesine duygulanmıştı ki, gözleri doldu yine ve kendini toplamak için çaba harcadı. Buzdolabındaki şişeyi el yordamıyla buldu. Soğuk su boğazına iyi gelmişti. Ne kadar zaman konuştuğunu bilmiyordu. Ama her şeyi anlatmıştı. Hatta Manders çiftliğindeki olayları saklamak niyetinde olmasına karşın ağzından kaçırmıştı. Gerçi Hockstetter biliyordu ama onun değeri yoktu. John'a değer veriyor ve kendi hakkında iyi düşünmesini istiyordu.

Rainbird ara sıra sorular sorup meselenin can alıcı noktalarına inmişti ama diğerleri gibi sorguya çekmemişti. Anlattıklarını sakin bir anlayışla dinlemişti yalnızca. Belki de çok kötü günler geçirmiş olduğu için Charlie'nin başına gelenleri herkesten daha iyi anlayabiliyordu.

"İşte su," dedi Charlie.

"Teşekkürler."

Charlie şişeyi tekrar dolaba yerleştirdi.

"Hadi yine içeriye gidelim," dedi Rainbird. "Acaba ışıklar ne zaman yanacak, merak ediyorum." Artık sabırsızlanmaya başlamıştı. Hemen hemen yedi saattir karanlıktaydılar. Buradan çıkıp düşünmek istiyordu. Gerçi kızın anlattıklarını çok iyi biliyordu ama bunları nasıl kullanacağını düşünmek zorundaydı.

"Eminim biraz sonra gelir." dedi Charlie.

Ağır ağır salona dönüp kanepeye oturdular.

"Sana baban hakkında hiçbir şey anlatmadılar mı?"

"Yalnızca iyi olduğunu söylediler."

"Bahse girerim gidip onu görebilirim." dedi Rainbird bu fikir o anda aklına gelmiş gibi.

"Yaa? Gerçekten görebilir misin?"

"Bir gün Herbie ile yerimi değiştiririm. Onu görürüm ve senin iyi olduğunu söylerim. Daha doğrusu bir not filan verebilirim."

"Bu tehlikeli olmaz mı?"

"Sürekli tekrarlamak tehlikeli olur tabii. Ama sana borcum var. Hiç olmazsa bir kez göreceğim onu."

Charlie boynuna sarılıp öptü. Rainbird de bir bakıma onu seviyordu. Bir süre için yalnızca birbirlerine aittiler.

Sessizce yan yana otururken Charlie uyuklamaya başladı ve John Rainbird'in bir sözü, yüzüne çarpılmış soğuk su gibi uyandırdı onu.

"Bence eğer yapabiliyorsan, onların istediği ateşleri yakmalısın."

"*Söyledim* sana," dedi Charlie. "Bu... bu bir vahşi hayvanı kafesinden çıkarmak gibi bir şey. Bir daha yapmayacağıma kendime söz verdim. Havaalanındaki asker... çiftlikteki adamlar... onları yaktım... öldürdüm!"

"Anlattıklarına bakılırsa kendini savunmuşsun."

"Evet ama, bu mazeret sayılmaz..."

"Belki de babanın yaşamını kurtarmış oldun."

Charlie sustu. Üzüldüğünü ve aklının karmakarışık olduğunu hissediyordu Rainbird. Babasını öldürmeye ne kadar yaklaşmış olduğunu şu anda anımsamasını istemediği için aceleyle devam etti.

"Şu Hockstetter denen adama gelince onu birkaç kez gördüm. Savaşta benzerlerini tanımıştım. Beş para etmez biri. İstediğini senden bu yolla elde edemezse, mutlaka başka bir yol dener."

"Ben de en çok bundan korkuyorum," diye itiraf etti Charlie alçak sesle.

"Ama ayaklarının yanmasına ihtiyacı olan biri var."

Charlie gülmeye başladı. Ve kahkahaları sona erince kararını tekrarladı. "Hayır ateş yakmayacağım. Kendime söz verdim. Kötü bir şey bu ve yapmayacağım."

Yeterliydi. Durma zamanı gelmişti. Rainbird biraz daha ilerlerse yanılgıya düşeceğini fark etti. Yorulmuştu. Bu kızın üzerin-

de çalışmak Rammaden'in bir kasasıyla uğraşmak kadar güçtü. Devam edip onarılması olanaksız bir hata yapmak çok kolaydı.

"Pekâlâ. Sanırım haklısın."

"Gerçekten babamı görecek misin?"

"Deneyeceğim, ufaklık."

"Burada benimle tıkılıp kaldığın için üzgünüm, John, ama bir yandan da çok memnunum."

"Yaa."

Havadan sudan söz ettiler biraz daha ve kız başını Rainbird'in koluna yaslayıp gözlerini yumdu. Saat epey geç olmuştu. Kırk dakika kadar sonra lambalar yanınca Charlie derin uykudaydı. Işık yüzüne vurunca rahatsız olup başını adamın koluna biraz daha gömdü. Rainbird düşünceli gözlerle narin uzun boynuna, yumuşak yuvarlak başına baktı. Bu nazik ve küçük kemiklerin altında bunca güç yatıyordu demek. Doğru olabilir mi? Aklı bunu reddederken kalbi onaylıyordu. Kendini böylesine bölünmüş hissetmek çok garip ve çok harikaydı doğrusu. Onların inanmadıkları bazı şeylerin doğru olduğunu söylüyordu kalbi. Belki deli Wanless'in palavraları bile doğruydu.

Charlie'yi kucağına alıp yatağına taşıdı ve örtülerin arasına yerleştirdi. Örtüyü çenesinin altına kadar çekerken kız uyanır gibi kıpırdandı.

İçtenlikle eğilip yanağından öptü. "İyi geceler, ufaklık."

"İyi geceler, baba," dedi kız boğuk, uykulu bir sesle ve yanına dönüp hareketsiz kaldı.

Rainbird birkaç dakika daha onu izledikten sonra salona döndü. Biraz sonra Hockstetter telaşla içeri girdi.

"Ceryan kesildi," dedi doktor. "Fırtına. Tanrının belası elektronik kilitler. Hepsi takıldı. Acaba o..."

"Sesini kısarsan o gayet iyi olacak," dedi Rainbird alçak sesle. İri elleri öne uzandı ve Hockstetter'in yakasından tutup havalandırdı. Adamın korku dolu suratı yüzünden bir, iki santim kadar uzaktı şimdi. "Eğer bir daha burada beni tanıdığını belirten bir davranışta bulunursan, seni öldürürüm ve sonra parçalara ayırıp fırınlarım ve kedi maması yaparım."

Hockstetter anlamsız sesler çıkardı. Dudaklarının kenarında tükürükler belirdi.

"Anlıyor musun? Seni öldürürüm." İki kez daha sarstı Hockstetter'i.

"An... anlıyorum."

"Öyleyse çıkalım buradan," dedi Rainbird ve rengi uçmuş, gözleri büyümüş Hockstetter'i koridora itti.

Etrafa son bir kez göz atıp temizlik arabasını dışarı çıkardı ve kendi kendine kilitlenen kapıyı ardından örttü. Yatak odasında Charlie belki aylardır ilk kez huzur içinde uyuyordu. Belki de yıllardan beri.

KÜÇÜK YANGINLAR

1

Şiddetli fırtına geçti. Üç hafta sonra Doğu Virginia'da hava sıcak ve nemliydi; okullar açılmış ve sarı renkli öğrenci otobüsleri Longmont'un bakımlı caddelerinde dolaşmaya başlamıştı. Pek uzak sayılmayan başkent Washington'da yeni dedikodular, hileler ve yasalarla dolu bir yıl başlıyordu.

Bütün bunları güzel çiftlik evlerinin ısısı kontrollu odalarında ve altlarındaki binlerce koridorda çalışanları hiç etkilemiyordu. Tek değişiklik Charlie McGee'nin okula başlayacağıydı. Hockstetter'in fikriydi bu ve küçük kız önce karşı koymuştu ama sonunda John Rainbird onu ikna etmişti.

"Ne zararı var?" diye sormuştu Rainbird. "Senin gibi akıllı bir kızın yaşıtlarından geri kalması anlamsız. Ben de hep sekizinci sınıftan sonra devam edebilseydim keşke, diyorum. Eğer okusaydım bugün yerleri siliyor olmazdım. Ayrıca boş zamanını doldurmaya yarar."

Ve kız John'un hatırı için başlamıştı okumaya. İngilizce öğreten genç bir adam, matematik öğreten yaşlıca bir hanım, kalın gözlüklü genç Fransızca öğretmeni ve fen dersleri veren tekerlekli iskemlede oturan adam... Charlie hepsini dinliyor ve bir şeyler öğrendiğini sanıyordu ama bunu John için yapmıştı.

John üç kez babasına not vermek için kendini tehlikeye atmıştı ve Charlie bu yüzden suçluluk duygusuna kapılıp adam ne isterse yapıyordu. Ve sık sık babasından haberler getiriyordu: Babasının sağlığı yerindeydi; Charlie'nin iyi oluşuna sevinmişti; deneylerde onlara yardımcı olmaya çalışıyordu. Bu habere önce üzülmüştü Charlie ama kendisi için iyi olan her şeyin babası için iyi olmayacağını anlayacak kadar büyümüştü artık. Ve son günlerde John'un haklı olduğuna inanmaya başlamıştı. Önce küfredip sonra özür dileyerek kızı güldürürken epey ısrar ediyordu.

Karartmadan sonraki on gün yangınlardan hiç söz etmemişti. Bu konuları hep mikrofonların bulunmadığı mutfakta ve çok alçak sesle konuşuyorlardı.

O gün tekrar sordu John. "Şu yangın konusunu bir daha düşündün mü, Charlie?" Artık ona "ufaklık" yerine kendi adıyla hitap ediyordu. Charlie istemişti bunu.

Küçük kız titremeye başladı. Manders çiftliğinden beri yangın fikri onu hep bu hale sokuyordu. Gerilip titremesini Hockstetter 'hafif fobik tepki' olarak adlandırıyordu raporlarında.

"Söyledim sana. Yapamam bunu. Yapmayacağım."

"Bak dinle, yapmamak ile yapamamak aynı değildir," dedi John yeri silerken. Hapistekilerin yöntemiyle dudaklarını oynatmadan konuşuyordu.

Charlie yanıtlamadı.

"Ben bu konuda biraz düşündüm ama kararını verdiğine göre dinlemek istemezsen susmasını da bilirim."

"Yo hayır," dedi Charlie; bu konuyu değil tartışmak, duymak, düşünmek bile istemiyordu. Ama John çok büyük iyilikler yapmıştı... ve Charlie onu kırmak istemiyordu. Bir dosta ihtiyacı vardı.

"Ben derim ki, çiftlikte yangının nasıl kontrolundan çıktığını biliyorlardır. Seni herhalde kâğıtlar ve yağlı bezlerle dolu bir odada denemeyecekler."

"Hayır ama..."

John elini hafifçe bezinden uzaklaştırdı. "Söyleyeceklerim bitmedi. Dinle şimdi."

"Pekâlâ."

"Ve senin yalnızca bir kez bu kadar büyük bir yangın çıkardığını biliyorlar. Ufacık ateşler, Charlie. Sorun bu. Ufak yangınlar. Eğer bir terslik olup iş çığrından çıkarsa kim seni suçlayabilir? Ama artık daha iyi kontrol edeceğine inanıyorum. Onlar mı seni suçlayacak? Altı ay bunu yapman için sana yapmadıklarını bırakmadıktan sonra mı?"

John gülümseyerek sözlerini sürdürdü. "Sonra bir şey daha var. Eğer sürekli denemeler yapmazsan kontrol etmesini öğrenemezsin."

"Kontrol etmesini öğrenip öğrenmemem önemli değil, çünkü bir daha asla yapmayacağım."

"Belki evet, belki hayır," dedi John inatla. Bezini sıkıp sabunlu suyu lavaboya dökerek çalkalamak için temiz su doldurdu kovasına. "Belki *farkına varmadan* kullanırsın."

"Hayır, sanmıyorum."

"Ya da belki bir hastalıktan ateşin yükselir." Bunu Hockstetter öğretmişti Rainbird'e. "Apandisit ameliyatı oldun mu, Charlie?"

"Yoooo."

John yerleri silmeye başladı.

"Kardeşiminki alınmıştı ama ameliyattan önce patladı ve az kalsın ölüyordu. Bizler Kızılderili kabilelerine ayrılmış bölgelerde yaşadığımız için kimse ölmemize aldırış etmiyordu. Ateşi kırk dereceye çıkmıştı ve sayıklamaya başladı. Küfürler ediyor, yanında olmayan kişilerle konuşuyordu. Bir gün babamızı Ölüm Meleği gibi gördü. Kendisini götürmeye geldiğini sanıp yanındaki masada duran bıçağı kaparak ona saplamaya çalıştı. Bunu anlatmıştım sana değil mi?"

"Hayır," diye fısıldadı Charlie. Fısıltısı, konuşmasının duyulmaması için değil, duyduğu korkudandı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi John bezi sıkarken. "Ama suçlu değildi. Yüksek ateş yüzünden yapmıştı bunu. Hastalar sayıklamaya başlayınca her şeyi söyleyip yapabilirler."

Ne demek istediğini anlayan Charlie dehşete düştü. Hiç aklına gelmemiş bir konuydu bu.

"Ama sen bu piro-bilmemneyi kontrol..."

"Eğer bu haldeysem nasıl kontrol edebilirim?"

"Edebildiğin için." Rainbird bir yıl kadar önce Cap'i tiksindiren Wanless'in tuvalet eğitimi benzetmesine başvurdu. "Bu tuvalet eğitimi gibidir, Charlie. Bağırsak ve böbreklerini kontrol etmeyi bir kez öğrenince, bir daha asla kontrolundan kaçırmazsın. Sayıklayan hastaların yatakları bazen terden sırısıklam olur ama altlarına etmeleri pek enderdir."

Hockstetter bunun her zaman geçerli olmadığını söylemişti ama tabii Charlie bunu bilemezdi.

"Her neyse, demek istiyorum ki, bir kez bunu kontrol altına aldıktan sonra endişelenmene gerek kalmayacak. Ve bunu başarmak için sürekli denemek zorundasın. Hani pabuçlarını bağlamasını ya da anaokulunda yazı yazmasını öğrendiğin gibi."

"Ateş yakmak istemiyorum! Yakmayacağım! *Yakmayacağım!*"

"İşte üzdüm seni," dedi John üzülerek. "Bunu yapmak istememiştim, Charlie, bağışla beni. Başka bir şey söylemeyeceğim. Dilimi tutmasını bilmiyorum."

Ama daha sonra konuyu açan Charlie oldu.

Bu konuşmadan üç, dört gün sonra söylediklerini dikkatle düşündüğünü ve hatalı bir yanı olduğuna karar verdiğini söyledi. "Asla sona ermeyecek. Daima daha fazlasını isteyecekler. Vazgeçmeyi akıllarına getirmeden bizi nasıl *kovaladıklarını* bir bilsen... Ben bu işe başlarsam gitgide daha büyük ateşler isteyecekler... daha büyük... ve sonra... ne olacak bilmiyorum ama korkuyorum."

Yine kıza hayran oldu Rainbird. Sezgileri çok güçlü, zekâsı kıvraktı. Charlie'nin asıl planları hakkında çok yakın bir fikri olduğunu söylerse Hockstetter'in neler düşüneceğini merak ediyordu. Raporlara göre pirokinesis yeteneklerinden biriydi ve Rainbird'e kalırsa sezgi de bunlara dahildi. Babası defalarca Al Steinowitz ile adamlarının geleceğini önceden haber vermiş ol-

duğunu anlatmıştı. Ürkütücü bir düşünceydi. Ya kız *onun* kimliği hakkında bazı önsezilere kapılırsa?... Aldatılmış bir kadının öfkesi kadar korkunç bir şey olamaz, derler. Eğer Charlie hakkında söylenenlerin yarısı doğruysa istediği anda cehennemi yaratabilirdi. Rainbird kendini birdenbire ısınmış bulabilirdi.

"Charlie, bütün bunları *bedava yapmanı* söylemiyorum sana."

Şaşkın gözlerle baktı küçük kız.

John içini çekti. "Sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Sanırım, seni seviyorum. Doğmamış kızım gibisin. Ve seni burada tutmaları, babanı görmene izin vermemeleri, başka kızların sahip olduğu her şeyden uzak bırakmaları... beni *hasta ediyor*."

Sağlam gözünü kızın yüzüne dikerek biraz korkuttu.

"İstediklerini verirsen, bazı koşullarını kabul ettirip sen de her arzuladığını yaptırabilirsin onlara."

"Koşullar..." dedi Charlie anlamayarak.

"Tabii! Seni güneşe çıkarmalarını isteyebilirsin. Hatta Longmont'a alışverişe gitmeyi bile önerebilirsin. Bu münasebetsiz yerden çıkıp iyi bir eve taşınacağını söylersin. Başka çocuklarla görüşürsün. Ve..."

"Ya babamı görebilir miyim?"

"Elbette." Ama bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Eğer ikisi baş başa verip bildiklerini ortaya koyarlarsa Dost Hademe John'un gerçek olamayacak kadar iyi bir kişi olduğunu anlalardı. Rainbird bir tek mesaj götürmemişti Andy McGee'ye. Hockstetter bunun gereksiz olduğunu söylemişti ve pek çok konuda doktoru hatalı gören Rainbird bu fikrini onaylamıştı.

Sekiz yaşında bir kızı mutfakta mikrofonlar olmadığına inandırmak, işitilmemek için alçak sesle konuşmasını söylemek gibi peri masallarıyla uyutmak kolaydı ama babasını ne denli uyuşturucuyla dolu olursa olsun aynı öyküyle kandırmak olanaksızdı. Yüzlerce yıldır suçluları konuşturmak için polislerin kullandığı iyi Adam Kötü Adam taktiğini yürütmekte olduklarını Andy hemen anlardı.

Yalnızca mesajlarını babasına ilettiğini söylemekle yetiniyordu Rainbird. Evet, gerçi Andy'yi görüyordu ama TV alıcılarından. Andy gerçekten hevesle deneylere katılıyordu ama artık bir çocuğu elma şekeri yemeye ikna edemeyecek kadar güçsüzdü. İyice şişmanlamıştı ve yalnızca televizyon programlarıyla alacağı haplar onu ilgilendiriyor, artık kızını bile sormuyordu. Babasıyla karşılaşıp düştüğü durumu görünce tekrar zırhına bürünebilirdi. Babasını görmekten başka istekleri yerine getirebilirdi. Charlie McGee bir daha asla babasını göremeyecekti. Kısa bir süre sonra herhalde Cap adamı bir Dükkân uçağına bindirip Maui kuruluşuna gönderecekti. Ama kızın bunu bilmesine de gerek yoktu.

"Görmeme izin vereceklerine gerçekten inanıyor musun?"

"Hiç kuşkun olmasın," dedi John rahatça. "Tabii ilk söylediğinde değil. Ellerindeki en büyük koz bu. Ama bir noktaya kadar ilerler ve babanı görmedikçe başka bir şey yapmayacağını söylersen..." Cümlesini bitirmedi. Oltanın ucundaki yem suyun yüzünde dolaşıyordu. Gerçi yemin içi de iğnelerle doluydu ama bu küçük inatçı kız bunu bilmiyordu.

Düşünceli gözlerle ona baktı Charlie. O gün bu konuda daha fazla konuşmadılar.

Bir hafta kadar sonra Rainbird birdenbire yöntemini değiştirdi. Önsezileri, ısrarla bir şey elde edemeyeceğini bildirmişti. Artık kendine acındırma zamanıydı.

"Geçenlerde konuştuklarımızı anımsıyor musun?" diye başladı söze. Mutfağın karolarını cilalıyordu. Charlie buzdolabının karşısında durmuş, ne yiyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Masum, çocuksu duruşu karşısında içi burkulmuştu. Sonra Charlie başını çevirip kuşkuyla baktı ona. At kuyruğu şeklinde topladığı saçları bir omzuna dökülmüştü.

"Evet," dedi "Anımsıyorum."

"Şey... düşündüm de sana fikir verme yetkisini kendimde nasıl bulduğumu merak ettim. Kendime yardımcı olup bir araba için bankadan bin dolarlık kredi almayı bile beceremiyorum."

"Oh John, bunun anlamı yok ki..."

"Olmaz mı? Eğer ben de bir şeyler bilseydim, Hockstetter gibilerinden olurdum. Kolej öğrenimi yani."

Charlie alayla yanıtladı. "Bir gerzeğin bile herhangi bir kolej diploması alabileceğini söyler babam."

Rainbird'in kalbi sevinçle dolup taştı.

2

Üç gün sonra balık yemi yutmuştu.

Deneylere izin vereceğini açıkladı Charlie. Çok dikkatli davranacaktı ve eğer bilmiyorlarsa nasıl önlem almaları gerektiğini onlara öğretecekti. Solgun, gergin ve sinirliydi yüzü.

"Kararını tam vermediysen bunu yapma," dedi John.

"Denedim," diye fısıldadı.

"Onlar için mi yapıyorsun?"

"Hayır!"

"İyi! Kendin için mi?"

"Evet. Benim için. Ve babam için."

"Pekâlâ. Ve Charlie, senin istediğin gibi davranmalarını sağla. Anlıyor musun beni? Ne kadar sert olabileceğini gösterdin onlara. Artık zayıf bir noktanı görmelerine izin verme. Eğer bunu fark ederlerse, sana karşı kullanırlar. Sert davran. Ne dediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Ben... sanırım."

"Onların elinde bir şey var, sende de bir şey var. Her defasında bedavacılık yok." Omuzları çöktü. Gözlerinin canlılığı yok oldu. Charlie onu böylesine yenilmiş ve yıkılmış görmekten hoşlanmıyordu. "Bana davrandıkları gibi olmalarına izin verme. Ben ülkeme dört yılımı ve bir gözümü verdim. Bu yıllardan birini toprağın altında böcek yiyerek, hastalanarak, saçımdan bitleri ayıklayarak geçirdim. Ve geri dönünce bana, 'Teşekkürler John,' dediler ve elime bir süpürge tutuşturdular. Çok şeyimi çaldılar, Charlie. Anladın mı? Sana bunu yapmalarına izin verme."

"Anladım," dedi küçük kız ciddi bir ifadeyle.

John hafifçe gülümsedi. "Öyleyse büyük gün ne zaman?"

"Yarın Dr. Hockstetter'i göreceğim. Biraz... onlara yardımcı olmaya... karar verdiğimi söyleyeceğim. Ve ona... Ve ona ne istediğimi de söyleyeceğim."

"Şey, ilk günden çok şey isteme. İstediklerini elde etmek için biraz... bir şeyler yapmak zorundasın."

Charlie başını salladı.

"Ama onlara bu gösteriyi kimin yönettiğini, kimin patron olduğunu iyice anlat. Tamam mı?"

"Tamam!"

Rainbird'in gülüşü yüzüne yayıldı. "İyi kız!" dedi usulca.

3

Hockstetter öfkelenmişti.

"Nasıl bir oyun oynuyorsun sen?" diye bağırdı Rainbird'e. Cap'in bürosunda olduğumuz için bağırmaya cesaret ediyor, diye düşündü Rainbird. Ve doktorun öfkeli mavi gözlerine, kızarmış yanaklarına, beyazlaşmış saçlarına bakınca belki de yanıldığını getirdi aklına. Hockstetter'in kutsal ayrıcalıklar bahçesine adım atmak cesaretini göstermişti. Karartmadan sonra doktoru yakalayıp sarsmak apayrı bir konuydu. Tehlikeli bir hata yaptığını biliyordu o zaman.

Rainbird yanıtlamadan baktı ona.

"Her şeyi olanaksız bir noktaya toplamışsın! Babasını asla görmeyeceğini gayet iyi biliyorsun! 'Onlarda bir şey var, sende bir şey var,'" diye taklit etti doktor. "Sersem herif!"

Rainbird gözlerini ayırmadı ondan. "Bir daha bana sersem deme!" Son derece sakindi sesi. Hockstetter irkildi.

"Lütfen, beyler," dedi Cap bıkkınlıkla. "Lütfen."

Masanın üzerinde duran teypte bu sabah Rainbird'in Charlie ile yaptığı konuşmanın bantı vardı.

"Anlaşılan, Dr. Hockstetter ve ekibi en sonunda ellerine bir şey geçirebileceklerini hâlâ anlamadılar," dedi Rainbird. "Eğer hesabım doğruysa bulguları yüzde yüz artacaktır."

"Beklenmedik bir kazanın sonucu olarak," dedi Hockstetter huysuzca.

"Yaratmayı düşünemeyecek kadar dar görüşlü olduğunuz bir kaza. Belki de farelerinizle çok fazla meşguldünüz."

"Beyler, yeter artık," dedi Cap. "Burada birbirimizi suçlamak için toplanmadık." Dönüp Hockstetter'e baktı. "İstediklerine kavuşacaksın ama bence minnettar olduğunu hiç göstermiyorsun."

Homurdandı doktor.

Sonra Rainbird'e döndü Cap. "Yine de senin dostluk rolünü biraz fazla ileri götürdüğüne inanıyorum."

"Öyle mi? O zaman hâlâ anlayamadın." Rainbird'in bakışları ikisi üzerinde dolaştı. "Bence ikiniz de korkunç bir anlayışsızlık örneği gösteriyorsunuz. Elinizde iki çocuk psikiyatri uzmanı var. Eğer onlar mesleklerinde başarılı sayılıyorlarsa, dünya yüzünde sorunları çözülmeyen binlerce çocuk var demek."

"Söylemek kolay," dedi Hockstetter. "Bu..."

"Onun ne kadar *zeki* olduğunu anlamıyorsunuz," diye devam etti Rainbird. "Her şeyin nedenini ve sonucunu ne kadar kolayca görebildiğini anlamıyorsunuz. Onunla çalışmak bir mayın tarlasında dolaşmaya benziyor. Karşılıklı alışveriş fikrini ona verdim, çünkü bunu kolayca akıl edebilirdi. Onun yerine düşünerek bana olan güvenini artırdım... yani bir dezavantajı avantaja çevirdim."

Hockstetter ağzını açtı ama Cap elini kaldırıp onu susturarak Rainbird'e döndü. Başka kimseye karşı kullanmadığı yumuşak, sakinleştirici sesle söze başladı... ama başka hiç kimse de Rainbird değildi. "Ama yine de Hockstetter ile ekibinin ilerleyeceği mesafeyi kısıtlamış oldun. Babasını görme arzusunun yerine getirilmeyeceğini er geç anlayacaktır. Buna izin verirsek, bize olan yararını sonsuza dek yitireceğimiz konusunda aynı fikri paylaşıyoruz."

"Doğru," dedi Hockstetter.

"Ve eğer bu kız senin dediğin kadar zekiyse, bu isteği mümkün olduğunca erken ortaya çıkaracaktır."

"Evet," dedi Rainbird. "Ve bu da sonu olacak. Babasını gördüğü anda durumu hakkında yalan söylediğimi derhal anlayacaktır. Ve bu yoldan yürüyüp benim ilk günden beri sizler adına çalıştığımı da öğrenecektir. Bunun için sorun yalnızca sizin onu ne kadar zaman idare edebileceğinize kalıyor."

Rainbird öne doğru eğilip devam etti.

"Birkaç nokta daha var. Önce, sonsuza dek sizin için ufak ateşler yakmayacağını kabul etmelisiniz. O, bir insandır. Babasını görmek isteyen küçük bir kız. Bir deney faresi değil."

"Biz şimdiden..." diye atıldı sabırsızca Hockstetter.

"Hayır. Hayır. Deneylerde ödüllendirme sistemine dayanıyor konunun aslı. Havuç ve sopa. Charlie ateş yakarak size havucu uzattığını sanıyor ve sonunda bu yolla babasına ulaşacağına inanıyor. Ama biz gerçeği biliyoruz. Aslında babası bir havuç ve kızı ona doğru götürüyoruz. Bir katır gözünün önünde sallanan havuca kavuşabilmek için bütün bir tarlayı durup dinlenmeden sürebilir, çünkü aptaldır. *Ama bu küçük kız aptal değil.*"

Cap ile Hockstetter'e bakarak sürdürdü sözlerini.

"Bunu yineleyip duruyorum. Sert bir meşeye çivi çakmaya benziyor. Ne kadar zor olduğunu görmek istemiyorsunuz. Er geç akıllanıp size karşı çıkacaktır. Çünkü o bir katır değil. Ya da bir deney faresi."

Ve sen işi bırakmasını istiyorsun, diye düşündü Cap nefretle. Bırakmasını istiyorsun, çünkü onu öldüreceksin.

"Bu noktadan yola çıkabilirsiniz," dedi Rainbird. "Sonra sizinle işbirliğini sürdürmesi için neler yapmanız gerektiğini düşünürsünüz. Ve olay sona erince raporunuzu yazarsınız. Eğer yeterince bulgunuz varsa büyük bir ikramiye verirler. Yani havucu yiyebilirsiniz. Ve değerli ilacınızı bir sürü aptala tekrar verirsiniz."

"Hakaret ediyorsun," dedi Hockstetter titreyen bir sesle.

"Daha büyük aptallık olamaz," diye yanıtladı Rainbird.

"İşbirliğini nasıl sağlayabileceğimizi öneriyorsun?"

"Birkaç ufak hak tanıyarak bir süre idare edebilirsiniz," dedi Rainbird. "Bahçede biraz dolaşmak... Ya da bütün küçük kızlar atları severler. Bahse girerim, bir seyis onu atla patikalarda biraz dolaştırsa size en az bir düzine ateş yakar. Bu da Hockstetter gibilerini beş yıl bir iğne topuzu üzerinde dans ettirmeye yeterlidir."

Hockstetter ayağa fırladı. "Burada oturup bu sözleri dinlemek zorunda değilim."

"Otur aşağı ve kapa çeneni," dedi Cap.

Hockstetter'in yanaklarına kan hücum etti ve kavgaya hazır gibi görünüş kazandı ama bir an sonra ağlayacakmış gibi çaresiz kalıp yerine oturdu.

"Kente inip alışveriş yapmasına izin verirsiniz," dedi Rainbird. "Belki de tekerlekli paten pistine gidip biraz eğlenmesine bile izin çıkabilir. Hatta iyi dostu hademe John onu götürebilir."

"Sen gerçekten bunların..." diye başladı Cap.

"Hayır. Uzun süre için değil. Er ya da geç babasını görmek isteyecektir. Çünkü o da yalnızca bir insan. Ama kendisi için de bazı istekleri var. İstekleri yerine getirildikçe çizdiğiniz yolda yürüyecektir. Ödülünü almak için biraz gösteri yapması gerektiğine inandıracaktır kendini. Ama sonunda konu yine babasına gelecek. Satışa çıkarılacak malı var ve zor bir insan."

"İşte konunun özü bu," dedi Cap düşünceli bir tavırla. "Herkes dışarı. Proje sona erdi. En azından bu evresi yani." Bir bakıma sonun yaklaşmış olmasından dolayı rahatlamış gibiydi.

"Hayır, hemen değil," dedi Rainbird neşesiz gülüşüyle. "Elimizde bir kozumuz daha var. Küçüklerin işi bittikten sonra ortaya çıkarılacak koskocaman bir havuç. Babası değil. En büyük ödül değil. Ama onu bir süre daha oyalayabilecek bir şey."

"Peki nedir bu?" diye sordu Hockstetter.

"Sen bul," dedi Rainbird gülümseyerek ve devam etmedi. Son altı ayda çok güç durumda kalmış olmasına rağmen belki Cap bulabilirdi. Yanında çalışanlara oranla çok zekiydi. Hockstetter ise asla öğrenemeyecekti. Devlet bürokrasisi sayesinde bulunduğu yere tırmanmıştı ama beceriksizliğini yok edememişti.

Büyük havucun ne olduğunu bulsalar bile bu yarışın sonucu değişmeyecekti. Nasıl olursa olsun sonunda ipler Rainbird'in eline geçecekti. Onlara şöyle de sorabilirdi: *Babası ortalıkta olmadığına göre, şimdi babasının kim olduğunu tahmin edersiniz?*

Bırak kendi kendilerine çözsünler bunu. Eğer başarabilirlerse.

John Rainbird gülümsemeye devam etti.

4

Andy McGee televizyonun karşısında oturuyordu. Özel kanaldan yayınlanan filmi izlerken sakin ve durgun bir ifade vardı yüzünde. Ama içi sinirle kaynıyordu. Önemli gün gelmişti.

Karartmadan bu yana geçen üç hafta içinde George Orwell'in kahramanı Winston Smith'in kısacık isyan döneminden ne kadar hoşlandığını anlamıştı. İçindeki sır bir yandan beynini kemirirken, bir yandan da dirilip canlanmasına yardımcı oluyordu. Onlardan bir adım ilerdeydi artık.

Saat neredeyse on olacak ve sırıtık Pynchot biraz sonra gelecekti. Bahçede dolaşıp Andy'nin 'ilerlemesini' tartışacaklardı. Andy onu itmeye karar vermişti... hiç olmazsa deneyecekti. Daha önce denememesinin nedeni gizli alıcılar ve mikrofonlardı. Ve geçen süre içinde hazırladığı senaryoyu defalarca gözden geçirip zayıf noktaları olup olmadığını kontrol ederek bazı yerlerini yeniden yazmıştı.

Geceleri yatağında yatarken hep aynı şeyleri düşünüyordu: *Büyük Ağabey gözlüyor seni. Bunu asla aklından çıkarma. Seni buraya Büyük Ağabey'in beynine kilitlediler. Eğer Charlie'ye yardım edeceksen onları kandırmayı başarmalısın.*

Uykusunda konuşmaktan korktuğu için mümkün olduğu kadar az uyuyordu. Bazı geceler saatlerce uyanık yatarken dönüp kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Bunca ilaç alan bir adamın niçin rahatsız olduğunu düşünmeleri hiç iyi olmazdı. Uyuduğu zamanlarsa tahta bacaklı, tek gözlü korsan Long John Silver'i sık sık düşünde görüyordu.

Gerçekten ihtiyacı olduğuna inandıkları için hapları onlara belli etmeden yok etmek işin en kolay yanıydı. Karatmadan sonra günde dört hap vermeye başlamışlardı ve artık hiç deney yapmıyorlardı. Pynchot herhalde artık kendisini gözden çıkardıklarını söyleyecekti bugün.

Bazen hapları avucuna tükürüp daha sonra yemek artıklarına karıştırarak çöp makinesine atıyordu. Bir bölümü tuvaleti boylarken, bazıları da bira tenekelerine tükürülüp eridikten sonra dökülüyordu. Gerçi bu gibi işlerde profesyonel değildi ama kendisini gözetleyenlerin profesyonel olduklarını biliyordu. Ama anlaşılan eskisi kadar dikkatle izlemiyorlardı onu. Eğer izlenseydi şimdiye dek yakalanması gerekirdi.

Filme dalmışken kapının açıldığını bildiren zil çaldı. Yerinden zıplamamak için güç tuttu kendini.

İşte şimdi, dedi kendi kendine.

Herman Pynchot salona girdi. Andy'den daha kısa boylu ve çok zayıftı. Bazı tavırları kadınsıydı. Gri balıkçı kazağı ve yazlık ceketiyle bugün çok şıktı. Tabii, gülüşü dudaklarına yerleşmişti.

"İyi sabahlar, Andy."

"Ha," dedi Andy ve düşünür gibi durakladı. "Merhaba, Dr. Pynchot."

"Bunu kapatabilir miyim? Biliyorsun çıkıp biraz dolaşacağız."

"Oh." Andy'nin alnı kırışıp düzeldi. "Elbette. Üç, dört kez izlemiştim zaten. Ama sonunu seviyorum. Çok şirin. Biliyorsun, UFO'lar onu alıp yıldızlara götürüyor."

"Gerçekten," dedi Pynchot ve televizyonu kapattı. "Gidelim mi?"

"Nereye?"

"Yürüyüşe," dedi Pynchot sabırla. "Hatırladın mı?"

"Haa. Elbette," diyerek ayağa kalktı.

5

Andy'nin odasının önündeki hol, geniş ve karolarla kaplıydı. Işıklandırma loş ve gizliydi. Yakınlarda bir yerde herhalde haberleşme ya da bilgisayar merkezi vardı; ellerinde kartlar ve kâğıtlarla bir sürü adam ortalıkta geziniyor ve hafif bir makine sesi geliyordu.

Ceketinin üzerinden koltukaltındaki kabarıklık fark edilen genç bir adam duvara dayanmış duruyordu. Pynchot ile Andy yürümeye başlayınca, seslerini duymayacak kadar uzaktan izleyecekti. Andy'nin herhangi bir sorun yaratmayacağından emindi.

Büyük asansöre bindiler ve Pynchot bir anahtarı işaretsiz düğmelerden birine sokup işletti. Dükkân ajanı arkalarında duruyordu.

Asansörün kapısı bir zamanlar balolar düzenlenen meşe parke kaplı salona açıldı. Salonun bir köşesinde üst katlara çıkan geniş, döner merdiven; sol tarafta güneşli terasa açılan camlı kapılar; sağdaki yarı aralık meşe kapıların ardındaysa sekreterlerin bölümü vardı.

Ve her taraftan taze çiçek kokuları geliyordu.

Pynchot terasa açılan kapılara doğru ilerlerken, Andy her geçişinde yaptığı gibi sanki ilk kez görüyormuşcasına parke zemini işaret etti. Dışarısı çok sıcak ve nemliydi. Bahçede çeşit çeşit, renk renk çiçekler açmıştı. Çim biçme makineleri vızıldayarak çalışıyordu. Andy gerçek bir mutlulukla yüzünü güneşe çevirdi.

"Kendini nasıl hissediyorsun, Andy?"

"İyi. İyi."

"Biliyor musun, altı aydır buradasın," dedi Pynchot, 'insan - iyi - vakit - geçirirken - zamanın - nasıl - akıp - gittiğini fark etmiyor - değil mi?'" diyen bir sesle.

"Bu kadar uzun demek."

"Evet, çok uzun bir süre," dedi Pynchot sırıtarak. "Ve artık senin gücünün yok olduğuna... karar verdik. Daha doğrusu bunu sen de biliyorsun, hiçbir sonuç alamadık."

"Sürekli ilaç veriyorsunuz bana," diye Andy şikâyet etti. "Kafayı bulduktan sonra bir şey yapmamı bekleyemezsiniz ki."

Pynchot boğazını temizledi ama onun ilk deneylerde ilaçlardan arınmış olduğunu anımsatmadı.

"Yani elimden geleni yaptım, Dr. Pynchot. Denedim."

"Evet, evet. Elbette denedin. Ve biz, daha doğrusu ben, senin dinlenmeye ihtiyacın olduğuna karar verdik. Dükkân'ın Hawaii'deki Maui'de bir kuruluşu var. Altı aylık bir rapor yazacağım biraz sonra. Seni bir süre için oraya göndermelerini önermemi ister misin?"

Bu süre belki iki, belki de beş yıl, diye düşündü Andy. Beyinsel etkileme gücünün yeniden oluşacağına inandıkları için gözaltında tutmak istiyorlardı herhalde. Belki de Charlie ile başları derde girerse koz olarak kullanacaklardı ilerde. Ama sonu hiç kuşkusuz ya bir kaza, ya 'intihar' ya da aşırı doz... olacaktı.

"İlacımı alabilecek miyim?"

"Ah tabii."

"Hawaii.." dedi Andy hülyalı bir sesle. Sonra aptalca kurnazlık olduğunu umduğu bir ifadeyle doktora baktı. "Belki Dr. Hockstetter göndermez beni. Dr. Hockstetter hiç sevmiyor beni. Bunu anlıyorum."

"Yoo, sever seni. Üstelik sen bana aitsin. Emin ol, benim tüm önerilerimi onaylayacaktır."

"Ama bu konudaki raporunu henüz yazmadın, değil mi?"

"Hayır, önce seninle konuşmak istedim. Ama aslında Hockstetter'in onayı yalnızca formalite."

"Bir dizi deney daha yapmak akıllıca olur," dedi Andy ve doktoru hafifçe *itti*. "Emin olmak için."

Pynchot'nun gözleri kırpıştı. Sırıtışı dondu ve kayboldu. Şimdi Pynchot uyuşturulmuş gibi görünüyordu ve bu durum Andy'ye büyük bir zevk verdi. Arılar çiçeklerin arasında dolaşıyordu. Yeni kesilmiş çimlerin keskin, ağır kokusu havaya yayılmıştı.

"Raporunu yazarken bir dizi deney yapılmasını öner," diye yineledi Andy.

Pynchot'nun bakışları düzeldi. Sırıtışı yerine geldi. "Şu Hawaii konusu şimdilik aramızda kalsın. Raporumu yazarken bir dizi deney yapılmasını isteyeceğim. Bence iyi olur."

"Ama ondan sonra Hawaii'ye gidebilirim, değil mi?"

"Evet," dedi Pynchot. "Gidebilirsin."

"Ve bu deney dizisi üç ay filan sürer mi?"

"Evet, üç ay kadar sürer." Sanki Andy en başarılı öğrencisiymiş gibi gururlanarak bakıyordu yüzüne.

Durgun sularda ördeklerin tembel tembel yüzdükleri havuza yaklaştılar. Arkalarındaki spor ceketli genç adam, uzakta at koşturan orta yaşlı adamla kadını izliyordu. Çiftin görünüşü, pazar gazetelerinin içinden kucağınıza ya da kahve fincanınıza düşen sigorta şirketi reklamlarına benziyor, diye düşündü Andy.

Başında belli belirsiz bir sızı vardı. Neredeyse Pynchot'yu *gereğinden fazla itecekti* ve o zaman peşlerindeki genç adamın dikkatini çekmesi olasıydı. Onları gözetlemiyor gibiydi ama Andy buna aldanmadı.

"Bu civarın yollarını anlat biraz bana," dedi ve tekrar hafifçe *itti.* Washington'a yakın oldukları dışında başka bir bilgisi yoktu.

"Burası çok güzel," dedi Pynchot dalgınca. "Çukurları doldurduklarından beri."

"Evet, güzel," dedi Andy ve sustu. Bazen hafif bir itiş bile, insanda ilgisiz çağırışımlar yaratıyordu ve sonucu ancak Tanrı bilirdi. Başarıya ittiği işadamlarından birinin başına gelmişti bu olay ve Andy korkudan ne yapacağını şaşırmıştı. Sonunda o olayı halletmişti ama Pynchot birdenbire çığlıklar atmaya başlarsa, bir şeyler olduğu açıkça ortaya çıkardı.

"Karım o nesneyi çok seviyor," dedi Pynchot aynı dalgın sesle.

"Nedir o? Hani şu sevdiği?"

"Yeni çöp eritme makinesi. Öylesine..."

Sesi duyulmaz oldu.

"Çok güzel," dedi Andy. Spor ceketli genç adamın yaklaştığını fark edince terlemeye başladı.

"Evet güzel," diye onayladı Pynchot ve gözlerini havuza dikti.

Dükkân ajanı biraz daha yaklaştı. Andy bir *itiş* daha yapmak zorunda olduğunu fark etti. Pynchot tüpü patlamış televizyon gibi duruyordu yanında.

Ajan yerden ufak bir tahta parçası alıp göle atınca sular parıldayarak dalgalandı. Pynchot gözlerini kırpıştırdı.

"Bu taraflarda manzara çok güzeldir," dedi. "Bir sürü tepe var. At gezisi için mükemmel. Fırsat bulursak karımla ben haftada bir dolaşmaya çıkıyoruz... Sanırım, en yakın kent Dawn. Batıya, daha doğrusu güneybatıya doğru giderken... Oldukça küçük. 301 Karayolu üzerinde. Doğuya doğruysa en yakını Gether."

"Gether de karayolu üzerinde mi?"

"Hayır. Daracık bir yolu var."

"301, Dawn'dan başka nereye gidiyor?"

"Kuzeye doğru başkente kadar gider. Eğer güneye dönersen Richmond'a yaklaşır."

Charlie hakkında bazı soruları vardı Andy'nin ama Pynchot'nun tepkisinden ürkmüştü. *Karısı, çukurlar ve güzel çöp öğütücüsü* hem şaşırtıcı, hem de kaygı vericiydi. Gerçi kolayca etkilenebiliyordu ama anlaşılan Pynchot iyi bir deney gönüllüsü olamazdı. Belki de normal görünüşünün altında yatan karmaşık bir yapısı vardı. Ruhsal dengesizlikleri olanları *itmek,* bilinmeyen kötü sonuçlara yol açabilirdi. Eğer peşlerindeki gölge yakınlarında olmasaydı, biraz daha itmek isterdi doktoru ama bir bakıma da korkuyordu.

Belki de tek bir çağrışım tepkisinden böyle sonuçlar çıkarmak yanlıştı; daha önceleri de birçok kişide bu tepkiyi görmüştü Andy, ama içlerinde sonu kötüye gidenlerin sayısı kabarık değildi. Yine de Pynchot'ya güveni yoktu. Çok fazla sırıtıyordu.

Soğuk ve acımasız bir ses bilinçaltının derinliklerinden kulağına fısıldadı birdenbire: *Doğru eve gidip intihar etmesini söyle. Sonra it onu. Bütün gücünle it.*

Dehşete düşerek bu düşünceyi aklından sildi.

"Şey," dedi Pynchot sırıtarak etrafına bakınıp. "Geri dönelim mi?"

"Elbette."

Böylece işe başlamıştı. Ama hâlâ Charlie konusunda karanlıktaydı.

6

İÇ YAZIŞMA

Gönderen : **Herman Pynchot**
Alıcı : **Patrick Hockstetter**
Tarih : **12 Eylül**
Konu : **Andy McGee**

Tüm notlarımı ve bantları son üç gün içinde gözden geçirdim ve Andy McGee ile konuştum. 9/5'de tartıştığımız durumda bir değişiklik yok ama eğer bir sakıncası yoksa Hawaii fikrini şimdilik askıda tutmak istiyorum. (Cap'in dediği gibi, 'yalnızca para sözkonusu.')

Doğrusunu istersen Pat, emin olmak için son bir dizi deney daha yapmanın akıllıca olacağına inanıyorum. Bundan sonra onu Maui kuruluşuna gönderebiliriz. Sanırım, bu son deney dizisi üç ay kadar sürecektir.

Gerekli işlemlere başlamadan önce lütfen fikrini bildir.

Herm

7

İÇ YAZIŞMA

Gönderen : P.H.
Alıcı : Herm Pynchot
Tarih : 13 Eylül
Konu : Andy McGee

Anlamıyorum! Son kez toplandığımızda, Andy'nin atmış bir sigorta gibi işe yaramaz olduğuna karar vermiştik hep birlikte. Bir köprüde ancak bu kadar duraklayabilirsin, biliyorsun!
Eğer tekrar deney yapmak istiyorsan, hiç olmazsa süreyi biraz kısalt. Gelecek hafta kızla çalışmaya başlıyoruz ama bazı beceriksiz işgüzarların yüzünden kızın işbirliği pek uzun sürmeyebilir. Belki de bu süre içinde babasını çevrede bulundurmak iyi olabilir... yangın söndürücü olarak!
Evet, belki konu yalnızca paradır ama vergi veren halkın parası olduğu için alay edilmesi hoş karşılanmaz Herm. *Özellikle* Cap Hollister tarafından. Bunu aklından çıkarma.
Sonuç almadıkça, McGee'yi en fazla 6 ya da 8 hafta kullanmayı planla. Eğer sonuç alırsan papuçlarını yemeye hazırım.

Pat

8

"Orospu çocuğu!" diye haykırdı Pynchot bu notu okuyunca. Üçüncü paragrafı birkaç kez daha okudu. İşte Hockstetter tümüyle yenilenmiş 1958 Thunderbird arabasını bir tarafa bırakıp onu para konusunda azarlıyordu. Notu buruşturup çöp sepetine fırlattı ve döner koltuğuna yaslandı. En fazla iki ay! Bundan hoşlanmamıştı. Üç ay daha iyi olacaktı. Aslında düşünüyordu ki...

Birdenbire eve yeni takılmış olan çöp öğütücüsü gözlerinin önünde canlandı. Bundan da hoşlanmadı Pynchot. Öğütücü son zamanlarda hiç aklından çıkmıyor gibiydi. Özellikle Andy McGee konusuyla ilgilendiği zamanlar çağırışımlar yapar gibiydi. Bir lastik diyaframla korunmuş, lavabonun tam ortasındaki kara delik...

Düşlere dalarak biraz daha yerleşti koltuğa. İrkilip kendine gelince yirmi dakika geçmiş olduğunu fark etti. Not kâğıtlarını önüne çekip Hockstetter'e birkaç satır karaladı. Üç ay için ısrar etmekten güç alıkoymuştu kendini. (Ve hayalinde öğütücünün düzgün kara deliği yeniden belirdi.) Hockstetter iki ay derse kabul etmek zorundaydı. Ama Andy ile yapacağı deneylerden bir sonuç alırsa, Hockstetter on beş dakika sonra masasının üzerinde bir çift kırk beş numara ayakkabı, bir bıçak, bir çatal ve bir kavanoz da et yumuşatıcı toz bulacaktı.

Notu bitirip imzaladıktan sonra şakaklarına masaj yaparak arkasına dayanırken başı ağrımaya başlamıştı.

Herm Pynchot'in gizli bir sapıklığı vardı. Çok şirin gözüktüğüne inandığı için kadın giysileri giymekten hoşlanırdı. Kolejin üçüncü sınıfındayken bir gece iki oda arkadaşı tarafından bu şekilde yakalanmış ve ceza olarak tüm mutfağa döktükleri çöpleri üstünde yalnızca kadın çorabı, sütyeni, külotu ve jartiyeriyle temizlemişti. Başka bir öğrencinin karnı acıkıp her an mutfağa gelme tehlikesi vardı.

Olay kapandıktan sonra arkadaşları söz verdikleri gibi bundan kimseye söz etmemişlerdi ama Pynchot hem korkudan, hem de bu olaydan zevk aldığı için kendinden tiksinerek yatakhaneden taşınmıştı. O günden beri bir daha kadın giysilerini denemeye kalkışmamıştı. Eşcinsel değildi. Çok sevimli bir karısı ve iki şirin çocuğunun olması da bunu kanıtlıyordu zaten. Ve yıllardır bu utanç verici olay aklına gelmemişti.

Ne var ki şimdi düzgün siyah lastik ağızlı kara deliğin görüntüsü gözlerinin önünden gitmiyordu. Ve baş ağrısı artmıştı.

Andy'nin itişinin olumsuz etkisi başlamıştı. Çok ağır ilerliyor ama öğütücünün görüntüsünün pek hoş olduğu fikriyle birlikte zihnine iyice yerleşiyordu.

Ama bir süre sonra hızlanacak ve iyice yayılacaktı.

Dayanılmaz bir hal alıncaya dek.

9

"Hayır," dedi Charlie. "Hepsi yanlış." Dönüp küçük odadan çıkmaya hazırlandı. Yüzü beyaz ve gergindi. Gözlerinin altında koyu mor halkalar vardı.

"Hey, bir dakika bekle," dedi Hockstetter ellerini uzatarak. Bir yandan da gülüyordu. "Yanlış olan nedir, Charlie?"

"Her şey. Her şey yanlış."

Hockstetter odayı inceledi. Bir köşede Sony TV kamerası vardı. Kabloları mantar duvardan geçip yandaki gözleme odasına uzanıyordu. Ortadaki masanın üzerinde de çelik bir tepsinin içindeki tahta parçacıkları durmaktaydı. Sol tarafındaysa kabloları yerde sürünen bir EEG aygıtı yer almıştı.

"Pek yardımcı olmuyorsun," dedi Hockstetter. Hâlâ gülümsüyordu ama iyice öfkelenmişti. Bunu anlamak için beyninden geçenleri okumaya gerek yoktu, gözlerine bakmak yeterliydi.

"Beni dinlemiyorsunuz," dedi Charlie tiz bir sesle. "Hiçbiriniz dinlemiyorsunuz. Yalnızca..."

(Yalnızca John ama bunu söylememeliydi.)

"Nasıl yapmamız gerektiğini anlat bize."

Bir türlü sakinleşmiyordu. *"Dinleseydiniz,* bilirdiniz. Tahta parçacıklarının olduğu çelik tepsiden başka her şey yanlış. Masa tahta, duvar malzemesi yanıcı... şu adamın giysileri de öyle." Ürkerek bakan teknisyeni işaret etti.

"Charlie..."

"Şu kamera da öyle."

"Charlie o kamera..."

"O plastik yeterince ısınırsa patlar ve parçaları her tarafa dağılır. Ve de su yok! Başladıktan sonra suya *itmem* gerektiğini söyledim size! Annemle babam öğretti bunu bana. Söndürmek için suya yöneltmek zorundayım. Yoksa... yoksa..."

Hıçkırmaya başladı. John'u istiyordu. Babasını istiyordu. En önemlisi de burada olmak istemiyordu. Bir gece önce hiç uyumamıştı.

Hockstetter düşünceli düşünceli baktı yüzüne. Gözyaşları, altüst olmuş duygular... gerçekten bu deneyi yapmaya hazır olduğunu açıkça gösteriyordu.

"Pekâlâ," dedi Hockstetter. "Pekâlâ, Charlie. Ne yapmamız gerektiğini söyle, hemen düzeltelim."

"Düzeltmelisiniz," dedi küçük kız. "Yoksa hiçbir şey elde edemezsiniz."

Çok şey elde edeceğiz, küçük küstah, diye düşündü Hockstetter.

Daha sonra haklı olduğu ortaya çıktı.

10

Dairesine döndükten sonra televizyonun karşısında uyuyakalmıştı Charlie. Yorgun vücudu, endişeli ve karmakarışık beynine galip gelip ihtiyacını bildirecek kadar genç olduğundan altı saat kadar aralıksız uyumuştu.

Aynı gün, daha geç saatte Charlie'yi başka bir odaya getirdiler. Uzun bir süre dikkatle odaya baktı.

Tahta parçalarının durduğu çelik tepsi madeni bir masanın üzerindeydi ve duvarlar kalın gri çelik levhalarla kaplıydı.

"Teknisyenin giysileri ve pabuçları asbestten yapılmış," dedi Hockstetter. Hâlâ gülümseyerek konuşuyordu. EEG teknisyeninin çok rahatsız bir hali vardı. Asbestos elyaflarını yutmamak için yüzüne beyaz kumaş bir maske takmıştı. Hockstetter uzak duvardaki aynayı işaret etti. "O tek taraflı aynadır. Kameramız arkasında. İşte, şurada da su var."

Bu odaya hiç uymayan oymalı ayaklı eski tip küvete yaklaştı. Ağzına kadar su doluydu. Yeterli olacağına karar verdi.

"Pekâlâ." dedi yalnızca.

"İyi." Hockstetter'in gülüşü genişledi.

"Ama siz de öteki odaya gidin. Bunu yaparken size bakmak istemiyorum." Gizemli bir ifadeyle bakıyordu Charlie. "Bir şeyler olabiir."

Hockstetter'in gülüşü bir an donup kaldı.

11

"Biliyorsunuz haklıydı," dedi Rainbird. "Eğer ilk seferinde onu dinlemiş olsaydınız deney çoktan gerçekleşirdi."

Hockstetter ona bakıp homurdandı.

"Ama sen hâlâ inanmıyorsun, değil mi?"

Hockstetter, Rainbird ve Cap tek taraflı aynanın arkasında duruyorlardı. Yanlarındaki kameranın belli belirsiz vızıltısı duyuluyordu. Hafifçe polarize edilmiş olan cam, deney odasını uçuk bir maviye dönüştürmüştü. Teknisyen, Charlie'yi EEG aygıtına bağlıyordu. Gözetleme odasındaki bir TV alıcısı küçük kızın beyin dalgalarını yansıtmaktaydı.

"Şu alfalara bak," diye mırıldandı teknisyenlerden biri. "Çok sinirli."

"Korkuyor," dedi Rainbird. "Çok korkuyor."

"İnanıyorsun, değil mi?" diye sordu Cap birdenbire. "İlk önceleri inanmamıştın ama şimdi inanıyorsun, değil mi?"

"Evet. İnanıyorum."

Öteki odada teknisyen Charlie'nin yanından uzaklaştı. "Burası hazır."

Hockstetter bir düğmeye bastı. "Haydi Charlie. Hazır olunca başla."

Tek taraflı aynaya gözlerini diken Charlie garip bir duyguyla bir an John'un tek gözüne bakıyormuş duygusuna kapıldı.

Rainbird hafifçe gülümseyerek baktı ona.

12

Charlie McGee tek taraflı aynaya baktı ve yalnızca kendi aksini gördü... ama gözetleyen gözlerin varlığını şiddetle hissediyordu. John'un da orada olmasını arzu ederdi; kendisini daha rahat hissedeceğinden emindi. Ama orada olduğunu önsezileri bildirmemişti.

Yongaların durduğu metal tepsiye baktı.

Yakmak aklına gelince, istediğini fark ederek hem korktu, hem de kendinden utandı. Terli ve aç bir adamın kocaman bir külah dondurmayı bir, iki lokmada bitirmeyi arzulamasına benzetti bunu. Ama önce biraz tadını almak isterdiniz...

İsteğinin şiddetinden utandı ama sonra öfkeyle başını salladı. *Niçin yapmak istemeyeyim? Eğer insan bir şeyi yapmayı becerirse, bunu sürekli tekrarlamak ister. Örneğin, annemin çapraz bulmacaları ve Port City'deki Bay Douray'in ekmekleri... evinde yeterince ekmek olunca başkaları için yoğurmaya başlardı. Eğer bir şeyi iyi yapıyorsanız, elbette yapmak istersiniz...*

"Yongalar," dedi biraz küçümseyerek. *"Bana biraz daha zor bir şey vermeleri gerekirdi."*

13

Önce teknisyen hissetti. Asbest giysileri içinde sıcak, terli ve rahatsızdı; ilk izlenimlerini buna yordu. Ve sonra kızın alfa dalgalarının büyük bir konsantrasyon göstererek yükselmeye başladıklarını hissetti. Ayrıca hayal gücünün çalıştığını da belirtiyordu bu.

Sıcaklık artınca teknisyen birdenbire korkuya kapıldı.

14

"Orada bir şeyler oluyor," dedi gözetleme odasındaki teknisyenlerden biri tiz ve heyecanlı bir sesle. "Isı on derece yükseldi. Kızın alfa dalgaları And Dağlarına benziyor..."

"İşte şimdi!" dedi Cap heyecanla. *"İşte şimdi oluyor!"* Elde ettiği şu an için yıllarca beklemiş bir adamın zafer duygusu vardı titreyen sesinde.

15

Charlie yonga dolu tepsiyi tüm gücüyle *itti.* Birdenbire alev alıp patladı tepsi. Olduğu yerde iki kez takla atıp yongaları yere saçarak duvara çarptı. Çelik levhada küçük bir ezik meydana getirmişti.

EEG aygıtında görevli olan teknisyen korkuyla bağırdı ve ani bir hareketle kapıya doğru koştu. Adamın haykırışı Charlie'ye Albany Havaalanı'nı anımsattı. Ayakkabıları alev alan Eddie Delgardo kadınlar tuvaletine doğru koşarken aynen böyle haykırmıştı.

Ani bir dehşet ve heyecanla, *Oh Tanrım çok daha güçlenmiş,* diye düşündü.

Çelik duvarda garip bir dalgalanma oldu. Oda inanılmaz derecede ısınmıştı. Gözetleme odasındaki termometre yirmi iki dereceden yirmi yediye fırladı ve hızla otuz, otuz beşe yaklaştı.

Charlie paniğe kapılarak gücünü suya yöneltti. Küvetteki su dalgalandı ve köpürmeye başladı. Beş saniye içinde soğuk su buhar çıkaracak sıcaklığa erişmişti.

Teknisyen heyecanla dışarı çıkarken düşüncesizce kapıyı açık bırakmıştı. Gözetleme odasında kargaşa baş göstermişti. Hockstetter bağırırken, Cap ağzı bir karış açık küvette kaynayan suyu izliyordu. Tek taraflı cam buğulanmaya başlamıştı bile. Yalnızca ellerini arkasında kavuşturmuş, dudaklarında bir gülüm-

semeyle duran Rainbird sakindi. En başarılı öğrencisi çok zor bir problemi çözmüş olan bir öğretmene benziyordu.

(Geri git!)

Charlie'nin beyni çığlıklar atıyordu.

(Geri! Geri Git! GERİ GİT!)

Ve birdenbire gitti. Bir şeyler koptu, bir iki saniye havada kaldı ve duruverdi. Konsantrasyon çözülüp yangını serbest bıraktı. Odayı kaplayan sıcaklıktan dolayı Charlie terlemeye başlamıştı. Öteki odadaki termometre bir süre otuz beş derecede durup ağır ağır inmeye başladı. Küvetteki su durulmuştu ama en az yarısı buharlaşmıştı. Kapısı açık olmasına karşın küçük oda bir hamam kadar sıcak ve nemliydi.

16

Hockstetter deliler gibi aletlerini kontrol ediyordu. Her zaman özenle arkaya doğru taranmış olan saçları karmakarışıktı.

"Bulduk!" dedi soluk soluğa. "Hepsini elde ettik... teybe kaydettik... ısı yükselmesi... suyun kaynadığını gördünüz, değil mi?... Tanrım!... Filme alındı mı? Yaptıklarını gördünüz değil mi?..."

Yanından geçerken bir teknisyenin yakasına yapışıp sordu. "*Kızın bunları* oluşturduğundan kuşkun var mı?"

En az Hockstetter kadar heyecanlı olan adam başını salladı. "Hiç kuşkum yok, şef. Hiç!"

"Tanrım," dedi Hockstetter yanından ayrılırken. "Bir şeyler olacağını düşünmüştüm... biliyordum... evet bir şeyler... ama şu tepsi... *uçtu*..."

Hâlâ elleri arkasında, dudaklarında alaycı gülüşüyle tek taraflı aynanın önünde duran Rainbird'e takıldı gözleri. Bir an için eski düşmanlıklar unutulmuştu, aceleyle yanına gidip elini tutarak salladı.

"Elde ettik," dedi Hockstetter vahşi bir mutlulukla. "Her şey öylesine elimizde ki, artık mahkemeye bile çıkabiliriz. *En üst mahkemede bile savunmamızı yapabiliriz.*"

"Evet elde ettiniz," diye onayladı Rainbird. "Ama artık birini gönderip *kızı* elinden kaçırmamayı sağlarsan daha iyi olacak."

"Ne?" dedi Hockstetter boş gözlerle ona bakarak.

"Şeyyy," dedi Rainbird sakince. "Sanırım, içerdeki teknisyenin unuttuğu çok önemli bir randevusu vardı, çünkü aceleyle çıkarken kapıyı açık bıraktı. Sizin yangın çıkarıcı da odayı terk etti."

Hockstetter dikkatle deney odasına baktı. Gerçi cam iyice buğulanmıştı ama odada EEG aygıtı, küvet, ters dönmüş çelik tepsi ve için için yanan yongalardan başka bir şey olmadığı kolayca anlaşılıyordu.

"Biriniz gidip onu getirin," diye bağırdı Hockstetter. Makinelerin yanında duran dört, beş kişiden hiçbiri kımıldamadı. Anlaşılan Rainbird'den başka hiç kimse, kızın ardından Cap'in dışarı çıktığını fark etmemişti.

Rainbird sırıtarak etrafına bakıp yüzleri önlükleri kadar beyazlaşmış adamlara alayla sordu. "Elbette. Hanginiz gidip şu küçük kızı getirmek ister?"

Kimse yerinden kıpırdamadı. Bombaların patladığını, kentlerin yanmakta olduğunu görünce, politikacılar da yaptıklarını en sonunda anlayıp işte böyle bakacaklar etraflarına, diye düşündü ve bu fikir öylesine komik geldi ki, gülmekten alıkoyamadı kendini.

17

"Ne kadar güzel," dedi Charlie usulca. "Her şey ne kadar güzel."

Babasıyla Pynchot'nun birkaç gün önce durdukları yerde, gölün kenarında duruyorlardı. Yapraklar sararmaya başlamış, hava serinlemişti.

Charlie gülümseyerek yüzünü güneşe çevirip gözlerini yumdu. Kızın yanında duran John Rainbird Vietnam'a gitmeden

önce altı ay Arizona'daki Camp Steward'da kalmıştı ve aynı ifadeyi dönen askerlerin yüzünde de görmüş olduğunu anımsıyordu.

"Ahırlara doğru yürüyüp atlara bakmak ister misin?"

"Oh evet, elbette," dedi Charlie çabucak ve çekinerek yüzüne baktı. "Yani sence sakıncası yoksa."

"Sakınca mı? Ben de açık havada olmayı severim. Benim için tatil bu."

"Seni mi görevlendirdiler?"

"Hayır." Gölün yanında yürümeye başlamışlardı. "Gönüllüler sağladılar bunu. Dün olanlardan sonra bu işi yapacak gönüllü çıktığını sanmıyorum."

"Korktular mı yoksa?" diye sordu Charlie biraz fazla tatlı bir sesle.

"Sanırım," dediğinde gerçeği söylüyordu Rainbird. Charlie koridorda yürürken, Cap onu yakalamış ve dairesine götürmüştü. EEG görevlisi şimdi Panama City'de görevi terk ettiğinden mahkemeye çıkarılıyordu. Deneyden sonraki toplantı tek kelimeyle korkunç olmuştu. Bir yandan yüzlerce yeni fikir öne sürerlerken, öte yandan kızı nasıl kontrol altında tutacaklarını düşünerek endişeleniyorlardı.

Dairesinin yangından etkilenmez bir biçimde döşenmesi, kapısına yirmi dört saat bekçi konması ve tekrar ilaç verilmeye başlanması önerildi. Rainbird bir süre bunları dinledikten sonra elini masaya vurarak herkesin susmasını sağlamıştı. Hockstetter ondan hoşlanmadığı için ekibindekiler de hoşlanmıyordu, ama ne var ki, birdenbire önem kazanmıştı. Ayrıca bu canlı meşaleyle her gün uzun bir süre beraber oluyordu.

"Bence," dedi ayağa kalkıp tek gözüyle onları süzerken. "Her şeyi olduğu gibi bırakalım. Bugüne dek bu kız en az yirmi kez kanıtladığı halde, bu güce sahip olduğuna inanmıyordunuz ya da inansanız bile gücünün şiddetini bilmiyordunuz. Eğer pek güçlü değilse bile, bir daha asla kullanmayacağını sanıyordunuz. Şimdi işin aslını öğrendiniz ve kızı tekrar öfkelendirip üzmek istiyorsunuz."

"Doğru değil bu," dedi Hockstetter sinirle. "Yalnızca..."

Rainbird, *"Doğru!"* diye kükreyince Hockstetter olduğu yerde büzüldü. Tekrar masanın çevresinde oturanlara gülümseyip sözlerini sürdürdü. "Şimdi. Kız tekrar yemek yemeye başladı. Beş kilo aldı ve ilk zamanlardaki korkuluğa benzer hali kalmadı. Kitap okuyor, konuşuyor, resim yapıyor, bir bebek evine sahip olmak istiyor. Sevgili dostu hademe John bunu sağlayacağına söz verdi. Kısaca, ruhsal olarak buraya ilk geldiği günlere oranla çok iyi durumda. Beyler, sonuç vermeye başlayan bir durumla oynayıp altüst etmek istemeyiz, değil mi?"

Deney sırasında videoteypi işleten teknisyen kararsız bir sesle sordu. "Ama ya kaldığı odayı ateşe vermeye kalkışırsa?"

"Eğer bunu yapmak isteseydi," dedi Rainbird alçak sesle. "Şimdiye dek çoktan yakıp kül ederdi."

Bu sözlere verilebilecek bir yanıt yoktu.

Charlie ile beraber gölün kıyısından ayrılıp beyaz bantlarla süslü kırmızı boyalı ahırlara yaklaşırken, Rainbird kahkahalarla gülmeye başladı. "Sanırım onları çok korkuttun Charlie."

"Ama sen korkmuyorsun?"

"Niçin korkayım?" diyerek kızın saçlarını okşadı. "Ben yalnızca karanlıkta kalıp dışarı çıkamazsam bir bebek gibi ağlıyorum."

"Oh John, bundan utanman gerekmez ki."

"Eğer beni yakmak isteseydin," dedi Rainbird bir gece önceki cümlesini biraz değiştirerek. "Sanırım şimdiye dek yapardın bunu."

Charlie hemen tedirgin oldu. "Böyle sözler söylemeni hiç... istemiyorum."

"Charlie, özür dilerim. Bazen ağzımdan çıkanı kulağım duymuyor."

Loş ahırlara girdiler. Batan güneşin ışıkları ahşap bölmelere tatlı bir sarılık vermişti. Bir seyis alnında beyaz bir leke olan iri bir atın yelesini tarıyordu. Charlie hayranlıkla hayvana bakarak

durdu. Seyis ona bakıp sırıttı. "Geleceğini söyledikleri genç hanım siz olmalısınız."

"Ne kadar güzel!" diye fısıldadı Charlie. İpeği andıran yelesine dokunmak için sabırsızlanıyordu elleri. Atın kara, dalgın bakışlı gözlerine bir an bakınca âşık olmuştu.

"Aslında erkektir," dedi seyis hiç tanımadığı Rainbird'e göz kırparak. "Bir bakıma yani."

"Adı nedir?"

"Necromancer," dedi seyis. "Onu okşamak ister miydiniz?"

Charlie çekinerek yaklaştı. At başını eğdi ve küçük kız okşayıp onunla konuşmaya başladı. Yanında John ile bu ata binebilmek için en az yarım düzine ateş yakması gerektiği hiç aklına gelmemişti... Rainbird bunu gözlerinden okuyup gülümsedi.

Charlie etrafına bakındı ve Rainbird'in gülümseyişini görünce, atın başını okşayan eli olduğu yerde kalıverdi. Gerçi John'un her davranışını seviyordu ama bu gülüşte hoşlanmadığı bir şey vardı: Bazı insanlar hakkında birtakım duygulara kapılırdı ama bunlara aldırış etmezdi. Bu duygular mavi gözleri ya da çift mafsallı başparmağı gibi kendine özgüydü. İnsanlarla bu duygulara dayanarak ilişki kurardı. Hockstetter'den hoşlanmıyordu, çünkü onun kendisini ancak bir deney tüpünü seveceği kadar sevdiğini biliyordu. Hockstetter için yalnızca bir deney aracıydı Charlie.

Ama John başkaydı. Sevgisi, şefkati, belki de yaralı yüzü sevdirmişti kendini Charlie'ye. Yine de, New York'da babasıyla sık sık satranç oynayan pastacı Bay Raucher gibi, bazen Charlie'ye tümüyle kapalı bir insandı. Bay Raucher çok yaşlıydı ve işitme aygıtı kullanıyordu. Bir de kolunda soluk mavi rakamlardan bir dövme vardı. Charlie bu rakamların anlamını babasına sorunca, Andy bundan asla Bay Raucher'in yanında söz etmemesini tembihledikten sonra büyüyünce açıklayacağını söylemiş ama hiçbir zaman açıklamamıştı.

Şimdi John'un garip ve ürkütücü gülümseyişine bakınca ilk kez merak etti: *Neler geçiriyorsun aklından?*

Sonra bu düşünceler atın güzelliği karşısında silinip gitti.

"John," diye sordu Charlie. "Necromancer ne demek?"

"Bildiğim kadarıyla büyücü ya da sihirbaz anlamına geliyor."

"Büyücü. Sihirbaz," diye yineledi Charlie alçak sesle, Necromancer'in koyu renk yelesini okşarken.

18

Beraberce geri dönerlerken Rainbird söze başladı. "Bu ata binmene izin vermesini isteyebilirsin Hockstetter'den, eğer çok sevdinse."

"Hayır... yapamam..." Şaşkın gözlerle bakıyordu küçük kız.

"Elbette yapabilirsin," dedi Rainbird sözlerini anlamazlıktan gelerek. "İğdiş edilmiş atlar konusunda fazla bilgim yok ama yumuşakbaşlı olduklarını duymuştum. Gerçi çok iriyarı ama sırtında seninle kaçıp gideceğini sanmıyorum."

"Hayır, bunu demek istemedim. İzin vermezler."

Ellerini omzuna koyup kızı durdurdu. "Charlie McGee, bazen çok aptalsın. Işıklar söndüğü zaman bana iyilik ettin ve bundan kimseye söz etmedin. Şimdi beni dinle, sana bir iyilik yapma sırası bende. Tekrar babanı görmek istiyor musun?"

Charlie hemen evet anlamında başını salladı.

"Öyleyse onlara isteklerini anlatmalısın. Bu, poker gibidir, Charlie. Eğer elin güçlü değilse... hiçbir şey yapamazsın. Her deneyde bir ateş yakınca onlardan karşılığında bir şey isteyebilirsin. Dediklerimi anlıyor musun?"

"Eğer istersem, gerçekten izin verirler mi bana?"

"Eğer *istersen* mi? Belki de hayır. Ama onlara *söylersen,* elbette. Bazen konuşmalarını duyuyorum. Odalarına girip çöp sepetlerini ya da kül tablalarını boşaltırken, bizi de birer eşya gibi görürler ve sözlerine dikkat etmezler. Şu Hockstetter neredeyse altına edecek."

"Gerçekten mi?" Küçük bir gülüş dolaşmıştı dudaklarında.

"Gerçekten." Tekrar yürümeye başladılar. "Ya sen, Charlie? Daha önceleri bundan ne kadar korktuğunu biliyorum. Şimdi ne hissediyorsun bu konuda?"

Charlie uzun bir süre düşündü. Ve yanıtladığı zaman Rainbird'in daha önce hiç işitmediği düşünceli ve olgun bir insan ifadesi vardı sesinde. "Gücü biraz daha artmış. Ama daha öncekilere oranla... daha kolay kontrol ettim. O gün çiftlikte..." Charlie titredi ve sesi alçaldı. "Sanki bir anda benden uzaklaştı ve... her tarafa yayılıverdi." Gözleri koyulaştı. O günü yeniden yaşayıp canlı fişekler gibi patlayan civcivleri karşısında görüyor gibiydi. "Ama dün ona geri gitmesini söyleyince gitti. Ufak bir ateş olacağını söyledim kendi kendime ve ufak bir ateş yandı. Sanki onu düz bir çizgi halinde çıkarmıştım dışarı."

"Sonra tekrar içine mi çektin?"

"Tanrım, hayır," dedi Charlie yüzüne bakarak. "Suya yönelttim. Eğer kendime doğru çekersem... sanırım yanıp kül olurum."

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler.

"Bir dahaki sefere daha çok su olmalı."

"Ama artık korkmuyorsun, değil mi?"

"Eskisi gibi değil," dedi dikkatle duygularının farkında olarak. "Acaba ne zaman babamı görmeme izin verecekler dersin?"

"Onları yeterince ikna et, Charlie," diyerek omzuna doladı kolunu.

19

Öğleden sonra hava bulutlanmaya başladı ve akşamüstü soğuk bir sonbahar yağmuru başladı. Dükkân'ın yakınlarındaki çok kibar bir semtte Richard Hockstetter atölyesinde oturmuş bir model tekne yapıyordu. Model tekneler ve sürekli onardığı Thunderbird'i tek hobisiydi ve evin içi kendi eseri olan teknelerle dolmuştu. Bir yandan da Charlie McGee'yi düşünmekteydi. Eğer on deney daha yaparsa, geleceğini garanti altına almış olacaktı.

Yaşamının sonuna dek Lot Six'in özelliklerini araştırabilirdi... tabii bu arada maaşına da zam gelecekti. Dikkatle bir mizana direğini yerine oturturken keyifle ıslık çalmaya başlamıştı.

Aynı semtteki evinde, Herman Pynchot karısının dantelli külotunu giyiyordu aynı anda. Karısı bir arkadaş toplantısındaydı ve çocuklarından biri izci kampına, diğeri de satranç turnuvasına katılmak üzere evden ayrılmıştı. Pynchot karısının sütyenlerinden birini giydikten sonra aynada kendini inceleyip oldukça şirin göründüğüne karar verdi. Perdeleri açık pencerelere aldırış etmeden mutfağa geçip dalgın bakışlarla uzun süre yeni taktırdıkları çöp öğütücüsüne baktı. Sonra öğütücüyü çalıştırdı. Dönen, parçalayan çelik dişlerinin sesine uyarak kendi kendini tatmin etmeye başladı. Doyuma ulaştıktan sonra irkilerek karabasan görüp uyanan birinin korku dolu gözleriyle etrafına bakındı. Çöp öğütücüsünü durdurup bu kez pencerelerden görünmemek için eğilerek yatak odasına doğru koştu. Başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Tanrı aşkına, neler oluyordu ona?

Longmont Hills semtinin bir başka evindeyse, Cap Hollister ile John Rainbird salonda oturmuş konyak içmekteydiler. Müzik setinden Vivaldi'nin müziği yükseliyordu. Vivaldi karısının en sevdiği bestecilerdendi. Zavallı Georgia.

"Aynı fikirdeyim," dedi Cap ağır ağır. Bir yandan da korktuğu ve nefret ettiği bu adamı niçin evine davet ettiğini düşünüyordu. "Umursamadan 'bir dahaki seferden' söz edişi son derece ilgi çekici."

"Evet," dedi Rainbird. "Anladığımıza göre, uzun süre oynayacağımız bir ip var elimizde."

"Ama sonsuza dek değil," dedi Cap kadehindeki konyağına bakarken. Sonra kendini zorlayarak Rainbird'in tek gözüne baktı. "Hockstetter anlamasa bile, senin bu süre konusundaki kaygılarını anladığımı sanıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi Cap ve bir anlık duraklamadan sonra ekledi. "Senin için tehlikeli."

Rainbird gülümsedi.

"Eğer kız senin hangi taraftan olduğunu anlarsa, bir bifteğin mikrodalga fırında neler hissettiğini öğrenme şansın yükselir."

Rainbird'in gülüşü genişleyip bir köpekbalığının komik olmayan sırıtışına dönüştü. "Ve sen de arkamdan ağlarsın, değil mi Cap?"

"Hayır. Bu konuda sana yalan söylemem gereksiz. Ama kız ateşi yakmadan önce Dr. Wanless'in hayaletinin buralarda dolaştığını hissettim. Neredeyse omzuma dokunacak kadar yakındı."

Kadehinin üstünden Rainbird'e baktı. "Hayaletlere inanır mısın?"

"Evet, inanırım."

"Öyleyse ne demek istediğimi anlıyorsun. Onunla son kez konuştuğumda beni uyarmaya çalıştı. Bir benzetme yapmıştı. Nasıldı bakayım... John Milton zor okunan harflerle yedi yaşında ismini yazmaya çalışıyor ve büyüyünce *Yitirilmiş Cennet* gibi bir başyapıt ortaya çıkarıyor. Kızdan söz etmişti... yakıp yıkma potansiyelinden."

"Evet," dedi Rainbird ve gözü parladı.

"İşe ateş yakmakla başlayıp nükleer patlamalara kadar giden biri olduğunu anlarsak ne yapacağımızı sormuştu. O zamanlar onu komik, rahatsız edici ve çılgın bulmuştum."

"Ama şimdi haklı olabileceğini düşünüyorsun..."

"Şöyle diyelim. Bazı geceler saat üçte aklıma geliyor bu. Sana olmuyor mu?"

"Dinle Cap, Manhattan Proje grubu ilk atomu patlattığı zaman kimse neler olacağından emin değildi. Zincirleme tepkilerin asla sona ermeyeceğini öne süren bir düşünce akımı vardı. Sonsuza dek çölün ortasında bir minyatür güneşin parlayacağını iddia ediyorlardı."

Cap başını salladı.

"Naziler de çok kötüydü," diye devam etti Rainbird. "Japonlar da öyle. Şimdiyse Almanlarla Japonlar çok iyi ama Ruslar kötü. Gelecekte kimin kötü olacağını kim bilebilir?"

"Kız tehlikeli," dedi Cap yerinden kalkarak. "Wanless bu konuda haklıydı. Sonu olmayan bir şey bu."

"Belki."

"Hockstetter'in dediğine göre, tepsinin çarptığı yerde çelik levha çökmüş. Sıcaktan çelik tepsi bile şekil değiştirmiş. Bir saniye için o küçük kız üç bin derece ısı çıkarmış olabilir." Gözlerini Rainbird'e çevirdi ama o etrafına bakınmaktaydı. "Yapmak istediğinin yalnızca sen değil, hepimiz için tehlikeli olduğunu söylemek istiyorum."

"Ah, evet," diye onayladı Rainbird uysalca. "Böyle bir tehlike var. Belki de bunu yapmayız. Belki B planını uygulamaya gerek kalmadan Hockstetter istediği bilgileri elde eder."

"Hockstetter bilgi hastasıdır," dedi Cap sertçe. "Asla yeterli bulmaz. Kızı iki yıl deneyebilir ve yine de onu ortadan kaldırmakta acele ettiğimizi söyleyebilir. İkimiz de bunu bildiğimiz için böyle bir oyuna kalkışmayalım."

"Zamanı gelince anlayacağız. *Ben* anlayacağım."

"Ve ne olacak o zaman?"

"Dost hademe John içeri girecek," dedi Rainbird hafifçe gülümseyerek. "Onunla konuşacak, onu güldürecek: Onu mutlu edebilen tek kişi hademe John zaten. Ve mutluluğun doruğuna eriştiğini anladığı anda burnunun üstüne indireceği bir darbeyle kemiklerini kırıp beynini dağıtacak. Çok çabuk gelişecek her şey... ve bunlar olurken sürekli yüzüne bakacağım."

Tekrar gülümsedi. Bu kez köpekbalığını andırmıyordu. Gülüşü nazik, sevimli... *baba sevgisiyle doluydu.* Cap içkisini bitirdi. Rainbird'in zamanı iyi ayarlayacağını umuyordu yoksa hepsi birden bifteklerin harlı fırında hissettiklerini öğrenebilirlerdi.

"Sen delisin," dedi Cap. Kendini tutamadan dökülmüştü bu sözler dudaklarından ama Rainbird alınmadı.

"Ya öyle," diyerek içkisini bitirdi. Gülümsemeyi sürdürüyordu.

20

Andy kendini ağır yürümeye zorlayarak salondan mutfağa geçti. Uyuşturucu ilaçların etkisinde olan bir adamın aptal sırıtışını dudaklarına zamklamıştı sanki.

Şimdiye dek tek başarısı burada, Charlie'nin yakınında kalmak ve en yakın yolun 301 numaralı karayolu olduğunu öğrenmek olmuştu. Karartmadan bu yana bir ay geçmişti ama yaşadığı binanın planı hakkında Pynchot ile gezmeye gittikleri zaman gördüğünden fazla bilgisi yoktu.

Sürekli gözetlenip dinlendiği için kendi dairesinde kimseyi *itmeye* cesaret edememişti. Ve Pynchot gariplikler göstermeye başladığından beri onu da itmek istemiyordu. Gölün kıyısındaki yürüyüşlerinden sonra Pynchot zayıflamış ve uykusuzluğunu belirten siyah halkalar gözlerinin altına iyice yerleşmişti. Bazen konuşmaya başlayıp ne söyleyeceğini unutmuş ya da birdenbire sözü kesilmiş gibi susup kalıyordu.

Bütün bunlar Andy'nin durumunu zorlaştırmaktaydı.

Meslektaşlarının Pynchot'ya olanları fark etmeleri daha ne kadar sürerdi? Belki sinir yorgunluğuna verirlerdi ama ya olayları Andy'ye bağlarlarsa? Buradan Charlie ile beraber çıkma olasılığını bu kez tümüyle yitirmiş olacaktı. Ve Charlie'nin başının dertte olduğu duygusu gitgide güçleniyordu.

Buzdolabından bir şişe üzüm suyu alıp televizyonun karşısına oturdu. Görmeyen gözlerle ekrana bakarken, beyni durmacasına çalışıp bir çıkış yolu arıyordu. Ve bu çıkış yolu ışıkların kesilmesi gibi tam bir sürpriz oldu. Bir bakıma yolu Herman Pynchot açmıştı, kendini öldürerek.

21

Odaya iki adam girdi. Birini Manders çiftliğinden anımsıyordu Andy.

"Hadi bakalım, koca bebek," dedi anımsadığı. "Biraz dolaşacağız."

Andy aptalca gülümsedi ama içini korku bürümüştü. Bir şeyler olmuştu. Kötü bir şeyler... iyi bir olayda böyle adamları göndermezlerdi. Belki de sırları açığa çıkmıştı. En akla yakını buydu. "Nereye?"

"Yalnızca gel bizimle?"

Asansöre bindiler ve balo salonuna gelince, dışarı çıkmak yerine binanın başka bir yönüne doğru yürümeye başladılar. Sekreterlerin odasını geçip genç bir sekreterin IBM daktiloda mektup yazdığı küçük bir odaya girdiler.

"Doğruca içeri girin," dedi kız.

Kızın yanından geçip büyük penceresi ördek gölüne bakan küçük bir çalışma odasına girdiler. Eski tip bir çalışma masasının arkasında yaşlıca, zeki yüzlü bir adam oturuyordu. Yanaklarının kızarıklığı içkiden değil güneş ve rüzgârdan, diye düşündü Andy.

Adam Andy'ye baktı ve başıyla onu getiren iki adama işaret etti. "Teşekkürler. Dışarda bekleyebilirsiniz."

Adamlar çıktılar.

Masanın ardında oturan adam keskin bakışlarla, sırıtarak oturan Andy'yi inceliyordu. Sonunda Andy sordu. "Merhaba, siz kimsiniz?"

"İsmim Cap Hollister. Buranın yönetiminin bende olduğunu söylüyorlar."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Andy. Gülüşü biraz daha genişledi. İçinde fırtınalar kopuyordu.

"Sana kötü bir haberim var, Andy."

(Oh Tanrım olamaz. Charlie! Charlie'ye bir şey oldu.)

Kırışıklarla dolu göz çukurlarına iyice gömüldüğü için ne denli soğuk ve araştırıcı olduğu fark edilemeyen küçük gözleriyle süzüyordu Cap.

"Ya?"

"Evet," dedi Cap ve tekrar sessizliğe gömüldü.

Önündeki dosyanın üzerinde kenetlenmiş ellerini incelemeye başlamıştı. Andy yerinden fırlayıp onu boğazlamamak için güç tutuyordu kendini. Sonra Cap başını kaldırdı.

"Dr. Pynchot öldü, Andy. Dün gece kendini öldürdü."

Andy'nin ağzı açık kaldı. Rahatlama ve korku dalgaları sardı benliğini. Dalgalı denizin üzerindeki karmakarışık gökyüzü gibi her şeyin bir anda değiştiğini anlamıştı... ama *nasıl?*

Cap onu inceliyordu. *Kuşkulanıyor. Bir şeyden kuşkulanıyor. Ama acaba kuşkuları gerçek mi, yoksa görevinin bir parçası mı?*

Yüzlerce soru. Düşünecek zamana ihtiyacı vardı ve zamanı hiç yoktu. Ayaküstü düşünmek zorundaydı.

"Şaşırttı mı bu haber seni?" diye sordu Cap.

"Benim dostumdu," dedi Andy ve başka bir şey söylememek için ağzını kapadı. Bu adam sabırla onu dinleyip içini boşaltmasını bekleyecekti. Standart sorgulama tekniği. Ve burada bir sürü tuzak vardı. Pynchot'yu *itip* onu beyninin karanlık köşelerine sürüklemiş ve adam ruhen çökmüştü. Ama Andy üzülmediğini hissediyordu. Burada dehşet vardı... ve vahşi danslar yapan bir mağara adamı vardı.

"Gerçekten emin misiniz... yani bazen bir kaza da..."

"Ne yazık ki kaza değildi."

"Bir not bırakmış mı?"

(Beni suçlayan?)

"Karısının elbiselerini giyerek mutfağa gitmiş ve çöp öğütücüsünü işletip kolunu içine sokmuş."

"Oh Tanrım." Andy koltuğa yığıldı. Bacaklarının gücü kalmamıştı. İçini bulandıran bir dehşetle Cap'e baktı.

"Senin bununla hiç ilgin yok değil mi, Andy?" diye sordu Cap. "Onu bu işe ittin mi yoksa?"

"Hayır." dedi Andy. "Hâlâ itici gücüm olsa bile niçin böyle bir şey yapayım?"

"Belki de seni Hawaii'ye göndermek istediği için. Kızın burada olduğu için Maui'ye gitmek istemiyordun. Belki de ilk başından beri bizleri kandırıyorsun, Andy."

Gerçi Cap Hollister gerçeklerin çevresinde dolaşıyordu, ama bunlara inansa bu görüşmeyi yapmayacaklarını biliyordu Andy. Hayır yalnızca kuralları uyguluyordu. Garip cinayet yöntemleri aramadan önce, Pynchot'nun dosyasındaki intiharı onaylamaya çalışıyorlardı belki de. Tüm mesleklerin içinde intihar olaylarının en sık rastlanılanının psikiyatri olduğunu söylememişler miydi?

"Hayır, bu gerçek değil," dedi Andy. Korkan, aklı karışmış, ne dediğini bilmez bir hali vardı. "Hawaii'ye gitmek *istiyordum.* Bunu söyledim ona. Sanırım ben gitmek istediğim için bir dizi deney daha yapmaya karar verdi. Beni pek sevdiğini sanmıyorum. Ama başına gelenlerle bir ilgim olmadığından eminim."

Cap dikkatle baktı ona. Bir an gözleri kenetlendi, sonra Andy bakışlarını yere indirdi.

"Sana inanıyorum, Andy," dedi Cap sonunda. "Herm Pynchot son günlerde korkunç bir baskı altındaydı. Sanırım yaşam biçimimizin etkisi bu. Üzücü. Üstelik buna gizli sapıklığı da eklenince... karısı için çok zor günler gelecek. Çok zor. Ama biz kendimizden olanlara yardım ederiz, Andy." Adamın gözlerinin beynini delmeye çalıştığını hissediyordu Andy. "Evet, her zaman bizden olanlara yardım ederiz. En önemli şey budur."

"Elbette."

Uzun bir sessizlik. Bir süre sonra Andy adamın kendisini incelediğini sanarak usulca başını kaldırdı ama Cap başını çevirmiş büyük pencereden bahçeye bakıyordu. Andy'nin baktığını fark etti ve küçücük bir tiksinti dalgası yüzünde dolaşıp kayboldu. Ani bir nefret kabardı Andy'nin içinde. Şu Hollister niçin tiksinmesin? Karşısında şişko bir uyuşturucu madde düşkünü oturuyordu... Ama emirleri kim veriyor? Ve kızıma neler yapıyorsunuz, ihtiyar canavar?

"Şey," dedi Cap. "Yine de Maui'ye gideceğini söylemekle mutlu oluyorum. Kimseye yararı olmayan kötü bir rüzgâr esti sanki. Gerekli işlemlere başladım bile."

"Fakat... dinleyin... Dr. Pynchot'nun yaptıklarından beni sorumlu tutmuyorsunuz, değil mi?"

"Hayır, elbette hayır." Yine o tiksinti dalgası.

"Gerekli işlemlere başladım" sözü Andy'nin paniğe kapılmasına neden olmuştu.

"Şey... memnun oldum. Zavallı Dr. Pynchot." Bir an için üzgün görünüp sonra hevesle sordu. "Ne zaman gideceğim?"

"Mümkün olduğu kadar çabuk. En geç önümüzdeki haftanın sonunda."

En fazla dokuz gün! Midesine bir yumruk yemiş gibiydi.

"Bu görüşmeden çok memnun kaldım, Andy. Ve böylesine kötü koşullar altında karşılaştığımız için üzgünüm."

Cap iç haberleşmenin düğmesine uzanırken, Andy buna izin veremeyeceğini anladı. Kendi dairesindeki TV alıcıları ve mikrofonlar yüzünden hiçbir şey yapamazdı ama eğer bu adam dediği gibi önemli biriyse bürosu dinleniyor olamazdı. Sürekli olarak saklanacak mikrofonları araştırdı. Belki de kendisi konuşmaları dinletmek isteyebilirdi ama...

"Elinizi çekin," dedi Andy ve *itti.*

Cap durakladı. Eli geri çekilip diğerine kavuştu. Eski günleri anımsayan bir ifadeyle bahçeye bakmaya başladı.

"Buradaki konuşmaları banda alır mısınız?"

"Hayır," dedi Cap. "Uzun bir süre sesle çalışmaya başlayan bir Uher 5000 teypim vardı. Hani Nixon'un başını derde sokanın eşi. Ama on dört hafta önce söktürdüm."

"Niçin?"

"İşimi kaybedecekmişim gibi geliyordu."

"Niçin işinizi kaybedecektiniz ki?"

Ezberlediği bir şeyi okur gibi aceleyle yanıtladı Cap. "Sonuç yok. Sonuç yok. Sonuç yok. Ödenekler sonuçlarla değer bulmalıdır. Tepedeki adamı değiştirin. Teyp olmazsa skandal olmaz."

Andy düşünmeye çalıştı. Acaba gitmek istediği yönde mi ilerliyordu? Bunu bilemiyordu ve zamanı kısıtlıydı. Hazine arama oyunundaki en aptal ve en yavaş arayıcı gibi hissediyordu kendini. Bu yolu biraz daha izlemeye karar verdi.

"Niçin sonuç alamıyordunuz?"

"McGee'nin beyinsel etkileme gücü kalmamış. Sürekli olarak uyuşturucu alıyor. Ne olursa olsun yakmayacağını söyledi. Herkes benim Lot Six ile büyülendiğimi söylüyor." Sırıtarak devam etti. "Ama şimdi düzeldi. Hatta Rainbird bile böyle söylüyor."

Andy tekrar hafifçe *itti* ve alnında bir zonklama başladı. "Şimdi niçin düzeldi?"

"Şimdilik üç test yaptık. Hockstetter çılgın gibi. Dün bir çelik levhayı tutuşturdu. Hockstetter'in dediğine göre, dört saniye için yirmi bin derecenin üstünde ısı yaratmış?"

Şok baş ağrısını kötüleştirmişti. Dönüp duran düşüncelerini düzenlemek zordu. Charlie ateş mi yakıyor? Neler yaptılar ki ona? Tanrı adına ne yaptılar?

Bunu sormak için ağzını açtığı anda iç haberleşme aygıtının sesi çınladı ve irkilen Andy gereğinden çok *itti* Cap'i. Elektrik çarpmış gibi titredi Cap. Boğuk bir ses çıkardı ve yüzü soldu. Andy'nin baş ağrısı dayanılmaz boyutlara erişince kendini dikkatli olmak için uyardı. Bu adamın bürosunda bir kriz geçirmek Charlie'ye yararlı olmazdı.

"Yapma bunu," diye sızlandı Cap. "Canım yanıyor..."

"Söyle onlara, on dakika için kimse aramasın," dedi Andy. Bir yerlerde siyah at serbest kalabilmek için ahırının kapısını tekmelemeye başlamıştı. Yanaklarından süzülen yağlı ter damlacıklarını hissediyordu.

Aygıtın sesi yeniden çınladı. Cap öne eğilip düğmeye bastı. Yüzü on beş yaş ihtiyarlamış gibiydi.

"Cap, Senatör Thompson'ın yaveri geldi. Leap projesi için istediğiniz rakamları getirmiş."

"On dakika için kimseyle görüşmeyeceğim," dedi Cap ve iç haberleşmeyi kapattı.

Andy ter içinde kalmıştı. Buna inanırlar mı? Yoksa bir terslik olduğunu sezerler mi? Önemi yoktu. Neredeyse çıldıracaktı. Siyah at biraz sonra yerinden kurtulacaktı. Neredeyse gülmeye başlayacaktı Andy.

"Charlie ateş mi yakıyor?"

"Evet."

"Bunu nasıl sağladınız?"

"Havuç ve değnek... Rainbird'in fikri. İlk iki deneyden sonra bahçeye çıkma izni verildi. Şimdi bir ata biniyor. Rainbird birkaç hafta bununla idare edebileceğini söylüyor." Ve yineledi. "Hockstetter çılgın gibi."

"Bu Rainbird kim?" diye sordu Andy, düğümü çözecek soruyu sorduğunu fark etmeden.

Cap beş dakika susmamacasına konuştu. Rainbird'in Vietnam'da yaralanıp bir gözünü yitirmiş olan bir Dükkân ajanı olduğunu, Andy ile Charlie'yi Tashmore Gölü'nde yakalayan operasyonu yönettiğini, karartma sırasında Charlie'yi kandıracak ilk adımları atmış olduğunu anlattı. Ve sonunda bu yalanlar bitince, Rainbird'in küçük kızla ilgilenmesinin gerçek nedenini de açıkladı. Duygularından arınmış bir sesle konuşuyordu.

Andy ise gitgide artan bir dehşet ve korkuyla dinlemekteydi. Cap'in sözleri bitince titremeye başladı. Oh Charlie, diye düşündü, Charlie, Charlie...

On dakikası neredeyse sona erecekti ve bilmesi gereken daha bir sürü şey vardı. Kırk saniye kadar sessizce oturdular. Onları tanımayan biri anlaşmak için konuşmaya gerek duymayan iki eski dost sanabilirdi. Andy'nin beyni koşturuyordu.

"Cap Hollister," dedi sonunda.

"Evet?"

"Pynchot'nun cenazesi ne zaman?"

"Öbür gün."

"Biz de gidiyoruz. Sen ve ben. Anladın mı?"

"Evet, anladım. İkimiz Pynchot'nun cenazesine gideceğiz."

"Ben gitmek istedim. Öldüğünü öğrenince üzülüp ağladım."

"Evet, üzülüp ağladın."

"Çok kötü bir durumdaydım."

"Evet, çok kötüydün."

"İkimiz senin arabanla yalnız gideceğiz. Eğer gerekirse önümüzdeki ve arkamızdaki arabalarda Dükkân ajanları olabilir, iki yanımızda motosikletli koruyucular yer alabilir, ama biz yalnız olacağız anlıyor musun?"

"Elbette. Açıkça anladım. İkimiz yalnız olacağız."

"Ve uzun bir konuşma yapacağız. Bunu da anladın mı?"

"Evet, uzun bir konuşma."

"Arabanda mikrofon filan var mı?"

"Hayır yok."

Andy kısa itişlere başladı. Her itişte Cap irkiliyordu ve Andy kolayca ters bir tepki başlatabileceğini biliyordu ama bunu yapması gerekliydi.

"Charlie'nin nerede bulundurulduğundan söz edeceğiz. Elektrikler kesildiği zaman tüm kapılar kilitlenmişti ve buna yol açmadan burayı nasıl karmakarışık bir hale getirebileceğimizi tartışacağız. Ve Charlie ile benim buradan nasıl çıkabileceğimizi konuşacağız. Anlıyor musun?"

"Senin kaçmaman gerekir," dedi Cap çocukça bir sesle. "Senaryoda böyle bir bölüm yok."

"Artık var," dedi Andy ve şiddetle *itti.*

"Uffffff!" diye sızlandı Cap.

"Anlıyor musun?"

"Evet, anlıyorum. Yapma, yapma bunu bir daha. Canımı yakıyor."

"Şu Hockstetter... benim cenazeye katılmamı ters karşılar mı?"

"Hayır, Hockstetter kendini tümüyle küçük kıza verdi. Bu günlerde aklına başka hiçbir şey girmiyor."

"Çok iyi." Aslında iyi değildi. Çılgınlıktı. "Son bir şey daha var, Cap. Bu konuşmayı yaptığımızı unutacaksın."

"Evet, bu konuşmayı unutacağım."

Siyah at boşalmıştı. Koşmaya başlayacaktı neredeyse. *Beni buradan çıkarın,* diye düşündü Andy. *Beni buradan götürün! At serbest kaldı ve ormanlar yanıyor.* Baş ağrısı zonklayarak tüm beynini kapladı.

"Sana söylediklerinin hepsi kendi fikrinmiş gibi gelecek."

"Evet."

Andy masanın üzerinde bir paket kâğıt mendil gördü ve uzanıp bir tane aldı. Ağlamıyordu ama baş ağrısının şiddetinden gözleri sulanmıştı.

"Artık gitmeye hazırım."

Cap'i rahat bıraktı. Yaşlı adam tekrar bahçeye çevirdi gözlerini... Yüzü yavaş yavaş canlanmaya başlıyordu. Başını döndürünce burnunu çekip gözlerini kurulayan Andy'yi gördü. Abartmasına gerek yoktu.

"Şimdi nasılsın, Andy?"

"Biraz daha iyiyim," dedi Andy. "Ama... biliyorsunuz... haberi böyle almak..."

"Evet, evet çok kötüydün," dedi Cap. "Bir kahve içer misin?"

"Hayır, teşekkürler. Daireme dönmek istiyorum, lütfen."

"Elbette. Sana yolu göstereyim."

"Teşekkür ederim."

22

Andy'yi büroya getirmiş olan iki adam kuşkulu gözlerle bakıyorlardı. Kızarmış sulanmış gözler, elinde mendil, Cap'in kolu omzuna sarılmış... Sekreterin de aynı duyguları paylaştığı belliydi.

"Pynchot'nun öldüğünü duyunca üzülüp ağladı," dedi Cap sakin bir sesle. "Çok üzüldü. Cenazesine katılması için bir şeyler yapmaya çalışacağım. Gelmek ister misin, Andy?"

"Evet," dedi Andy. "Evet lütfen. Eğer mümkünse. Zavallı Dr. Pynchot." Ve birdenbire gerçekten ağlamaya başladı. İki adam

elinde bir sürü mavi dosyayla oturup şaşkın gözlerle bakan Senatör Thompson'ın yaverinin önünden geçirip götürdüler Andy'yi. Dirseklerden tutup yürümesine yardım ediyorlardı. Cap'in yüzünde gördüğü tiksintiye benzer ifadeler vardı yüzlerinde. Kendisini tutsak almış adamın öldüğünü duyunca, duygularını kontrol edemeyip ağlamaya başlayan bu şişko hapçıdan tiksiniyorlardı...

Andy'nin gözyaşları gerçekti... ama Charlie için ağlıyordu.

23

Ata bindiği zamanlar John hep yanında oluyordu ama düşlerinde Charlie yalnızdı. Başseyis Peter Drabble ona küçük bir eyer yapmıştı; düşlerindeyse ata çıplak biniyordu. John'la birlikte Dükkân arazisindeki bakımlı ormanların arasında ağır ağır dolaşırlardı ama düşlerinde Necromancer vahşi bir ormanın içinden dörtnala gidiyordu. Ağaçların arasından gelen ışık yeşil gibiydi ve saçları uçuşuyordu.

İpek gibi derisi altından atın kaslarını hissediyordu Charlie ve ellerini yelesine dolamış kulağına daha hızlı... daha hızlı... daha hızlı... gitmek istediğini fısıldıyordu.

Necromancer'in nal sesleri gökgürültüsü gibiydi. Ağaçların arasındaki yol bir tüneli andırıyor ve arkalarında bir hışırtıyla duman kokusu geliyordu.

(Orman yanıyor!)

Yangın... Bir yangın çıkarmıştı ama suçluluk değil yalnızca mutluluk duyuyordu. Alevlerden uzaklaşabilirlerdi. Necromancer her yere gidebilir, her şeyi yapabilirdi. Bu yanan orman tünelinden kaçabileceklerdi. İlerde parlak ışığı görebiliyordu.

"Daha hızlı. Daha hızlı."

Neşe. Ferahlık. Özgürlük. Bacaklarının nerede bitip Necromancer'in vücudunun nerede başladığnı bilmiyordu. Onların deneylerini yaparken erittiği madenler gibi ikisi de eriyip bir ol-

muşlardı sanki. Önlerinde yere yıkılmış kocaman bir ağaç vardı. Çılgınca bir neşeyle Charlie çıplak topuklarıyla Necromancer'i dürttü ve bir an havada asılı kaldılar sanki.

Ellerini yelesine gömmüş, başını arkaya atmış, haykırıyordu Charlie. Korku haykırışı değildi bu. Eğer haykırıp içini boşaltmazsa patlayacağını hissediyordu. *Özgürlük... özgürlük... Necromancer, seni seviyorum.*

Duman kokusu biraz daha artmıştı. Ufak bir patlama sesi duyuldu ve bir kıvılcım cildine değip arı gibi soktu sönmeden önce. Charlie çırılçıplak olduğunu fark etti. Çıplak, serbest, özgür, bağımsız... Necromancer ile birlikte ışığa doğru koşuyorlardı.

(Ama orman yanıyor!)

"Daha hızlı," diye fısıldadı. "Lütfen daha hızlı."

Nasılsa at biraz daha hızlandı. Charlie'nin kulaklarında rüzgârın sesi gökgürültüsü gibiydi. Soluk almasına gerek yoktu. Yarı aralık ağzından hava ciğerlerine doluyordu. İhtiyar ağaçların arasından güneş eski bakırlar gibi parlıyordu.

Ve ilerde, orman bitiminde Necromancer'la sonsuza dek koşacakları açık arazi vardı. Yangın, iğrenç duman kokusu, korku duygusu arkalarında kalmıştı. Güneş ilerdeydi; Necromancer'i denize doğru sürüp belki de orada babasını bulacak ve ikisi beraber gümüş rengi balıklarla dolu ağlar çekerek yaşayacaklardı.

"Daha hızlı!" diye bağırdı neşeyle. "Oh Necromancer, *biraz daha hızlı..."*

Ve ormanın bitimine yakın, tünelin genişlediği yerde bir siluet ışığın önüne çıkıp yolu kapattı. İlk önceleri bu siluetin babası olduğunu sanmıştı, babası olduğundan *emindi...* mutluluğu acı verecek kadar büyümüş... sonra dehşete dönüşmüştü.

Adamın çok iriyarı ve çok uzun boylu olduğunu görecek kadar vakti olmuştu. Bir bakıma tanıdık gibi geliyordu... Necromancer gerileyerek bir çığlık attı.

Atlar çığlık atabilir mi? Çığlık attıklarını bilmiyordum.

Üzerinde kalabilmek için tüm gücüyle savaşırken bacakları kaygan cildinde kayıyordu. Necromancer çığlık atarcasına kişni-

yordu. Ve arkalarından başka çığlıksı kişnemeler geldi kulağına. *Tanrım* diye düşündü. *Orada atlar var. Atlar var ve orman yanıyor.*

İlerdeyse ışığı örten iri siluet vardı. Charlie yere düşmüştü ve Necromancer burnuyla çıplak midesine dokunuyordu. Siluet yaklaşmaya başladı.

"Atıma dokunmayın sakın!" diye haykırdı düşündeki babasına. Atlara zarar vermeyin. Lütfen, zarar vermeyin."

Ama siluet yaklaşmaya devam etti ve elinde bir silah belirdi. O anda uyandı Charlie. Her seferinde ya çığlık atarak ya da soğuk terler içinde uyanıyordu. Karabasan gördüğünü biliyordu ama duman kokusuyla dörtnala gidişinden başka hiçbir şey anımsamıyordu... bir de garip bir ihanete uğramışlık duygusu...

Ve o gün ahıra gidince Necromancer'i okşuyor, yüzünü sıcak omzuna yaslıyor ve adlandıramadığı bir korkuya kapılıyordu.

SON OYUN

1

Daha büyük bir odaydı.

Geçen haftaya kadar burası Dükkân'ın mezhepsiz kilisesiydi. Olayların akışı Cap'in, Hockstetter'in isteklerini yerine getirdiği hızdan anlaşılabilirdi. Arazinin doğu tarafına yeni bir kilise inşa ettirilecekti ve bu arada Charlie McGee'nin deneyleri bu kilisede sürdürülecekti.

Yapay ahşap kaplamalar ve sıralar çıkarılmıştı. Zeminle duvarlar çelik yünü andıran asbestle kaplanıp ısıya dayanıklı çelik levhalarla örtülmüştü. Mihrabın bulunduğu ayrı bölmede Hockstetter'in araçları ve bir bilgisayar vardı. Bunların hepsi bir hafta içinde gerçekleştirilmişti. Çalışmalar, Herman Pynchot'un tüyler ürpertici bir biçimde yaşamına son vermesinden dört gün önce başlayıp bir hafta içinde tamamlanmıştı.

Ekim başlarında bir gün, saat öğleden sonra ikide upuzun odanın ortasında kömür cürufundan yapılmış ısıya dayanıklı tuğladan bir duvar vardı. Sol tarafındaki alçak tankın içindeyse, bir tona yakın buz bulunuyordu. Mavi giysisi, kırmızı siyah çizgili çorapları, omuzlarına inen örgüleri siyah kadife fiyonklarla tutturulmuş Charlie McGee, bunların karşısında küçücük kalmıştı.

"Tamam, Charlie," dedi Hockstetter hoparlörden. Her şey gibi ses düzeni de aceleyle yapıldığı için sözler zayıf ve tiz geliyordu. "Sen hazırsan, biz de hazırız."

Kameralar olayı renkli filme alıyorlardı. Bu filmde küçük kızın başı hafifçe eğiliyor ve birkaç saniye hiçbir şey olmuyordu. Film karelerinin sol tarafındaysa ısı göstergesi vardı. Birdenbire ısı yirmi iki dereceden otuz beşe fırlıyordu. Sonra rakamlar öylesine hızla değişiyordu ki, bulanık kırmızı bir leke halini alıyordu. Elektronik ısı ölçeği duvarın ortasına yerleştirilmişti.

Sonra film ağır çekime dönüyordu. Yalnızca bu şekilde hareketleri saptamak olasıydı. Gözetleme odasının kurşunlu cam pencerelerinden izleyenler için olay mermi hızıyla gelişmişti.

Ağır çekimde duvardan dumanlar çıkmaya başlıyor, beton parçaları patlamış mısır gibi etrafa saçılıyor, blokları birbirine tutturan harç eriyip sıcak pekmez gibi akıyordu. Sonra tuğlalar merkezden kenara doğru parçalanmaya başladılar. Bloklar ısıdan patlayınca korkunç bir duman yükseldi. Bu duvarın ortasına yerleştirilmiş olan ısı ölçeği yedi bin derecede donup kalmıştı. Nedeniyse ısının daha fazla yükselmemesi değil, ölçeğin parçalanmış oluşuydu.

Bir zamanlar kilise olan bu deney odasının duvarlarında tüm gücüyle çalışan sekiz klima aygıtı vardı. Sanayi tipi aygıtlar aynı anda çalışınca, ısının eksi kırka düşmesi gerekirdi, ama termometreler artı kırk, kırk ikiye yükseldiğini gösteriyordu. İzleyicilerin yüzlerinden akan terleri yalnızca sıcağa bağlamak pek doğru olmazdı.

Charlie bedeninden anlaşılmayan bir şekilde çıkan ısıyı düz bir çizgi halinde yönlendirmeyi başarıyordu; ama elini sıcak bir tava sapında yakmış olan herkes, yeterince ısınınca ısı geçirmeyen yüzeylerin iletkenlik kazandığını bilirdi.

Çok ağır çekim bile olanların tümünü açıklamaya yeterli değildi. Ancak duvarın, şömineye atılmış gazete kâğıtları gibi yanıp patladığı açıkça görülüyordu. Hiç kuşkusuz sekizinci sınıf fen ki-

tapları yeterince ısınınca *her şeyin* yanacağını söyler ama ısıya dayanıklı tuğla bloklarını mavi sarı alevlerin içinde görmek bunları okumaya hiç benzemiyordu.

Bütün duvar adeta buharlaşırken, ayrılan parçacıkların dağılmasından her şey bir an gözden kayboluyor, sonra küçük kız yarım bir dönüşle tanka bakıyor ve buzlu suyun yüzeyi bir saniye sonra fokurdamaya başlıyordu. Elli dereceye ulaşmış olan sıcaklık artık yavaş yavaş azalmaktaydı. Çalışan sekiz klima aygıtına rağmen odanın içi Ölü Vadi'de bir yaz öğleden sonrası kadar sıcaktı.

2

İÇ YAZIŞMA

Gönderen	**: Bradford Huck**
Alıcı	**: Patrick Hockstetter**
Tarih	**: 2 Ekim**
Konu	**: Telemetri, son C.McGee deneyi**

Filmi dört kez izledim ve hâlâ bazı hileler olmadığına inanamıyorum. Küçük bir öğüt: Lot Six deneylerinin yenilenmesi konusuyla ilgilenecek alt komisyon toplantılarına giderken, üzerine zırh giy! İnsanoğlunun doğası gereği, onlar bu filmlere bakınca kendileriyle alay ettiğini sanacaklar.

İşe gelince: Sonuçlar özel ulakla gönderiliyor ve sanırım bu not, onlardan iki, üç saat önce eline geçer. Vardığımız sonuçları iki kelimeyle özetleyebilirim: Şaşkına döndük.

Kız bu kez uzaya giden bir astronot gibi aygıtlara bağlanmıştı. Bildiğin gibi, bulgular şunlar:

1) Kan basıncı sekiz yaşındaki bir çocuk için normal değişimler gösteriyor ve o duvar Hiroşima bombası gibi patladığı anda pek oynamıyor.

2) Anormal derecede yüksek alfa dalgaları, 'Hayal gücü şebekesi'nin çok iyi çalıştığını söyleyebiliriz. Belki fikrimize katılır belki de katılmazsın ama, dalgalar oldukça düzgün ve 'hayal gücünün kontrol altında tutulduğunu' gösteriyor. Yani kızın bunu kontrol altına almaya başladığını ve bu gücünü dikkatle kullanabileceği ortaya çıkıyor. Dedikleri gibi, denemek işi düzeltir. Ya da belki hiçbir anlamı yok.

3) Tüm metabolik ölçümleri normal. Garip görünecek hiçbir şey yok. 30.000 derecelik ısı yaratmak yerine bir kitap okuyor ya da kompozisyon yazıyor olabilir. En hayret verici ve düşkırıklığı yaratıcı haberse *neredeyse hiç kalori harcanmamış oluşu!* Eğer fizik derslerini unuttunsa, tabii psikiyatristlerin dertlerinden biri budur, bir kalori bir gram suyu bir derece ısıtmaya yarayan ısı birimidir. Şu küçük gösteri sırasında kız 25 kalori harcamış. Yani binanın çevresini iki kez dönmüş kadar. Ama kalori ısıyı ölçer... *ısıyı...* ve kız ısı imal ediyor. Ya da etmiyor mu? Isı *içinden mi geliyor,* yoksa *içinden mi geçiyor?* Eğer ikincisi doğruysa nereden kaynaklanıyor? Bunu bulabilirsen Nobel Ödülünü kazanmış say kendini! Bir şey daha var: Eğer deney dizileri dediğin kadar kısıtlıysa, bunları asla öğrenemeyeceğimizden eminim.

Son söz: Bu deneyleri sürdürmek istediğinden emin misin? Son günlerde bu kız aklıma geldikçe ürperiyorum. Uzayda henüz bilmediğimiz bir sürü güç var. Bazılarınıysa Tanrıya şükür ancak milyonlarca ışık yılı uzaktan inceleyebiliyoruz... Filmi son kez izlerken, bu kızı yaradılışın ateşi olarak görmeye başladım. Bunu söylediğim için Tanrı beni bağışlasın ama üç güzel kız babası olarak, bu kız yok edildikten sonra ancak rahat bir soluk alacağım. Eğer hiçbir çaba harcamadan 30.000 derecelik ısı imal edebiliyorsa, buna niyetlendiği anda neler olabileceği hiç aklına geldi mi?

Brad

3

"Babamı görmek istiyorum," dedi Charlie, Hockstetter içeri girince. Solgun ve yorgun bir görünüşü vardı. Elbisesini çıkarıp geceliğini giymiş, saç örgülerini çözmüştü.

Hockstetter "Charlie..." diye başladı söze ama söyleyecekleri bir anda aklından çıktı. Brad'in notu ve yanındaki telemetri sonuçları onu ürkütmüştü.

Gerçekten korkuyordu. Kiliseyi deney odasına çevirirlerken, Cap kızın dairesine yirmi klima aygıtı koymalarını da emretmişti. Şimdiye dek yalnızca altısı yerleştirilmişti. Dördüncü deneyden sonra Hockstetter bunların işe yaramayacağını anlamıştı. İki yüz tane yerleştirilse bile kızın gücüne karşı duramazdı. Artık sorun kendini yakması değil, tüm Dükkân'ı ve belki de beraberinde Doğu Virginia'nın büyük bir bölümünü yakmasıydı. İstediği takdirde bunu yapabileceğini anlamıştı Hockstetter. Ve ürkütücü bir nokta daha vardı: Kızı etkileyen tek kişi artık John Rainbird'di ve o da çılgındı.

"Babamı görmek istiyorum," diye yineledi Charlie.

Babası zavallı Pynchot'nun cenazesindeydi. Cap'in isteği ve çabasıyla katılmıştı törene. Pynchot'nun ölümü bile, bunlarla ilgili değilken, Hockstetter'in aklına kötü düşünceler getirmeye yetmişti.

"Sanırım bunu sağlayabilirim," dedi Hockstetter kelimeleri özenle seçerek. "Eğer bize bir şeyler daha gösterirsen..."

"Yeterince gösterdim," dedi Charlie. "Babamı görmek istiyorum." Dudakları titremeye, gözleri dolmaya başlamıştı.

"Senin hademe, hani şu Kızılderili bu sabah atına binmek istemediğini söyledi. Senin için endişeleniyordu."

"O, benim atım değil," dedi Charlie. Sesi boğuktu. "Burada hiçbir şey benim değil. Babamdan başka hiçbir şey... ve ben *onu... görmek... istiyorum!..*" Sesi öfkeli bir haykırışa yükselmişti.

"Heyecanlanma Charlie," dedi Hockstetter ani bir korkuyla. Ona mı öyle geliyordu yoksa burası gerçekten ısınmaya mı başlamıştı? "Yalnızca... yalnızca heyecanlanma."

Rainbird. Bu, Rainbird'in görevi olmalıydı.

"Dinle beni Charlie." Dostça gülümsedi. "Georgia'daki lunaparka gitmek ister misin? Disneyland'den sonra tüm güneyin en güzel eğlence yeridir. İstersen lunaparkı bir günlüğüne kapatabiliriz ve dönme dolaplara, atlı karıncalara biner, perili evleri dolaşır..."

"Lunaparka gitmek istemiyorum. Yalnızca babamı görmek istiyorum. Ve göreceğim. Umarım beni dinliyorsunuzdur, çünkü babamı göreceğim!"

Gerçekten *ısınmıştı.*

"Terliyorsunuz," dedi Charlie.

Alevlerini ancak ağır çekimde görebildikleri bir hızla patlayan duvarı anımsadı Hockstetter. Kor halinde yongaları saçarak iki takla atıp duvara çarpan çelik tepsi geldi gözlerinin önüne. Eğer kız bu gücünü ona doğru yöneltirse, daha ne olduğunu anlamadan erimiş kemik ve kül yığını haline geliverirdi.

Oh Tanrım lütfen...

"Charlie, bana kızman sana hiçbir şey kazan..."

"Evet," dedi dürüstçe. "Evet kazandıracaktır. Ve size kızgınım, Bay Hockstetter. Gerçekten kızgınım."

"Charlie lütfen..."

"Onu görmek istiyorum," dedi tekrar. "Gidin artık. Onlara babamı görmek istediğimi söyleyin ve isterlerse başka deneyler de yaparız. Buna aldırmam. Ama eğer babamı göremezsem bazı olaylar yaratacağım. Bunu söyleyin onlara."

Hockstetter çıktı dışarıya. Aralarındaki çelik kapı bile korkusunu yenmesine yetmemişti. Rainbird'e de kızıyordu. Bunun olacağını bildiği halde hiçbir şey söylememişti. Eğer Rainbird'i bununla suçlarsa, o ürkütücü gülüşünü takınıp buradaki psikiyatristin kim olduğunu soracaktı.

Deneyleri Charlie'nin yangın çıkarma konusundaki kompleksini bir anda yenmişti. Gizli gücünü istediği gibi kullanması için yeterli denemeleri yapmasına da yardımcı olmuştu.

Ve deneyler başka bir noktayı daha açıklığa kavuşturmuştu. Burada yönetimin kimin elinde olduğunu kuşkulanılmayacak bir şekilde ortaya çıkarmıştı.

Yönetim Charlie'deydi.

4

Hockstetter gidince, Charlie ellerini yüzüne örterek kanepeye yığılıp ağlamaya başladı. Çelişkili duygu dalgaları benliğini sarmaya başladı... suçluluk, korku, öfke ve zevk. Ama en güçlüsü korkuydu. Deney yapmayı kabul ettiğini söylediği zaman bazı değişiklikler olacağını biliyordu ama şimdi her şeyin değişmiş olmasından korkuyordu. Babasına şiddetle *ihtiyacı* vardı. Ne yapması gerektiğini ona ancak babası söyleyebilirdi.

Önceleri ödüllendiriliyordu: John'la beraber bahçede dolaşıyor, Necromancer'i okşuyor, sonra biniyor... Hem John'u hem de Necromancer'i çok seviyordu... şu aptal adam Necromancer'in ona ait olduğunu söyleyerek kalbini ne denli kırdığını bir bilseydi. Güzel hayvan ancak düşlerinde onun olabiliyordu. Ama artık deneyler, yani gücünü kullanma fırsatı ve bunun arttığını öğrenmek ödül olmaya başlamıştı. Korkunç ama zorlayıcı bir oyundu bu. Ve ancak yüzeyine dokunabildiğini anlamıştı. Yürümesini yeni öğrenen bir bebek gibi görüyordu kendini.

Babasına, onun doğruyu yanlışı söylemesine ihtiyacı vardı. Artık durmalı mı yoksa bunu sürdürmeli mi? Bunun yanıtını da ancak babası verebilirdi. Eğer...

"Eğer *durabilirsem...*" diye fısıldadı parmaklarının arasından.

En ürkütücü düşünce buydu. *Durabileceğinden emin değildi artık.* Durmamasının sonucu ne olabilirdi?

Yeniden ağlamaya başladı. Kendini hiç bu denli yalnız hissetmemişti.

5

Cenaze töreni çok kötüydü.

Başının ağrısı geçmiş olan Andy, Cap ile yalnız kalabileceği tek fırsat olduğu için bunu iyi değerlendirebileceğini düşünmüştü. Gerçi Pynchot'dan hiç hoşlanmamıştı ama doktor sonunda nefret edilmeyecek kadar küçük bir insan olduğunu kanıtlamıştı. Böylesine zavallı bir adamı fazlaca itip beyninin karanlık noktalarına sürüklediği için birazcık suçluyordu kendini.

Bu olumsuz tepki olayı daha önceleri de başına gelmişti ama her seferinde düzeltme fırsatı geçmişti eline. Her insanın beyninde, gömülü mayına benzer gizli korkular vardı. İtildiği zaman bu karanlık güçlerden biri uyanıp kişiyi yok edebiliyordu. Başarı için yönlendirdiği işadamlarından biri, silahını çekip Rus ruleti oynamak için dayanılmaz bir arzu duyduğunu söylemeye başlamıştı bir keresinde. Ortaokuldayken okuduğu Edgar Allan Poe'nun "William Wilson" adlı öyküsüne bağlıyordu bu arzuyu. Andy bu adamı tekrar itip bu öyküyü asla okumadığına inandırmıştı. Aradaki bağlar kopmuştu böylece. Pynchot konusundaysa bu bağları koparma fırsatı eline geçmemişti.

Soğuk bir sonbahar yağmuru altında mezarlığa doğru giderlerken, Cap durmadan adamın intiharından söz etmişti. Çöp öğütücüsünün bıçakları çalışmaya başladıktan sonra, bir insanın elini orada nasıl tutabildiğini bir türlü anlayamıyordu. Ama Pynchot çekmemişti elini.

Siyah şemsiyelerin altında birbirine sokulmuş, akraba ve dostlardan biraz ötede, mezarlıkta yan yana duruyorlardı. Zavallı Pynchot'nun yapmacık tavırlarını, sırıtma tikini anımsamanın, siyah giysili karısıyla iki küçük oğlunu görmekle bir olmadığını anlamıştı Andy. Tüm dostları ve akrabaları, Pynchot'nun karısının iç çamaşırlarıyla, sağ kolu kurşunkalem gibi incelmiş, kanı mutfak duvarlarına sıçramış olarak bulunduğunu duymuştu.

Andy kusmamak için güç tuttu kendini. Rahibin alçalıp yükselen sesi kulaklarına kadar geliyordu.

"Gitmek istiyorum," dedi Andy. "Gidebilir miyiz?"

"Evet, tabii," dedi Cap. Yaşlı, solgun ve hasta bir görünüşü vardı. "Bu yıl yeterince cenazeye katıldım zaten."

Şiddetli yağmurda yaprakları dökülmeye başlamış çiçeklerin yanında duran gruptan sessizce uzaklaştılar. Yan yana Cap'ın küçük Chevy'sini park ettiği yere doğru kıvrılarak giden yolda yürümeye başladılar. Varlıkları kolayca belli olmayan üç ya da dört kişi çevrelerinde ilerlemeye başladı. Amerika başkanlarının neler hissettiklerini anlıyordu artık Andy.

"Dul karısı ve çocukları için çok kötü oldu," dedi Cap. "Skandal yani."

"Ona yardım edilecek mi?"

"Para açısından elbette," dedi Cap duygusuzca. Yola yaklaşıyorlardı. Kenarda park edilmiş olan portakal renkli Vega'yı gördü Andy. İki adam önündeki Biscayne'e binerlerken başka iki kişi de arkasındaki gri Plymouth'a biniyorlardı. "Ama hiç kimse o çocuklara yardımcı olamaz. Yüz ifadelerini gördün mü?"

Andy yanıtlamadı. Şimdi iyice kapılmıştı suçluluk duygusuna. Kendi durumunun güçlüğünü kabul etmek bile bu duyguları önleyemiyordu. Yalnızca Charlie'yi düşünmeliydi... Charlie ve güvenini kazanmış olan John Rainbird adlı tek gözlü korsanı...

Vega'ya bindiler ve Cap motoru çalıştırdı. Öndeki Biscayne yola çıkınca onu izledi ve Plymouth arkalarında yer aldı.

Andy bir an için itici gücünün kendini terk ettiği duygusuna kapıldı. Adeta Pynchot'nun küçük oğlanlarının yüz ifadelerinin bedelini ödüyordu.

Ama denemekten başka çaresi var mıydı?

"Seninle biraz konuşacağız," dedi ve *itti*. İtici gücü yerindeydi ve baş ağrısı derhal varlığını bildirdi. Çok kısa aralıkla kullandığı için cezasını çekecekti.

Cap koltuğuna yerleşti. Sinyal koluna gitmekte olan sol eli bir an durakladı. Vega iki taş sütunun arasından geçip anayola çıktı.

"Konuşmamızın araba kullanmama engel olacağını sanmıyorum," dedi Cap.

Dükkân'dan otuz beş kilometre kadar uzaktaydılar. Yola çıkarken ve mezarlığa gelince kilometre göstergesini kontrol etmişti Andy. Yolun büyük bir bölümü Pynchot'nun sözünü ettiği 301 numaralı karayolunda geçiyordu. Her şeyi ayarlamak için en fazla yirmi beş dakikası olduğunu biliyordu. Son iki gündür bundan başka hiçbir şey düşünmeyip planlar yapmıştı... ama öğrenmesi gereken çok önemli bir nokta vardı.

"Sen ve Rainbird daha ne kadar zaman Charlie'nin işbirliğini sağlayabilirsiniz?"

"Pek uzun süre değil," dedi Cap. "Rainbird öylesine iyi bir ayarlama yaptı ki, yalnızca kendisi onu kontrol edebiliyor. Baba vekili." Alçak sesle sürdürdü sözlerini. "Babası ortalıkta olmadığı için onun yerine geçiyor."

"İşbirliği yapmaktan vazgeçince öldürülecek mi?"

"Hemen değil. Rainbird bir süre daha onu oyalayabilir." 301. karayoluna dönmek üzere işaretini verdi Cap. "Bizim her şeyi öğrendiğimizi söyleyecek. Konuştuklarını duyduğumuzu, ona öğüt verdiğini öğrendiğimizi ya da sana notlar getirdiğini fark ettiğimizi söyleyecek."

Cap sustu ama Andy'nin başka bilgiye ihtiyacı yoktu. Hastalanmış gibiydi. Küçük bir kızı kolayca kandırıp güvenini kazanarak istedikleri yolda yürüttükleri için birbirlerini kutlayıp kutlamadıklarını merak ediyordu. Başka bir çıkar yol bulamayınca sevgili dostu hademe John'un yaptıklarından dolayı işten atılacağını ya da dava edileceğini söyleyeceklerdi. Gerisini Charlie yalnız başına halledecekti. Onlarla baş edebilirdi. Herhalde işbirliğine devam edecekti.

Umarım, bu adamı çok kısa zamanda tanırım. Gerçekten istiyorum tanımayı.

Ama bunu düşünecek zaman yoktu... ve eğer olaylar planlandığı gibi giderse Rainbird'le tanışması gerekmeyecekti.

"Bir hafta sonra Hawaii'ye gideceğim, değil mi?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Hava kuvvetlerinin nakliye uçağıyla."

"Bunu ayarlamak için kiminle temas kurdun?"

"Puck."

"Puck kim?"

"Binbaşı Victor Puckeridge," dedi Cap. "Andrews'da."

"Andrews askeri havaalanında mı?"

"Evet, tabii."

"Arkadaşın mı?"

"Birlikte golf oynarız," diye gülümsedi Cap.

Harika bir haber, diye düşündü Andy. Başı çürük bir diş gibi zonklamaya başlamıştı.

"Öğleden sonra ona telefon edip gidişimi üç gün önceye aldığını söyleyebilir misin?"

"Olur," dedi Cap kararsızca.

"Bir sorun yaratır mı bu? Çok işlem gerektirir mi?"

"Yoo hayır. Puck her şeyi kolayca halleder."

Araba hız sınırını aşmadan doksan kilometreyle gidiyordu. Yağmur iyice azalmıştı. Silecekler boşa çalışıyordu.

"Bugün öğleden sonra ara onu, Cap. Geri döner dönmez."

"Peki, Puck'ı arayacağım. Bunu yapmam gerektiğini düşünüyordum zaten."

"Cumartesi yerine çarşamba günü gideceğimi söyle."

Dört gün uzun bir süre değildi. Belki de üç haftaya ihtiyacı vardı ama olaylar hızla ilerlemeye başlamıştı. Charlie'yi şu Rainbird denen yaratığın etkisinde daha fazla bırakmamalıydı.

"Cumartesi yerine çarşamba."

"Evet. Ve sonra Puck'a senin de geleceğini söyle."

"Gelmek mi? Ben..."

Andy tekrar itti. Canı yanıyordu ama itti. Cap oturduğu yerde irkildi. Araba yolda hafifçe gezindi. Bu adamın beyninde ters bir tepki başlatıyorum, diye düşündü Andy.

"Pekâlâ ben de geliyorum. Geliyorum."

"Elbette," dedi Andy sertçe. "Şimdi... güvenliğim konusunda ne gibi önlemler aldınız?"

"Özellikle alınmış bir önlem yok. Thorazine seni güçsüz bırakıyor. Ayrıca işin bitik olduğu için beyinsel etkileme gücünü zaten kullanamıyorsun."

"Ah, evet," dedi Andy ve elini alnına bastırdı. "Yani uçakta yalnız mı olacağım."

"Hayır," dedi Cap hemen. "Sanırım ben de geleceğim."

"Ya ikimizden başka kimse yok mu?"

"İki Dükkân ajanı gelecek. Hem sana göz kulak olacaklar, hem de servis filan yapacaklar."

"Yani yanımızda iki kişi daha olacak. Emin misin?"

"Evet."

"Ve tabii uçuş ekibi."

"Evet."

Andy pencereden dışarıya baktı. Yolun yarısına gelmişlerdi. İşin düğüm noktasına da erişmişti ama başı öylesine kötü ağrıyordu ki, bazı şeyleri unutacağından korkuyordu. Eğer unutursa, iskambil kâğıtlarından yaptığı ev yıkılıverirdi.

Charlie, diye düşündü ve kendine hâkim olmaya çalıştı.

"Hawaii buradan çok uzak, Cap. Acaba uçak yakıt almak için inecek mi?"

"Tabii."

"Nereye?"

"Bilmiyorum," dedi Cap sakin bir tavırla. Andy yumruğunu gözüne indirecekti neredeyse.

"Konuşurken..." Neydi adamın adı? Belleğini zorlayıp buldu. "Puck'la konuşurken uçağın nerede yakıt ikmali yapacağını sormayı ihmal etme."

"Pekâlâ."

"Belli etmeden, laf arasında soruver."

"Tamam, nerede yakıt ikmali yapacağını laf arasında sorup öğreneceğim." Düşünceli, dalgın gözlerle bakınca, Andy birdenbire Vicky'nin öldürülme emrini bu adamın verip vermediğini merak etti. Gaz pedalını kökleyip ilerdeki köprü ayağına sürme-

sini söylemek geçti içinden. Ama Charlie! Charlie için kendine hâkim ol ve düşün, dedi beyni.

"Öğleden sonra saat üçte çıkarız yola."

"Üçte," diye yineledi Cap.

"John Rainbird'in başka bir yerde olmasını sağlayacaksın."

"Uzağa mı göndereyim?" diye sordu Cap umutla ve Andy onun adamdan çok korktuğunu fark etti.

"Evet. Neresi olursa olsun."

"San Diego?"

"Olabilir."

Şimdi. Son adım. Yeşil levha Longmont çıkışını işaret ederken atacaktı adımını. Pantolonunun ön cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarıp bir süre elinde tuttu.

"Bizimle beraber gelecek olan iki ajana, alanda buluşacağımızı söyleyeceksin. Alana kadar ikimiz yalnız gideceğiz."

"Peki."

Andy derin bir soluk aldı. "Ama kızım da yanımızda olacak."

"O mu?" Cap ilk kez gerçekten telaşlanmıştı. *"O mu?* Çok tehlikeli bir kız o. Gelemez! Biz götüreme..."

"Siz onunla uğraşmaya başlamadan önce tehlikeli değildi," dedi Andy sertçe. "Şimdi bizimle beraber gelecek ve sen bana karşı çıkmayacaksın. *Bunu anlıyor musun?"*

Bu kez arabanın yalpalaması daha belirgindi. Cap inleyerek, "Bizimle gelecek," diye onayladı. "Artık sana karşı çıkmayacağım. Canım yanıyor. Canım acıyor."

Ama benim canımı yaktığı kadar değil.

Baş ağrısı beynini iyiden iyiye sarmıştı; Cap'in sesi çok uzaklardan geliyordu. "Ona bunu vereceksin," diyerek cebinden çıkardığı kâğıdı uzattı. "Bugün ver ama dikkatli ol. Kimse kuşkulanmasın."

Cap kâğıdı göğüs cebine yerleştirdi. Dükkân'a yaklaşmışlardı. Sol tarafta iki sıra tel örgü görünüyordu.

"Önemli noktaları tekrarla," dedi Andy.

Cap askeri akademi günlerinden kalma bir alışkanlıkla istenileni çabucak yerine getirdi.

"Cumartesi yerine çarşamba günü askeri nakliye uçağıyla Hawaii'ye gitmeni sağlayacağım ve ben de seninle geleceğim. Kızın da yanımızda olacak. Görevli iki Dükkân ajanı bizimle alanda buluşacak. Puck'dan uçağın nerede yakıt ikmali yapacağını öğreneceğim, uçuş tarihini değiştirmesi için telefon ettiğim zaman. Kızına verecek bir not var ve Puck'la konuştuktan sonra kuşku uyandırmayacak bir biçimde bunu ona vereceğim. Ve gelecek çarşamba John Rainbird'in San Diego'da olmasını sağlayacağım. Sanırım, hepsi bu kadar."

"Evet, öyle," dedi Andy. Arkasına yaslanıp gözlerini yumdu. Geçmiş ve geleceğin parçaları gözlerinin önünde karmakarışık bir şekilde dolaşmaya başladı. Gerçekten bunu başarma olasılığı var mıydı, yoksa ikisini de ölüme mi sürüklüyordu? Charlie'nin neler yapabileceğini artık öğrenmişlerdi. Eğer bir hata olursa, yolculuklarını bir uçağın kargo bölümünde yan yana iki tabut içinde tamamlayabilirlerdi.

Cap nöbetçi kulübesinin önünde durup camı indirdi ve plastik bir kart uzattı. Nöbetçi kartı bilgisayara verdi.

"Geçebilirsiniz, efendim."

Cap ilerledi.

"Son bir nokta daha, Cap. Konuştuklarımızın hepsini unutacaksın. Her şeyi sanki kendin düşünüp akıl etmiş gibi yapacaksın ve kimseyle tartışmayacaksın."

"Pekâlâ."

Andy başını salladı. Beyninde ters bir tepki yaratma olasılığı çok yüksekti, çünkü hem adamı çok fazla itmişti, hem de istekleri doğasına aykırıydı. Cap belki de her şeyi buradaki mevki sayesinde halledebilecekti. Belki de başaramazdı. Şimdi Andy bunlara aldırış etmeyecek kadar yorgun ve sancı içindeydi.

Arabadan güçlükle indi. Sendeleyince Cap kolunu tuttu. Soğuk sonbahar yağmurunun yüzünü ferahlattığını hissetmiyordu bile.

Biscayne'den inen iki adam tiksintiyle baktılar ona. Adamlardan biri Don Jules'dü ve üstünde ABD Olimpiyat İçki Ekibi yazılı bir tişört vardı.

Hapçı şişkoya bir bakın hele, diye düşündü Andy. Neredeyse ağlamaya başlayacaktı. Soluğu boğazında tıkanıp kalıyordu. İyi bakın, çünkü bu şişko buradan giderse, bu lağım çukurunu patlatacak!

"Hadi, hadi," dedi Cap ve omzunu okşadı.

Andy gözyaşlarını tutmaya çalışarak, işini yap yeter, dedi içinden. Onların önünde ağlamayacaktı. Yalnızca işini yap yeter.

6

Odasına dönünce Andy ne yaptığını bilmeden yatağına uzanıp uykuya daldı. Altı saat kadar ölü gibi yatarken, beynindeki minik bir çatlaktan kan sızdı ve bazı beyin hücreleri beyazlaşıp öldü.

Uyandığı zaman saat akşamın onuydu. Baş ağrısı hâlâ sürüyordu. Elleri yüzüne gitti. Hissiz noktalar - biri sol gözünün altında, biri elmacık kemiğinin üzerinde, biri de çene kemiğinin hemen altında - bu kez biraz daha büyümüştü.

Kendimi öldürmeden daha fazla itemem, diye düşünürken bunun gerçek olduğunu biliyordu. Charlie'ye bir şans tanımak için bu işi başarmak zorundaydı. Ne olursa olsun dayanacaktı sonuna kadar.

Banyoya girip bir bardak su içti. Sonra tekrar yatağına uzandı. Çok uzun bir süre sonra uyuyabildi. Aklına gelen son düşünce, Charlie'nin şimdiye dek notunu alıp okumuş olmasıydı.

7

Herm Pynchot'nun cenazesinden döndükten sonra Cap Hollister oldukça yoğun bir gün geçirdi. Bürosuna girer girmez sekreteri ÇOK ACELE yazılı bir iç yazışma kâğıdı bıraktı masasına. Cap sekreterine Victor Puckeridge'yi aramasını söyledikten son-

ra, arkasına yaslanıp Hockstetter'den gelen yazıyı okudu. Daha sık açık havaya çıkmalıyım, diye düşündü. Anlaşılan beyin hücrelerim havalanıyor. Mezarlıktan dönerken Andy'yi göndermek için bir hafta beklemenin saçma olacağı gelmişti aklına. Çarşambaya kadar ayarlayabilirdi her şeyi.

Sonra elindeki yazıya verdi dikkatini.

Hockstetter'in her zamanki süslü ve serinkanlı yazışmalarından çok uzaktı. Bu kızın onun ödünü patlattığını düşünerek keyiflendi.

Sonuç olarak Charlie'nin babasını görmekte ısrar ettiğini bildiriyordu. Beklediklerinden daha erken olmuştu bu. Belki Rainbird bile bu kadar çabuk beklemiyordu bu tepkiyi. Birkaç gün oyalayıp sonra... sonra...

Düşünce zinciri koptu. Gözlerine uzak ve şaşkın bir ifade yerleşti. Bir golf sopasının ıslık çalarak topa vuruşu geldi gözlerinin önüne. *Huuuuup* sesinden sonra top havalandı ve mavi göğe doğru yükseldi.

Alnının kırışıklıkları düzeldi. Neler düşünüyordu? Konudan uzaklaşmak gibi bir alışkanlığı yoktu oysa. Charlie'nin inat ettiğini düşünmekteydi. Ne yapalım? Heyecanlanacak bir şey yok. Belki de haftasonuna dek kızı rahat bırakıp sonra Rainbird'in öyküsünü anlatmak gerekecekti. Hademe John'un başını dertten kurtarmak için epey ateş yakması gerekecekti.

Eli göğüs cebine gitti ve katlanmış kâğıda dokundu. Bir golf sopasının sesi *tısladı* yine kulağında. Bu kez bir... bir... yıl*ana* benziyordu. Çok kötüydü. Çocukluğundan beri hoşlanmazdı yılanlardan Cap.

Bütün gücüyle golf sopalarıyla yılanları aklından silmeye çalıştı. Belki katıldığı cenaze töreni tahmininden çok üzmüştü onu.

İç haberleşmenin zili çınladı ve sekreteri Puck'ın telefonda olduğunu bildirdi. Cap kısa bir süre havadan sudan söz ettikten sonra, Maui'ye gideceklerini cumartesi yerine çarşamba gönderilmelerinin sakıncası olup olmadığını sordu. Puck araştırdı ve herhangi bir sorun olmadığını söyledi.

"Şey... örneğin, öğleden sonra saat üçte olabilir mi?"

"Elbette," dedi Puck. "Ama tarihi daha erkene alma. Yoksa ne yapacağımızı şaşırırız. Burası iş dağılışı saatlerindeki anacaddelere benziyor bazen."

"Hayır bu kez kesin. Ve bir şey daha var: Ben de gidiyorum. Ama bundan kimseye söz etme."

Puck kalın sesiyle içten bir kahkaha attı. "Biraz güneş, eğlence ve saz etekler ha?"

"Niçin olmasın? Değerli bir kargoya eşlik ediyorum. Sanırım, gerekirse bir senato komitesi önünde kendimi savunabilirim. Ve 1973'den beri hiç tatil yapmadım. Son tatilimi de Araplar ve petrol sorunları rezil etmişti zaten."

"Kendime saklarım bu haberi," diye söz verdi Puck. "Oradayken golf oynamaya niyetli misin? Maui'de en az iki tane harika saha biliyorum."

Cap sesini çıkarmadı. Düşünceli gözlerle yazı masasına bakıyordu. Telefonu kulağından uzaklaştırdı.

"Cap? Orada mısın?"

Bu küçük, sevimli büroda gayet alçak ve kesin bir sıssss.

"Kahretsin. Sanırım bağlantı kesildi," diye homurdandı Puck. "Cap? Cap..."

"Topa hâlâ falsolu vuruyor musun moruk?" diye sordu Cap.

Puck güldü. "Alay mı ediyorsun? Ölünce beni golf sahasına gömecekler. Bir an bağlantı kesildi sanmıştım."

"Hayır," dedi Cap. "Şey Puck, yılan var mı Hawaii'de?" Bu kez duraklama sırası Puck'taydı. "Bir daha söyle."

"Yılanlar. Zehirli yılanlar."

"Ben... şeyyy bilmiyorum. Çok önemliyse senin için araştırabilirim..." Puck'ın kuşkulu sesi bu konuları araştırmak için Cap'in beş bin tane casus bulundurduğunu ima ediyordu.

"Hayır, boş ver," dedi Cap ve telefonu yeniden kulağına sıkıca yapıştırdı. "Herhalde yüksek sesle düşünüyordum. Belki de yaşlanıyorum."

"Sen yaşlanmazsın, Cap. Vampir tarafın çok güçlü."

"Evet belki... Teşekkürler dostum."

"Bir şey değil. Bir süre dinleneceğine sevindim. Geçirdiğin bu kötü yıldan sonra hiç kimsenin senin kadar tatile ihtiyacı olamaz." Elbette karısının ölümünden söz ediyordu. McGee'ler hakkında bilgisi yoktu. Başımdaki dertlerin yarısını bile bilmiyor, diye düşündü Cap.

Veda ederken birdenbire aklına gelmiş gibi sordu. "Bu arada, Puck uçağın yakıt ikmali için nereye ineceğini biliyor musun?"

"Durbon, İllinois," dedi Puck hemen. "Chicago'nun dışında."

Cap tekrar teşekkür edip telefonu kapattı. Parmakları yine göğüs cebine gidip kâğıdı elledi. Gözleri Hockstetter'in notuna takıldı. Anlaşılan küçük kız çok üzgün ve sinirliydi. Belki de yanına gidip biraz gönlünü alması fena olmazdı.

Öne eğilip iç haberleşmeyi açtı.

"Evet, Cap?"

"Biraz aşağıya iniyorum," dedi Cap. "Sanırım yarım saat sonra dönerim."

"Tamam."

Ayağa kalkıp bürosundan çıktı. Kapıdan çıkarken parmakları yine cebindeki kâğıda gitti.

8

Cap gittikten sonra, Charlie aklı korku, keder ve inanmazlıkla karışmış olarak on beş dakika kadar ya tağının üstünde yattı. Ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu.

Yarım saat önce, beşe çeyrek kala gelen adamın zeki ve müşfik bir yüzü vardı; küçük kız son günlerde onu bir yerde gördüğünü anımsıyordu. İlk deneyden sonra teknisyen kapıyı açıp kaçınca şaşkınlıkla koridora çıkan Charlie'yi o alıp dairesine götürmüştü. Küçük kızın kesinlikle güvenmediği düzgün ve inandırıcı bir konuşma tarzı vardı.

Babasını görünceye dek deney yapmayacağına karar verdiği için Hockstetter'in endişelendiğini anlattı. Charlie kararında

direndiğini bildirdi ve sustu... aslında korkudan susuyordu. Şu Cap gibi inandırıcı konuşan biriyle tartışmaya girdiğiniz zaman kazanmanız olanaksızdı. Açıkça bir isteği belirtip susmak daha iyi daha güvenliydi.

Ama Cap şaşırttı onu.

"Eğer böyle düşünüyorsan pekâlâ," dedi Cap. Anlaşılan Charlie'nin yüz ifadesi biraz komikti, çünkü adam gülmeye başladı. "Bazı durumları ayarlamak gerekecek ama..."

'Bazı durumları ayarlamak' sözlerini işitince küçük kız yine kasıldı. "Yangın çıkarmayacağım bir daha. Deney yapmayacağım. İsterse 'ayarlamak' on yılınızı alsın."

"Bu kadar uzun süreceğini sanmam," dedi Cap aldırmadan. "Yalnızca bazı kişilere karşı sorumluluğum var, Charlie. Ve böyle bir yerin yönetimi kırtasiyeye dayanır. Ama ben bu ayarlamaları yaparken bir mum bile yakman gerekmeyecek."

"İyi," dedi Charlie adamın sözlerine inanmayarak. "Yakmayacağımdan emin olabilirsiniz."

"Sanırım her şeyi çarşambaya kadar ayarlayabilirim. Evet, kesinlikle çarşambaya kadar."

Birdenbire sessizleşti. Sanki kızın duyamadığı bir sesi dinler gibi başı yana eğilmişti. Charlie şaşkın gözlerle ona bakıp iyi olup olmadığını sormak için ağzını açtı ve tekrar kapattı. Adamın görünüşünde tanıdık bir şey vardı.

"Babamı gerçekten çarşamba günü göreceğimden emin misiniz?" diye sordu çekinerek.

"Evet eminim," dedi Cap ve oturduğu iskemlede yerini değiştirip içini çekti. Bakışları karşılaşınca yine tanıdık, şaşkın bir gülüş gördü dudaklarında Charlie. Ve Cap birdenbire "Duyduğuma göre, baban çok iyi golf oynarmış," deyiverdi.

Charlie gözlerini kırpıştırdı. Bildiği kadarıyla babası ömründe golf sopasına el sürmemişti. Bunu söylemeye hazırlandı... ve her şeyi baş döndürücü bir heyecanla anladı.

(Bay Merle! Tıpkı Bay Merle gibi!)

New York'tayken babasının güven verdiği bir bankacıydı galiba Bay Merle. Açık sarı saçlı, çerçevesiz gözlüklü, çekingen

gülüşlü, ufak tefek bir adamdı. Diğerleri gibi güven kazanmaya gelmişti ama babasının itiş gücü onda olumsuz bir etki yapmıştı. Tabii babası bunun için çok endişelenmişti. Bay Merle'nin bir zamanlar okuduğu bir öyküyle ilgiliydi bu ters tepki. Babasının dediğine göre, bu tepki bir tenis topu gibi Bay Merle'nin beyninde dolaşıp duracak ve sonunda adamı hasta edecekti. Bir gece diğerleri gittikten sonra babası Bay Merle'yi alıkoyup bu öyküyü asla okumamış olduğuna onu inandırmak için *itmişti.* Ve tabii adam bundan sonra iyileşmişti. Bir gün babası Bay Merle'in *"Avcı"* filmine gitmeyeceğini umduğunu söylemiş ama nedenini açıklamamıştı.

İşte, babası düzeltmeden önce Bay Merle de tıpkı Cap'in şimdiki durumundaydı.

Birdenbire babasının bu adamı itmiş olduğuna inandı Charlie. John'un ara sıra getirdiği haberler dışında hakkında hiçbir şey öğrenemezken, birdenbire babasını sanki odanın içindeymiş gibi hissetmek harika bir şeydi.

Cap ayağa kalktı. "Ben artık gidiyorum. Ama yine göreceğim seni, Charlie. Sakın endişelenme."

Gitmemesini, babasından söz etmesini söylemek istiyordu ama tutulmuştu sanki.

Cap kapıya yaklaştı ve durakladı. "Ah nerdeyse unutuyordum," Tekrar yanına gelip göğüs cebinden çıkardığı dörde katlı kâğıdı uzattı. Charlie alıp cebine attı. "Ve ata bindiğin zamanlar," dedi Cap içtenlikle. "Yılanlara dikkat et. Eğer at yılanla karşılaşırsa ürker... ve..."

Sözünü yarım bırakıp eliyle şakağını ovdu. Bir an için ihtiyar dalgın bir hale büründü. Bazı düşüncelerden kurtulmak istiyormuş gibi başını salladı. Charlie'ye veda edip dışarı çıktı.

Cap gidince bir süre olduğu yerde durdu Charlie, sonra cebinden kâğıdı çıkarıp okudu. Ve her şey değişti.

9

Charlie yavrum.

Birinci nokta: Bunu okur okumaz tuvalete atıp sifonu çek, tamam mı?

İkinci nokta: Her şey planladığım gibi giderse önümüzdeki çarşamba buradan kurtulacağız. Bu notu sana veren kişi bizim takımdandır ama bunu kendisi bilmiyor... anladın mı?

Üç: Nasıl becerirsin bilmiyorum ama çarşamba günü saat birde ahırda ol. Gerekirse onlara bir ateş daha yak ama mutlaka orada bulun.

Dört ve en önemli nokta: *John Rainbird denen adama güvenme.* Üzüleceğini biliyorum Charlie, çünkü ona güveniyorsun ama çok tehlikeli biri o. Ona olan güvenin için kimse seni suçlayamaz. Cap'in dediğine göre, Oscar Ödülü alacak kadar inandırıcı olmuş. Şunu bilmen gerekir ki, bizi Granther'in kulübesinde tutsak alan grubu o yönetmiş. Birinin seni kendi çıkarları için kullandığını öğrenmenin ne denli üzücü olduğunu biliyorum. Dinle Charlie, eğer Rainbird gelirse, ona karşı duygularının hiç değişmediğine inanmalı. *Çok önemli bu.* Çarşamba günü yolumuzun üzerinde olmayacak.

Los Angeles ya da Chicago'ya gidiyoruz ve orada bir basın toplantısı yapacağım. Quincey adında, bize yardım edeceğinden emin olduğum çok eski bir dostum var orada. Basın toplantısı sonunda tüm ülke bizim durumumuzu öğrenmiş olacak. Belki yine de bizleri bir yerlerde tutmak isterler ama beraber olabiliriz. Bunu en az benim kadar istediğine inanıyorum.

Gereksiz yere yangın çıkarmanı istemeleri dışında bunun kötü bir yanı yok bence. Tekrar kaçmak konusunda kuşkuların olabilir ama unutma ki, son kez olacak bu... ve annen de bunu isterdi.

Seni çok çok seviyor ve özlüyorum Charlie...

Baban

10

John mu?

Uyuşturucu oklarla onları yaralayanları John mu yönetmişti?

John ha?

Kırılan kalbinin acısı dayanılacak gibi değildi. Bu zalim sorunun yanıtı yoktu. Eğer babasına inanırsa John'un bunca zaman deneylere 'evet' demesi için onu kandırdığı ortaya çıkıyordu. Eğer John'a inanırsa, buruşturup tuvalete attığı not babasının imzasını taşıyan bir yalandan başka bir şey değildi. Her iki şekilde de çektiği acı büyüktü. Olgunlaşmak bu muydu? Acılarla yoğrulmak mı? Eğer böyleyse, küçük yaşta ölmeyi yeğlerdi.

İlk kez Necromancer'i okşarken başını kaldırıp John'un gülüşünü gördüğünü anımsadı. Bu gülüşte hoşlanmadığı bir şey vardı. Sanki karşısındakilere kapalıymış ya da... *John içinden ölmüş gibi* onun gerçek duygularını anlayamamıştı.

Ama hayır, böyle olamazdı. Elektrikler kesildiği zaman ne kadar korkmuştu... Ya Vietkongların ona yaptıkları hakkındaki öyküsü? Bu da yalan olabilir mi? Paramparça yüzü bu öyküyü desteklediği sürece yalan olabilir mi?

İnanmak istemediğini belirtircesine başını sallıyordu yastığın üzerinde. Bunu düşünmek bile istemiyordu.

Ama engel olamıyordu.

Ya elektrikleri bilinçli olarak kestilerse? *Ya da bu kesintiden yararlandıysa John?*

(HAYIR! HAYIR! HAYIR!)

Ama beyni bilinçli kontrolundan çıkmış gibi bu ürkütücü düşünceleri ısrarla döndürüp duruyordu.

Televizyondaki *Starsky ve Hutch* programından bir öyküyü anımsıyordu. Bir polisi soygunu bilen bir suçlunun hücresine sanki o da suçluymuş gibi yerleştiriyorlar ve adam her şeyi anlatıyordu.

John Rainbird de böyle biri miydi?

Babası böyle olduğunu söylüyordu. Ve niçin yalan söylesin?

Hangisine inanırsınız? John'a mı, yoksa babanıza mı? Babanıza mı, yoksa John'a mı?

Hayır, olamaz, hayır, diye yineliyordu durmadan ama yararı olmadı. Sekiz yaşında bir kızın karşılaşmaması gereken bir kuşku çemberine yakalanmıştı. Uykuya dalınca yine aynı düşü gördü. Ama bu kez ışığı kesen siluetin yüzünü de seçebilmişti.

11

"Pekâlâ, ne var?" diye homurdandı Hockstetter.

Telefon çalıp bir ses, küçük kızla ilgili bir sorunun çıktığını söylediğinde, koltuğuna kurulmuş televizyonda bir James Bond filmi seyrediyordu. Açık hattan sorunun ne olduğunu sormaya cesaret edemedi ve üstünü değiştirmeden eski gömleği ve lekeli bluciniyle çıktı evden.

Midesindeki ekşimeyi gidermek için bir tablet atmıştı ağzına. Karısını öperken aletlerinden birinde bir arıza olduğunu söylemişti yalnızca. 'Önemsiz arızanın' her an onu öldürebileceğini bilse, acaba karısı ne düşünürdü?

Işıklar sönünce Charlie'yi kontrol edebilmek için kullandıkları kızılötesi alıcının önündeydi şimdi. Mavi dosyalar içinde bunu akademik bir sorun olarak kabul ettiği zaman, olayların böyle gelişeceği hiç aklına gelmemişti. Ama gerçek, yanmaz tuğla duvarın alev almasıydı; gerçek otuz bin derecelik ısıydı; gerçek. Brad Huck'ın uzayın motorunu çalıştıran güçlerden söz edişiydi; gerçek Hockstetter'in çok korktuğuydu. Dengesiz bir nükleer reaktörün tepesinde oturur gibi hissediyordu kendini.

Kontrol görevlisi Neary arkasına dönüp baktı, Hockstetter içeri girince. "Saat beş dolayında Cap onu görmeye geldi. Akşam yemeğini istemedi. Erkenden yattı."

Hockstetter monitöre baktı. Charlie günlük giysisini çıkarmadan uzandığı yatağın üzerinde dönüp duruyordu. "Sanki kâbus görüyor."

"Bir dizi karabasan," dedi Neary acımasızca. "Son bir saat içinde odanın ısısı üç derece yükseldiği için çağırdım sizi."

"Pek önemli değil."

"Eğer odanın ısısı böylesine kontrollu olmazsa, evet. Hiç kuşkusuz kız yaratıyor bunu."

Hockstetter parmağını dişleyerek düşündü bunu.

"Bence biri oraya gidip kızı uyandırmalı," dedi Neary en sonunda.

"Bunun için mi beni buraya çağırdın?" diye haykırdı Hockstetter. "Küçük bir kızı uyandırıp bir bardak süt içirmek için mi?"

"Görev sınırımı aşmak istemedim."

"Doğru."

Odanın ısısı artarsa kızın uyandırılması gerekecekti. Ve uyandırıldığı zaman ürküp ilk gördüğü kişiye saldırması da olasıydı.

"Rainbird nerede?"

Neary omuzunu silkti. "Bildiğim kadarıyla burada değil. Ama kıza göre şu anda görev başında olmamalı. Eğer beklenmedik bir anda onu görürse bence kuşkulan..."

Neary'nin önündeki kontrol tablosundaki termometre bir derece daha yükselip durakladı ve hızla iki derece daha arttı.

"Biri oraya girmeli." derken Neary'nin sesi titriyordu. "İçersi şimdi yirmi dört derece. Ya daha fazla ısınırsa?"

Hockstetter ne yapması gerektiğini düşünmeye çalıştı ama beyni donmuş gibiydi. Ter içinde kalmış ve ağzı kurumuştu. Evinde oturup James Bond'un SMERSH'i kovalamasını izlemeyi ne kadar isterdi. Küçük göstergedeki numaraların hızla yükselip odanın yanmaz tuğla duvar gibi patlamasını beklemek. *Düşün,* diye haykırdı kendi kendine. *Ne yapmalısın? Ne yapman gerekir?*

"Şimdi uyandı," dedi Neary alçak sesle.

Dikkatle monitöre baktılar. Charlie ayaklarını yere sarkıtmış, elleriyle yüzünü örtmüş, yatağın kenarında oturuyordu. Bir dakika sonra yerinden kalkıp banyoya geçti. *Uykuda dolaşıyor gibi bir hali var,* diye düşündü Hockstetter.

Neary bir düğmeye basınca banyodaki alıcı görüntü vermeye başladı. Floresanın parlak ışığında Charlie durmuş tuvalete bakıyordu.

"Aman Tanrım şuna bak," diye mırıldandı Neary.

Klozetin içindeki su fokurdamaya başladı. Charlie sifonu çekti, iki bardak su içti ve yatağına döndü. Bu kez uykusu normale dönmüştü. Hockstetter termometreye bakınca, yavaş yavaş düşüp her zamanki gibi yirmi dereceye indiğini gördü.

Gece yarısına kadar Neary'nin yanında kaldıktan sonra. "Ben yatmaya gidiyorum. Bunları yazılı olarak bildirirsin, değil mi?" diyerek yanından ayrıldı.

"Bu iş için para alıyorum," dedi Neary umursamazca.

Hockstetter ertesi gün yazdığı raporda bundan sonraki deneylerde hızla artan tehlike potansiyeline karşı hazırlıklı bulunulmasını istedi.

12

Charlie kötü geçirdiği geceyi pek anımsamıyordu. Kendini sıcak hissedip kalktığını ve ısıdan kurtulduğunu biliyordu. Gördüğü düşüyse şöyle böyle canlandırıyordu gözlerinin önünde.

(İerde ışık vardı. Ormanın sonunda. Orada Necromancer'le sonsuza dek gideceklerdi.)

Özgürlük duygusuna karışmış biraz korku, biraz da yitiriş vardı. Hep John'un yüzünü görmüştü demek. Ve belki de bunu ilk görüşünden beri biliyordu.

(Orman yanıyor, atlara kötülük yapmayın. Lütfen atlara dokunmayın.)

Ertesi sabah uyanınca korkusu, çelişkisi ve yalnızlığı kaçınılmaz bir öfke dalgası haline dönüştü.

Çarşamba günü yolumuza çıkmasın, diye düşündü. *Çıkmaması iyi olur. Eğer yaptıkları gerçekse, çarşamba günü babama ya da bana hiç yaklaşmasın.*

13

Bir süre sonra Rainbird temizlik gereçleriyle yüklü arabasını iterek Charlie'nin dairesine girdi. Beyaz hademe üniforması hışırdıyordu.

"Merhaba, Charlie."

Küçük kız kanepeye oturmuş resimli bir kitap okuyordu. Yüzü solgun ve asıktı; ona dikkatle baktı. Sonra gülümsedi. Ama bu her zamanki gülüşü değil, diye düşündü Rainbird.

"Merhaba, John."

"Bunu söylediğim için beni bağışla ama, Charlie, bu sabah pek iyi görünmüyorsun."

"İyi uyuyamadım."

"Ya öyle mi?" Uyumadığını biliyordu. Budala Hockstetter, kız uykusunda ısıyı beş, altı derece yükseltti diye neredeyse ortalığı birbirine katacaktı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Neden, baban mı?"

"Sanırım." Kitabı kapatıp ayağa kalktı. "Gidip biraz yatsam iyi olacak. Canım konuşmak bile istemiyor."

"İyi... Sen bilirsin."

Rainbird ardından bakarken, Charlie yatak odasına girip kapıyı örttü.

Kızın yatak odasına girip kapıyı örtmesini izledikten sonra Rainbird mutfağa girip kovayı doldurdu: Bakışlarında bir farklılık vardı. Gülüşü... Gülüşünden hoşlanmamıştı. Evet, kötü bir gece geçirmişti ama herkesin başına gelirdi bu. Ertesi sabah ya karınızı haşlarsınız ya da görmez gözlerle gazetenin sayfalarını çevirirsiniz... Ama bir alarm sinyali duymaya başlamıştı. Haftalardır böylesine soğuk davranmamıştı Charlie. Kendini uzak tutmaya çalışıyordu. Rainbird bundan da hoşlanmamıştı. Belki yediği bir şey dokunduğu için kötü bir gece geçirdiğinden böyle huysuzdu ama yine de bu durum onu rahatsız ediyordu.

Ve bir şey daha vardı beynini kemiren. Dün öğleden sonra Cap kızı görmeye gitmişti. İlk kez oluyordu bu.

Rainbird kovayı yere bırakıp süngeri ıslattı ve ağır ağır mutfağı silmeye başladı. Yaralı yüzü çok sakindi.

Beni sırtımdan bıçaklamaya mı kalkışıyorsun, Cap? Yeterli olduğuna mı karar verdin? Yoksa benden korkmaya mı başladın?

Eğer sonuncusu doğruysa Cap'i yanlış tanımıştı. Senato komiteleriyle deneyimi olmayan Hockstetter rahatça korkusuna sığınabilirdi ama Cap farklıydı. Charlie McGee kadar önemli bir konuda ne denli çok olursa olsun kanıtların asla yeterli sayılmayacağını bilirdi. Ve sonunda Charlie'nin gösterilerini izlemeleri için bir grup senatörü buraya davet etmek zorunda kalacaktı herhalde. Belki de çocuklarını getirmelerine izin verilmesi iyi olurdu. Hiç kuşkusuz bu gösteri Deniz Dünyası programındaki eğitilmiş yunuslardan daha eğlenceliydi.

Her türlü yardıma ihtiyacı olduğunun farkındaydı Cap.

Öyleyse niçin dün gece kızı görmeye gelmişti? Niçin tekneyi sallamaya başlamıştı?

Rainbird süngeri sıkıp kirli suların kovaya akmasını izledi... Başını çevirip Charlie'nin dikkatle örttüğü yatak odasının kapısına baktı. Dışarda bırakılmaktan hiç hoşlanmamıştı.

Çok, çok sinirleniyordu.

14

Ekim ayı başındaki o pazartesi akşamı güneyden sert bir rüzgâr esti ve bulut kümelerini ufkun üzerindeki dolunayı örtmeye gönderdi. İlk yapraklar ertesi sabah temizleyicilere iş çıkarmak için hışırdayarak bakımlı çimlerin üzerine döküldüler. Virginia'ya tekrar sonbahar gelmişti.

Andy odasında oturmuş TV izleyip baş ağrısını geçirmeye çalışıyordu. Yüzündeki hissiz noktalar ufalmış ama kaybolmamıştı. Çarşamba günü yeniden güçlü olmayı umuyordu. Eğer olaylar tasarladığı gibi gerçekleşirse itici gücünü en az düzeyde harcamaya dikkat etmesi gerekecekti. Eğer notu ulaştıysa ve eğer

ahırların civarında buluşabilirlerse... Charlie onun gücü, dayanağı, silahı olacaktı. Elinde küçük çapta bir nükleer silah olduğu zaman kim Andy'ye karşı koyabilirdi?

15

Cap, Longmont Tepesi'ndeki evinin salonunda oturmuş, John Rainbird'in geldiği geceki gibi elinde brandi kadehiyle müzik dinliyordu. Odanın bir duvarına eski golf çantası dayanmıştı. Georgia ile beraber on iki yıldır yaşadığı evin bodrumunda birikmiş spor malzemeleri arasından güçlükle çekip çıkarmıştı çantayı. Son zamanlarda golf ve yılanlar sürekli beyninde dolaştığı için de alıp salona, gözünün önüne getirmişti.

Sopalarını teker teker çıkarıp kendini rahatlatmayı tasarlıyordu ama... sopalardan biri sanki... aslında çok saçmaydı ama... sanki *oynamaya* başlamıştı. Sanki bir sopa değil, sürünerek gelmiş bir zehirli yılandı...

Cap çantayı duvara dayayıp uzaklaşmıştı. Yarım bardak brandi ellerinin titremesini durdurmaya yetmişti. Hepsini bitirince de ellerinin titrememiş olduğuna kendini inandırabilecekti.

Kadehi dudaklarına götürdü... ve kalakaldı. İşte yine! Kıvrılma... yoksa bir göz yanılgısı mı?

Elbette göz yanılgısı... O çantanın içinde yılanın ne işi vardı? İşleri yoğun olduğundan son zamanlarda pek sık kullanmadığı sopalardı yalnızca. Üstelik oldukça iyi bir golfçü sayılırdı. Puck gibi topu rasgele uzaklara savurmazdı. Cap aslında uzaklara savurmayı hiç sevmezdi, çünkü topun gittiği yüksek otların arasında bazen...

Kendine gel. Yalnızca kendine gel. Neler oluyor sana?

Elleri yine titriyordu. Tanrı aşkına, ne yol açmıştı buna? Bazen çok mantıklı bir açıklaması oluyordu ama bazen de sanki birinin... bir ara söylediği laflar gibi... bir türlü anımsayamıyordu.

Ara sıra *-tıpkı şimdiki gibi-* kendini sinir bozukluğunun sınırında hissediyordu. Kurtulamadığı birtakım fikirler adeta beynini sıcak şekerleme gibi iki yana çekiyordu.

Cap elindeki kadehi şömineye fırlattı ve cam kadeh bomba gibi patladı. Boğuk bir hıçkırığı andıran bir ses yükseldi tıkanmış gırtlağından. Kendini zorlayarak yerinden kalkıp golf çantasını aldı ve yine bodrumun karanlık köşesine bıraktı. İçinde yeniden bir şey kıpırdanmaya başlamış, alnı terlemiş, yüzü korku ve azimle gerilmişti.

Golf sopasından başka bir şey yok, golf sopasından başka bir şey yok, diye yineliyordu kendi kendine ama attığı her adımda ince, uzun, kahverengi, kara boncuk gözlü, zehirli dişli bir şeyin çantadan fırlayıp ensesine zehirini akıtacağını bekliyordu.

Salona dönünce biraz rahatladı. Baş ağrısından başka bir derdi kalmamıştı.

Doğru dürüst düşünmeye bile başlamıştı.

Hani neredeyse...

İçip sarhoş oldu.

Ertesi sabah kendini daha iyi hissetti.

Bir süre için.

16

Rüzgârlı pazartesi gecesini bilgi toplayarak geçirdi Rainbird. Önce Cap'in Charlie'yi ziyarete gittiği zaman görevde bulunan Neary ile görüştü.

"Videoteypleri görmek istiyorum," dedi Rainbird.

Neary karşı çıkmadı. Rainbird'i küçük bir odaya götürüp pazar gününün bantlarını makineye yerleştirdi. Üçer saatlik bantların arasından Cap'in gelişini göstereni bulup ara vermeden dört kez izledi Rainbird. Yalnızca Cap'in "Ben artık gidiyorum. Ama yine göreceğim seni, Charlie. Sakın endişelenme," dediği bölümü defalarca geriye sarıp izledi.

Bantlarda John Rainbird'i endişelendiren başka bölümler de vardı.

Cap'in görünüşü hiç hoşuna gitmemişti. İhtiyarlamış gibiydi ve kızla konuşurken sanki bunamış gibi lafın sonunu getiremiyordu. Rainbird'in çarpışmaların sonucunda gördüğü ve savaş yorgunluğu adı verilen dalgın bakış vardı gözlerinde.

"Sanırım, her şeyi çarşambaya kadar ayarlayabilirim. Evet kesinlikle çarşambaya kadar."

Tanrı aşkına, niçin söylemişti bunu?

Kızın aklına böylesine kesin bir tarih sokmak bundan sonraki deneyleri tümüyle tehlikeye atmak demekti. Anlaşılan Cap kendince bir oyun çeviriyordu.

Rainbird buna inanamazdı. Cap dalavere çevirecek birine değil, iyice sersemlemiş birine benziyordu. Örneğin, babasının golf oynaması hakkındaki sözleri. Hiç yeri değildi bunların. Bir an için şifreli bir söz olacağı aklına geldi ama bu da saçmaydı, çünkü Charlie'nin odasındaki her sözün kayıtlara geçtiğini bilen Cap, daha becerikli davranabilirdi. Golf hakkında bir laf... şaşırtıcı ve ilgisizce durup duruyordu orta yerde.

Ve son olay.

Rainbird bu sahneyi de defalarca geriye aldı. Cap duraklıyor. *"Ah, nerdeyse unutuyordum."* Ve sonra kıza bir şey uzatıyor. Kız buna şaşırarak bakıp giysisinin cebine yerleştiriyor.

Rainbird'in parmakları makinenin düğmesine bastıkça, Cap *"Ah nerdeyse unutuyordum,"* sözcüğünü defalarca yineledi. Cebinden çıkardığını kıza defalarca verdi. Önce bunun bir jiklet olacağını sandı Rainbird ama kareyi dondurup yaklaştırınca bir not olduğunu anladı.

Cap, ne haltlar karıştırıyorsun?

17

Gecenin geri kalan bölümünü ve salı sabahının erken saatlerini, Rainbird bir bilgisayarın başında Charlie McGee hakkında bulabildiği tüm bilgileri toplayarak geçirdi. Bir sonuca ulaşmaya çalışıyordu ama başarısızdı. Gözlerinin yorulması başını ağrıtmıştı.

Tam ışıkları kapatacağı anda beyninde bir şimşek çaktı. Bilmecenin şifresi Charlie değil, şişko hapçı babasıydı.

Pynchot... Pynchot, Andy McGee'den sorumluydu ve geçen hafta Rainbird'in düşünebileceği en pis biçimde öldürmüştü kendini. Dengesizliği belliydi. Çıldırmıştı. Cap, Andy'yi cenaze törenine götürmüştü. Belki biraz garipti ama üstünde durulacak bir nokta değildi.

Sonra Cap farklı davranmaya başlamıştı. Yılanlardan söz edip gizli notlar veriyordu.

Saçmalık bu. Sanki kafayı bulmuş...

Rainbird eli elektrik düğmesinde kalakalmıştı. Bir gariplik daha vardı. Pynchot artık Andy'nin işe yaramadığına karar verip Maui'ye göndermeyi planlamıştı. Lot Six'in etkilerini sergileyemedikten sonra burada tutmak anlamsızdı. Ve Charlie'den ayırmak da iyi olacak. Güzel. Ama sonra Pynchot birdenbire fikir değiştirip tekrar bir dizi deney yapmak istemişti.

Ve sonra çöp öğütücüsü çalışırken lavaboyu temizlemeye kalkışmıştı.

Rainbird tekrar bilgisayara yaklaşıp çalıştırdı.

9 ekim çarşamba günü, yani yarın Andy Hawaii'ye gitmek üzere Longmont'dan ayrılacaktı ve bunu Cap istemişti.

Sorduğu sorular sonunda bilgisayarın, Andy'nin beyinsel etkileme gücünün kalması olasılığına inanmadığı ortaya çıktı. Ama Pynchot faktörünü ekleyince olasılık yüzdesi artıyordu.

Uzun süre elindeki bilgi kırıntılarını bilgisayara verip neler olduğunu öğrenmeye çalıştı. Ve sonunda Cap'in kıza verdiği şe-

yin babasından gelme bir not olduğunu ve bir çeşit kaçış planını içerdiğini anlamıştı.

"Ahlaksız orospu çocuğu," diye mırıldandı John Rainbird hayranlıkla.

Ve ışıkları kapatırken kıkırdamaya başladı.

18

Rainbird kaldığı eve dönüp giysilerini çıkarmadan kendini yatağa attı ve salı günü öğleyin uyanınca, Cap'e telefon edip işe gelmeyeceğini bildirdi. Korkunç bir soğuk algınlığına yakalanmıştı ve Charlie'ye bulaşmasını istemiyordu.

"Umarım yarın seni San Diego'ya gitmekten alıkoymaz," dedi Cap.

"San Diego mu?"

"Üç dosya var. Çok gizli. Bir kurye gerek. Bu da sensin. Uçağın yarın sabah saat yedide Andrews'dan kalkıyor."

Rainbird düşündü. Bu da Andy McGee'nin işiydi. Onu biliyordu demek. Elbette biliyordu. Charlie'ye gönderdiği çılgın kaçış notunda bunu da bildirmişti anlaşılan. Ve kızın niçin böyle garip davrandığı ortaya çıkmıştı. Pynchot'nun cenazesine giderken, Andy şiddetli bir itişle Cap'i etkilemiş ve o da tüm bildiklerini anlatmıştı. McGee'nin yarın buradan gitmesi planlanmış ve adam kendi tasarılarını gerçekleştirmek için Rainbird'i yolundan uzaklaştırmakla Cap'i görevlendirmişti...

"Rainbird? Orada mısın?"

"Buradayım. Başka birini gönderemez misin? Çok kötüyüm, Cap."

"Kimseye senin kadar güvenemem. Bu dosyalar çok gizli. Otların arasındaki yılanların... el atmasını... istemeyiz."

"Yılanlar mı dedin?"

"Evet! Yılanlar!" Cap neredeyse haykıracaktı.

McGee onu itmişti ve Cap'in beyninde bir şeyler dönüyordu. Rainbird eğer itiraz ederse, Cap'in de bir süre sonra Pynchot gibi dağılıvereceğini anladı.

Bunun olmasını ister miydi?

İstemediğine karar verdi.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Saat yedi uçağında olacağım. Bulabildiğim tüm antibiyotikleri yutarım. Adi bir piçsin, Cap."

"Kuşkuya yer bırakmayan aile ağacımı her an kanıtlayabilirim," dedi Cap ama şakası yapay ve zorlamaydı. Rahatlamış bir hali vardı.

"Elbette, inanırım."

"Belki oradayken iyi bir golf oynarsın."

"Ben oynamam ki..." Golf! Charlie'ye de golften söz etmişti. Golften ve yılanlardan. McGee'nin beyninde yarattığı dönme dolabın parçalarıydı anlaşılan bunlar. "Yaa. Belki oynarım..."

"Andrew'da en geç altı otuzda ol," dedi Cap. "Ve Dick Folsom'ı ara. Binbaşı Puckeridge'in yaveri."

"Pekâlâ." Yarın Andrews askeri havaalanı civarında olmaya hiç niyeti yoktu doğrusu. "İyi günler, Cap."

Telefonu kapatıp yatağın kenarına oturdu. Eski çöl çizmelerini ayağına geçirip plan kurmaya başladı.

19

Bilgisayarlar da çocuk gibi, diye düşündü Rainbird, Cap'in yeni kodunu makineye verirken, Cap bunu öğrense çılgına dönerdi. Bilgisayar şu anda Rainbird ile Cap'i ayıramazdı.

Biraz sonra Rainbird bilgisayara uçağa binmeyeceğinden kime haber verilmesi gerektiğini söylemişti. Yeni emirler gece yarısı teleksiyle Andrews'a geçilecek ve uçak onu beklemeden havalanacak. Cap dahil kimsenin bundan haberi olmayacaktı tabii.

Rainbird makinenin yanından ayrıldı. Olayları bu gece durdurmak mümkündü ama bunun kesin bir sonuç vereceğine inan-

mıyordu. Bilgisayar bir yere kadar onu desteklerdi ama olayları başladıktan sonra durdurmak daha iyi ve daha eğlenceliydi.

Tüm dikkatlerini kıza verdikleri sırada babası tekrar yeteneğini kazanmıştı ya da ilk gününden beri başarıyla onlardan gizlemişti. Anlaşılan ilaçlarını da yutmuyordu artık. Ve Cap'e de hâkimdi ve dolayısıyla işin başında kendisini tutsak alan kuruluşu istediği gibi yönetebilirdi. Gerçekten çok komikti. Rainbird oyunların sonunun çoğunlukla komik olduğunu öğrenmişti zaten.

McGee'nin tasarılarını bilmiyordu ama tahmin yürütebilirdi. Yanlarına Charlie'yi alıp havaalanına gideceklerdi. Yalnızca Cap başına dert açmadan kızı buradan çıkarabilirdi. Ama yolculukları Hawaii'ye kadar sürmeyecekti. Ya Washington'a ya da Chicago'ya inebilirlerdi. Ve birkaç gün sonra *Chicago Tribüne* gazetesinin manşetinde yer alırlardı.

Yollarına çıkmamak fikri üzerinde durdu bir süre. Bu da eğlenceli olabilirdi. Herhalde Cap'in sonu tımarhane olacaktı. Ya otların arasındaki yılanları ve golf sopalarını sayıklayarak çıldıracak ya da kendini öldürecekti. Dükkân'a gelince, altına bir kavanoz nitrogliserin yerleştirilmiş bir karınca yuvasına dönerdi. Andrew McGee ailesinin garip bir öyküsünü basın öğrendikten en fazla beş ay sonra Dükkân'ın sonu gelir, diye düşünüyordu. Hiçbir zaman sadakat duygusuyla bağlanmamıştı buraya. Bakır rengi derili ölüm meleği şimdi yalnızca Charlie'ye sadıktı.

İkisinin önemli bir randevusu vardı. Göz göze bakışacaklar... ve birlikte alevlere gömüleceklerdi. Kızı öldürerek dünyayı hayal bile edilemeyecek kıyamet benzeri bir olaydan kurtaracağı hiç aklına gelmemişti. Dünyaya da sadık değildi zaten. Kapalı çöl toplumundan onu uzaklaştıran dünyaydı... ne bir benzin istasyonunda pompacılık yapan zararsız bir Kızılderili olabilmişti, ne de bir ara yolda sahte büyü bebekleri satabilmişti... Bağlantısız, köksüz bir insandı...

Ama Charlie, Charlie!

Elektriklerin kesildiği o sonsuz geceden beri upuzun bir ölüm valsinde birleşmişlerdi. Bir sabah Washington'da Wanless'i ortadan kaldırırken yürüttüğü tahminler doğru çıkmıştı: Kız artık onundu. Ama bu, bir yok etme değil bir sevgi davranışı olacaktı.

Aslında ölmek istiyordu. Ve onun ellerinde, onun alevlerinde ölmekse, bir bağışlanma, bir tövbe etme olacaktı.

Eğer kız babasıyla buluşursa yine dolu bir tabanca... hayır alev bombası olacaktı.

Onları izleyip buluşmalarına izin verebilirdi. O zaman ne olurdu? Kim bilebilir?

Ve önceden bilmek eğlenceyi bozmaz mı?

Aynı gece Rainbird Washington'a gitti ve geç saatlere kadar çalışan bir avukat bulup ona üç yüz dolar ödeyerek bazı işlerini hallettirdi. Ertesi gün için hazırlıklı olmak istiyordu.

YANGIN ÇIKARICI

1

Çarşamba sabahı saat altıda Charlie McGee yatağından kalkıp geceliğini çıkararak duşun altına girdi. Vücudunu ve saçlarını yıkadıktan sonra musluğu soğuğa çevirip bir dakika kadar buz gibi suyun altında titreyerek durdu. Kurulanıp dikkatle giyindi. Pamuklu çamaşırlar, ipekli bir kombinezon, koyu mavi kısa çorap ve blucin kumaşından bir elbise... Eski ve rahat mokasenlerini de ayağına geçirerek giyimini tamamladı.

Dün gece uyuyacağını hiç ummamıştı; yatağa sinir ve korku dolu bir heyecanla yatmış, ama uyumuştu. Düşündeyse Necromancer ile ormanda kaçışını değil annesini görmüştü. Bu, çok ilginçti, çünkü son zamanlarda annesini eskisi kadar sık düşünmüyordu; anılarında yüzü sisli gibiydi ama dün geceki düşünde annesinin gülen gözleri, biçimli ılık dudakları sanki bir gün önce karşısında görmüş gibi ayrıntılı ve netti.

Şimdi yeni güne hazırlanırken, yüzündeki olağandışı gerginlik çizgileri yok olmuştu. Sakin görünüyordu. Mutfak kapısının yanındaki elektrik düğmesinin altında, dış dünyayla ilişkisini sürdürdüğü bir konuşma aygıtı vardı. Charlie düğmeye bastı.

"Evet, Charlie?"

Bu sesin sahibini yalnızca Mike olarak tanıyordu. Saat yedide Mike nöbetini Louis'e devredecekti.

"Öğleden sonra ahıra gidip Necromancer'i görmek istiyorum. Bunu bildirir misin?"

"Dr. Hockstetter için bir not bırakırım, Charlie."

"Teşekkürler." Bir an durakladı. Konuştuğunuz kişilerin seslerini tanıyordunuz. Mike, Louis, Gary... Radyodaki diskjokeyler gibi onlara birer yüz yakıştırıyordunuz. Onlardan hoşlanıyordunuz. Birdenbire bir daha asla Mike ile konuşamayacağı aklına geldi.

"Bir şey daha söyleyecek miydin, Charlie?"

"Hayır, Mike. İyi... iyi günler."

"Şey... teşekkürler Charlie." Mike hem şaşırmış, hem de memnun olmuştu. "Sana da." Charlie televizyonu açınca her sabah izlediği çizgi film ekranda belirdi. Temel Reis düşmanlarını alt etmek için ıspanak yiyordu. Saat bir hiç gelmeyecek gibiydi.

Ya Dr. Hockstetter gitmesine izin vermezse?

Ekranda Temel Reis'in pazularının kesiti belirmişti. İçlerinde en az on altı tane türbin motoru vardı.

İzin vermek zorunda. Vermeli. Çünkü gideceğim. Ne olursa olsun gideceğim.

2

Andy geceyi kızı kadar rahat geçirmemişti. Yatağın içinde dönüp durmuş; uykuya dalınca karabasanlar görüp uyanmıştı. Charlie'nin, ahırların arasındaki yolda başı kesilmiş ve boynundan kan yerine kırmızı mavi alevler yükselerek yürüdüğünü görmüştü defalarca.

Saat yediye kadar yatakta kalmaya karar vermişti ama altıyı çeyrek geçe dayanamayıp fırladı ve doğruca duşa gitti.

Bir gece önce Pynchot'nun eski asistanı Dr. Nutter elinde Andy'nin çıkış kâğıtlarıyla gelmişti. Uzun boylu, saçları dökük, elli yaşlarında, şakacılığa özenen bir adamdı. "Gittiğin için üzgü-

nüz, umarım Hawaii'den hoşlanırsın. Senin yerinde olmak isterdim, ha-ha-ha... Lütfen şunları imzala."

Kişisel eşyalarını teslim ettiğini belirten kâğıdı uzattı Andy'ye. Hawaii'ye varınca tekrar imzalayıp geri alabilecekti. Karısını öldürdükten ve kızıyla kendisini ülkenin bir ucundan diğerine kovalayıp tutsak aldıktan sonra ufak tefek eşyaları hakkında bir kâğıt imzalamasını istiyorlardı... Andy bu durumu Kafka'msı görüyordu. Hele anahtarlarımdan hiçbirini yitirmek istemem, diye düşünerek imzaladı. Belki birini soda şişesi açmak için kullanabilirim ilerde, değil mi?

Ayrıca ertesi günün programını belirten bir kâğıt da vardı. Saat yarımda Cap onu dairesinden alacak, C parkında iki koruyucu arabayla buluşup Andrews'e gidecekler ve üçe doğru uçağa bineceklerdi. Yalnızca, bir kez Chicago yakınlarındaki Duruban Askeri Havaalanı'na yakıt ikmali için ineceklerdi.

"Pekâlâ," dedi Andy. *"Pekâlâ."*

Giyinip eşyalarını toplamaya başladı. Uyuşturucu hapların etkisindeki bir adam gibi davranmaya özen gösteriyordu.

Rainbird'in kimliğini Cap'den öğrendikten sonra onunla tanışmak için can atmıştı. Charlie'ye uyuşturucu okla ateş eden, sonra da çok daha acı bir biçimde ihanet eden adamı *itip* tabancasını şakağına dayayarak tetiği çekmeye ikna etmek doğrusu çok zevkli olurdu. Ama artık karşılaşmak istemiyordu. Yüzündeki hissiz noktalar epey ufalmıştı ama itici gücünü fazla harcadığı takdirde kendini öldüreceğini belirtmek için hâlâ kaybolmamışlardı.

Andy ise olayların yolunda gitmesini istiyordu.

Birkaç parça eşyasını toplamak fazla zamanını almamıştı. Oturup beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Kızını tekrar görme fikri, beynini sıcak bir kömür gibi ısıtıyordu.

Saat bir hiç gelmeyecek gibiydi.

3

Rainbird o gece hiç uyumadı. Sabah beş buçuğa doğru Washington'dan dönüp Cadillac'ını garaja koyduktan sonra mutfak masasının başına geçerek bardak bardak kahve içip Andrews'den gelecek telefonu beklemeye başladı. Bilgisayara yaptıklarını Cap'in öğrenmiş olma olasılığı vardı her zaman. Gerçi McGee bir bakıma onun canına okumuştu ama yine de dikkatli olmak gerekirdi.

Altı kırk beş dolayında telefon çalınca, Rainbird kahvesini bırakıp salonu geçerek alıcıyı kaldırdı. "Ben Rainbird."

"Rainbird? Ben Andrews'den Dick Folsom. Binbaşı Puckeridge'in yaveri."

"Uykumdan uyandırdın beni."

"Görevden alındın," dedi Folsom. "Sanırım biliyorsun."

"Evet, Cap dün gece telefon etti."

"Üzgünüm. Standart prosedür böyle. Hepsi bu."

"Pekâlâ, standart prosedürü yerine getirdin. Tekrar uyuyabilir miyim?"

"Elbette seni kıskanıyorum."

Rainbird hafifçe gülerek telefonu kapattı. Mutfağa dönüp kahve fincanını aldı ve pencereye yaklaştı. Dışarda hiçbir şey görünmüyordu.

Aklından Kızılderililerin Ölüm Duası bilinçsizce geçmeye başlamıştı.

4

Cap o sabah bürosuna her zamankinden bir buçuk saat kadar geç geldi. Evden çıkarken küçük arabasının her tarafını iyice aramıştı. Gece boyunca motorun gizli köşelerinde, bagajda ya da torpido gözünde çıngıraklı yılanlarla karşılaşacağını düşünüp

durmuştu. Torpido gözünün içinden bir yılan tıslayıp fırlar diye düğmeye bir süpürge sapıyla basmıştı. Yılan yerine bir Virginia haritası yere düşünce neredeyse çığlığı basacaktı.

Dükkân'ın yolu üstündeki Gerenway Golf Sahası'nın önünden geçerken, hiç düşünmeden arabasını kenara çekip oyunu izlemeye başlamıştı. Ara sıra toplar yüksek otların arasına savrulunca, oyunculara yılanlara dikkat etmelerini haykırmamak için güç tutmuştu kendini.

Sonunda bir TIR kamyonunun havalı kornasıyla dalgınlığından kurtulup tekrar yola düzülmüştü.

Sekreteri geceleyin gelmiş olan teleks mesajlarını uzatınca, Cap hiçbirine bakmadan almıştı. Kız önemli haberleri sayarken, merakla yüzüne bakıyordu. Cap hiç oralı değildi. Yüzünde sersem bir ifadeyle yazı masasının aralık duran üst çekmecesine dikmişti gözlerini.

"Özür dilerim," dedi sekreter. Bunca aydır burada çalışıyor olmasına karşın, hâlâ Cap'in çok sevdiği birinin yerini almış olma kompleksinden kurtulamamıştı. Belki de sevişiyorlardı, diye düşünüyordu bazen.

"Hımın?" Sonunda kıza baktı Cap. Ama gözlerinde boşluk kaybolmadı. Hayaletli olarak bilinen bir evin kepenkleri kapalı pencerelerine bakmak gibi ürkütücü bir şeydi...

Sekreter cesaretini toplayıp söze başladı. "Cap, kendini iyi hissediyor musun? Rengin biraz... solgun gibi."

"İyiyim," derken eski kişiliğine bürünüp kızın kuşkularını biraz olsun dağıtmıştı. Başı dikleşip gözlerinin boş bakışı kaybolmuştu. "Zaten Hawaii'ye giden biri iyi olmalıdır, değil mi?"

"Hawaii mi?" dedi Gloria. Bunu daha önce hiç duymamıştı.

"Boş ver şimdi," dedi Cap ve mesajları alıp telekslere kattı. "Sonra bakarım bunlara. McGee'lerden bir haber var mı?"

"Bir tek. Şimdi onu söyleyecektim. Mike Kellaher'in haberine göre, kız öğleden sonra ahıra gidip bir ata bakmak..."

"Evet, olabilir."

"Sonra tekrar Mike'ı arayıp bire çeyrek kala gitmek istediğini bildirmiş."

"İyi. İyi."

"Bay Rainbird mi götürecek onu?"

"Rainbird San Diego yolunda," diye yanıtladı Cap. Memnunluğunu anlamak kolaydı. "Birini gönderip aldırırım kızı."

"Pekâlâ. Acaba görmek ister miydin..." Cümlesini tamamlamadı Gloria. Cap'in bakışları yine yarı aralık çekmeceye takılmıştı. Kurallara göre aralık duran çekmecede daima dolu bir tabanca bulunurdu. Eski sekreter Rachel gibi Gloria da keskin nişancıydı.

"Cap, rahatsız olmadığından emin misin?"

"Onu kapalı tutmalısın," dedi Cap. "Karanlık yerleri severler. İçeri sürünüp saklanmak isterler."

"Kimler?"

"Yılanlar," dedi Cap ve bürosuna doğru yürüdü.

5

Teleksler ve notlar önünde karmakarışık bir yığın halinde dururken masasında oturuyordu Cap. Her şey unutulmuştu. Yalnızca yılanlar, golf sopaları ve bire çeyrek kala yapacağı iş vardı aklında. Gidip Andy McGee'yi görecekti. Bundan sonra ne yapacağını Andy'nin söyleyeceğinden emindi. Andy'nin her şeyi yoluna koyacağına inanıyordu.

Bire çeyrek kaladan sonrasıyla kapkaranlıktı şimdilik.

Aldırış etmiyordu. Bir bakıma rahatlamıştı.

6

Saat onu çeyrek geçe John Rainbird, Charlie'nin dairesinin yakındaki kontrol odasına girdi. Şişko Louis Tranter aletlerin ba-

şındaydı. Termometre sürekli olarak yirmi bir dereceyi gösteriyordu. Kapı açılınca dönüp arkasına baktı ve Rainbird'i görünce yüzü asıldı.

"Kentten ayrıldığını duymuştum."

"Görevden alındım," dedi Rainbird. "Ve bu sabah beni hiç görmedin, Louis."

Louis kuşkuyla onun yüzüne baktı.

"Beni görmedin," diye yineledi Rainbird. "Öğleden sonra beşten itibaren bu önemli değil ama, o zamana dek beni hiç görmemiş olacaksın. Eğer benden söz edersen geri dönüp seni doğrarım. Anlaşıldı mı?"

Louis Tranter'in yüzü hissedilir derecede soldu. Yediği bisküvi elinden kaydı ve kırıntılar bırakarak aletlerin arasından süzülüp yere düştü. Açlığı birdenbire geçmişti. Bu herifin deli olduğunu duymuştu ve şimdi karşısında görünce söylenenlerin gerçekliğine inanıyordu.

"Anladım," dedi tek gözüyle sırıtarak bakan Rainbird'e dönerek.

"İyi."

Rainbird yanına yaklaşınca, olduğu yerde büzülüp uzaklaşmaya çabaladı. Ama o, hiç aldırış etmeden göstergeleri gözden geçirdi, monitöre baktı. Charlie mavi giysisi içinde tüm güzelliğiyle oturuyordu. Bir âşığın gözüyle bakan Rainbird, bu sabah saçlarının örülmemiş olup omuzlarına döküldüğünü fark etti. Hiçbir şey yapmadan kanepede oturuyordu. Ne kitap. Ne TV. Otobüs bekleyen bir kadına benziyordu.

Charlie, diye düşündü hayranlıkla. *Seni seviyorum. Gerçekten seviyorum.*

"Bugünkü programı nedir?"

"Pek bir şey yok," dedi Louis. "Saat bire çeyrek kala her zaman bindiği atı görmeye gidecek. Yarın tekrar bir deney yapacaklar."

"Yarın ha?"

"Evet." Louis için deneylerin önemi yoktu ama Rainbird'in öğrenmekle memnun olacağını düşünerek söylemişti. Belki de bunu öğrenince çekip giderdi.

Gerçekten de memnun olmuş, sırıtışı tekrar dudaklarına yerleştirmişti.

"Bire çeyrek kala ahırlara gidecek, öyle mi?"

"Evet."

"Kim götürüyor onu, ben San Diego yolunda olduğuma göre?"

Louis bu şakadan hoşlandığını göstermek için tiz bir kahkaha attı.

"Buradaki dostun Don Jules."

"O benim dostum değil."

"Elbette değil," dedi Louis hemen. Ter içinde kalmıştı. "Emirlerin biraz garip olduğunu düşünmüş ama Cap verdiğine..."

"Garip mi? Nasıl bir gariplik görmüştü?"

"Şey... kızı oraya götürüp bırakacakmış. Cap seyislerin ona göz kulak olacaklarını söylemiş. Ama onların hiçbir şeyden haberi yok. Don korkunç bir riske girdiklerini..."

"Evet, ama Don düşünmek için para almıyor. Öyle değil mi, şişko?" Louis'in omzuna ağır bir yumruk indirdi.

"Tabii. Elbette öyle."

"Sonra görüşürüz," diyerek kapıya doğru yürüdü.

"Gidiyor musun?" Louis memnuniyetini saklamayı başaramamıştı.

Rainbird eli kapı tokmağında durup ona baktı. "Ne demek istiyorsun? Buraya hiç gelmedim ki."

"Evet efendim, hiç gelmediniz," diye onayladı Louis aceleyle.

Rainbird başını sallayıp dışarı çıktı. Louis birkaç dakika kapalı kapıya bakıp derin bir soluk aldı. Koltukları ıslanmış, beyaz gömleği sırtına yapışmıştı. Sonra yere düşen bisküviyi eline alarak temizleyip yemeye başladı. Charlie McGee hiçbir şey yapmadan oturuyordu. Rainbird gibi birinin kendini ona nasıl sevdirmiş olduğu Louis Tranter için bir sırdı.

7

Charlie'nin uyanışından sanki yüzyıllar kadar sonra, bire çeyrek kala kapının zili kısaca çaldı ve üzerinde beyzbol eşofmanı ve eski kadife pantolonuyla Don Jules içeri girdi. Soğuk ve ilgisiz bir bakışla süzdü kızı.

"Haydi."

Charlie onunla birlikte çıktı dışarı.

8

Hava serin ve güzeldi. Saat yarımda Rainbird ağır ağır beyaz çizgilerle süslenmiş kuruyan kan gibi koyu kırmızı boyalı alçak ahırlara doğru yürümeye başladı. Mavi gökte beyaz bulutlar dolaşıyordu. Hafif bir rüzgâr gömleğini çekiştiriyordu.

Eğer gerekirse, ölmek için güzel bir gündü.

Ahıra girince başseyisin odasını bulup kimliğini gösterdi.

"Evet, efendim?" dedi Drabble.

"Burayı boşaltın," diye emretti Rainbird. "Herkes çıksın. Beş dakika süre."

Seyis tartışmadı. Rengi solduysa bile güneş yanığı teni bunu belli etmedi. "Atları da mı?"

"Yalnızca insanlar. Arka kapıdan."

Rainbird büyük cepli iş elbiselerini giymişti. Ceplerin birinden tabancasını çıkarınca seyis şaşırmamış gibi davrandı.

"Çatışma mı olacak acaba?"

"Belki olabilir," dedi Rainbird sakin bir sesle. "Aslında bilmiyorum. Hadi yürü, iş başına."

"Umarım, atların başına bir şey gelmez."

Rainbird gülümsedi. *Charlie de böyle düşünür,* diye geçirdi içinden. Atların yanındayken bakışlarını görmüştü. Kuru ahşap

duvarlar, saman yığınlarıyla dolu olan ahırın her tarafı SİGARA İÇMEK YASAKTIR levhalarıyla doldurulmuştu.

Ama yaşadığı yıllar boyunca Rainbird daha tehlikeli günler geçirmiş olduğunu anımsıyordu.

Büyük çift kanatlı kapıya yaklaşıp dışarı baktı. Kimseler yoktu görünürde. Dönüp tekrar at kokan bölmelerin arasında dolaşmaya başladı.

Bütün bölmelerin kilitli olup olmadıklarını kontrol ettikten sonra yeniden kapıya yaklaştı. İki kişi geliyordu. Havuzun yanında, ahırdan beş dakikalık mesafedeydiler. Cap ile Andy değildi. Don Jules ile Charlie geliyorlardı.

"Gel bana Charlie," dedi sevgiyle. *"Gel bana artık."*

Gölgeli üst samanlıklara baktı ve merdiveni tırmanıp yukarı çıktı.

Üç dakika kadar sonra Charlie ile Don Jules ahırın serin loşluğuna girdiler ve gözleri ortama alışana dek kapıda durdular bir an. Rainbird'in elindeki 357 Magnum'un üzerinde kendi buluşu bir susturucu vardı. Herhalde ilk iki ateşte etkili olup, sonra işe yaramaz hale gelecekti. Rainbird tabancayı kullanmak zorunda kalmayacağını umuyordu ama iki eliyle tutup Jules'in göğsüne nişan almıştı.

Don Jules dikkatle etrafına bakıyordu.

"Artık gidebilirsin," dedi Charlie.

"Hey!" diye bağırdı Jules kıza aldırış etmeden. Rainbird iyi tanırdı onu. Daima kurallara uyardı. Emirleri harfi harfine yerine getirdiğin zaman kimse seni suçlayamaz. "Hey seyis! Kimse yok mu? Kızı getirdim!"

"Artık gidebilirsin," diye yineledi Charlie ve yine Jules ona aldırış etmedi.

"Haydi," diyerek kızın bileğini tuttu. "Birini bulmak zorundayız."

Rainbird hiç istemeyerek Don Jules'i vurmaya hazırlandı. Daha kötüsü de olabilirdi. Şimdiyse Jules kurallara uymaya çalıştığı için ölecekti.

"Gidebileceğini *söylemiştim,*" dedi Charlie ve adam birdenbire bileğini bıraktı. Daha doğrusu sıcak bir şeyi tutmuş gibi çekivermişti elini.

Rainbird bu ilginç gelişmeyi dikkatle izliyordu.

Jules kıza bakarak elini ovuşturuyordu ama iz olup olmadığını göremedi Rainbird.

"Git buradan," dedi Charlie usulca.

Jules elini ceketinin içine atınca, Rainbird bir kez daha tetiği çekmeye hazırlandı. Jules tabancasını çıkarıp onu geri götürmeye niyetli olduğunu açıkça belirtmeden vurmamaya kararlıydı.

Ama tabancayı çıkarırken ani bir çığlıkla yere attı. Gözleri iri iri açılarak geriye doğru bir, iki adım attı.

Charlie artık Jules ile ilgilenmiyormuş gibi arkasını dönüp ahırın bir köşesindeki musluğun altında duran yarı dolu kovaya baktı.

Kovadan buhar çıkmaya başladı.

Jules'in bunu fark etmediğini biliyordu Rainbird.

"Çık git buradan," dedi Charlie. "Yoksa seni yakarım. Kızartırım."

Sessizce Charlie'yi kutladı John Rainbird.

Jules kararsızca bakıyordu ona. Tehlikeli bir görünüşü vardı. Rainbird kızın tasarılarına yardımcı olmaya kararlıydı ama Jules'in de akıllıca davranacağını umuyordu. Kızın gücü bazen kontroldan çıkıyordu.

"Hemen git," dedi Charlie. "Geldiğin yere dön. Arkadan bakacağım. *Haydi! Yürü!*"

Sesindeki tiz öfke Jules'in karar vermesine yetmişti.

"Sakin ol," dedi Jules. "Pekâlâ. Ama senin gidecek yerin yok, kızım. Çetin bir yol var önünde."

Konuşurken ağır ağır gerileyip kapıya yaklaşmıştı.

"Ardından bakacağım," dedi Charlie sertçe. "Sakın dönüp arkana bakma."

Jules dışarı çıktı. Bir şey daha söyledi ama ne dediğini Rainbird duyamadı.

"Yalnızca *git!*" diye haykırdı Charlie.

Arkası Rainbird'e dönük, öğleden sonra güneşinin ışığında küçük bir siluet halinde kapının önünde duruyordu. Kıza olan sevgisi tekrar benliğini kapladı. Demek ki, randevu yeri burasıydı.

"Charlie," diye seslendi usulca.

Küçük kız kasılarak bir adım geriledi. Dönüp arkasına bakmadı ama omuzlarının dikleşmesinden benliğini saran öfkeyi sezebiliyordu.

"Charlie," diye seslendi yeniden. "Hey Charlie."

"Sen!" diye fısıldadı. Sesi öylesine kısıktı ki, Rainbird güçlükle duymuştu. Aşağıda atlardan biri kişnedi.

"Evet, ben," diye onayladı. "İlk başından beri *ben.*"

Charlie arkasını dönüp boydan boya ahırı gözden geçirdi. Gölgeler arasında kaldığı için henüz kendisini görmediğini biliyordu Rainbird.

"Neredesin?" diye bağırdı Charlie. "Aldattın beni! Sendin! Granther'in evinde bizi yakalayanın sen olduğunu söyledi babam." Eli, ilaçlı okun boynuna saplandığı noktaya gitmiş farkında olmadan. *"Neredesin?"*

Ah Charlie, bunu öğrenmek istemez misin?

Bir at bu kez korkuyla kişneyince başkaları da ona katıldı ve bölmelerin kapılarını tekmelemeye başlayınca gökgürültüsünü andıran bir ses çıktı.

"Neredesin?" diye haykırdı Charlie ve Rainbird birdenbire ısının yükseldiğini fark etti. Atlardan biri, belki de Necromancer, bir kadın çığlığını andıran bir sesle kişniyordu.

9

Kapı zili çalıp açılınca, Cap kuzeydeki evin altında Andy'ye ayrılmış olan daireye girdi. Bir yıl önceki Cap değildi artık. O zamanlar yaşlıca ama sert, zeki ve dinç bir adamdı. Çelik grisi saçları iyice beyazlaşmıştı. Ama en büyük değişiklik gözlerindeydi.

Çocuksu, şaşkın bakışlar yerleşmişti gözlerine; ara sıra da kuşku ve korkuyla etrafına bakıyordu. Beynine yerleşen ters tepki öldürücü bir hızla ilerlemeye devam etmekteydi.

Andy McGee ayağa kalkıp onu karşıladı. Charlie ile beraber New York'un Üçüncü Caddesi'nde kaçtıkları günkü giysileri vardı üzerinde. Kadife ceketinin omzu sökülmüş ve kahverengi pantolonu oturmaktan biraz parlamıştı.

Beklemek iyi gelmiş, her şeyi sakince yürütebileceğine inanmaya başlamıştı. Ama durumu anladığını söyleyemezdi. Kızıyla birlikte buradan kurtulup yaşamlarını sürdürseler bile anlayabileceğinden kuşkuluydu. Hiçbir babanın günahını kızı çekmek zorunda kalmamalıydı aslında. İki yüz dolara muhtaç olmak ya da kontrollu bir deneye katılmak hata değildi. Özgür olmayı arzulamak da hata sayılmamalıydı. *Eğer kurtulabilirsem,* diye düşündü. *Onlara şunu söyleyeceğim: Çocuklarınıza, bebeklerinize iyice öğretin, herkes ne yaptığını bildiğini söyler ve bazen haklıdır ama çoğunlukla da yalan söylüyordur.*

Ama bu olayları yaratanları bağışlamıyordu. Kendi içinde huzuru bulunca, nefretini ulusal güvenlik uğruna bunları yapan, yüzlerini bile görmediği bürokratlara yöneltmişti ama artık hiç olmazsa içlerinden birini tanıyordu. Bürokratlardan biri karşısında duruyordu. Cap'in durumu Andy'de acıma duygusu uyandırmamaktaydı.

Bunu sen istedin dostum.

"Merhaba Andy," dedi Cap. "Hazır mısın?"

"Evet. Bavullarımdan birini taşır mısın?"

Cap'in boş gözlerine sahte bir zeki bakış yerleşti. "Kontrol ettin mi?" diye sordu sertçe. "Yılan olup olmadığına baktın mı?"

Andy hafifçe itti. Gücünü acil durumlar için saklamak istiyordu. "Birini al," dedi yan yana duran iki bavulu işaret ederek.

Cap bir bavulu alınca, Andy de diğerini yüklendi.

"Araban nerede?"

"Hemen kapının önünde," dedi Cap. "Getirildi."

"Bizi kontrol edecekler mi?" Aslında, *bizi durdurmaya kalkışacaklar mı,* demek istemişti.

"Niçin?" diye sorarken Cap gerçekten şaşırmıştı. "Burayı ben yönetiyorum."

Bunu yeterli bulmak zorundaydı Andy. "Öyleyse gidiyoruz. Bavulları bagaja koyacağız ve..."

"Bagaj temiz," diye atıldı Cap. "Bu sabah kontrol ettim."

"Sonra ahıra gidip kızımı alacağız. Sorun var mı?"

"Hayır."

"İyi. Hadi gidelim."

Daireden çıkıp asansöre doğru yürürlerken, koridorda dolaşan birkaç kişi önce merakla Cap'a baktı, sonra başını çevirdi. Asansör onları eski balo salonuna çıkarınca Cap ön kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Cap'in Al Steinowitz'i Hastings Glen'e gönderdiği gün kapıda görevli olan kızıl saçlı Mary daha önemli bir işe atandığı için genç yaşta saçları dökülmeye başlamış bir adam oturuyordu orada. Dikkatle bilgisayar programlama kitabını okumaktaydı.

"Merhaba Richard," dedi Cap, "Kitaplara mı daldın?"

"Beni bırakmıyorlar ki hiç," diyerek güldü adam. Merakla Andy'ye baktı.

Cap başparmağını bir deliğe sokunca, Richard'ın masasının üzerinde yeşil bir ışık yandı.

"İstikametiniz?" diye sordu Richard.

"Ahırlar," dedi Cap hemen. "Andy'nin kızını alıp buradan kaçıracağız."

"Andrews Askeri Havaalanı," diye söze karıştı Andy ve itti. Ağrı derhal başına yerleşmişti.

"Andrews," diye onayladı adam ve önündeki küçük deftere kaydetti. "İyi günler, beyler."

Hafif rüzgârlı ekim güneşine çıktılar. Yuvarlak araba yolunun beyaz çakılları üzerinde duruyordu Cap'in Vega'sı. "Anahtarları ver," dedi Andy ve bagajı açıp bavulları yerleştirdikten sonra iade etti. "Hadi gidelim."

Cap havuzun kenarından dolaşıp ahırlara yaklaştı. Çıktıkları eve doğru koşan beyzbol eşofmanlı adamı gören Andy endişelendi. Cap ahırın açık kapısı önüne park etti.

Kontağı kapatacağı anda Andy eline vurdu. "Bırak çalışsın. Haydi yürü." Arabadan indi. Başı zonklamaya başlamıştı ama şimdilik pek kötü sayılmazdı.

Cap aşağıya inince kararsızlıkla durdu. "İçeri girmek istemiyorum." Gözleri yuvalarında fırıl fırıl dönüyordu. "Çok karanlık. Onlar karanlığı sever. Saklanırlar. Sokarlar."

"Yılan filan yok," dedi Andy ve hafifçe itti. Cap'i yürütmek için yeterliydi ama pek de inanmışa benzemiyordu. Beraberce ahıra girdiler.

Bir an Andy kızının burada olmadığı kuşkusuna kapıldı. Işıktan karanlığa girince gözleri görmez olmuştu. İçersi sıcak ve havasızdı. Atların ürktüğü belliydi; kişneyip kapıları tekmeliyorlardı.

"Charlie?" diye seslendi. Sesi ısrarlı ve çatlaktı. *"Charlie?"*

"Baba!" diye yanıtladı kızı ve sesini duyduğu anki memnuniyeti, Charlie'nin korkusunu algılayınca dehşete dönüştü. "Baba, içeri girme! İçeri girme..."

"Sanırım bunun için biraz geç oldu," dedi yukarlardan gelen bir ses.

10

"Charlie" dedi ses usulca. Yukardaydı ama nerede? Sanki her taraftan geliyordu.

Öfke sarmıştı her yanını. Haksızlığa karşı öfke. Asla bitmiyordu dertleri, her köşede karşılarına çıkıyorlar, kaçmalarına engel oluyorlardı. Bir anda *onun* içinden fışkırmaya hazır olduğunu hissetti. Yüzeye çok yakındı artık. Tıpkı kendisini buraya getiren adama olduğu gibi. Tabancasını çekmeye kalkışınca bir anda ısı-

tıverip elinden atmasına neden olmuştu. Mermiler patlamadığı için kendini şanslı saymalıydı doğrusu.

İçindeki ısının gitgide arttığını hisseder gibiydi. Yukardaki samanlıkları gözleriyle araştırdı ama Rainbird'in bulunduğu yeri göremedi. Saman yığınları ve gölgeler çok fazlaydı.

"Ben olsam yapmam, Charlie." Biraz daha yüksek ama hâlâ sakindi sesi.

"Aşağıya inmelisin," diye bağırdı Charlie. Titremeye başlamıştı. "Her tarafı ateşe vermeye karar vermeden önce inmelisin! Bunu yapabilirim."

"Yapabilirsin, biliyorum," diye yanıtladı usul ses. Her yerden birden geliyordu sanki. "Ama yangın çıkarırsan, bir sürü atı da yakarsın, Charlie. Seslerini duymuyor musun?"

Yakabilirdi. Dikkati o yöne çekildikten sonra yakması çok basitti. Atlar neredeyse çıldıracaklardı. Kişneyen, tekmeleyen hayvanların arasında Necromancer da vardı.

Soluğu boğazında tıkandı. Manders çiftliğinde yürüyen alevlerin sesleri ve patlayan civcivler geldi gözlerinin önüne.

Tekrar su kovasına dönerken korkmaya başlamıştı. Gizli gücü patlama sınırındaydı...

(Geri çekil!)

Bir an sonra kontrolundan kaçabilir.

(GERİ GİT!)

Ve tavana dek yükselebilirdi.

(GERİ GİT! GERİ GİT! DUYUYOR MUSUN BENİ? GERİ GİT!)

Bu kez sudan yalnızca duman çıkmadı; kaynamaya başladı ve biraz yukarısındaki musluk olduğu yerde iki kez kıvrılıp koptu ve mermi gibi karşı duvara çarptı. Borudan akan soğuk su buharlaşmaya başladı. Yanındaki yeşil hortum plastik halkalar haline geldi.

(GERİ GİT!!!)

Gücünü kontrol altına almayı başarmıştı sonunda. Bir yıl önce bunu beceremedi. Şimdi daha iyi kontrol edebiliyordu ama... gücü de aynı oranda artmıştı!

Titreyerek durdu olduğu yerde.

"Daha başka ne istiyorsun?" diye sordu alçak sesle. "Niçin çekip gitmemize izin vermiyorsun?"

"Gitmene kimse izin veremez," dedi Rainbird'in sakin sesi. "Hatta baban bile. Çok tehlikelisin, Charlie. Bunu biliyorsun. Gitmene göz yumarsak Ruslar, Kuzey Koreliler ya da Çinliler seni yakalayabilir. Şaka yaptığımı sanıyorsun ama ciddiyim."

"Suç benim değil!"

"Haklısın. Elbette değil ama zaten önemi de yok. Z faktörüne de aldırış etmiyorum, Charlie. Asla etmedim. Yalnızca seni düşünüyorum."

"*Yalancı!*" diye haykırdı Charlie. "Beni aldattın. Olmadığın biri gibi gösterdin kendini..."

"Yalan mı? Hayır birazcık gerçekleri çarpıttım. Yalnızca bunu yaptım. Ve bunu seni hayatta tutabilmek için yaptım."

"Pis yalancı," diye fısıldadı Charlie. *İnanmak istediğini* fark ederek dehşete düşmüştü. Gözleri yaşardı. Ona inanmak, gerçekten kendisinden hoşlandığına inanmak istiyordu.

"Deney yapmıyordun," dedi Rainbird. "Baban da deneylere katılmıyordu. Ne yapacaklardı? 'Çok özür dileriz,' deyip sizi salıvereceklerini mi sanmıştın? Bu adamları işbaşında gördün, Charlie. Hastings Glen'deki o Manders denen adamı vurmalarını izledin. Öz annenin tırnaklarını söktüler ve sonra onu öldürdüler..."

"*Yeter artık!*" diye haykırdı acıyla. Gücü yüzeye çıkmak için sabırsızlanıyordu.

"Hayır," dedi Rainbird. "Artık gerçeği öğrenmelisin. Seni yola getirdim. Onların gözünde önemli bir kişi yaptım. Bunu görevim olduğu için mi yaptığımı sanıyorsun? Onlar beş para etmez. Cap, Hockstetter, Pynchot, seni buraya getiren Jules-hiçbiri beş para etmez."

İpnotize olmuş gibi bakıyordu Charlie. Gözüne bandını takmamıştı bugün Rainbird.

"Bu konuda sana yalan söylemedim," diyerek, neredeyse sevgiyle çenesinden boş göz yuvasına uzanan yara izlerini okşa-

dı. "Birazcık gerçeği çarpıttım. Ne Vietkonglular, ne de gömüldüğüm çukur vardı. Benim adamlarım yaptı. Çünkü onlar da bunlar gibi beş para etmezlerdi."

Charlie ne demek istediğini anlamıyordu. Aklı iyice karışmıştı. Oturduğu yerde onu yakıp kavurabileceğini bilmiyor muydu?

"Bunlar önemli değil," dedi Rainbird. "Yalnızca sen ve ben. Birbirimize dürüst davranacağız, Charlie. Bunu istiyorum. Sana karşı dürüst olmak."

Gerçeği söylediğini hissediyordu Charlie ama sözcüklerin altında daha karanlık bir gerçek yattığını da fark ediyordu. Söylemediği bazı şeyler vardı.

"Yukarı gel. Oturup konuşalım."

Evet, ipnotizma gibiydi. Bir bakıma bir telepati gibi. Karanlık gerçeği sezdiği halde ayakları merdivene doğru gidiyordu. Konuşmaktan söz etmiyordu Rainbird. Sonunun geldiğini söylüyordu. Kuşkular, üzüntüler, korkular... daha büyük ateşler yakma isteği sona erecekti. Kendine özgü çılgın tavrıyla, onun dostu olduğunu söylüyordu. Ve evet, Charlie de bunu arzulayabilirdi.

Merdivene yaklaştığı anda babası içeri girdi.

11

"Charlie!" diye seslendi Andy ve büyü bozuldu.

Kız ellerini merdivenden çekip arkasını dönünce, kapının önünde duran babasını gördü ve ilk düşüncesi, baba çok şişmanlamışsın, oldu. Ama şişmanlasa da yine babasıydı, onu her yerde tanıyabilirdi ve ona olan sevgisi Rainbird'in büyüsünü bir anda dağıttı. Ve John Rainbird'in babası için yalnızca ölüm demek olduğunu da anladı.

"Baba!" diye haykırdı. "İçeri girme!"

Rainbird'in yüzünde bir öfke bulutu dolaştı ve kucağındaki tabancayı kapının önünde duran adama nişanladı.

"Sanırım, bunun için biraz geç," dedi Rainbird.

Babasının arkasında biri duruyordu. Herhalde Cap dedikleri adam buydu. Omuzları sanki kırılmış gibi çökmüştü.

"İçeri girin," dedi Rainbird ve Andy ilerledi. "Şimdi durun."

Andy durdu. Cap bir iki adım gerisinden izliyordu onu. Gözleri ahırın loşluğunu araştırıp duruyordu.

"Yapabileceğini biliyorum," dedi Rainbird neredeyse neşeli bir sesle. "Daha doğrusu ikiniz de yapabilirsiniz. Ama Bay McGee... Andy? Size Andy diyebilir miyim?"

"Nasıl istersen." Andy'nin sesi sakindi.

"Andy eğer beni etkilemeye kalkışırsan, kızını öldürünceye dek buna karşı koyarım. Ve sen Charlie, eğer sen gücünü bende denemeye kalkarsan, neler olacağını kim bilebilir?"

Charlie babasına koşup yüzünü göğsüne yasladı.

"Baba, babacığım," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

"Merhaba, tatlım," diyerek kızına sarılıp Rainbird'e baktı. Samanlığın kenarında, tıpkı Andy'nin düşlerindeki direğin tepesinde oturan tek gözlü korsanı anımsatarak oturuyordu. "Ne olacak şimdi?" diye sordu Andy. Avluda koşarken gördüğü adam yardım getirinceye dek onları burada tutabileceğini biliyor ama adamın bunu istemediğini fark ediyordu.

Rainbird soruya aldırmadan kıza döndü. "Charlie?"

Küçük kız babasının kolları arasında titredi ama dönüp bakmadı.

"Charlie," dedi tekrar usulca. "Bak bana, Charlie."

Yavaş ve isteksizce dönüp yukarıya baktı.

"Yukarıya gel," dedi Rainbird. "Demin yapacağın gibi. Hiçbir şey değişmedi. İşimizi konuşup bitiririz."

"Hayır, buna izin veremem," dedi Andy yumuşak ama kararlı bir sesle. "Biz gidiyoruz."

"Gel yukarı, Charlie. Yoksa babanın başında bir delik açacağım. Beni yakabilirsin ama bahse girerim, sen bunu yapmadan önce ben onu öldürebilirim."

Charlie yaralı bir hayvan gibi boğuk bir sesle inledi.

"Hareket etme, Charlie," dedi babası.

"Baban iyi olacak," dedi Rainbird alçak, mantıklı, inandırıcı bir sesle. "Onu Hawaii'ye gönderecekler. Sen seç, Charlie. Beynine bir kurşun mu yesin, yoksa Kalami plajının altın kumlarına mı gitsin? Hangisi olsun? Sen seç."

Mavi gözlerini Rainbird'den ayırmadan babasından bir adım uzaklaştı Charlie.

"Charlie!" dedi Andy. "Hayır!"

"Her şey bitecek," derken tabancanın namlusunu Andy'nin beyninden bir santim bile oynatmamıştı. "Ve sen de bunu istiyorsun, değil mi? Temiz ve kolay olacak. İnan bana, Charlie. Kendin ve baban için yap bunu. Güven bana."

"Hayır," dedi Andy. "Onu dinleme, Charlie."

Ama sanki gitmesi için yol göstermişti kızına. Charlie tekrar merdivene yaklaştı. Ellerini başının üstündeki basamağa dayayıp durakladı. Bakışlarını Rainbird'in yüzüne dikti.

"Onun iyi olacağına yemin eder misin?"

"Evet," dedi Rainbird ama Andy birdenbire sezdi: Yaşam gücü... bütün yalanları...

Charlie'yi itmem gerek, diye düşündü şaşkınlıkla. *Adamı değil kızımı.*

Bunu yapmaya hazırlandı. Charlie ilk basamağa adımını atmıştı bile.

Ve o anda, hepsinin unuttuğu Cap haykırmaya başladı.

12

Cap ile Andy'nin birkaç dakika önce çıktıkları binaya girdiği zaman, Don Jules'in öylesine garip bir hali vardı ki, kapı görevlisi Richard derhal silahına sarıldı.

"Ne olu..." diye söze başladı.

"Alarm, alarm!" diye haykırdı Jules.

"Yetkiniz var..."

"Yeterince yetkim var budala herif! Kız! Kız kaçmaya çalışıyor!"

Richard'ın masasının üzerindeki alarm düğmelerine bastılar ve bir an sonra alçak bir vınlama her tarafı sardı.

Bahçe görevlileri çim biçme makinelerini bırakıp silahların durduğu kulübelere koşuştular. Bilgisayarların bulunduğu odaların kapıları otomatik olarak kapanıp kilitlendi. Tüm Dükkân ajanları silahlarını kolayca çekebilmek için ceket düğmelerini açıp emirleri dinlemek üzere en yakın hoparlöre koştular. Dış tel örgünün akımı öldürücü düzeye yükseldi. Tel örgüler arasındaki Dobermanlar vınlamayı hissedip değişikliği fark ederek havlayıp zıplamaya başladılar. Dükkân'la dış dünya arasındaki kapılar kilitlendi. Kapıdan çıkmakta olan bir fırın kamyonetinin arka tamponu kapanan kapıya takıldı ve şoför ceryana kapılmaktan güç kurtuldu.

Vınlama hiç durmayacak gibiydi.

Jules masanın üzerindeki mikrofonu kapıp konuşmaya başladı. "Durum, Parlak Sarı. Tekrarlıyorum: Durum, Parlak Sarı. Deneme değil. Ahırlara yaklaşın. Dikkatli olun." Charlie McGee'nin kod adını anımsamaya çalıştı ama başaramadı. Tanrının belası kodları zaten her gün değiştiriyorlardı. "Küçük kız gücünü kullanıyor! Tekrarlıyorum, gücünü kullanıyor!"

13

Kuzeydeki evin üçüncü kat salonundaki hoparlörü dinleyen Orv Jamieson tabancasını eline almıştı ve Jules'in mesajını duyunca olduğu yere yığılıp kılıfına soktu.

"I-ıh," dedi kendi kendine, birlikte olduğu üç ajan dışarı koşarken. "I-ıh, bana güvenmeyin." Başkaları koku almış av köpeği gibi koşabilirdi ama Manders çiftliğindeki olayı yaşamamışlardı. Şu adı geçen üçüncü sınıf öğrencisini işbaşında görmemişlerdi.

Şu anda Oj'nin tek arzusu derin bir çukur bulup içine gizlenmekti.

14

Charlie, Andy ve Rainbird arasında geçen üçlü konuşmanın pek azını işitti Cap Hollister. Eski emirleri tamamlanmış, yenileri verilmemiş olduğundan bekleme durumundaydı. Konuşmalara aldırış etmeden golf sopalarını, yılanları düşünmeye dalmıştı. Buradan hoşlanmamıştı. Üç yaşındayken ağabeyinin bir yılan tarafından ısırıldığı yer de burası gibi saman kokuyordu. Isıran yılanın tehlikeli olmadığını söylemişlerdi daha sonra, ama dünyanın en güçlü ve en akıllı çocuğu olan ağabeyi çığlıklar atıyordu. Dokuz yaşındaki Leon şişen bacağını tutmuş, gözlerinden yaşlar akarken, *"Git babamı çağır!"* diye haykırıyordu. Cap bunu yapmak üzere dönünce, yılan yeşil bir su gibi ayağının üzerinden geçmişti. Ağabeyi ot kokuları arasında ölmekten korkarak ağlarken, Cap yılanın üçgen başını, kara gözlerini görmüş... ayağının üstünden geçişini hissetmişti... sonra yüksek otların arasında kaybolmuştu... aynen burası gibi kokuyordu...

Rainbird McGee'lerle yüzleşirken, bu düşünceler kopuk kopuk beyninde dolaşmaya başlamıştı. Ve sonunda gözleri, patlak borunun yanında asılı duran yarı yanmış yeşil plastik hortuma takıldı.

Öylesine şiddetli bir korkuya kapıldı ki, değil bir uyarı çığlığı atmak, soluk alması bile kesildi. Kasları donup kenetlenmişti sanki. Sonra ciğerlerine olanca gücüyle havayı çekip kulak zarlarını patlatan bir çığlık attı. "Yılan! YILAN! YILAAAAAN!"

Kaçmadı. Ne kadar korksa Cap Hollister kaçmazdı. İleriye atılıp duvara dayalı duran tırmığı kaptı. Yılanı öldürüp yok edecekti.

Tırmığı savurarak yarı yanık hortuma saldırdı.

Ve olaylar son hızla gelişti.

15

Ellerinde tabancalar ve tüfeklerle ahıra yaklaşan ajanlar çığlıkları duyunca durakladılar. Bir an sonra ağır bir nesnenin düşüş sesiyle, bastırılmış bir acı çığlığı duyuldu. Sonra susturucu takılmış bir tabancadan atılan kurşunun boğuk sesi.

Ahırın çevresindeki daire kısa bir duraklayıştan sonra ilerlemesini sürdürdü.

16

Cap'in çığlığı ve ani atılımı bir saniye için Rainbird'in dikkatini dağıttı. Tabanca Andy'nin başından ayrılıp Cap'e çevrildi. Ormanda avlanan bir kaplanın ani hareketi gibiydi ama her nedense içgüdüleri onu yanıltmıştı. Bunca zamandır üzerinde yürüdüğü incecik telden düşmesine neden oldu.

Andy etkileme gücünü aynı çabuklukla kullandı ve tabanca Cap'e çevrildiği anda Rainbird'e seslendi. "Atla!" Ve yaşamının en güçlü itişini yaptı. Beynine saplanan ağrı kemiklerini dağıtacak gibiydi. Artık bir şeylerini yitirdiğini biliyordu.

Söndü, diye düşündü. Geriye doğru sendeledi. Sol tarafı tümüyle hissizleşmişti. Sol bacağı artık bedenini taşımak istemiyordu.

(Artık sonu geldi. Sönüp gitti. Bırakıyor beni.)

Rainbird ani bir hareketle kendini samanlığın kenarından aşağıya atarken, yüzü komik bir hale gelmişti. Yere düşüp bacağı kırıldığı zaman bile tabancasını bırakmamıştı elinden. Acı ve şaşkınlığını önleyememesine rağmen tabancasını düşürmemişti.

Cap yeşil hortuma erişmiş, tırmıkla çılgınlar gibi vuruyordu. Dudakları sürekli kıpırdıyor ama sesi çıkmıyordu.

Rainbird başını kaldırdı. Gözünün önüne düşen saçlarını arkaya attı. Tek gözü parlıyordu. Ağzı ince bir çizgi halini almıştı. Tabancasını kaldırıp Andy'ye nişanladı.

"Hayır!" diye haykırdı Charlie. "Yapma!"

Rainbird tetiği çekti ve susturucunun yarıklarından duman çıktı. Kurşun Andy'nin başının yanındaki bölmeden kıymıkları havalandırdı. Rainbird bir kolunu yere dayayıp tekrar ateş etti. Andy'nin başı sağa savruldu ve boynunun sol tarafından kan fışkırmaya başladı.

"Hayır!" diye haykırdı Charlie tekrar ve elleriyle yüzünü örttü. *"Baba! Babacığım!"*

"Charlie," diye fısıldadı Rainbird yere uzanırken. "Charlie, bak bana."

17

Olaya nasıl müdahale edeceklerinden emin olmadan ahırın çevresini sarmışlardı.

"Kız," dedi Jules. "Onu ortadan..."

"Hayır!" diye haykırdı kız, sanki Jules'in niyetini anlamış gibi. *"Baba! Babacığım!"*

Sonra bir patlama daha oldu ve ani bir parlamayla gözlerini kapattılar. Ahırın kapısından bir ısı dalgası yükseldi ve adamlar geriledi.

Ardından duman ve kırmızı alevler göründü.

Küçük cehennemin içinde atlar haykırmaya başlamıştı.

18

Charlie babasına koştu ve Rainbird seslenince ona döndü. Yüzükoyun yatmış iki eliyle tabancasını doğrultmaya çalışıyordu.

İnanılmaz bir şekilde gülümsüyordu.

"İşte," dedi boğuk bir sesle. "Gözlerini görmeliyim. Seni seviyorum, Charlie."

Ve tetiği çekti.

Charlie'nin yakıcı gücü kontrolundan kurtularak fırladı. Rainbird'e yönelince, kızın beynine saplanacak olan kurşun bir anda buharlaştı. Bir an Rainbird ve arkasındaki Cap'in giysilerini şiddetli bir rüzgâr yırtıyormuş gibi oldu. Ama yırtılan yalnızca kumaş değildi, etleri de parçalanıp şimdiden kömürleşmiş, kemiklerinden sıyrılıp yağ gibi akmaya başlamıştı.

Sessiz bir alev parlaması Charlie'yi kör etti sanki. Hiçbir şey görmüyordu. Yalnızca korkudan çıldıracak hale gelen atları duyuyor ve duman kokusu alıyordu.

Atlar! Atlar! Düşü gerçekleşiyordu. Değişmişti biraz. Bir an için Albany Havaalanı'ndaki halini anımsadı. Beş santim daha kısa, beş kilo daha zayıf, çok daha masum küçük bir kız elinde bir kesekâğıdıyla telefon kulübelerini dolaşıp kumbaraları boşaltıyor...

Ne yapması gerektiğini düşünerek tüm gücüyle *itti* yine. Atların bölme kapılarının kilitleri alevler içinde teker teker yere düştü. Ahırın arka duvarı dumanlı tahtalar saçarak patlamıştı. Tahta parçalarının yolu üzerindeki Dükkân ajanları yaralandılar. Birinin neredeyse kafası koptu, bir başkası üstüne hızla inen bir kalasla ikiye ayrıldı ve üçüncüsünün kulağı alevli bir tahtayla kopup gitti.

Dükkân ajanlarının çemberi dağıldı. Koşamayanlar sürünerek kaçmaya çalıştı. Yalnızca bir tanesi bir süre için yerini korudu. Orv Jameison ile birlikte New Hampshire'de Andy'nin mektuplarını postacıdan çalan George Sedaka'ydı ve Panama City'ye gönderilmeden önce bir süre için Longmont'da kalmıştı. Sedaka'nın solundaki adam yere yuvarlanmış inliyordu.

Şans eseri Sedaka yaralanmamıştı. Alevli tahta parçaları etrafında uçuşuyordu. Öldürücü niteliğe bürünmüş bir saman çengeli ayaklarının yirmi santim ötesinde yere saplanmıştı. Kıpkırmızı parlıyordu.

Ahırın arka duvarı bir düzine dinamitle patlatılmış gibiydi. Charlie'nin olağanüstü gücünün büyük bir bölümü yüksek bir gübre yığınına yönelmişti ve oradan da alevler yükseliyordu.

Sedaka içerdeki atların seslerini duyuyor, kuru samanlara ulaşan sarı kırmızı alevleri görüyordu.

Birdenbire daha fazlasını görmek istemediğini anladı.

Issız yollarda silahsız postacıları durdurmak gibi değildi bu iş.

George Sedaka tabancasını kılıfına sokup tabanları yağladı.

19

Charlie neler olduğunu anlayamamış gibiydi. *"Baba!"* diye haykırıyordu. *"Baba! Babacığım!"*

Her taraf bulanıktı. Sıcak, boğucu duman ve kırmızı alevlerle kaplıydı ahırın içi. Atlar hâlâ kapılarını tekmeliyorlardı ve kilitleri sökülen kapılar teker teker açılmaya başlamıştı. Birkaç tanesi çıkmayı başardı.

Charlie dizleri üstüne düşmüş, kargaşalığın arasında babasını ararken, atlar yanından geçip dışarı çıktılar. Yukardan bir kalas kıvılcımlar saçarak düştü ve alt kattaki samanları tutuşturdu. Ahırın bir köşesindeki traktör benziniyle dolu bir bidon korkunç bir kükremeyle patladı.

Kaçan atlardan biri onu tekmeleyince Charlie yere yuvarlandı. Elleri bir ayakkabıya değdi.

"Baba?" diye inledi. "Baba?"

Ölmüştü. Öldüğünden emindi. Her şey ölmüştü. Dünya alevler içindeydi. Annesinden sonra şimdi de babasını öldürmüşlerdi.

Etrafını biraz görmeye başlamıştı ama yine de bulanıktı görüşü. Isı dalgaları etrafını sarıyordu. Parmakları babasının bacağında ilerleyip kemerine geldi ve biraz sonra ıslak yapışkan bir yere değince dehşet içinde kalakaldı.

"Baba," diye fısıldadı.

"Charlie?"

Boğuk bir fısıltı... ama babasının sesi. Andy'nin eli kızının yüzünü buldu ve zayıfça kendine çekti. "Gel buraya... yaklaş."

Yüzünün sol tarafı acıyla kıvrılmıştı. Sol gözü kan içindeydi. Hastings Glen'deki motelde uyandıkları sabahı anımsatıyordu.

"Baba, şu hale bak," diye inledi Charlie ve ağlamaya başladı.

"Vakit yok," dedi Andy. "Dinle. Dinle beni, Charlie."

Gözyaşlarıyla yüzünü ıslatarak babasına doğru eğildi.

"Bu olacaktı Charlie... Gözyaşlarını benim için harcama. Ama..."

"Hayır! Hayır!"

"Charlie kapa çeneni!" dedi Andy sertçe. "Artık seni öldürmek isteyecekler. Anlıyor musun?... Oyun bitti. Maskeler düştü. Buna izin verme, Charlie. Ve bu olayı örtbas etmelerine de izin verme. Yalnızca bir yangındı diyemesinler..."

Soluk soluğa kalmıştı. Alevlerin gürültüsü arasında dışardan gelen silah sesleri duyuldu ve atlar bir kez daha haykırmaya başladılar.

"Baba, konuşma... Dinlen..."

"Vakit yok." Sağ koluna dayanarak kendini doğrultmaya çabaladı. Ağzının kenarlarından kan sızıyordu. "Buradan uzaklaşmalısın, Charlie." Eteğinin ucuyla babasının ağzının kenarlarındaki kanı temizledi. Arkasından alevler neredeyse onu da kavuracak kadar yaklaşmıştı. "Başarabilirsen, kaç buradan. Önüne çıkanları öldürmen gerekirse, öldür, Charlie. Bir savaştı bu. Bir savaşa katılmış olduklarını öğret onlara." Sesi kısılmaya başlamıştı. "Kaçmaya çalış, Charlie. Benim için yap bunu. Anlıyor musun?"

Charlie başını salladı.

Yukarda başka bir kalas kırmızı sarı kıvılcımlar saçarak havalanmıştı. Açık bir fırın kapağından fışkıran hava gibi yaklaşıyordu sıcaklık. Kıvılcımlar açgözlü sinekler gibi konuyordu cildine.

"Öyle bir şey yap ki..." Öksürürken kan geldi ağzından. "Öyle bir şey yap ki, bir daha cesaret edemesinler... Her tarafı yakıp yık, Charlie. *Yakıp yık.*"

"Baba..."

"Haydi git. Her şey bitmeden önce git."

"Seni bırakamam," dedi Charlie titrek bir sesle.

Andy gülümseyerek sanki kulağına fısıldayacakmış gibi onu kendine çekti. Ama yalnızca yanağından öptü.

"Seni seviyorum Char..." dedi ve öldü.

20

Don Jules birdenbire kendini harekâtı yönetme durumunda bulmuştu. Yangın başladıktan sonra küçük kızın ahırdan fırlayıp ateş hatlarına düşeceğinden emin olarak bir süre bekledi. Adamları ahırın içindekilere neler olduğunu anlayınca, eğer onları kaçırmak istemiyorsa beklememesi gerektiğine karar verdi. Ağır ağır ahıra doğru yaklaşmaya başladılar. Ördek avına çıkmışa benzemiyorlardı artık.

Çift kanatlı kapıların gerisinde gölgeler dolaşmaya başladı. Kız dışarı çıkıyordu. Tabancalar doğrultuldu. Hiç kimse görünmeden, iki adam ateş etti ve sonra...

Ama çıkan küçük kız değildi. Gözleri korkuyla büyümüş, ağızları köpürmüş atlar kendilerini dışarı atıyorlardı. Jules'in adamları ateş açtı. Arkada kalıp çıkanların insan değil at olduğunu rahatça fark edebilenler bile ateş ediyorlardı. Tam bir kıyımdı bu. Atlardan ikisi dizleri üzerine düşerken, parlak ekim güneşine doğru fışkıran kanları otları ıslatmaya başlamıştı.

"Durun!" diye haykırdı Jules. *"Durun artık! Atlara ateş etmeyin!"*

Göremedikleri bir şeyden korkan, Parlak Sarı alarmla irkilen, göğe kapkara dumanlar savuran yangından kaçınan ve patlayan benzinin gümbürtüsünden ürken adamlar, hareketli hedefleri görünce tetiğe asılmaktan alamamışlardı kendilerini.

Atların bir bölümü yere devrilmiş can çekişiyordu. Oraya buraya kaçışmaya çalışanlarsa, adamların dikkatini üstlerine çekip ateş etmelerine neden oluyorlardı.

"Durun!" diye haykırdı Jules. *"Ateşi kesin! Yeter! Tanrının cezası ateşi kesin!"*

Ama kıyım devam etti. Adamlar yüzlerine garip ifadelerle tabancalarını tekrar doldurup ateş etmeyi sürdürdüler. Birçoğu Rainbird gibi Vietnam Savaşı'na katılmıştı ve oradaki karabasanları yeniden yaşarmış gibiydi. Aralarında Necromancer'in de bulunduğu birkaç at yaralanmadan kaçmayı başarmıştı ve kuyrukları savaş bayrağı gibi sallanarak koşuyorlardı.

"İşte kız!" diye bağırdı biri, ahır kapısını işaret ederek. *"İşte kız!"*

Çok geç olmuştu. Atların öldürülmesi henüz sona erdiği için dikkatleri dağılmıştı. Başı eğik kapının önünde duran Charlie'ye döndükleri zaman, alev dalgaları öldürücü bir örümceğin ağları gibi onlara doğru ilerlemeye başlamıştı.

Asıl yangın şimdi başlıyordu.

21

Gücüne gömülen Charlie kendini rahatlamış hissediyordu. Bıçak gibi kalbine saplanan babasının ölümü sürekli bir acı haline dönüşmüştü.

Her zamanki gibi bu gücü, çok ilginç bir oyuncak gibi çekiyordu kendine. Alev selleri otların arasından adamlara doğru ilerliyordu.

Atları öldürdünüz orospu çocukları, diye düşündü ve bu fikrine katılan sesini duydu babasının. *"Önüne çıkanları öldürmen gerekirse, öldür, Charlie. Bir savaş bu. Bir savaşa katılmış olduklarını öğret onlara."*

Evet, diye karar verdi, bir savaşa katılmış olduklarını öğretecekti onlara.

Adamların bazıları ani bir kararla kaçmaya başlamıştı. Başını hafifçe oynatıp ateş sellerinden birini onlara doğru yöneltti ve bir an içinde giysileri alev aldı. Haykırıp sarsılarak yere yuvarlandılar.

Başının üzerinden bir şey vınlayarak geçti. Richard'ın masasından başka bir tabanca almış olan Don Jules karşısında durmuş ateş ediyordu.

Charlie gücünü ona yöneltti. Don Jules bir anda havalanıp alevden bir top gibi on beş metre geriye uçtu.

Manders çiftliğinde olduğu gibi adamlar kaçışmaya başladılar.

İyi oluyor, diye düşündü Charlie. *Sizin için çok iyi.*

İnsanları öldürmek istemiyordu. Bu duygusu değişmemişti. Ama yoluna çıkarlarsa rahatça öldürebileceğini biliyordu.

Takvim resimlerine benzeyen eve doğru yürümeye başladı ağır ağır. Pencereler patladı. Doğu duvarlarını saran sarmaşıklar alevden damarlar haline geldi. Alevler damı sardı.

Kapılardan biri ardına dek açıldı ve sekreterler, teknisyenler, laborantlar dışarı fırlayıp tel örgülere doğru koşmaya başladılar. Ama öldürücü akım taşıyan telleri ve hırlayan köpekleri görünce korkmuş koyunlar gibi birbirlerine sokulup bekleşmeye koyuldular. Gücü onlara yönelmek istiyordu ama Charlie iradesini kullanıp elektrik yüklü tel örgülere gönderdi. Fazla yüklenen teller bölüm bölüm kısa devre yapmaya başladı. Mor kıvılcımlar yükseldi ve porselen fincanlar atış alanındaki seramik ördekler gibi patlamaya başladı.

Köpekler çıldırmıştı. Tüyleri kabarmış, deliler gibi tel örgüler arasında koşuyorlardı. Bir tanesi yüksek voltajlı tele takılıp havaya fırladı, kömür gibi yere inince hemcinsleri vahşi bir isteriyle ona saldırdı.

Charlie ile babasının kilitli tutulduğu evin arkasında Dükkân'ın garajı vardı ve geniş kapıları açılıp resmi plakalı, zırhlı bir Cadillac fırladı. Açık tentesinden, elindeki hafif makineliyle Charlie'yi tarayan adamın başı ve gövdesi görünüyordu.

Charlie arabaya doğru dönünce gitgide artan gücü kendini gösterdi ve benzin deposu patlayıp gövdesini alevlere boğdu. Adamın vücudu çoktan yanıp kül olmuştu.

Araba alevden bir top gibi kontrolunu yitirip dönmeye başladı, eriyip torpidoya benzer bir hale girdi, iki takla attı ve bir patlamayla paramparça oldu.

Öteki evdeki sekreterler de karıncalar gibi kaçışıyorlardı. Onları da yok edebilirdi; *beyninin bir bölümü bunu istiyordu* ama küçük kız gücünü isteği dışında bulundurulduğu ve John'un ona ihanet ettiği eve yöneltti.

Gücünün tümünü harekete geçirdi. Bir an için hiçbir şey olmadı. Kömürlerin iyice yandığı bir mangalın üzerinde titreyen hava gibi hafif bir titreşim oldu... ve ev patladı.

Kurtulanların ifadelerine göre, baca hiç bozulmadan roket gibi yükselmiş ve altındaki yirmi beş odalı koskoca bina iskambil kâğıtlarından yapılma bir ev gibi yıkılıvermişti alevler içinde. Eriyip yeşil bir bulaşık bezi görünümü kazanmış bir daktilo havaya fırladı ve tel örgülerin arasına düştü. Sıcaklık dalgası Charlie'ye yaklaşıyordu. Başka nereyi yakabileceğini araştırarak etrafına bakındı. Evlerden, ahırdan, araba kalıntısından dumanlar yükseliyordu.

Ve gücü hâlâ boşalmak istiyordu. Hiç olmazsa geri dönüp kendi kaynağını yok edecekti.

Neler olabileceğini düşünemiyordu Charlie. Arkasını dönüp tel örgülere ve binalardan uzaklaşan yola baktı. Kısa devre yapmış olan yerlerde insanlar deliler gibi kendilerini tellere atıyordu. Bazıları üzerinden aşmayı başarmıştı. Köpekler bir kadını yakalamışlardı ve korkunç çığlıkları geliyordu. Ve sanki yanında duruyormuş gibi babasının sesini açık seçik duydu Charlie. *Yeter, Charlie! Bu kadar yeter! Durabilecekken dur artık!*

Acaba durabilecek miydi?

Tekrar dönüp gözleriyle bir şeyler aramaya başladı. Gitgide genişleyen izler çizerek ilerliyordu gücü sanki. Hiçbir şey yok. Hiçbir şey.

Havuzdan başka.

22

Oj kaçıyordu ve köpekler onu durduramayacaktı. Diğerleri ahıra doğru giderken o evden kaçmıştı. Çok korkmuştu ama kapılar otomatik olarak kapandıktan sonra akımı yükselen tellere kendini atacak kadar paniğe kapılmamıştı. Yaşlı bir ağacın ardına gizlenip tüm olanları izlemişti. Kız tellere akım verip kısa devre yaptırınca, dikkatini eve yöneltmesini beklemiş ve tabancası elinde kapıya doğru koşmaya başlamıştı.

Telin zararsız bir yerinden tırmanıp köpeklerin bölgesine atlayınca iki tanesi birden üzerine gelmişti. İki eliyle tabancasını kavrayıp ateş etmişti. Gerçi hayvanlar güçlüydü ama. 357 Magnum daha büyüktü. Üçüncü köpek arkasından yaklaşıp pantolonuyla birlikte kalçasından da bir parça koparınca, yere yuvarlanmış ve tabancanın kabzasını kafasına indirmişti. Köpek tekrar üzerine atılınca namluyu hayvanın ağzına sokup tetiği çekmişti.

Oj titreyerek ayağa kalktı. İsterik kahkahalar atıyordu. Dış tel örgünün zayıf akımı bile kısa devre yapıp zararsız hale gelmişti. Oj kapıyı açmaya çalıştı. Diğerleri de hçevresine toplanıp ona yardım ettiler. Köpekler çevrelerinde hırlıyordu. Savaştan kurtulmuş olan ajanlar silahlarını çekmiş, silahsız sekreter ve teknisyenlerin çevresini sarıp ateş ederek köpekleri uzaklaştırmaya çalışıyorlardı.

Oj tüm gücüyle kendini kapıya attı. Açılmıyordu. Her şeyle birlikte kilitlenmişti. Ne yapacağını bilmeden etrafına bakındı. Aklı başına gelir gibiydi. Kimse görmediği zaman kaçmak kolaydı ama şimdi etrafta bir sürü tanık vardı.

Eğer kız tanıkların kalmasına izin verirse tabii.

"Tırmanmanız gerekir," diye bağırdı. Gürültünün arasında kaybolmuştu sesi. *"Tırmanın Tanrının belaları!"* Yanıt yok. Yüzleri panikten sersemlemiş, kapının çevresinde duruyorlardı.

Oj yakınındaki kadını yakaladı.

"Hayır!" diye haykırdı kadın.

"Tırmansana!" diye kükredi ve kadın dediğini yapmaya başladı.

Diğerleri de onu örnek alıp tırmanmaya başladılar. Aşçılardan biri iki bin voltluk tellere yapışmış, adeta dans ediyordu. Ağzı açılmış, yanakları kararmaya başlamıştı.

Dobermanlardan biri zayıf, gözlüklü, beyaz önlüklü bir adamın bacağına saldırdı. Genç teknisyen yere yuvarlanıp çığlık atmaya başladı. Bir ajan köpeğe ateş etti ama iyi nişanlayamadığı için adamın dirseğini parçaladı. Köpek adamın gırtlağını parçalamadan Oj hayvanı öldürdü.

Tırmanmasını söylediği kadın kapının üstüne erişince dengesini yitirip öbür tarafa düşmüştü. Düşerken de kolu kırılmıştı.

Kızın kendilerine doğru gelip gelmediğini anlamak için arkasına baktı Oj. Eğer geliyorsa tanıklar kendilerini kurtarmak zorunda kalacaklardı. Kapıyı aşan Oj'yi kimse tutamazdı.

"Tanrı aşkına ne oluyor?" diye bağırdı teknisyenlerden biri.

Korkunç bir tıslama yükselip adamın sesini bastırdı. İlk önce büyükannesinin yumurta kızarttığı duygusuna kapılmıştı Oj. Ama tıslama öylesine güçlüydü ki, sanki bir devler kabilesi aynı anda yumurta kızartmaya karar vermişti. Birdenbire iki ev arasındaki havuzdan beyaz bir duman yükselmeye başladı. Yirmi metre genişliğinde, bir metre derinliğindeki havuzun suyu fokurduyordu.

Charlie arkası kaçmaya çalışanlara dönük, havuzun yakınında duruyordu ve bir süre sonra buharın içinde kayboldu. Beyaz bir sis bahçeyi kapladı ve parlak sonbahar güneşi önünde gökkuşakları yaratmaya başladı. Kaçmaya çalışanlar tırmandıkları yerde kalakalmış, olup biteni izliyorlardı.

Ya yeterince su yoksa, diye düşündü Oj. Küçük kızın kibritini ya da meşalesini söndürmeye havuzun suyu yetmezse? O zaman ne olacak?

Bunu öğrenmek istemediğine karar verdi. Yeterince kahramanlık yapmıştı. Tabancasını koltukaltı kılıfına sokup kapının

üstünden tecrübeli bir atlayışla yere indi. Kolu kırılan kadın hâlâ bağırıyordu.

"Soluğunu saklayıp bir an önce buradan uzaklaşmanı salık veririm," dedi Oj kadına ve kendi de aynen öyle yaptı.

23

Charlie kendi beyaz dünyasına gömülmüş, gücünü havuza akıtıyordu. Şiddetini yitirmiyordu bir türlü. Evet, kontrol altına alabilmişti ve sanki bir hortumdan akar gibi dümdüz havuza gönderiyordu. Ama ya yeterince su yoksa?

Mahvetme zamanı geçmişti. Tekrar etrafa yayılmasına izin vermektense kendi üzerine çekmeye kararlıydı.

(Geri git! Geri git)

Yavaş yavaş azalıyordu. Dağılıyordu. Beyaz buhar kaplamıştı her yanı. Görünmez hale gelen havuz hâlâ tıslıyordu.

(GERİ GİT!)

Babası geldi yine aklına ve yepyeni bir acı kapladı benliğini. Ölmüştü babası. Bu düşünceler de gücünün dağılmasına neden oldu. Yukarda güneş kararmış gümüş gibiydi.

Güneşi değiştirdim, diye düşündü. *Hayır değişmedi. Buhar, sis onu böyle gösteriyor... Dağılıp gidecek birazdan...*

Ama isterse güneşi bile değiştireceğini anlamıştı... zamanı gelince.

Gücü her an artıyordu.

Yakıp yıkıp yok etme gücü şimdilik sınırına yaklaşmıştı.

Henüz *potansiyeli* ortaya çıkmış sayılmazdı.

Charlie otların üzerine dizüstü düşüp ağlamaya başladı. Babası, diğer öldürdükleri, hatta John için ağlıyordu. Belki Rainbird'in dediği son en iyisi olacaktı. Ama babası öldüğü ve burasını harabeye çevirdiği halde yine de yaşamına karşı kendini sorumlu hissediyordu.

Ve belki de bu nedenle kendisi için de yas tutuyordu.

24

Başı kollarına dayalı ne kadar zaman otların üzerinde oturduğunu anımsamıyordu. Gerçi inanılmaz gibi görünüyordu ama belki biraz kestirmişti. Kendine geldiği zaman güneş daha parlaktı ve biraz daha batıya kaymıştı. Kaynayan havuzun dumanları hafif rüzgârla dağılmıştı.

Charlie ağır ağır ayağa kalkıp etrafına bakındı.

Önce havuz ilişti gözüne. Dibinde minik su birikintileri kalmıştı yalnızca. Güneş ışığında çamura gömülmüş mücevherler gibi parlıyordu. Bazı yerlerinde kuruyan çamur çatlamaya bile başlamıştı. Havuzun çevresindeki tüm yeşil çimler kararmıştı.

Dükkân arazisini ölüm sessizliği kaplamıştı. Ara sıra yangının çıtırtısı duyuluyordu. Babası bir savaş yaşamış olduklarını onlara öğretmesini söylemişti ve çevre terk edilmiş bir savaş meydanını andırıyordu. Ahır, garaj ve evlerden biri alev alev yanmaktaydı. Diğer evden ise dumanları tüten parçacıklar kalmıştı yalnızca. Otların üzerinde simsiyah izler görülüyordu. Zırhlı araba bile hurda yığını haline gelmişti.

En kötüsü tel örgülerdi.

İç tarafında en az bir düzine ceset vardı. İki tel arasındaysa bir sürü köpek leşiyle birkaç ceset daha göze çarpıyordu.

Charlie rüyada gibi o yöne doğru yürümeye başladı.

Bahçede dolaşan birkaç kişi yaklaştığını görünce kaçıştı. Diğerleri kim olduğunu bilmediklerinden bu olayı yarattığını da anlayamamışlardı. Korkunç bir felaketten sağ kurtulmanın verdiği şokla dalgın adımlarla dolaşıyorlardı.

Charlie içteki tellere tırmanmaya başladı.

"Ben olsam tırmanmazdım," dedi hademe önlüklü bir adam. "Köpekleri seni parçalar, kızım."

Charlie aldırmadı. Köpekler ona hırladılar ama onların da bıkkınlığı anlaşılıyordu. Dış telleri de dikkatle tırmanıp altı aydan beri ilk kez Dükkân'a ait olmayan toprağa ayağını bastı. Bir an şaşkınlıkla kalakaldı.

Özgürüm, diye düşündü. *Özgürüm.*

Uzaktan siren sesleri geliyordu.

Kolu kırılan kadın nöbetçi kulübesinden yirmi adım kadar uzakta, otların üzerinde oturuyordu. Ayağa kalkamayacak kadar yorulmuş şişman bir çocuğa benziyordu. Gözlerinin altında beyaz şok halkaları vardı ve dudakları morarmıştı.

"Kolunuz," dedi Charlie boğuk bir sesle.

Kadın başını kaldırdı ve onu tanıdı. Korkuyla mırıldanarak gerilemeye başladı. "Yanıma yaklaşma!" diye tısladı. "Ah şu deneyler! Ah şu deneyler! Sen bir cadısın! Bir cadı!"

"Lütfen," diye bağırdı. "Üzgünüm! Babamı öldürdüler!"

"Seni de öldürmeliydiler!" dedi kadın. "Eğer bu kadar üzgünsen, niçin kendini yakmıyorsun?"

Charlie ona doğru bir adım atınca kadın gerileyip kırık kolunun üzerine düştü.

"Yanıma yaklaşma!"

Ve birdenbire Charlie'nin öfkesi, acısı, üzüntüsü dile geldi.

"Suç benim değil!" diye haykırdı kolu kırık kadına. *"Suç benim değil! Kendileri istedi bunu! Suçlanmayı kabul etmiyorum ve kendimi öldürmeyeceğim. Beni duyuyor musunuz? Duyuyor musunuz?"*

Kadın mırıldanarak büzüldü olduğu yerde.

Sirenler yaklaşmıştı.

Charlie gücünün duygularıyla birlikte yüzeye yaklaştığını hissetti.

Bastırıp içine atarak yok etti.

(Ve bunu da yapmayacağım.)

İnleyen, mırıldanan kadını bırakıp yola yürümeye başladı. Yolun yan tarafındaki tarla ekim güneşinde gümüş gibi parlıyordu.

(Nereye gidiyorum?)

Henüz bilmiyordu.

Ama onlar bir daha asla kendisini yakalayamayacaklardı.

CHARLIE YALNIZ BAŞINA

1

Gece haberlerinde olaylar kısaca verildi ama tüm ayrıntıları Amerika halkı ancak ertesi sabah öğrenebildi. Longmont-Virginia'daki çok gizli bir bilimsel araştırma merkezi teröristler tarafından bombalanmıştı. Kim oldukları kesin olarak bilinmiyordu ama Japon Kızılları, Kara Eylül ve Militan Orta Batı adlı birtakım yörel örgütler olayı üstlenmişlerdi şimdiden.

Gerçi saldırının ardında kimin olduğu belli değildi ama nasıl gerçekleştiği açıklanmıştı. John Rainbird adlı çift taraflı bir ajan, örgüt adına yangın bombaları yerleştirmiş ve kendisi de ya kaza sonucu ya da isteyerek bombalardan birinin patladığı ahırda ölmüştü. Kaynaklardan biri, Rainbird'in atları dışarı çıkarırken dumandan boğulduğunu öne sürmüştü. Soğukkanlı teröristlerin hayvanlara, insanlardan çok değer verdiklerini anlatmaya çalışıyordu. Yirmi kişi ölmüş kırk beş kişi yaralanmıştı. Kurtulanlar hükümet tarafından 'korunmaya' alınmıştı.

Öykü buydu. Dükkân'ın adı hiç geçmemişti. Oldukça inandırıcıydı.

Yalnızca bir tek uç açıkta kalmıştı.

2

"Kızın nerede olduğu beni ilgilendirmez," dedi Dükkân'ın yeni yöneticisi, Charlie'nin kaçışından dört hafta sonra. İlk on günkü karışıklık içinde kızı bulup Dükkân'ın ağına tekrar sokmak daha kolaydı. Yeni yönetici kadın derme çatma masasının başında oturmuş kütüphane memuruna benzeyen bir adamla konuşuyordu. "Ve ne yapabileceği de beni ilgilendirmez. Yalnızca sekiz yaşında bir çocuk, insanüstü biri değil. Çok uzun süre saklanamaz. Bulunup öldürülmesini istiyorum."

Kütüphaneciyi andıran görevli masanın üzerindeki bilgisayar kartlarını işaret etti. Cap'in dosyaları yangında yok olmuştu ama topladığı bilgilerin çoğu bilgisayar belleğinde saklandığından ele geçmişti. "Bunların durumu nedir?"

"Lot Six programı sonsuza dek ertelendi. Politik nedenlerle tabii. On bir yaşlı adam, bir genç adam ve üç yaşlı kadın... küçük kızın ortaya çıktığı an yapacaklarını düşünerek terliyorlar. Onlar... "

"İdaho, Maine ve Minnessota senatörlerinin terleyeceğinden kuşkuluyum," dedi adam.

Yönetici omzunu silkti. "Elbette hepsi Lot Six ile ilgileniyor. 'Sonsuza dek ertelemek,' kızı bileğinde bir numarayla onlara getirmemiz demek."

"Salome olmalıyız." diye mırıldandı adam. "Ama tabağın henüz boş."

"Neler diyorsun sen?"

"Boş ver. Yine işin başına döndük."

"Pek sayılmaz. Onu koruyacak babası yok artık yanında. Kendi başına kaldı. Ve çok çabuk bulunmasını istiyorum."

"Ya biz onu bulmadan önce konuşmaya kalkışırsa?"

Yönetici, Cap'in koltuğunda arkasına yaslanıp ellerini ensesinde kenetledi. Kütüphaneci benzeri beğeni dolu gözlerle göğüsleri üzerinde gerilen kazağına baktı. Cap'e hiç benzemiyordu doğrusu.

"Konuşacak olsaydı, sanırım şimdiye dek yapardı bunu," dedi kadın ve tekrar öne eğilip masa takvimine vurdu parmağıy-

la. "Kasım on beş ve elimizde bir şey yok. Bu arada tüm önlemleri aldık. *Times, Washington Post, Chicago Tribune* gazetelerini kolluyoruz ama şimdilik bir şey yok."

"Ya ufak, yerel gazetelerden birine giderse? Ülkedeki tüm yayın organlarını izleyemeyiz."

"Haklısın," diye onayladı yönetici kadın. "Ama şimdiye dek hiçbir şey olmadı. Yani kız henüz konuşmadı."

"Ayrıca sekiz yaşındaki bir çocuğun anlatacağı böylesine çılgın bir öyküye inanan çıkabilir mi?"

"Eğer öyküsünü anlattıktan sonra bir de ateş yakarsa, inanmak zorunda kalırlar. Bilgisayarların ne düşündüğünü söyleyeyim mi?" Gülümseyerek kartları işaret etti. "Cesedini hiç çaba harcamadan komiteye teslim etme şansımız yüzde seksenmiş."

"İntihar mı?"

Kadın başını salladı. Bu fikirden hoşlanmıştı.

"Fevkalade," dedi kütüphaneci benzeri adam ayağa kalkarken. "Ama ben bilgisayarın Andy McGee'nin etkisiz kaldığını söylediğini anımsıyorum."

Kadının gülümseyişi dudaklarında dondu.

"İyi günler şef," dedi adam ve dışarı çıktı.

3

Aynı gün flanel pantolonlu, uzun yeşil çizmeli bir adam ılık güneşte odun kesiyordu. Bu tatlı havada kış çok uzak gibi geliyordu. Karısının giymesi için ısrar ettiği paltosu çitin direğine asılmıştı. Arkasında, eski ahırın kenarına dizilmiş olan balkabakları ne yazık ki çürümeye başlamıştı.

Adam kütüğün üzerine bir dal yerleştirip baltasını kaldırdı. Sobalık hale gelenleri yerden toplamak üzere eğildiği anda bir ses duyuldu. "Yeni bir kütük edinmişsin. Ama ötekinin izi duruyor, değil mi?"

Şaşırarak arkasına döndü. Balta elinden sıyrılıp toprağın üzerindeki yanık izine saplandı. Bir hayalet gördüğüne inandı önce.

Solgun, kirli, giysileri sökülmüş, sağ kolu yaralanmış bir çocuk hayaleti vardı karşısında.

Ve birdenbire tanıdı. Bir yıl önce çiftliğine gelen kızdı. İsmi Roberta'ydı ve kafasının içinde yanan bir meşale vardı.

"Roberta? Sen misin?"

"Evet, işte hâlâ burada" diye tekrarladı kız onu işitmemiş gibi. Kızın ağladığını fark etti çiftçi.

"Roberta yavrum, nen var? Baban nerede?"

"Hâlâ burada," dedi üçüncü kez ve düşüp bayıldı. Irv Manders onu tutamamıştı. Yere diz çöküp kucağına alınca karısına seslendi.

4

Dr. Hofferitz güneş batarken geldi ve küçük kızın yanında yirmi dakika kadar kaldı. Irv ile Norma Manders mutfak masasına oturmuş tabaklarını seyrediyorlardı. Norma ara sıra başını kaldırıp korku dolu, soran gözlerle bakıyordu kocasına.

Tarkington adlı adam çiftliklerinin yanışının ertesi günü hastaneye gelmişti. Uzattığı kartında yalnızca WHITNEY TARKINGTON - HÜKÜMET GÖREVLİSİ yazıyordu.

"Çıkıp gidin buradan," demişti Norma. Dudakları bembeyaz, gözleri acıyla dolu kocasının bandajlar içindeki kolunu işareti etmişti. Irv İkinci Dünya Savaşı'nı yara almadan atlattığını söylemişti ona. Ve şimdi evinin bahçesinde kurşunlanmıştı. "Çıkıp gidin buradan," diye yineledi Norma.

Ama biraz daha düşünmeye vakti olan Irv ona engel oldu. "Anlat derdini, Tarkington."

Adam bir sigorta şirketine ait otuz beş bin dolarlık bir çek vermişti onlara.

"Sus paranızı istemiyoruz," demişti Norma hemşireyi çağırmak için zile uzanarak.

"Daha sonra pişman olacağınız bir davranışta bulunmadan önce beni dinlemenizi öneririm," demişti Tarkington kibarca.

Norma kocasına bakmış ve Irv başını sallayınca elini zilden çekmişti.

Tarkington elindeki çantadan üzerinde MANDERS/BREEDLOVE yazılı dosyayı çıkardı. Soyadlarını bir hükümet dosyasında görmek onları korkutmuştu. Adam kırk beş dakika kadar konuşup eğer hükümetin istediği gibi davranarak bu konuyu unutmazlarsa, gerek kendi başlarına, gerekse ülkenin dört bir yanına dağılmış akrabalarının başına gelebilecekleri sayıp döktü. Irv buraya Polonya'dan gelmişti ve hâlâ orada akrabaları vardı. Üstelik Yahudiydi kalanlar. Demirperde gerisindeki Yahudiler pek sevilmezdi. Kalabalık akrabaların tüm gizli yanları birer birer gözleri önüne serilmişti. Bir tek fısıltı birçok ailenin yıkılmasına, işsiz kalmasına, ülkeden sürülmesine neden olabilirdi. Üstelik bu çek vergisizdi. Evlerini onarabilir, hastane ücretini rahatca ödeyebilir, hatta birazını da bankaya yatırabilirlerdi.

Tarkington konuşmasını bitirip çantasını topladı ve dikkatle onlara baktı.

Eski ülkenizde akrabalarınız var değil mi, diye düşündü Irv. *Akraba sayılmamaları için ne kadar uzak olmaları gerekir? Altıncı kuzen? Sekizinci kuzen? Onlara bir kart gönderip madenlerde çalıştıkları için çok üzgün olduğunuzu ve bir gün arabanıza aldığınız tatlı bir kızla babasının buna neden olduğunu söyleyebilir miydiniz? Tanrım yardım et.*

Seksen yaşındaki Dr. Hofferitz kemikli eliyle saçlarını arkaya atarak yatak odasından çıktı. Irv ile Norma anılarından sıyrılıp baktılar ona.

"Kız uyandı. durumu pek iyi değil ama tehlikeli sayılmaz. Kolunda ve sırtında mikrop kapmış yaralar var. Kendisine kızan bir domuzdan kaçarken altından geçtiği dikenlere süründüğünü söylüyor.'"

Doktor masaya oturup bir sigara çıkardı. Tüm yaşamı boyunca sigara içmişti ve sağlık bakanlığının uyarılarına aldırmıyordu.

"Yatakta kalması gerekir mi?" diye sordu Irv.

"Albeny'ye gitmeli," dedi doktor tabaktaki zeytinlerden bir avuç alırken. "Kontrol için. Ateş yüksek. Size penisilin ve antibiyotik merhem bırakacağım. Yiyecek, içecek ve dinlenmeye ihtiyacı var. Bol bol et suyu, tavuk suyu ya da sade su içmeli. Biliyorsunuz, bu durumu polise bildirmek zorundayım."

"Hayır," dedi Irv ile Norma beraberce.

"Başı dertte, değil mi?"

Irv rahatsız olmuştu. Yanıtlamak için ağzını açtı ve tekrar kapadı.

"Belki de geçen yıl başınıza gelen dertlerle ilgili ha?"

"Sanırım yalnızca kurşun yaralarını bildirmek zorundaydın, Karl," dedi bu kez Irv.

"Yasalar böyle," dedi doktor sabırsızca ve sigarasını söndürdü. "Şu küçük kızın adının Roberta McCauley olduğunu söylüyorsunuz ama inanmıyorum. Dikenli tellerin altından sürünürken böyle yaralanmaz insan. Geçen haftayı pek anımsamadığını söylüyor ve ona inanıyorum. Kim bu, Irv?"

Norma ürkek gözlerle koltuğunda sallanan kocasına baktı.

"Evet," dedi Irv sonunda. "Geçen yılki dertlerimizin bir parçası. Bu nedenle seni çağırdım, Karl. Burada da, eski vatanda da çok olay yaşadın. Derdin ne olduğunu bilirsin. Bazen yasalar ancak onları yürütenler kadar iyidir. Eğer buradaki küçük kızdan birilerine söz edersen, bazı kişilerin başı hak etmedikleri halde derde girecek. Ben, Norma ve bir sürü akrabamız... ve şu kız. Sanırım ancak bu kadarını söyleyebilirim. Birbirimizi yirmi beş yıldır tanıyoruz. Ne yapacağına sen karar ver."

"Çenemi tutarsam, sen ne yapmayı düşüneceksin?" diye sordu Karl bir sigara daha yakarken.

Karı koca bakıştılar. Norma başını sallayıp gözlerini yere indirdi.

"Bilmiyorum," dedi Irv usulca.

"Kafeste bir papağan gibi mi tutacaksın onu?" diye sordu doktor. "Burası küçük bir kasaba. Ben konuşmam ama azınlıkta kalırım. Sizler kiliseye gidiyorsunuz. İnsanlar çiftliğinize uğru-

yor. Görevliler gelip hayvanlarınızı kontrol ediyor. Bir gün kel kafalı vergi memuru buraya düşecektir. O zaman ne yapacaksın? Bodrumda bir hücre mi hazırlayacaksın? Küçük bir kız için harika bir yaşam."

"Bilmiyorum," diye yineledi Irv. "Sanırım biraz düşünmem gerek. Dediklerini anlıyorum... ama kızın peşindekileri bir tanısan..."

Hofferitz'in bakışları keskinleşti ama konuşmadı.

"Bu konuyu düşüneceğim. Ama hiç olmazsa bir süre bundan kimseye söz etmezsin, değil mi?"

Doktor sonuncu zeytini de ağzına attıktan sonra içini çekerek ayağa kalktı. "Pekâlâ. Kızın durumu iyi. Penisilin yeterli. Çenemi tutarım, Irv, ama bunu çabuk düşün. Çünkü bir çocuk bir papağan değildir."

"Kızın bir garipliği var," dedi doktor çantasını alırken. "Çok garip bir şey. Göremedim, anlayamadım ama... hissettim."

"Evet," dedi Irv. "Gerçekten bir garipliği var. Bu yüzden başı dertte."

Kapıyı açıp ılık ve yağmurlu kasım akşamına yolcu etti doktoru.

5

Doktorun muayenesi bittikten sonra uykuya daldı Charlie. İçerden gelen sesleri duyuyor, kendisi hakkında konuştuklarını biliyordu. Ama plan yapmayıp yalnızca konuşuyorlardı... Çarşaflar temiz ve serindi. Desenli yorganın ağırlığı güven vericiydi. Uykuya dalarken kendisine cadı diyen kadını anımsadı. Yanından uzaklaştığını, esrar çeken hipilerle yolculuk ettiğini anımsıyordu ama ondan sonrası pek belirgin değildi. Buraya nasıl ve niçin gelmiş olduğunu bilmiyordu. Belki kararını bilinçli vermişti, belki de başka türlü... anımsayamıyordu.

Uykusu derinleşti. Düşlerinde kendisini tekrar Harrison'daki evlerinde gördü. Korkuyla çığlık atıp ağlayarak uyanmış yata-

ğında oturuyordu ve annesi sabah güneşinde saçları parlayarak odaya girip onu kollarına alıyordu. "Anneciğim, seni, babamı düşümde ölmüş gördüm," diye ağlıyordu. Ve annesi serin parmaklarıyla ateş gibi yanan alnını okşayıp, "Şişşş, Charlie. Sabah oldu artık. Çok saçma bir düş değil miydi?" diyordu.

6

O gece Manders'ler pek uyuyamadı. Uzun süre TV izlediler ve her on beş dakikada bir Norma yerinden kalkıp kızı kontrol etti.

"Nasıl?" diye sordu Irv saat biri çeyrek geçe.

"İyi. Uyuyor."

Irv yanıtlamadı.

"Düşündün mü, Irv?"

"İyileşinceye dek burada kalmalı," dedi kocası. "Sonra onunla konuşuruz. Babasının nerede olduğunu öğreniriz. Daha sonrasını bilmiyorum."

"Ya tekrar gelirlerse?"

"Niçin gelsinler? Bizi susturdular. Korktuklarını sanıyorlar..."

"Beni korkuttular," dedi Norma usulca.

"Ama doğru değildi," dedi Irv. "Bunu biliyorsun. Şu para... sigorta parası... o konuda kendimi hiç iyi hissetmedim. Ya sen?"

"Hayır. Ama doktor haklı. Küçük bir kızın insanlara ihtiyacı var. Okula gitmeli... arkadaşları olmalı."

"Geçen sefer neler yaptığını gördün," dedi Irv duygusuzca. "Şu piro bilmem nme. Sen ona canavar demiştin."

"O günden beri pişmanım o sözü söylediğime," dedi Norma. "Babası çok kibar birine benziyordu. Nerede olduğunu bir öğrenebilsek."

"Öldü," dedi arkalarından bir ses. Norma neredeyse korkuyla bağıracaktı. Charlie bembeyaz yüzüyle, Norma'nın bir flanel geceliği içinde kapıda duruyordu. "Babam öldü. Onu öldürdüler.

Artık gidecek yerim yok. Bana yardım eder misiniz? Üzgünüm. Suç benim değil. Suçun bende olmadığını onlara da söyledim... söyledim... ama o kadın bana cadı dedi... dedi ki..." Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülüyordu. Sesi hıçkırıklarla kesildi.

"Oh yavrum, buraya gel," dedi Norma ve Charlie ona koştu.

Doktor Hofferitz ertesi gün tekrar gelip Charlie'nin biraz düzeldiğini bildirdi. Hafta sonunda gelince tümüyle iyileştiğini söyledi.

"Irv ne yapacağına karar verdin mi?"

Başını salladı Irv.

7

Pazar günü Norma kiliseye yalnız başına gidip soranlara kocasının biraz rahatsız olduğunu söyledi. Bir gün önce de Albany'ye inip Charlie'ye yeni giysiler almıştı. Kendi kentlerinden alışveriş etmesi dikkati çekerdi.

Irv sobanın başında otururken Charlie yanına geldi. "Öğrenmek istemez misin? Yani arabanı alıp gittikten sonra neler olduğunu bilmek istemez misin?"

Irv gülümsedi. "Vakti gelince bana anlatacağını düşündüm."

Beyaz, gergin asık yüzünün ifadesi değişmedi. "Benden korkmuyor musun?"

"Korkmalı mıyım?"

"Seni yakacağımdan korkmuyor musun?"

"Hayır güzelim. Yakacağını sanmıyorum. Dinle beni. Artık küçücük bir kız değilsin. Pek de büyük sayılmazsın ama ikisinin arasındasın. Senin yaşında bir çocuk –herhangi bir çocuk– eline geçirdiği bir kutu kibritle bir evi yakabilir. Ama çoğu yapmaz bunu. Niçin yapsın? Niçin sen yapmak isteyesin? Senin yaşındaki bir çocuğa kibritleri ya da bir çakıyı korkmadan verebilir insan. Bunun için korkmuyorum."

Charlie'nin hatları gevşemişti. Tarif edilmez bir rahatlama dalgası yüzünde dolaştı.

"Anlatayım," dedi sonra. "Her şeyi anlatacağım." Konuşmaya başladı ve Norma eve döndüğü zaman hâlâ konuşuyordu. Kadın sessizce kapıda durup mantosunu çıkararak çantasını yere bıraktı. Charlie'nin genç ama bir bakıma da yaşlı sesi her şeyi durmamacasına anlatmayı sürdürdü.

Konuşması bitince tehlikenin ne denli büyümüş olduğunu anladılar.

8

Kış geldiğinde hâlâ bir karara varamamıştı Irv. Charlie'yi evde bırakıp beraberce kiliseye gitmeye başlamışlardı. Telefon çalarsa açmamasını, biri gelirse bodruma gizlenmesini sık sık tembih ediyorlardı. 'Kafesteki papağan' sözleri Irv'in aklından çıkmıyordu. Albany'den bir sürü okul kitabı alıp Charlie'ye ders vermeye başlamıştı. Ama ne var ki, küçük kız ne kadar parlak bir öğrenciyse, Irv de o denli beceriksiz bir öğretmendi.

Yılbaşı geldi, şubat, mart... Charlie'nin yaş günü... Albany'den alınan armağanlar. Tıpkı kafesteki papağan gibi. Charlie durumuna aldırış etmiyor gibiydi. Uykusuz gecelerde Irv belki de bu ağır geçen nekahet devresinin sağlığı için iyi olduğunu düşünüyordu. Ama sonra ne olacaktı? Bilmiyordu.

Nisan başlarında bir gün yağmurlardan ıslanan odunlar yanmamakta ısrar etmişti.

"Bir dakika geri çekil," dedi Charlie ve Irv kızın bir şeye bakacağını sanarak geriledi. Yanından bir şey geçti sanki ve soba yanmaya başladı.

Irv şaşkın gözlerle bakınca, küçük kız yüzünde suçlu bir umutla sordu. "Sana yardım ettim değil mi? Pek de fena sayılmaz."

"Küçük ateşleri her zaman kontrol edebilirim."

"Sakın Norma'nın yanında yapma bunu. Korkudan bayılabilir."

Charlie gülümsedi.

Irv bir an duraklayıp sözlerini tamamladı. "Bana gelince, ara sıra yardımcı olursan sevinirim."

"Olurum. Ve dikkatli davranırım."

"Elbette," dedi Irv ve bir an için verandada, tutuşan saçlarını söndürmeye uğraşan adamlar gözlerinin önünde canlandı.

Charlie'nin yaraları çabucak iyileşmişti ama karabasanları ve iştahsızlığı geçmemişti. Bazı geceler koltuğuyla beraber fırlatılmış bir pilot gibi fırlıyordu yatağından. Nisanın ikinci haftasında bir gece olmuştu yine bu. Ter içinde, titreyerek uyanmıştı. Karabasanı ayrıntılarıyla anımsıyordu: Irv ile birlikte akçaağaç reçinası toplamaya gitmişlerdi ve ardında bir ses duyup dönünce ağaçların arasında, elinde silahıyla gizlenen John Rainbird'i görmüştü. Gitgide yaklaşıyordu. Ve sonra uyanmıştı. Tanrıya şükür, kötü düşlerinin etkisinde kalmıyor, çığlık çığlığa uyanıp Irv ile Norma'yı da korkutmuyordu artık.

Mutfaktan gelen seslerini duydu Charlie. Komodinin üzerindeki saat onu gösteriyordu. Demek ki bir buçuk saat kadar uyumuştu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Norma.

Dinlemek ayıptı ama engel olabilir miydi? Ve kendi hakkında konuştuklarını biliyordu.

"Bilmiyorum," dedi Irv.

"Gazete işini düşündün mü hiç?"

Gazeteler, diye anımsadı Charlie. *Babam gazeteye anlatmak istiyordu. Babam o zaman işlerin düzeleceğini söylemişti.*

"Hangisine?" dedi Irv. "*Hasting Bugle*'a mı? Bu haftaki sinema ilanlarının arasına sıkıştırırlar."

"Babası da bunu tasarlıyordu."

Charlie iyice kulak kabartmıştı. Norma'nın ayak sesleri mutfakta dolaştığını gösteriyordu. Çaydanlığa su doldururken verdiği yanıtı duyamadı.

"Evet, bu olabilir," dedi Irv. "Ama sana daha kötüsünü söyleyeyim. Onları cezalandırmaya karar verebilir. Eğer kontrolundan kaçırırsa, onu kapalı tuttukları yerde olanlara döner... unutma, New York'ta dokuz milyon kişi yaşıyor. Böyle bir tehlikeyi göze alamayacak kadar yaşlıyım."

Norma tekrar masaya döndü. "Ama dinle beni, Irv." uzun zamandır düşünüyormuş gibi ağır ağır konuşuyordu. "Bizim haftalık *Bugle* bile büyük haber ajanslarına bağlı. Ajanslara her gün her taraftan haberler geliyor. İki yıl önce Güney Kaliforniya'da da bir haber için Pulitzer Ödülü'nü alan gazetenin tirajı bin beş yüzü bile bulmuyordu!"

Irv güldü. Karısının elini tuttuğunu tahmin etti Charlie. "Bunları inceliyordun, değil mi?"

"Evet. Ama benimle alay etmen için neden yok. Ciddi bir konu bu, Irv Manders. Köşeye kısıldık. Biri varlığını fark etimeden önce onu burada daha ne kadar tutabiliriz? Daha bugün ormana götürdün onu..."

"Norma seninle alay etmiyordum ve çocuğun temiz havaya ihtiyacı var."

"Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun? Elbette gelişen bir çocuğun temiz havaya, dolaşmaya, koşmaya ihtiyacı vardır. Çok iştahsız zaten..."

"İştahsızlığını biliyorum."

"Götürdüğüne sevindim ama ya Johny Gordon ya da Parks seninle sohbet etmek için yanına gelselerdi?"

"Gelmediler."

"Bu kez evet! Bundan önce de. Ama Irv, bu böyle devam edemez! Bugüne dek çok şanslıydık."

Tekrar Norma'nın ayak sesleri ve çay servisinin tıkırtıları.

"Evet..." dedi Irv. "Evet biliyorum. Teşekkür hayatım."

"Bir şey değil," dedi Norma otururken. "Bir tek kişinin konuşması yeter. Hemen herkes burada küçük bir kızın kaldığını öğrenir. Ya bu haber onların kulağına giderse?"

*

Charlie'nin tüyleri diken diken oldu.

Irv, "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. "Bir şeyler yapmamız gerek. Bunları düşünüyorum. Küçük bir gazete... pek *güvenli* olmaz. Eğer kızın rahat bir yaşam sürmesini istiyorsak, öyküsünü herkes öğrenmeli. *Çok kişi* onu tanımalı. Öyle değil mi?"

Norma Manders kıpırdandı ama yanıtlamadı.

Irv ısrar etti. "Hem onun, hem de bizim iyiliğimiz için. Çünkü bizim yaşamımız da tehlikeye girebilir. Bana bir kez ateş ettiler bile. Onu öz kızım gibi seviyorum. Senin de sevdiğini biliyorum ama gerçekçi olmalıyız. Ölümümüze neden olabilir!"

Charlie'nin yüzü utanç ve korkuyla kızardı. Kendisi değil, onlar için korkuyordu? Neler getirmişti başlarına?

"Ve sorun yalnızca biz ya da kız değil. Şu Tarkington'ın söylediklerini anımsıyor musun? Ya gösterdiği dosyalar. Ağabeyin ya da benim kuzenim..."

"Ve Polonya'da kalan akrabalar," diye tamamladı Norma.

"Belki blöf yapıyordu. Blöf yapmış olması için dua ediyorum. Bir insanın bu kadar alçalacağına inanmam."

"Yeterince alçaldılar," dedi Norma üzüntüyle.

"Neyse... Bu pis heriflerin ellerinden geleni yapacaklarından eminim. Demek istiyorum ki, boş yere tehlikeye atılmayalım Norma. Bir hareket yaparsak sonuç versin isterim. Bir taşra gazetesine öyküyü anlatıp onlar tarafından susturulması işime gelmez. Bunu da yapabilirler."

"Geriye ne kalıyor?"

"Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum. Akıllarına gelmeyecek bir gazete ya da dergi. Dürüst ve tüm ülkeye yayılmış bir gazete. Ama hükümetle bir ilgisi olmamalı."

"Yani Dükkân'la demek istiyorsun," dedi Norma.

"Evet. Bunu demek istedim."

Irv çayını yudumlarken, Charlie yatağına uzanmış düşünüyordu.

Hem onun, hem de bizim iyiliğimiz için... bana bir kez ateş ettiler bile... Onu öz kızım gibi seviyorum. Senin de sevdiğini biliyorum ama gerçekçi olmalıyız... ölümümüze neden olabilir.

(Hayır lütfen ben...)

(Annesi gibi biz de onun uğruna ölebiliriz.)

(Hayır, lütfen böyle konuşmayın...)

(Babasının öldüğü gibi.)

(Lütfen susun...)

Gözyaşları yanaklarından süzülüp yastığını ıslatıyordu.

"Bu konuda biraz daha düşünmeliyiz," dedi Norma sonunda. "Bir çıkar yol vardır herhalde, Irv. Vardır."

"Evet, umarım."

"Ve bu arada kimsenin onun bizim yanımızda kaldığını öğrenmemesi için dua edelim." Sesi birdenbire heyecanlanmıştı. "Irv, belki bir avukat..."

"Yarın," dedi kocası. "Yoruldum bittim, Norma. Ve kimse onun burda olduğunu bilmiyor."

Ama biri biliyordu. Ve haber yayılmaya başlamıştı.

9

Altmışına gelenek dek. Dr. Hofferitz yıllardır yanında çalışan kâhyası Shirley McKenzie ile ilişki kurmuştu ve en son cinsel beraberlikleri eğer doğru anımsıyorsa on dört yıl önce gerçekleşmişti. O günden beri de derin bir dostluk anlayışı içinde sürdürüyorlardı yaşamlarını.

Doktor, Manders'lerin konuğu hakkında bildiklerini üç ay kadar sakladıktan sonra bir şubat gecesi üç kadeh şarap içince Shirley'e anlatmıştı. Tabii kimseye söylememesi için yemin ettirmişti önce.

Eğer tanışsalardı, Cap herhalde sırların U-235'den daha korkunç olduğunu anlatırdı Dr. Hofferitz'e. Üstelik bir sır açıklandığı sürece tehlikesi artıyordu. Shirley bir ay sabredip en yakın arkadaşı Hortense Barclay'e anlattı duyduklarını. Hortense ise ancak on gün bekleyebildi. En iyi arkadaşı Christine'e içini döktü. O ise derhal kocasına ve en yakın üç arkadaşına anlatıverdi öyküyü.

İşte küçük kentlerde haberler böyle yayılır. Irv ile Norma'nın konuştukları gece Hastings Glen nüfusunun büyük bir bölümü, esrarengiz bir konukları olduğunu öğrenmişti. Meraktan çatlayacaklardı nerdeyse.

Tabii bu haber sonunda istenmeyen kulaklara da ulaştı. Özel telefonla bir görüşme yapıldı.

Dükkân ajanları nisanın son günü ikinci kez Manders çiftliğine geldiler. Bu kez üstlerinde parlak, ateşe dayanıklı giysileriyle bilinmeyen bir gezegenden gelen istilacılar gibi sabah sisinden yararlanmışlardı. Onları, buraya ne halt etmeye geldiklerini bile bilmeyen Ulusal Muhafız Birliği destekliyordu.

Irv ile Norma'yı mutfak masasında şaşkın bir durumda otururken buldular. Önlerinde bir not vardı. Irv sabah beşte inekleri sağmak için kalktığında bulmuştu tek satırlık notu: *Sanırım ne yapmam gerektiğini biliyorum. Sevgiler, Charlie.*

Yine Dükkân'ın elindeni kaçmıştı. Ama nereye gittiyse tek başınaydı.

Tek tesellileri, bu kez uzaklara otostop yapmak zorunda kalmayacağıydı.

10

Uzun saçlı, sakallı genç bir adamdı kütüphane memuru. Masasının önünde yeşil bluzlu blucinli bir kız çocuğu duruyordu. Elinde küçük bir torba vardı. Öylesine zayıftı ki, ailesinin onu niçin aç bıraktığını merak etmeye başlamıştı.

Dikkatle ve saygıyla kızın sorusunu dinlemişti. Babası güç bir sorunu olduğu zaman kütüphaneye gitmesini öğütlemişti. Orada hemen hemen her sorusuna yanıt alabilirdi. New York Halk Kütüphanesi'nin geniş girişinin dışında taş aslanlar nöbet tutuyorlardı.

Küçük kız derdini anlatınca kütüphaneci önemli noktaları teker teker saydı.

"Dürüst."

Kız başını salladı.

"Büyük... yani ülkeye yayılan."

Tekrar salladı başını.

"Hükümete bağlı değil."

Üçüncü kez onayladı.

"Nedenini sormamda bir sakınca var mı?"

"Ben..." Bir an duraksadı. "Ben onlara bir şey anlatacağım."

Genç adam bir süre düşündü, konuşacak gibi oldu ve kararını değiştirip başka bir memura danışmaya gitti. Kızın yanına dönüp iki kelime söyledi.

"Adresini verebilir misiniz?"

Yine Dükkân'ın elinden kaçmıştı. Ama nereye gittiyse tek başınaydı.

Adresi bulup küçük bir kâğıda yazarak kıza uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi kız arkasını dönerken.

"Dinle," dedi genç adam. "En son ne zaman yemek yedin? Karnını doyurmak için biraz para ister misin?"

Son derece tatlı bir gülüşle döndü küçük kız. Genç adam neredeyse âşık olacaktı.

"Param var," diyerek elindeki torbayı açtı.

Torbanın içi bozuk para doluydu.

Kumbarasını mı boşalttığını sormasına fırsat olmadan gitmişti kız.

11

Küçük kız asansöre binip gökdelenin on altıncı katına tırmandı. Asansörde bulunanlar yeşil bluzlu, blucinli, bir elinde bir küçük torba, diğerinde bir portakal bulunan kıza merakla bakıyorlardı. Ama onlar New York'luydu. Ve New York'lu olmanın özelliği kendi işinizle uğraşıp başkalarınınkine burnunuzu sokmamaktı.

Kız asansörden çıktı, tabelalara bakıp sola döndü. Çift kanatlı kapının ardında güzel döşenmiş bir salon vardı. Kütüphane-

cinin söylediği ismin altında derginin sloganı yazılıydı. *"Uygun olan tüm haberler."*

Charlie bir an kapının önünde durakladı.

"Yapıyorum, babacığım," diye fısıldadı. "Umarım, doğru davranıyorum."

Charlie McGee cam kapıyı itip kütüphanecinin kendisini gönderdiği *Rolling Stone*'un bürosuna girdi.

Gri gözlü genç bir danışma memuru karşıladı onu. Birkaç dakika sessizce kıza baktı. Elindeki buruşuk torbaya, portakala, kızın zayıflığına takıldı gözleri. Yaşına göre zayıf ama uzun boyluydu. Yüzünde sakin bir güzellik vardı. *Büyüyünce çok güzel bir kız olacak,* diye düşündü danışma memuru.

"Sana nasıl yardım edebilirim?" diye sordu gülümseyerek.

"Derginize yazı yazan biriyle konuşmak istiyorum," dedi Charlie. Sesi alçak ama kararlıydı. "Anlatacağım bir öyküm var. Ve onlara bir şey göstereceğim."

"Hani şu okuldaki göster... anlat gibi mi?"

Charlie gülümsedi. Kütüphaneciyi büyüleyen gülüştü bu. "Evet," dedi yalnızca. "Uzun zamandır bekliyorum anlatmak için."

SON